

Giới thiệu Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!

Truyện xoay quanh tình yêu của một tiểu thư và thiếu gia nhà giàu.

Hai người họ đã gặp gỡ trong hoàn cảnh vô cùng hài hước.

Chuyện tình yêu của hai người cũng giống như rất nhiều cặp đôi khác, họ cũng có những lúc tranh cãi, có những lúc ngọt ngào hạnh phúc.

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu nhân vật

1. Phạm Ngọc Vy (cô): một cô gái cực kì xinh đẹp, thông minh, nghịch ngợm. Suốt ngày cãi vs cậu. Học giỏi. Là tiểu thư của tập đoàn Phạm gia. Tính cách lúc nắng lúc mưa nhưng ko kém phần trẻ con. (cô còn là đại tỉ của Hắc Bang)

2. Trần Bảo Thy (nhỏ): bạn thân của cô, cũng xinh đẹp thông minh ko kém cô. Học giỏi. Là tiểu thư của tập đoàn Trần gia. Tính cách hiền lành (có mức độ) nhưng nếu có người làm hại gì đến nhỏ hay gia đình bạn bè nhỏ thì chắc chắn người đó sẽ ko yên (nhỏ còn là nhị tỉ của Hắc Bang)

3. Mạc Thần Vũ (cậu): là hội trưởng hội học sinh; là hotboy dc rất nhiều người biết đến. Học giỏi. Là thiếu gia của tập đoàn Mạc gia. Tính cách khá lạnh lùng nhưng cũng rất ấm áp

4. Lâm Vũ Thiên (anh): bạn thân cậu kiêm hội phó hội học sinh; cũng là hotboy dc nhiều người biết đến. Là thiếu gia của tập đoàn Lâm gia. Tính cách vui vẻ, có sự tự luyện cao

5. Trịnh Ngọc Ánh: bạn gái của cậu nhưng lại bỏ cậu theo người khác (đến khi biết cậu giàu có thì muốn quay lại). Tính cách đánh đá, khinh thường người khác. Là tiểu thư của Trịnh gia

6. Nguyễn Nhật Hạ: hiện tại đang làm bạn gái anh (yêu anh cũng chỉ vì tiền). Tính cách khinh dễ, chà đạp người khác vì cậu là bạn gái anh. Là tiểu thư của Nguyễn gia

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2: Va chạm (1)

Vào một buổi sáng ảm áp của mùa xuân trên con đường tràn ngập tiếng chim hót líu lo, có một căn biệt thự với 2 màu chủ đạo là vàng và trắng. Trong căn biệt thự có một cô gái mặc đồng phục, tóc xoã ngang vai, làn da trắng mịn màng đang đập cửa ầm ỉ..

"Chị Vy" - cô gái hét lớn

- Trong phòng im ắng

"Chị Vy" - cô gái đó tiếp tục

- Trong phòng vẫn im ắng

"Nhanh lên! Mau dậy đi! Muộn giờ học rồi"- Cô gái đập cửa

- Trong phòng vẫn im ắng

"Thật là, bà chị này" - cô gái tức giận đi xuống nhà

"Tiểu thư, có chuyện gì vậy?" - bác quản gia hỏi chuyện

"Bác lên xem chị ấy đi kia. Gọi không thèm dậy, con heo đó ngủ đến chết luôn đi. Hừ..." - cô gái đó tức giận đeo cặp đi học và đóng cửa 1 cái rầm

"Haizz!! Hai chị em nhà này thật là" - bác quản gia thờ dài: "Xuống đi. Đừng nấp nữa. Đại tiểu thư làm nhị tiểu thư giận rồi kìa!"

"Ồ!? Sao bác biết con dậy rồi? Bác thật siêu nha!"

"Thôi thôi, không phải nịnh, lên thay đồ đi học nhanh đi, muộn thật rồi đấy!" - bác quản gia nhắc nhở

"Chết cha. Muộn rồi" - ngay lập tức cô phi thẳng lên tầng thay quần áo

Tại trường học, có 1 cô gái thờ hỏn hên ngoài cổng trường

"Phù...mệt...mệt quá đi mất. Muộn mất rồi, biết vậy đi cùng bé Chi cho rồi" - vừa nói cô vừa ngó nghiêng xung quanh tìm cách vào

"Tuồng gì chứ, bức tường này thấp tè tè, sao làm khó được mình" - ngay lập tức cô ném cặp vào trong và bắt đầu trèo

"Hây! Đã hoàn thành, bây giờ chỉ việc tìm lớp mình thôi"

Bỗng...

"Này. Đứng lại" - một giọng nói cất lên khi cô chuẩn bị bước đi

"Ui, giật cả mình" - cô quay người lại: "Anh là ai? Ở đây làm gì? Đi học đi, đây ko phải chỗ chơi đâu!"

"Còn cô ở đây làm gì? Cặp sách vẫn đang đeo, chẳng lẽ định trốn học sao?" - chàng trai cất giọng

"Tôi làm gì liên quan đến anh à?!" - cô đáp trả

"Cô có thấy cái huy hiệu này ko? Biết nó tượng trưng cho cái gì ko?" - chàng trai chỉ vào chiếc huy hiệu trên áo

"Ko biết"

Ko biết thật sao? Vậy thì để tôi nói cho mà biết. Đây là huy hiệu của hội học sinh quyền nãg, còn tôi là hội phó vừa quyền lực, vừa đẹp trai lại ga lăng của hội HS đấy" - chàng trai khoe mẽ

"Hahahaha... Học sinh trường này tự luyện cao thật đấy... Hahahaha"

"Cô... Cô" - chàng trai tức đến nghẹn họng

"Tôi làm sao? Hahahaha... Đau bụng chết mất!!!" - cô cười chảy cả nước mắt

"Đi! Đi theo tôi mau" - anh tức giận quát

"Đi thì đi! Nghĩ tôi sợ à?" - cô nhún vai

-Tại phòng hội HS_ Trước cửa phòng

"Khoan đã, anh đưa tôi đi đâu đấy?"

"Đây là phòng hội HS, tôi sẽ phạt cô vì tội trốn học"

"Tôi đâu có trốn, tôi đi học muộn, là ĐI HỌC MUỘN đấy nhá!!!" - cô nhấn mạnh

"Oh! Là đi học muộn, vậy thì tội càng nặng" - anh sáng khoái trả lời

"What?!!! Sao có thể có lí lẽ như vậy được cơ chứ, đi học muộn tội tất nhiên phải nhẹ hơn chứ, trường ko có luật lệ gì sao?" - cô bùng nổ

"Có luật chứ nhưng chỉ có 1 luật duy nhất"

"Là gì?"

"Hội HS chính là luật"

"Anh..." - cô tức đến nghẹn họng

"Tôi làm sao? Đi vào phòng mau lên" - anh mở cửa

"Ko vào. Tôi phải về lớp đây. Tạm biệt" - cô định chạy đi thì phát hiện mình vẫn đứng im tại chỗ

"Định chạy à? Mơ đi" - anh túm cổ áo cô nói

"Thả tôi ra" - cô vùng vẫy

"Thả sao? Để xem thái độ cô thế nào đã?!!!"

"Thả ra mau, anh đừng có lấy việc công trả thù tư nhà"

"Thì sao? Chẳng phải tôi đã nói hội HS chính là luật sao?"

"Anh... Được lắm. Cứ thả tôi ra đi đã tôi sẽ vào cùng anh"

"Thật ko?"

"Thật mà"

"Được thôi" - anh thả tay ra

- Ngay lập tức cô chạy đi một đoạn xa thì khựng lại sau đó nói vọng ra chỗ anh: "Thả cho tôi lần này đi nha. Tạm biệt" - nói xong cô chạy một mạch về lớp

"Cô gái này nghịch ngợm quá đi" - anh tự nhủ

- Tại lớp 1-1:

"Ôi một chết mất... Phù... Phù... Tên khốn nhà anh, làm tôi muộn học thêm rồi!!!" - cô định bươ vào lớp thì có giọng nói ồm ồm cất lên

"Em học sinh kia đứng lại cho tôi" - thầy giám thị

Chap này hơi nhầm phải ko mọi người, có gì sai sót các bạn đọc giả bỏ qua nha!!! □□

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Va chạm (2)

"Em chào thầy"- cô cười gượng

"Chào chiếc gì, tại sao em lại ở đây? Có biết là vào giờ rồi không?"

"A! Em xin lỗi, do nhà em có chút việc nên em đến muộn" - cô trả lời

"Biện minh. Tóm lại là đứng đây chịu phạt cho tôi"

- Cô đành ngậm ngùi đứng chịu phạt ngoài cửa lớp. Bên ngoài uỷ khuất vậy mà bên trong đang thầm chửi rủa tên hội phó

"Tên khốn kiếp nhà mi, đừng để ta gặp lại mi nếu ko ta sẽ băm nguoi thành trăm mảnh... Tại mi mà ta bị phạt... Tại mi, tất cả là tại mi... Hừ!!!"

-Phía anh

"Hắt xì... Hắt xì... Hôm nay mình có đắc tội ai ko nhĩ?"

Tại lớp 1-1

"Ý, con nhóc kia chẳng phải là người lúc nãy mình tóm sao? Ở đây làm gì vậy?"

-Anh đi về phía cô

"Êy, ở đây làm gì? Lớp cô đâu?"

"Lớp tôi đây chứ đâu"

"Cô học lớp này? Vậy sao ko vào lớp?"

"Vào lớp? Nói dễ nghe nhĩ? Tại anh mà tôi bị phạt đây này"

"Cô bị phạt liên quan gì đến tôi?"

"Tất nhiên là liên quan chứ!!! Tại anh đòi co vs tôi mãi mà tôi mới về đc lớp. Về đến lớp thì bị thầy giám thị bắt gặp. Nói đi ko tại anh thì tại ai nữa! Hả???" - cô muốn đánh chết người trước mặt mình lắm rồi

"Vậy thì chúc cô may mắn. Tôi vào lớp trước đây. Tạm biệt" - anh vẫy tay mỉm cười

-Hành động này có thể làm đổ biết bao cô gái nhưng trong mắt cô hành động này như đang cô tình chọc tức cô vậy

"Anh đứng lại đó. Tôi cho anh đi sao?"

"Hơ... Tôi đâu cần cô cho phép" - anh cứ thể bước vào lớp làm cô muốn tức điên lên

"Anh... Đồ đáng ghét. Được lắm cứ ung dung đi rồi anh sẽ chết với tôi" - cô tức muốn nổ đầu

"Reng... Reng... Reng" - giờ ra chơi đến

"Huhu chân tôi đau quá đi mất thôi" - cô đi từng bước chân về chỗ ngồi

"Sao đây? Bị phạt có vui ko? Đờ phải học còn gì...nhĩ???" - anh đi tới với dáng vẻ bất cần đời

"Tên khốn kiếp nhà mĩ" - cô nói như hét lao vào anh đáng tới tấp

"Oái" - ngay lập tức anh chạy đi

"Tên kia đứng lại cho tôi" - cô chạy theo

"Có ngu mới đứng lại để cô bắt" - anh vừa chạy vừa nói

-Bỗng... Từ đâu có một người con trai đi về phía anh và cô

"Vũ...Vũ cứu tao với" - anh như gặp được vị cứu tinh của mình

"Chuyện gì mà chạy như ma đuổi thế?"

-Anh định mở mồm nói thì cô chạy đến

"Tên kia... Sao mà chạy nhanh thế???" - cô cúi người xuống thờ hồn hèn

-Lúc cô ngẩng mặt lên thì..

"Là anh/cô sao?" - cô và cậu đồng thanh

"Sao anh/cô lại ở đây" - đồng thanh

"Tôi học ở đây đây thì sao?" - đồng thanh

"Đồ sao quả tạ" - đồng thanh

"Đừng có nhại tôi nữa" - đồng thanh

"Hai người quen nhau sao?" - anh ngó người hỏi

"Ko quen" - đồng thanh

"Ồ vậy là quen rồi, ko những thế mà còn rất tâm đồng ý hợp nha"

-Ngay lập tức anh nhận đc ánh mắt "yêu thương" chĩa vào mình

"BIẾN" - đồng thanh

"Vậy tui biến đây. Tự giải quyết đi nhé" - nói xong anh chạy ngay lập tức để hai con người đang bùng bùng sát khí đứng đó

"Trái đất thật tròn mà, ai ngờ đc lại gặp anh ở đây" - cô nói

"Cô nghĩ tôi muốn gặp cô chắc?" - cậu cũng đáp lại

"Tôi cũng chẳng muốn gặp lại tên của nợ nhà anh, rõ xui xẻo"

"Là cô đâm vào tôi trước nhé"

"Chẳng phải tại anh bỗng nhiên xuất hiện chặn đường tôi à? Đâu phải tại tôi"

"Ko cần biết. Tóm lại là tại cô"

"Tại anh"

"Tại cô"

"Hừ. Tôi ko thèm đếm xỉa đến anh nữa, biến đi đồ xui xẻo"

"Tôi cũng chẳng cần cô đếm xỉa đến tôi, lờ luôn đi thì càng tốt"

"Được thôi, là anh nói đấy. Chuyện đó quá đơn giản"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Va chạm (3)

-Sau đó cô đi vào lớp_Cùng lúc đó chuông vào giờ kêu lên

"Ngọc Vy" - nhỏ gọi

"Giờ đây? Tao mệt mỏi lắm"

"Mệt cũng phải nghe tao nói. Mà đi đâu mà giờ mới về hả? Sáng sớm ra đã ko thấy mặt mũi đâu. Vừa gặp đc mặt thì mắt hút emm luôn. Hay nhì? Mà có còn coi tao là bạn nữa ko đây? Trời ơi tôi khổ quá đi mất sao tôi lại có con bạn như thế này cơ chứ!!!" - nhỏ xỏ một tràng ra

"Mày nói xog chưa?"

"Chưa, để tao nói tiếp. Mà đây sáng sớm ra tao đến nhà mày gọi đi học thì bé Chi nói mày chưa dậy. Đến trường thì mãi chẳng thấy mặt mũi mày đâu. Ôi trời ơi là trời, bạn bè mới ko gặp nhau bao lâu mà mày đã thay đổi như thế rồi" - nhỏ nói như súng bắn liên thanh

-Thấy cô không phản ứng nhỏ tức giận

"Mày trả lời đi chứ"

"Thứ nhất người khổ mới là tao hôm qua mới về nước sáng nay đã phải đi học lại còn gặp phải hai tên xui xẻo nữa chứ. Thứ hai tao vẫn coi mày là bạn tao, bạn thân là đằng khác. Thứ ba tao không hề thay đổi. Thứ tư mày không đề tao mở miệng ra nói như súng bắn liên thanh thế thì tao trả lời bằng mắt à? HẢ?" - lại đến cô nói một hồi

"À... Ồ..."

"Được rồi. Được rồi, tối nay đi shopping, tao mời mày coi như lời xin lỗi được chưa?"

"Hihi... Thế còn được" - nhỏ vui vẻ nói

"Khoan... Khoan. Này mày nói hai tên xui xẻo là sao?"

"À. Chuyện đây thì mệt thật, đầu tiên là một cái tên khó ưa tao gặp trên đường đến trường tiếp theo là một tên nữa tự cao tự đại xưng là hội phó hội học sinh bắt tao vì tội đi học muộn"

"Vậy mày kể từ người đầu tiên đi hấn ta là thế nào?"

"Chuyện là thế này, sáng nay tao chạy vội đến trường thì..."

Flashback: vì muộn học nên cô chạy thục mạng đến trường. Bỗng...

"Nè nè, tránh ra coi, tôi không phanh được đâu" - cô hét

"Hừm" - cậu đang nghe nhạc thì nghe thấy tiếng hét của cô và quay lại

"Đã bảo tránh ra cơ mà" - cô hét

-Cậu bất ngờ nên không kịp tránh và...Rầm

"Ai da" - cậu đứng dậy và nhặt đồ của mình

"Huhu đã nói tránh ra rồi mà" - cô tự nhủ

"Này cô đi đứng kiểu gì đấy hả? Chạy ầm ầm như con điên ỷ"

"Huhu đau quá đi mất" - cô than thở

"Không nghe tôi nói gì à, hả?"

"Xui thế không biết mới sáng ra đã ngã rồi" - cô lờ cậu

"Này" - cậu cầm tay cô

"Ai ui" - cô cau mày "Đau đấy, buông ra"

"Cô bị thương sao?" - cậu buông tay cô

"Chứ còn gì nữa mù hay sao mà không thấy?" - cô tức giận

"Haha... Cho chết cái tội đâm vào người khác"

"Anh không biết thương hoa tiếc ngọc à?"

"cô đâu phải hoa cũng đâu phải ngọc việc gì tôi phải thương cơ chứ?"

"cái đồ điếc kia tôi nói anh tránh anh không tránh mà còn nói gì tôi hả?"

"Cô nói ai điếc cơ?"

"Anh chứ ai?"

"Cô..."

"Tôi còn trẻ lắm chưa đến mức làm cô của anh đâu"

"Cứ đợi đấy"

"Tôi bận rất nhiều việc chứ ko rảnh mà đợi anh nhá"

"Hừ"

"Hahaha... Nhìn mặt anh buồn cười chết mất"

"Đồ đáng ghét, biến đi trong khuất mắt tôi"

"Anh nghĩ tôi muốn ở lại lắm à?"

"BIẾN"

"Ko cần đuổi tôi tự đi"

-Lúc đi ngang qua cậu cô vỗ vai cậu rồi nói

"Để có thể cãi đc tôi thì anh có tu luyện một trăm năm nữa cũng ko bì được đâu. Hahahaha"

"Con nhỏ đáng ghét"

End Flashback

"Chuyện là như vậy đó" - cô thiếu nữ nói

"Trời đất có đũa con gái nào duyên như mày ko?" - nhỏ bó tay vs cô

"Chưa hết đâu sau này tao còn gặp hần ta ở trường nữa cơ thì ra là học trường mình đây"

"Ồ... Lúc đụng hần mày ko thấy quần áo hần mặc à?"

"Hần đâu mặc đồng phục. Haizz sau này chắc mệt với hần"

"Chưa chắc đã gặp mà"

"Biết được sao?"

"Thôi kệ hần đi dù sao mày cũng chẳng cần quan tâm đâu"

"Uhm Thôi tao ngủ đây"

"Mày không định học à?"

"Nhưng mà tao mệt lắm a"

"Haizz... Chịu mày rồi"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cô biết võ sao?

- Tại phòng hội học sinh

"Này, mày quen con nhỏ lúc nãy à?" - anh hỏi

"Ko quen" - cậu lập tức trả lời

"Thật ko?"

"Chứ còn gì nữa"

"Nói chuyện với mày chán quá đi, tao đi tìm việc khác chơi đây. Bye"

-Anh định đi thì có một học sinh chạy vào

"Hội.. Hội trường, hội phó...!!!" - HS đó thở hổn hển

"Có chuyện gì? Từ từ hãy nói"- anh

"Ngoài cổng trường có một toán người đến làm loạn. Họ đòi gặp hai người"

"Vậy thôi à?"- cậu hỏi hốt

"Này, thái độ của mày cũng chỉ có thể thôi à? Ko có trách nhiệm gì cả"- anh

"Chỉ là một đám học sinh thôi mà, cần gì phải tốn sức"- cậu thản nhiên

"Cái này... Là trường mình gây sự trước giờ họ đến đây tính sổ"- HS đó nói

"Sao ko nói sớm?!!! Nếu là trường mình thì chuyện lại khác. Chúng ta đi"- cậu

-Tại cổng trường

"Này, mấy người đừng có làm loạn ở đây. Đây là trường học chứ ko phải nơi mấy người muốn đến thì đến muốn đi thì đi đâu"- anh hung hăng nói

"Ăn nói cho cẩn thận, là người ở trường này gây sự trước. Tự rước họa vào thân cho nên đừng có nói bộn tao"- tên cầm đầu cũng ko vừa

"Vậy thì tự hện nhau ra ngoài mà đánh, nếu mấy người xâm phạm vào lãnh thổ của trường là phạm luật rồi đấy"- anh

"Tao ko thích như vậy. Làm loạn ở đây để HS trường này biết chúng mày sẽ thảm hại như thế nào nếu động vào người của bọn tao"

"Vậy vẫn quyết định đánh sao? Hối hận đi là vừa"- cậu bình thản xông lên

-Khi hai bên chuẩn bị đánh nhau thì...

"Hahahaha... Chuyện này buồn cười quá đi mất. Hahahaha"- một cô gái đang ngồi dưới gốc cây cười sung sướng đọc truyện tranh, tai nghe nhạc, mồm ngậm kẹo mút

"Con nhó đó thật là..."- khoé miệng anh giật giật

"Đừng để tâm đến cô gái đó"- cậu

-Sau đó hai bên tiếp tục xông vào... Với thân thủ của cậu và anh thì đương nhiên là áp đảo bọn chúng, đến khi ko chịu được thì có một tên chơi bản, hấn ta nhẹ nhàng đi đến cô gái đang ngồi ung dung đọc truyện. Đang chăm chú đọc thì có một vật gì đó lạnh lạnh luồn vào cổ cô ghì chặt, nên cô gái ngẩng đầu lên thì thấy hai tên sao chổi xui xẻo kia đang đánh bọn người nào đó tội bởi.

"Hai đứa chúng mày liệu hồn mà dừng lại đi nếu ko con bé này sẽ ko yên thân đâu"

"Thả cô ta ra, đừng làm liên lụy đến người ngoài"- cậu

"Hahaha... Mày nghĩ tao ngu sao? Làm sao thả dễ vậy đc?"

"Mấy ko chỉ ngu mà còn quá ngu mới tìm đến bọn tôi"- anh

"Mày... Được lắm. Nên nhớ thứ tao đang ghì vào cổ con bé này là dao đấy"

"Thì sao?"- cậu vô cùng bình thản

"Every body say la lá la lá là (say la lá la lá là) say la lá la lá là (say la lá la lá là)"- cô ko những hát mà còn đung đưa theo điệu nhạc khiến tên kia tức đến phát điên. Hấn dứt quyển truyện của cô vứt ra xa, dứt luôn tai nghe ném xuống đất và đập hỏng. Tự nhiên hấn thấy lạnh sống lưng

"Mày-muốn-chết-à?"- cô gằn từng chữ

-Ngay lập tức cô đổi tư thế tay cầm lấy con dao ném ra chỗ khác, hai chân dặng ra, dùng lực vật tên kia xuống đất một cái đau đốn

"Aaaaaa..."- tên đó kêu lên

"Động vào tao à? Ko yên đâu"- cô phui phui quần áo

"Con nhãi, mày là ai hả? Tao sẽ kêu người đến giết mày"- tên kia vẫn cố hùng hồn

"Giết tao? Giết được đi rồi hãy nói. Còn tao là ai à? Tiết lộ cho mày biết nè, tao là.... Vanus"- cô nói nhỏ

"Va...Vanus!!!"

"Đứng vậy a. Giờ còn ko mau biến"

-Cô vừa dứt lời bọn chúng chạy toán loạn

"Xong"- cô đi nhặt cuốn truyện và tai nghe lên, tiếc nuối nói: "Thật là phí quá đi"- sau đó tiện tay ném tai nghe vào thùng rác

"Hai người đứng đó làm gì? Còn ko mau lên lớp?"- cô

-Anh và cậu vẫn ngó người, hành động đó của cô thật sự là quá đẹp đi!!!

"Này này, cô biết võ sao?!!!"- anh hứng thú

"Cũng biết chút chút"- cô

"Chút làm sao đc hành động đẹp vậy cơ mà"-anh

"Tuỳ anh, muốn nghĩ sao thì nghĩ"- cô bỏ lên lớp

"Cô ta biết võ sao? Ha... Thú vị!!!"- cậu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Trò chuyện

Xin lỗi mn nha, do sơ suất mà mình quên không giới thiệu. Biệt danh của cô là Vanus còn nhỏ là Nancy

-Chuông hết giờ vang lên, học sinh lao như ong vỡ tổ xuống căng tin

"Oa, đói quá đi sáng giờ chưa ăn gì hết mà đã phải chạy đến trường thật là hao tổn thể lực mà"- cô than thở

"Ai bảo mày dậy muộn cơ, cho chết"- nhỏ

"Bạn với chả bè không an ủi nhau được một câu à?"

"Vói người khác thì được chứ với đứa cứng đầu như mày thì tao chịu"

"Hừ"

"Thôi thôi cô nương đi lấy đồ ăn đi cho tại hạ nhờ"

"Mày lúc nào cũng chỉ biết ăn"

"Mày làm như mày ko thể ý"

-Bỗng cửa căn tin ồn ào hẳn lên

"Aaaaaa... Hội phó đẹp trai quá đi"

"Đúng đúng, rõ đẹp trai luôn ý"

"Nhưng ko bằng hội trưởng được, anh ấy ngầu hơn nhiều"

"Thật đáng tiếc khi ko tiếp cận được với anh ý"

-Trog khi đám con gái nhao nhao lên vì trai đẹp thì cô và nhỏ vẫn thản nhiên ngồi ăn bình thường

"Họ có gì đặc sắc đâu cơ chứ?!! Sao đám con gái cứ rú như điên lên vậy?"- cô

"Tao thấy họ cũng đẹp trai mà, như vậy đám con gái mới làm ầm lên chứ!"- nhỏ

"Này, mày bị bệnh của mấy đứa hám trai à? Hay mày bị bệnh rồi? Có bao giờ mày khen ai đẹp trai đâu?!!!"- cô sò trán nhỏ

"Có mà mày bệnh ý, gặp ai cũng chê như mày thì ế suốt đời nha con"- nhỏ gạt tay cô ra

"Nonono, tao theo chủ nghĩa độc thân mà, mấy cái tình yêu vớ vẩn kia tao ko hứng thú"- cô mạnh miệng

"Rồi mày cứ yêu đi! Đến lúc đó cái chủ nghĩa của mày cũng trôi vào dĩ vãng"- nhỏ

-Hai người đang nói chuyện thì anh đi đến...

"Chào hai người, tôi ngồi được chứ?"

"Được, mời ngồi!"- nhỏ

"Này tao đã đồng ý đ..."- cô đang nói thì nhỏ bịt miệng cô lại nói thầm: "Nếu cta làm quen đc với hai người này thì chẳng phải những lần phạm lỗi sẽ đc bỏ qua sao? Cho nên trật tự đi"

"Hừ"- cô

"Này sao mày cứ đi lung tung vậy? Chẳng đề ý gì hết!"- cậu

"Tao đi đâu kệ tao chứ liên quan gì đến mày"- anh

"Hội trưởng, mời ngồi!"- nhỏ

"Cảm ơn nhưng hình như có người ko chào đón tôi thì phải!"- cậu liếc mắt sang cô

"Làm gì có, làm gì có. Phải ko Ngọc Vy?"- nhỏ đập một phát rồ đầu vào lưng cô

"Đau, mày tính giết người à?"- cô bực mình

"Mày bỏ ngay thái độ đó đi nếu ko kế hoạch sẽ hỏng hết!"- nhỏ

"Ko thích, mày phải biết là hai tên này chính là hai tên mà tao kể cho mày sáng nay đấy, đúng là sao quá tạ mà"

"Ko nói chuyện vs mày nữa, mày muốn làm gì thì làm nhưng đừng có làm hỏng kế hoạch của tao"- nhỏ

"Hừ, bạn với chả bè"- cô

"Hội phó cậu tên gì?"- nhỏ hỏi

"Tôi tên Lâm Vũ Thiên, còn đây là... mà kệ nó đi, cậu ko cần biết!"- anh bỏ qua cậu

"Mày..."- cậu

"Tôi biết cậu, cậu là Mạc Thần Vũ-hội trưởng hội học sinh kiêm hotbot no1 của trường JK được nhiều người biết đến!"- nhỏ nói một hồi

"Tôi nổi tiếng vậy sao?"- cậu đắc ý

"Đúng vậy a, cậu thật sự được rất nhiều người biết đến!"- nhỏ

"Sao đi đâu cùng mày cũng bị mày cướp hết hào quang vậy chứ? Đáng ghét!"- anh bỏ đi

"O... Tôi nói gì sai hay sao mà cậu ấy bỏ đi?"- nhỏ

"Không sai không sai, cậu nói hoàn toàn đúng!"- cậu cười

"Hot với chả boy có mà hotdog thì có!"- cô lăm bằm

"Này, cô mới nói gì cơ?"- cậu tức

"Hết hứng ăn rồi, tao lên lớp trước đây!"- cô lơ cậu mà nói với nhỏ sau đó bước đi

"Sao cô dám lơ tôi hả?"- cậu cầm tay cô lôi lại

"Chẳng phải anh bảo tôi làm vậy sao giờ còn nói gì nữa?"- cô gạt tay cậu ra

"Cô..."- cậu nghẹn họng

"Tôi đã nói rồi, anh ko đủ trình độ để cãi lại tôi đâu, cứ tập luyện đi rồi đến tìm chị mà tranh đấu nhé cưng, hơn nữa tôi cũng ko đến tuổi làm cô của anh đâu cho nên đừng gọi tôi như thế tổn thọ lắm. Vậy nhé, tạm biệt!"- cô vỗ vai cậu rồi đi

-Đầu cậu bây giờ đầy hắc tuyến, một hotboy no1 như cậu mà bị một cô gái nói ko đủ trình độ để cãi lại. Aaaaaa... Thật tức chết mà. Cậu định gọi cô lại mắng thì có một giọng nói vang lại từ xa...

"Thần Vũ~"- Ngọc Ánh

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Thật là... Khiến tôi hứng thú!!!

"Aisssssh, lại là cô ta, thật mệt quá mà"- cậu gái đầu

"Thần Vũ, anh định đi đâu vậy?"- Ngọc Ánh: "Cho em đi với"

"Tôi đi đâu liên quan đến cô à? Cho cô đi với làm cái gì?"- cậu

"Thì để em giúp anh, người yêu của em mà"- ả ta ồng ẹo

"Người yêu? Nực cười, cô đủ tư cách sao?"- cậu bắt đầu bực

"Tại sao không cơ chứ!!! Anh vẫn còn yêu em mà phải không?"- ả ta

"Tình cảm với cô, tôi đã cạn từ lâu rồi, cho nên làm ơn đừng có bám theo tôi nữa, phiền phức"- cậu tức giận

"Eyyyy, hai người bình tĩnh đi, người yêu cãi nhau à? Vậy thì giải quyết nhanh gọn đi chứ, lằng nhằng quá đi"- cô

"Cô không biết gì thì đừng có nói"- cậu

"Hai người không phải người yêu sao?"- cô

"Cô đừng có xen vào chuyện của tôi"- cậu

"Tôi đâu có xen vào chuyện của anh, tôi chỉ là đang khuyên giải cho anh và người yêu thôi"- cô

"Tôi không cần cô làm chuyện đó, hơn nữa cô ta không phải người yêu của tôi"- cậu gắt

"Tôi chỉ đang giúp anh thôi, anh gắt cái gì?"- cô

"Kệ tôi chứ, nếu không có việc gì thì biến đi, đừng có ở đây cản đường tôi nữa"- cậu

"Được, vậy tôi không phiền anh nữa. Tạm biệt"- cô tức giận bỏ đi

"Còn cô, cô cũng biến luôn đi, thật ngứa mắt"- cậu bực tức

"Nhưng Thần Vũ à, em.."

"BIẾN"- cậu quát

- Ả run sợ chạy đi vì ả chưa bao giờ thấy cậu tức giận như vậy

- Về phía cô, bị cậu đuổi nên vô cùng bực tức vừa đi vừa giậm chân bành bạch ra cổng trường định cúp học thì gặp một toán người

"Đại ca, con nhỏ kia là người đánh em đấy"- tên bị cô vật lần trước nói

((Ai không nhớ thì xem lại chap4 nha))

"Con đó? Nó nhỏ con như vậy mà mày cũng đánh không xong lại còn là con gái nữa, mày có phải là người trong nhóm không vậy?"- tên đại ca nói

"Nhưng mà..."

"Nhưng nhị gì nữa ra nói chuyện nhanh"

-Chỗ cô

"Này em gái, em là người đánh thằng đệ này của anh phải không?"- tên đại ca

"Phải thì sao?"- cô

"Em nên xin lỗi nó đi"

"Tại sao phải vậy? Đây không rảnh nhé"- cô

"Hơ, cô gái này được đấy. Có muốn vào bang bọn anh không?"

"Bang của mấy người?"- cô

"Đúng vậy vì là con gái nên em sẽ có nhiều ưu đãi"

"Miễn đi, cái bang yếu xiu đó tôi không cần"- cô

"Yếu... Yếu xiu? Chưa ai dám nói bang anh như vậy cả"

"Giờ thì có rồi đấy"- cô

"Con nhãi này, mày dám nói vậy sao?"- tên bị cô đánh

"Khoan đã, đừng nói vội"- tên đại ca bước đến chỗ cô:" Đi với bọn anh đi, em sẽ được hưởng thụ"- tên đó đưa tay lên định sờ má cô thì cô hất tay hất ra

"Tôi không muốn và cũng không bao giờ muốn. Cho nên tránh ra đi và đừng làm phiền tôi nữa"- cô

"Sao vậy? Em không muốn được nhận sự hưởng thụ sao?"

"Đã nói không cơ mà. Nghe không hiểu tiếng người sao đồ dở hơi? Với lại mấy cái bang lãng nhách của anh ý thì tôi chỉ cần phui tay một cái là tan nát hết rồi, việc gì phải ra nhập cho mệt"

"Được lắm, rượu mời không muốn lại muốn rượu phạt sao? Chúng mày vác cô gái này đi cho tao. Nhanh"- tên đại ca ra lệnh

"Dạ rõ"

- Từng tên một tiến đến phía cô để đưa cô đi thì cứ tên nào đi lên là lại bị cô hạ

"Còn ai nữa thì lên hết đi. Bỏ tiểu thư đây đang ngứa tay bức mình"- cô hất mũi khiến tên đại ca nóng máu

"Có đứa con gái cũng không mang đi được. Chúng mày lên hết cho tao"

- Tất cả nhưng tên còn lại xông lên...

- Về phía cậu, sau khi đuổi đc ả Ngọc Ánh đi thì bức mình đi lên phòng hội HS, đang ngồi phê duyệt các CLB thì có người đi lên thông báo là có một toán người gây sự với một cô gái trong trường cậu liền tức tốc đi xuống cổng trường thì thấy người đó là cô định quay lưng mặc kệ nhưng thấy bọn chúng xông lên, cậu quyết định ra giúp thì thấy cô hạ được từng đứa một nên lại mặc kệ, cho đến khi tất cả bọn chúng xông lên liền đi đến

"Mấy người định làm gì?"- cậu

"Đánh nhau, không thấy à?"- cô và bọn chúng đồng thanh

"Đây không phải chỗ cho mấy người đánh nhau cho nên xin mời đi khi tôi còn từ tể"- cậu

"Muốn đi thì cũng được, nhưng bọn tao phải mang cô gái này theo"

"Xin lỗi nhưng đây là học sinh trường tôi, mấy người không có quyền mang cô ấy đi"

"Vậy thì bọn tao không khách khí nữa"- tên đại ca:" chúng mày lên hết cho tao"

"Thật phiền phức"- cậu nói xong liền xông đến đánh bọn chúng cùng cô

"Này ai cần anh giúp, tránh ra đi"- cô

"Tôi đâu có giúp cô?!!! Đừng buồn cười như thế?!"- cậu

"Hừ. Mặc xác anh"- nói vậy chứ cô và cậu phối hợp vô cùng ăn ý. Chỉ trong phút chốc cô và cậu đã hạ hết bọn chúng

"Thật là... Đã nói yếu mà không nghe. Lại còn bày đặt đánh"- cô

"Mấy người mau đi đi"- cậu

-Bọn chúng lại chạy toán loạn

"Anh cũng biết võ cơ đấy"- cô

"Một chút"- cậu

"Xi. Nói chuyện với anh thật thật"- cô

"Giờ cô về lớp đi"

"Không thích. Cúp học đây"

"Cô đi đánh nhau không sợ bị kỉ luật sao? Đã vậy còn định cúp học"

"Tôi thích thì tôi có quyền. Mặc kệ tôi. Cho nên phiền anh tránh ra"- cô đẩy cậu ra và nhảy tường ra ngoài

"Thật là...!!!"- cậu lắc đầu vì sự tùy tiện của cô:" khiến tôi hứng thú"- cậu đi lại vào trường

-Những hành động lời nói đó của 2 người đã được Ngọc Ánh nhìn thấy:" Con nhỏ hồ li tao sẽ không để mày cướp Thần Vũ đi đâu. Cứ chờ đó"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nữ cao thủ

"Ngày đầu đi học mà xui hết mức à?!!! Tồi nay đi chơi giải toả vậy"- cô đi lang thang trên đường

-Đang đi thì có một toán người chặn cô lại

(Người đi đầu đám này nhìn quen vậy?)- cô nghĩ

"Con nhỏ kia, mày có biết tao là ai không?"- cô gái cầm đầu

"Biết thì sao? Mà ko biết thì sao?"- cô

"Tóm lại là mày không cần biết"- cô gái đó

"Này cô có bị đứt dây TK ở đâu ko đấy? Tự nhiên hỏi tôi xong rồi nói tôi không cần biết cô là ai?!"- cô:" còn nếu không có việc gì thì tôi đi trước"

"Tao cho mày đi à? Chắc mày mới vào trường nên ko biết nhĩ? Tao là người yêu của Thần Vũ"- Ngọc Ánh

(Là người ở căn tin)- cô nhớ ra:" Cô nói với tôi chuyện đấy làm gì? Tình yêu của hai người liên quan gì đến tôi?!"

"Không liên quan?! Chẳng phải mày đang tìm cách quyến rũ anh ấy sao?"- Ngọc Ánh khinh bỉ cô

"Quyến... Quyến rũ? Này cô bị ngộ đời à? Tôi đâu có làm cái gì cho thấy tôi quyến rũ anh ta đâu? Chẳng lẽ với cô cãi nhau với anh ta cũng là quyến rũ?"- cô

"Đừng có đóng kịch nữa, hạ màn đi. Mày định giả vờ trước mặt tao sao?"

"Tôi đâu có đóng kịch!?"- cô nhún vai

"Tao cảnh cáo mày, từ giờ nếu còn lại gần Thần Vũ thì tao sẽ không để yên cho mày đâu"

"Tôi cũng chẳng ham! Nhưng cô cứ động được vào tôi đi rồi hãy nói nhá! Tạm biệt"- cô nhếch mép

"Mày khinh tao sao?"

"Muốn nghĩ sao thì nghĩ, tôi chẳng quan tâm"

"Được lắm, bọn mày đầu lên hết cho tao, đánh cho con nhỏ đó bầm dập vào"

-Sau đó những người đi theo ả xông lên, nam cũng có, nữ cũng có

"Thích đánh nhau sao? Được bốn tiểu thư đây chiều tất"- cô thủ thế

-Sau đó hai bên đánh nhau, người qua đường đứng lại xem khá đông, họ đều mong cô không sao, xinh thế kia mà bị đánh thì tiếc lắm. Thế nhưng tình huống lại không như mọi người nghĩ, toán người kia đã bị cô đánh cho tơi bời sau đó chạy đi hết bỏ Ngọc Ánh lại

"Sao đây? Giờ còn mỗi cô, còn muốn đánh nữa không?"- cô khá mệt

"Coi như lần này may mắn, nếu có lần sau tao sẽ không để yên đâu. Hừ"- ả ta bỏ đi

"Hừ! Chuyện xui xẻo nào cũng dính vào anh hết đấy đồ sao quả tạ"- cô lăm lăm rồi đi một mạch về nhà

Nhận vật mới:

_Phạm Quỳnh Chi: em gái cô là nhị tiểu thư của Phạm gia (nhỏ hơn cô 1 tuổi)

_Mạc Thần Phong: em trai cậu là nhị thiếu gia của Mạc gia

-Về đến biệt thự của cô

"Aaaaaaa... Mệt quá đi mất thôi!!!"- cô than thở

"Hôm nay chắc chị lại cúp học phải không?"- Quỳnh Chi

"Sao em biết, em thật giỏi nha"- cô

"Giỏi cái gì mà giỏi, chị không học từ từ đi rồi em lại bị mắng vì không để ý chị cho mà xem"

"Em yên tâm, chị sẽ không để em bị papa mắng đâu, với lại bên Mĩ chị học hết chương trình rồi mà về đây đi học chỉ làm cảnh thôi"

"Xi chị đừng có biện minh"

"Đâu chị đâu có"

"Thôi được rồi chị đi tắm rửa đi, tối nay có khách đấy"

"Khách? Ai vậy?"

"Bạn em"

"Bạn? Nam hay nữ? Tên là gì? Nhà ở đâu?"

"Tên là Mạc Thần Phong, tên như vậy chắc chị biết là nam rồi đúng không?"

"Vậy cậu ta có tử tế không?"

"Tuỳ vài nhận xét của chị chứ!"

"Được rồi chị lên tắm đây"

-Một lúc sau

"Oa, thơm quá đi. Em tự vào bếp luôn á?" "Chứ còn gì nữa. Chẳng lẽ để chị làm? Không không thăm hoa thăm hoa"

"Hi hi"

"Được rồi được rồi, chị ngồi im cho em đi"

- một lúc sau nữa

"Kính coong"- chuông cửa

"Đề chị mở cho"- cô lon ton chạy ra mở cửa

-cánh cửa vừa mở ra là cô đứng chết lặng ngay tại chỗ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sự việc trong bar (1)

-Cánh cửa vừa mở ra cô đứng chết lặng ngay tại chỗ

"Anh... Anh tại sao lại ở đây?"- cô ngạc nhiên

"Có người mời đến ăn thì tôi đến"- cậu

"Quỳnh Chi, sao em lại mời anh ta đến ăn hả?"

"Em mời bạn em mà nhưng đó là anh trai cậu ấy, nghe nói anh bạn ấy cũng đến ăn"

"What?!!! Sao lại xui xẻo thế chứ? Cả ngày nay đã dính phải anh rồi giờ cũng vậy là sao?"- cô bực mình

"Cô nghĩ tôi muốn dính vào cô lắm à? Max mệt"

"Hừ vậy ở ngoài đi đừng vào nữa. Quỳnh Chi bạn em tên gì?"

"Mạc Thần Phong"

"Thần Phong, đi vào nhà cho chị"

-Thằng bé lặng lẽ đi vào nhà mà không nói một cái gì. Sau đó cô đóng sầm cửa lại:" ở ngoài đi nhé. Tạm biệt"

"Cô...."-cậu ghen hống không nói gì mà cứ đứng im ở ngoài

"Kính coong"- chuông cửa lại vang lên

"Tên kia để cho người ta ăn đi"- cô nói vọng ra

"Kính coong"- chuông cửa vẫn vang lên

"Tên đáng ghét, ăn cũng không yên nữa"- cô lại chạy ra cửa

"Sao đây? Vẫn quyết định không cho tôi vào sao?- cậu

"Đúng vậy"- cô kiên quyết

"Nếu thế thì ngay ngày mai thôi, thông tin cô là đại tiểu thư của Phạm gia sẽ được đăng trên diễn đàn trường. Như vậy cô sẽ rất nổi tiếng a"

"Anh dám?"

"Ko có gì là tôi ko dám cả"

"Hừ được lắm Vào-đi"- cô nghiêng răng

"Cảm ơn"- cậu đắc ý đi vào

-Trong bữa ăn mặt cô đỏ đờng sát khí, cậu cứ gắp cái gì là cô chặn cái đó, hai bên cứ như vậy cho đến khi...

"Thôi đi chị/anh"- đồng thanh

"Xin lỗi"- đồng thanh

"Anh/chị đến đây để ăn chứ không phải để giằng co nhau đâu nhé?!"- đồng thanh

"Anh/chị biết rồi, xin lỗi hai đứa"

"Hừ"- đồng thanh

-Bỗng nhiên điện thoại cô reo lên

"Alo"- cô

"Tối nay đi pub không? Hôm nay mày gặp xui xẻo nhiều rồi, tối nay đi giải toả"

"Được đấy, tao cũng định rủ mày đi"

"VẬY 9h tối tại Van nhé"

"Ok. Tao đợi mày"

"Chị ấy lại rủ chị đi à?"- Quỳnh Chi

"Ừ. Cho chị đi nhé?!"

"Ko được lần nào đi chị cũng say. Em không chăm được chị"

"Đi mà chị hứa với em đấy"

"Chị hứa nhưng chị có làm được không?"

"Được chắc chắn được"

"VẬY... Em tin chị lần này"

"Yeahhh. Yêu em lắm cơ"

"Khỏi nịnh đi chị"

"Chị lên thay quần áo đây"- cô lon ton chạy lên tầng

"Cô ta đi đâu vậy?"- cậu hỏi

"Chị ấy đi pub, Bảo Thy rủ"

"Bảo Thy? Là bạn cô ấy sao?"

"Đúng vậy a"

"Em không sợ cô ta bị làm sao à?"

"Có chứ, cho nên....."- Quỳnh Chi nhìn cậu

"Định nhờ anh đi cùng sao?"

gật gật

"Tuyệt đối không"

"Đi mà anh"- Quỳnh Chi nhìn cậu với ánh mắt không thể diễn tả nổi

"Được rồi được rồi, đừng có dùng ánh mắt đó nhìn anh nữa"

"Cảm ơn anh nhiều, nhưng anh định mặc thế này đến pub sao?"

"Đúng vậy mặc thế thật là mát mẻ, nhìn như thanh niên nghiêm túc vậy"- Trần Phong

"Tất nhiên là không rồi"

-Ngay sau đó cậu nói lỏng cà vạt, bung 2 cúc áo để lộ phần ngực săn chắc một cách mập mờ; mái tóc vuốt ngược đượcj cậu để tự do trông rất phá cách.

"Xong rồi. Thế nào?"- cậu hỏi

"Oaaaa.. Anh đẹp trai quá điiii"- Quỳnh Chi khen ngợi

"Nhìn cũng được đó nhưng không thể bằng em!"- Thần Phong

"Vậy chỉ còn đợi cô ta thôi, sao mà lâu thế không biết"- cậu

"Chị xuống rồi nè"

-Theo hướng giọng nói, cậu nhìn phía cô thì đứng hình

-Hôm nay cô mặc quần sooc đen kết hợp với áo crop top, phía trước áo có chữ SWEET, nhìn cô thật cá tính

"Cô ta/ Anh ta thật đẹp"- cô và cậu cùng nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Sự việc trong bar (2)

"E hèm, hai người không định đi à?"- Quỳnh Chi háng giọng

"À... Ừ... cô lên xe đi tôi chờ cô đi"- cậu lên tiếng trước

"Anh chờ tôi đi sao? Liệu có bị tai nạn không đây?"- cô đùa cợt

"Nếu muốn cô có thể đi bộ?!Tôi cũng ko rảnh mà chứ cô đi đâu"- cậu bực tức

"Hừ!Tôi cũng có xe chứ bộ?!"- cô

"Thôi,thôi, hai người thôi ngay đi, tóm lại giờ có đi không?Nếu ko để em hủy hẹn giùm cho nha"- Gia Hoàng cũng ko chịu được mà lên tiếng

"Đi thì đi"- đồng thanh

"Một hai người này quá, cứ như trẻ con vậy!!!"- Gia Hoàng và Quỳnh Chi thở dài

-Dù nói vậy thôi chứ lúc cô lên xe cậu thì không nhin được mà thi thoảng cứ quay sang nhìn cậu. Biết cô nhìn mình cậu lên tiếng:

"Tôi biết tôi đẹp,cô có cần nhìn say mê đến thế ko?"- cậu cười

"Ai...Ai nhìn anh? Đừng có ảo tưởng nhá"- cô lấp liếm

"Thật là..."- cậu đến bó tay với cô rồi

-Một lúc sau tại bar:

"Sao mày đến lâu thế hả?"- nhỏ trách móc

"Hi hi, sorry bạn iu dẫu"- cô cười trừ

"Được rồi, ra nhảy với tao đi"- nhỏ kéo cô đi

-Sau đó 2 người ra quầy nhiệt tình còn cậu thì hoàn toàn bị lơ đi. Cậu ngồi một góc nhìn 2 người con gái đang say mê nhảy trên sân khấu

"Alo, mày có muốn đến bar không?"- cậu gọi điện cho anh

"Trời oi, Vũ oi là Vũ, có phải mày vừa đập đầu vào đâu ko? Hay là bị sốt rồi. Bình thường tao năn ni mày đi đến gãy cả lưỡi mày còn chẳng chịu đi vậy mà hôm nay lại còn chủ động rủ tao đến bar nữa"- anh hốt hoảng

"Tóm lại mày có đi không? Nếu ko muốn thì thôi"- cậu bực mình

"Có chứ, phải đi chứ,để xem mày có bị làm sao ko?"- anh vẫn cố tình trêu chọc

"Cho mày đứng 5 phút để thay quần áo và đến đây, nếu ko thì đừng trách tao"- nói xong cậu đập thẳng máy ko để anh nói gì

-Lời cậu nói đúng là có uy lực.Đứng 5 phút sau anh đã có mặt ở bar

"Mày... tính giết người à? 5 phút... ai mà ra...cho kịp???"- anh thở gấp

"VẬY mà mày vẫn đến đúng giờ đấy thôi"- cậu thân nhiên

"VẬY mày gọi tao ra đây làm gì?"- anh lấy lại phong độ

"Cứ có việc mới gọi mày à? Nhìn đi"- cậu hất mặt về phía hai cô gái đang nhảy

"Họ làm gì ở đây?"- anh thắc mắc

"Đi bar chứ làm gì? Chẳng lẽ đến đây để học?"

"Sao mày cứ phải đâm lại tao thế nhở? Tao có làm gì đắc tội vs mày hay sao?"

"Thử nghĩ lại xem là mày có hay ko?"

"Thôi mệt mày quá. Bỏ đi"- anh phát tay

-Một lúc sau:

"Haizzz mệt quá"- nhỏ than thở đi về chỗ ngồi

"Nhảy cho lấm vào giờ kêu mệt"- cô

"Hi hi"

"Này bọn tôi đâu phải khoog khí đâu mà hai người nói chuyện một mình thế?"- anh cần nhẫn

"Mới đến sao? Chẳng nhận ra gì cả!!"- nhỏ nhún vai

"Cũng đúng, mờ nhạt quá mà"- cô thân nhiên tiếp lời

"Hai người..."- anh ghen hòng tức giận

"Bọn tôi làm sao? Xinh quá phải không? Cảm ơn nhá!!!"- đồng thanh

"Cãi nhau với họ làm gì? Mày ko thắng nổi đâu"- cậu khuyên nhủ

-Bỗng:

"Chào mọi người, tôi ngồi đc chứ?"- Nhật Hạ đi tới

"Nhật Hạ, sao em lại ở đây? Em đến đây mà ko nói vs anh một tiếng để anh đi đón"- anh vui mừng tiếp đón

"Không sao, em tự đến đc. Làm phiền mọi người rồi"- Nhật Hạ

"Không phiền, không phiền, em cứ thoải mái đi"

-Nhìn cậu tí ta tí tòn mà cô thấy ngứa mắt

"Đây có phải người hôm trước mà chúng ra vô tình quay được không?Nhìn cô ta quen lắm"- cô nói thầm với nhỏ

"Đúng là cô ta rồi. Xi, ai ngờ lại là người quen của cậu ta"- nhỏ khẳng định

"Cho hỏi đây là...?"- Nhật Hạ nhìn cô và nhỏ

"À, đây là bạn của anh, em làm quen đi"- anh

"Chào hai người, tôi là bạn gái của Vũ Thiên, rất vui được gặp mặt"- Nhật Hạ đưa tay ra bắt

"Cũng ko có gì, bạn bè với nhau cả"- cô

"Đùng khách sáo quá"- nhỏ

-Cô và nhỏ nói nhưng không đưa tay ra đáp trả khiến ả ta quê độ

"VẬY mọi người muốn uống gì không? Bữa này tôi mời coi như gặp mặt"- Nhật Hạ ái ngại đưa tay về

"Không cần"- cô và nhỏ đồng thanh

(Sao thái độ của họ khó chịu vậy? Có chuyện gì giữa cô ta và họ sao?)- cậu nghĩ

-Mọi người ngồi im lặng một lúc thì nhỏ lên tiếng:

"Hôm trước, tôi và Ngọc Vy có đi chơi cùng nhau thì gặp một đôi trai gái hôn nhau cuồng dại trong hẻm nhỏ mà bọn tôi đi qua. Thấy hay nên bọn tôi quay lại thành clip"- nhỏ

"Xin hỏi mọi người có muốn xem không?"- cô tiếp lời

"Được đấy. Ý kiến ko tồi"- Nhật Hạ cô tình lấy lòng cô và nhỏ mà ko hề hay biết chuyện gì

"Vậy mời mọi người đi theo tôi"- cô đứng dậy bước đi

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Lật mặt

-Sau đó mọi người đi theo cô đến một phòng vip ở bar, sau khi mọi người yên vị trong phòng cô đi đến máy chiếu và kết nối với điện thoại mình

"Cô định cho chúng tôi xem gì đây? Phim à? Nếu vậy thì tôi ko rảnh đâu"- anh kéo Nhật Hạ định bước đi

"Từ từ đã nào, anh đừng làm vậy mà, mất lịch sự lắm"- Nhật Hạ giả vờ

"Thôi được rồi, vậy chúng ta ở lại"- anh lại ngồi xuống

"Vậy bắt đầu được chưa?"- cô nhếch mép (Đóng kịch giỏi đấy, nhưng sao qua được mắt cô)

"Bắt đầu đi"- cậu im lặng này giờ mới lên tiếng

Cô ấn vào mũi tên trên màn hình ngay lập tức có hình ảnh hiện ra, đúng như lời cô và nhỏ nói: trong clip đó có một đôi trai gái đang hôn nhau cuồng dại, nam thì ko nói làm gì nhưng nữ chính trong clip đó lại chính là Nhật Hạ. Anh chăm chú nhìn vào màn hình và vô cùng sốc, phải gọi là sốc quá không nói lên lời. Cậu thì cũng ngạc nhiên nhưng sau đó lại trở về bình thường. Cô và nhỏ thì hứng thú nhìn phản ứng của anh. Còn Nhật Hạ thì khỏi nói cũng biết rồi đúng không? À ta mặt cắt ko còn một giọt máu, sợt sợt nhìn sang anh thì thấy mặt anh tối sầm lại, tay nắm chặt, người rung lên vì giận dữ

"Vũ Thiên, đó ko phải là sự thật đâu, anh đừng tin"- ả ta vẫn ngoan cố

"Không phải sự thật? Đừng có đùa với tôi"- anh kìm nén cơn giận

"Em nói thật, anh phải tin em"- ả ta nắm lấy tay anh giải thích

"Buông ra!!! Từ bây giờ cô đừng bao giờ gặp tôi nữa, nghe chưa?"- anh hất tay ả ta khiến ả ngã xuống đất và anh bỏ đi

"Mày...Mày, tất cả là tại bọn mày, chúng mày muốn gì ở tao?"

"Bọn tôi chẳng muốn gì cả, chẳng phải cô là người đồng ý xem clip này sao? Giờ còn trách ai nữa?"- cô

"Hahaha nực cười có phải chúng mày ghen tị với tao vì được Vũ Thiên yêu đúng không?"

"Xin lỗi đi chứ chúng tôi ko cần, chẳng qua là vô tình quay được thôi"- nhỏ

"Loại rẻ rách như chúng mày có tách tao ra khỏi anh ấy thì cũng ko bao giờ đến được với anh ấy đây, cho nên từ bỏ đi"

"Điện quá hóa rồ. Chúng ta đi thôi, mặc kệ cô ta"- cậu đứng lên kéo cô và nhỏ đi

"Hai người về trước đi tôi có xe nên tự về được"- nhỏ

"Vậy bọn tao về trước nhé?! Bye"- cô

_Trên xe cậu:

"Tại sao?"- cậu hỏi

"Cô ngoảnh đi ngoảnh lại rồi nói:"Anh nói chuyện với tôi à?!"

"Không cô thì ai hả?"- cậu bực tức

"Tại sao là sao?"

"Tại sao cô lại quay được clip đó?"

"Chẳng phải tôi nói là vô tình sao?Anh ko nghe à?"

"Nhưng cô quay lại làm gì? Chuyện của người ta cơ mà"

"Thì vô tình là vô tình chứ ai mà biết được"

"Cô đang lấp liếm sao?"

"Anh...Bỏ đi, nói chuyện với anh thật hại não"- sau đó cô ngồi một lúc rồi lẩn ra ngủ

"Thật là...Ngủ rồi thì sao về đây?"- cậu lắc đầu

_Về đến nhà cô:

"Này này dậy đi, dậy"- cậu lay người cô

"..."

"Ngủ say vậy?"- cậu:"Chẳng lẽ tôi phải bế cô vào nhà sao?"

_Suy nghĩ một lúc cậu đành phải bế cô vào nhà, vậy mà cô không hề biết gì mà còn gục đầu vào lòng cậu ngủ ngon lành.Cậu nhìn xuống cô gái đang rúc đầu vào lòng mình ngủ mà bỗng nhiên có cảm giác gì đó dâng lên trong lòng cậu

(Mình bị sao vậy cơ chứ?)- cậu nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tình yêu chớm nở (1)

_Sáng hôm sau tại trường học, khi cô và nhỏ mở tủ đồ của mình ra thì thấy có một bức thư rơi xuống chân.Đằng sau bức thư có một hình đầu lâu to đùng, bên trong có nội dung thư nhưng đa phần là đe dọa hai người và hẹn họ đến sân thượng ngay tiết 1

"Thật là...Muốn làm HS chăm ngoan cũng ko được nữa"- nhỏ

"Phải cúp tiết sao? Một mời nhĩ?"- cô

"Vây đi luôn chứ?"- nhỏ

"Còn chưa vào giờ mà lo gì, đi ăn đi tao đói quá"- cô

"Ok,đi ăn trước đã"- nhỏ đồng tình

_Thế là hai người đi ăn đến hết giờ truy bài rồi định kéo nhau lên sân thượng thì gặp cậu và anh trên đường đi

"Hai người đi đâu vậy?Đường đến trường đằng kia cơ mà"- anh thắc mắc mở lời

"Cúp tiết"- cô và nhỏ đồng thanh

"Quay lại lớp cho tôi"- cậu lên tiếng

"Ko thích"-cô

"Tôi nói hai người quay lại lớp"- cậu

"Đã nói ko thích mà anh ko nghe sao?"- cô cãi

"Tôi không muốn cãi nhau với cô càng ko muốn sử dụng biện pháp mạnh với cô cho nên nghe lời tôi nói trước khi tôi sử dụng"

"Ha..biện pháp mạnh của anh chắc chẳng bằng nửa biện pháp nhẹ của tôi đâu nhĩ?"- cô

"Vậy cô có muốn thử không?"- cậu

"Được,để xem biện pháp 'mạnh' của anh như thế nào?!"- cô khoanh tay đứng nhìn cậu với vẻ thách thức

_ Ngay lập tức cậu tiến đến dồn cô vào chân tường rồi đưa môi mình hướng tới môi cô mà hôn

"WHAT?>!!!!Mù mắt tôi rồi"- nhỏ và anh vô cùng ngạc nhiên

_ Ngạc nhiên nhất thì đương nhiên là phải nói đến cô, theo phản xạ tự nhiên cô đưa tay lên đẩy cậu ra và 'tặng' cậu một cái tát xuống mặt và nói lắp bắp:"Nụ h..ôn đầu của tôi...sao..sao anh d..ám?"

"Giờ hai người có chịu quay về lớp không?"- cậu vẫn thản nhiên mặc dù vừa ăn tát của cô

"Xin lỗi nhưng bọn tôi có việc phải giải quyết. Đi thôi"- nhỏ kéo tay cô đi

_ Sau đó hai người lên sân thượng và những chuyện vừa xong đã bay hết khỏi đầu cô vì cô và nhỏ nhìn thấy hai khuôn mặt đáng ghét đó

"Ô! Cuối cùng nhân vật chính của chúng ta cũng đã đến rồi sao?"-Nhật Hạ

"Làm tụi này đợi hơi lâu đó"-Ngọc Ánh

"Đội thì kệ mấy người, chỉ một mấy người chứ có một tụi này đâu?!"-nhỏ

"Có chuyện gì thì nói nhanh đi, tụi này ko có thời gian đâu"-cô

"Sắp chết đến nơi rồi còn ko biết sợ"- Ngọc Ánh

"Chúng mày cũng gan quá đấy"- Nhật Hạ

"Tóm lại mấy người muốn gì đây?"- cô

"Lẳng nhăng quá"-nhỏ

"Muốn chúng mày tránh xa hai anh ấy ra"- Ngọc Ánh

"Ồ, thì ra là vì họ sao? À mà quên mất, ko biết là vì họ hay là vì tiền của họ nhĩ?"- cô giễu cợt

"Mây...Được lắm"-Ngọc Ánh

"Nói ko nghe thì phải dùng hành động, để xem chúng mày sẽ thế nào?Chúng mày đâu, lên hết cho tao"- Nhật Hạ

_ Ngay sau đó khoảng 20 tên cao to chạy lên

"Có tùm này thôi sao?"- nhỏ chán nản

"Quá ít"- cô nhếch mép

_ Hai người cùng xông lên đánh cho 20 tên kia nằm lăn quay ra đất không gượng dậy được

"Haizzzz.. xong rồi đấy"- nhỏ phui tay

"Thế này vẫn còn chán lắm.Sao ko kêu thêm người đến đi"- cô phui quần áo

"Chúng mày...Được lắm"- Nhật Hạ định xông lên thì Ngọc Ánh ngăn lại

"Có người lên"- ả ta nói thầm

_ Ngay lập tức hai ả thay đổi thái độ từ hùng hổ sang những tiểu thư yếu đuối

"Hai người đi làm diễn viên được rồi đấy"- cô

"Trơ trẽn, ko biết xấu hổ"- nhỏ khinh bỉ

_Sau đó có hai chàng trai bước lên và ko ai khác chính là cậu và anh. Khi hai người lên đến nơi thì thấy 20 tên đang nằm dưới đất, hai ả kia thì đang giả vờ khóc lóc van xin cô và nhỏ tha cho. Nhìn cũng có vẻ đáng thương đấy, nhưng là với người khác chứ không phải với hai người

"Đang làm gì vậy?"- cậu hỏi cô

"..."- im lặng

"Tôi đang nói chuyện với cô đó"- cậu nhìn thẳng vào cô

"..."- vẫn im lặng

"Giận chuyện vừa nãy sao?"- cậu tiến đến phía cô

_Thấy cậu không quan tâm đến mình Ngọc Ánh chạy đến chỗ cậu

"Thần Vũ, cô ta quá đáng lắm, cô ta biết anh yêu em nên đến hại em, em sợ lắm"

(Diễn kịch giỏi vl)- cả 4 người nghĩ

"Xin lỗi, cô vừa mới trốn trại à?"- cậu nói ra một câu khiến cô bật cười

_Cậu quay sang cô:"Cười gì? Vui lắm sao?"

"..."- cô vẫn im lặng và quay đi chỗ khác

"Tao nghĩ chúng ta hết việc rồi đấy. Đi thôi"- nhỏ

"Khoan đã, hai người định gây chuyện xong rồi bỏ đi sao?"-Nhật Hạ

"Gây chuyện?Chúng tôi? Đừng có kể chuyện cười nữa đi"- nhỏ

"Vũ Thiên tuyệt đối anh đừng đến gần cô ta, cô ta đáng sợ lắm"- ả ta nắm lấy tay anh

"Thật sao? Tôi thấy người đáng sợ ở đây là cô đấy, buông ra đi"- anh gạt mạnh tay ả ra

"Một mỗi mấy người quá, Bảo Thy chúng ta về lớp"- cô

"Được đi thôi"

"Đây là tàn cuộc mà hai cô gây ra cho nên thu dọn đi rồi hăng xướng"- anh

"Nếu ko dọn dẹp sạch sẽ thì đừng có mà đi khỏi đây"- cậu

"Anh ko nỡ để em như vậy mà phải không?"- hai ả nũng nịu

"Thôi làm trò đi"- cậu và anh đồng thanh sau đó đi xuống theo cô và nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tình yêu chớm nở(2)

_Cậu chạy theo cô và kéo tay cô lại

"Tôi có chuyện muốn nói, đi theo tôi"- cậu

"Đi đâu? Tôi ko có chuyện gì để nói với anh hết"- cô

"Nhưng tôi có"- cậu

"Anh có thì mặc anh chứ liên quan gì đến tôi?!"

"Giờ có đi không?"- cậu hỏi lại một lần nữa

"Không-đi"- cô nhún mạnh

"Được"- cậu bế thốc cô lên

"Buông tôi ra, anh làm cái trò gì vậy?"- cô vùng vẫy

"Thì cô ko chịu đi tôi phải bế cô chứ!"- cậu phản bác

"Nhưng tôi ko muốn đi"- cô đánh cậu

"Im lặng và làm theo ko là tôi hôn cô đấy"

"..."- ngay lập tức cô im lặng

"Từ đầu như thế này có phải tốt ko?"- cậu nhếch mép cười

(Hai con người này cứ gặp nhau là cãi nhau, không cãi nhau thì cũng chẳng thèm nói chuyện với nhau và coi mình là không khí. Như vậy là sao trời?)- nhỏ và anh có cùng suy nghĩ

_ Tại sân sau trường

"Thả tôi xuống"- cô nói

"Cô giận tôi à?"- cậu thả cô xuống và nói

"Anh có làm gì để tôi giận sao?"

"Thì là chuyện lúc nãy đó"

"Anh thấy tôi giận anh sao?"

"Chứ ko phải à? Nhìn mặt cô là biết rồi"

"Biết rồi thì còn hỏi làm gì? Anh bị dờ sao?"

"Tôi hoàn toàn bình thường"

"Anh mà bình thường chắc tôi quá bình thường luôn đấy"

"Chẳng lẽ nếu tôi không bình thường thì cô quá không bình thường à?"

"Anh..."- cô nghẹn họng

"Hai người nói chuyện vui về nhĩ?"- Ngọc Ánh đi đến

"Nhìn xem có chỗ nào vui về không mà nói"- cô bực mình

"Thần Vũ anh xem cô ta đâu có yêu anh đâu mà anh lại bỏ em đến với cô ta"

"Tôi đâu có bỏ cô đến với cô ấy?"- cậu ngạc nhiên

"Vậy là anh vẫn còn yêu em sao?"- Ngọc Ánh mừng rỡ

"Ảo tưởng. Tôi nói tôi bỏ cô là chuyện đương nhiên, nhưng tôi không đến với cô ấy"- cậu

"Hahahaha... Mừng hụt kia!!!"- cô không nhịn được cười

"Mày cười cái gì? Hay lắm sao mà cười?"- Ngọc Ánh tức giận

"Không cười chẳng lẽ khóc sao? Cô bị lẫn lộn cảm xúc à?"

"Mày không được phép cười. Im mồm cho tao"

"Cô cảm được tôi sao?"

"Tất nhiên là được rồi, loại nghèo nàn rẻ rách như mày thì làm sao tao không có quyền được"- Ngọc Ánh khinh bỉ

"Nghèo nàn, rẻ rách?"- cô kinh ngạc

"Cô đang kể chuyện cười sao?"- cậu

"Thần Vũ cô ta đang lừa anh đấy, cô ta vào được trường danh giá này là nhờ học bổng chứ không phải tiểu thư khuê các gì đâu?"

"Tôi nói cho cô biết cô ấy là..."- cậu chưa nói hết câu thì cô ngắt lời

"Tôi nghèo nàn rách nát thì cô là cái loại gì? Đừng bao giờ khinh thường người khác như vậy rồi có ngày chuốc họa vào thân đấy Trịnh-tiểu-thư"- cô nhếch mép tiến đến phía Ngọc Ánh

"Nực cười, trong trường này chẳng có ai dám làm gì tao hết cả"

"Ồ, vậy sao, anh ta cô vứt đi đâu rồi?"- cô hất mặt về phía cậu

"Anh ấy chắc chắn sẽ không làm gì tao rồi"

"Vậy cứ coi là như thế đi, để rồi xem cô sẽ ở trong trường này được bao lâu"- cô nói xong bỏ đi

"Thần Vũ, anh sẽ bảo vệ em chứ?"

"Tôi không rảnh, tự gây chuyện thì tự giải quyết đi"- đi được mấy bước cậu quay lại nói:"Còn chuyện này nữa, nếu cô dám làm gì Ngọc Vy thì đừng có trách tôi"- dứt lời cậu quay lưng đi thẳng

"Con nhãi đáng ghét, mày cứ đợi đấy tao sẽ không để mày sống yên trong trường này đâu"

_Tại phòng hội học sinh

"Này Vũ, sao mày lại bảo vệ đến Ngọc Vy thế? Từ trước đến giờ có như vậy đâu? Kể cả Ngọc Ánh cũng chưa được mày bảo vệ như vậy?!"- anh thắc mắc hỏi

"Làm sao tao biết được"- cậu thản nhiên trả lời

"Mày không biết thì ai biết?"

"Chịu"

"Mày...Có bao giờ mày nói chuyện bình thường được với tao chưa vậy?"- anh chán nản

"Chắc chưa"

cạn lời

_Sau đó cậu cứ ngồi đấy nói luyên thuyên một lúc và rút ra kết luận

"Tao nghĩ mày có tình cảm với Ngọc Vy rồi"- anh

_ Vì lời nói của anh mà cậu khựng người, dừng tất cả những việc mình đang làm lại

** 1 giây **

** 2 giây **

** 3 giây **

"Không phải đâu, đừng có phán bừa"- cậu tiếp tục làm việc

"Sao lại không phải, để tao nói cho nghe nè"- anh lại luyên thuyên một hồi nữa

"..."- cậu

"Dừng lại ngay, mày nói đủ chưa?"- cậu bực mình

"Nếu không ở đây giúp tao làm việc thì làm ơn ra ngoài đi"- cậu

"Nhưng mà..."- nhận được cái nhìn sắc bén của cậu anh ngậm miệng lại đi ra ngoài

"Thật là...Con trai mà nói nhiều thế?"- cậu mệt mỏi

_Sau khi anh ra khỏi phòng cậu liền suy nghĩ

(Liệu lời nó nói có đúng không nhỉ?)

(Chẳng lẽ mình có tình cảm với cô ta thật sao?)

(Không thể nào, làm sao có chuyện đó được?!)

(Thật là...Bỏ suy nghĩ đó đi, bỏ đi, bỏ đi)

_Sau đó cậu ngồi làm việc tiếp nhưng không thể nào tập trung được

"Thật rắc rối quá, không làm việc nữa"

_Cậu đứng dậy đi xuống lớp học

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tình yêu chớm nở (3)

_Khi cậu vừa xuống lớp học thì cùng lúc anh cũng đi vào, hai người khiến bọn con gái lại nhao nhao lên

"Oaaa hội trưởng và hội phó xuống lớp học kìa"

"Đẹp trai quá đi mất"

"Sao trên đời này lại có người như thiên thần vậy chứ?"

"Trời ơi tim tôi nhảy ra ngoài rồi"

"Lớp mình đúng là thật may mắn khi có hai hotboy đẹp trai, tài giỏi như họ học cùng"

_Phía cô và nhỏ

"Họ có gì sao khiến bọn con gái cứ rú gầm lên như thế cơ chứ?!"- cô

"Tao thấy cũng có nhan sắc mà với lại học cũng giỏi nữa"- nhỏ ca thán

"Sai, họ chẳng có gì cả"- cô đập vào đầu nhỏ một cái

"Đau đầu nhá"- nhỏ ôm đầu

"Thì kệ mày chứ, ai bảo nói lung tung"

_Thấy bọn con gái ca ngợi mình hết mức, cậu và anh vô cùng vui nhưng khi nhìn thấy cô và nhỏ chẳng có vẻ gì là quan tâm đến mình thì hụt hẫng

"Chào, hai người đang làm gì vậy?"- anh đi tới bắt chuyện

"Mới gặp nhau lúc này, chào hỏi cái gì?"- cô

"Đang làm thí nghiệm, đi học không soạn sách vở hay sao mà còn hỏi?"- nhỏ

"Thì chỉ hỏi lấy lệ thôi, sao hai người hắt quá vậy?"

"Mà tên kia đâu rồi?Nãy thấy đứng kia cùng anh cơ mà!"- cô thắc mắc

"Đi lấy thí nghiệm rồi"- anh

"Mày quan tâm người ta từ bao giờ vậy?"- nhỏ

"Ai quan tâm đâu, không thấy thì hỏi, với lại hỏi để biết mà tránh hấn đi chứ đỡ phải nhìn thấy ý mà"

_Vừa đúng lúc cậu mang đồ thí nghiệm đến thì tối sầm mặt lại

"Hahaha...Mày bị người ta cạch mặt kìa Vũ"- anh cười nắc nẻ

"Im ngay"- cậu gằn

"Phư phư phư"- anh cố nín cười

"Cô ghét tôi đến vậy sao?"- cậu hỏi cô

"Chứ còn sao nữa, nhìn mặt anh là thấy ghét rồi"- cô trả lời ngay lập tức

"Tôi không cho phép điều đó"- cậu

"Anh cấm được tôi sao?"- cô

"Chẳng phải tôi đã từng nói với cô là hội học sinh chính là luật sao?"- cậu

"Anh..."- cô nghẹn lời

"Sao? Còn điều gì muốn nói nữa không? Hay là cô muốn bị phạt?"- cậu đắc ý

"Muốn đấy, để xem anh làm gì được tôi?"

"Làm gì thì cô sẽ biết khi bị phạt"

"Khỏi đi, muốn phạt thì phạt người phạm lỗi ý chứ vô duyên vô cớ đi phạt tôi làm gì?"

"Là cô muốn chứ có phải tôi vô cớ đi phạt đâu?"

"Anh..."

"Sao? Giờ có muốn không?"

"Không, ai ngu đâu mà muốn"

"Ồ, thế hóa ra cô bị ngu à? Nãy cô nói muốn mà!?"

"Phụt"- anh và nhỏ phì cười

"Trời ơi, nói chuyện với anh tức chết tôi mất"

"Vậy chết đi, đâu ai cấm.Mà tôi nói cho cô biết nè cô không đủ trình độ để cãi lại tôi đâu, cứ luyện tập đi rồi đến tìm anh tranh đấu nhé cô bé"- cậu xoa đầu cô

"Phụt hahaha"- anh và nhỏ cười lớn hơn

"Ngậm miệng lại"- cô tức giận

"Câu này nghe quen không? Tôi nghĩ tôi học từ cô đấy!"

"Tôi nói anh ngậm miệng lại"

"Miệng tôi tôi nói chứ sao cô có quyền?!"

"Vậy đừng hỏi hận"- ngay lập tức cô đứng lên lấy chân tung một cước vào cậu

_Tất nhiên cậu phải đỡ được rồi nhưng là dùng tay, vậy là cô giữ nguyên tư thế đó mà trân trân nhìn cậu với vẻ ngạc nhiên vì từ trước đến giờ chưa ai đỡ được cước của cô kể cả dùng chân mà hướng chỉ là cậu dùng tay

_Đang xem kịch hay thì anh ngửi thấy mùi lạ thì lên tiếng

"Có mùi gì đó, sao lại khét vậy?"

"Khét? Sao có thể?"- cô ngạc nhiên quay ra chỗ nhỏ đang ngồi làm thí nghiệm một mình liền hét lên

"TRẦN BẢO THY, tránh ra mau, nó sẽ nổ đấy"

_Đang lú lẫn không biết làm gì thì có một cánh tay kéo nhỏ lại rồi đè nhỏ xuống đất [đừng nghĩ bậy đoạn này nha]. Còn phía cô và cậu thì cậu kéo cô khiến cô mất thăng bằng ngã vào lòng mình rồi ôm cô ngồi thụp xuống đất. Khi hai người vừa ngồi xuống đất thì một tiếng nổ to phát ra và làm cháy nguyên cái bàn học của cô và nhỏ

"Hết nổ rồi, anh bỏ tôi ra đi"- cô

"Uhm"- cậu thả cô ra

"Cậu không sao chứ?"- anh hỏi

"Không sao, cảm ơn đã giúp"

"Mày đó, chưa nắm rõ công thức rồi mà còn đòi làm thí nghiệm"- cô chạy ra trách mắng nhỏ

"Huhu, tao biết lỗi rồi mà, đừng có giận nha"- nhỏ năn nỉ cô

"Mặc xác mày luôn đấy, cái đầu để đi đâu hả?"

"Tao sẽ đề ý hơn mà, đừng có giận nữa"

"Không"

"Đi mà"

"Không là không"

(Chắc lần này họ cãi nhau to rồi)- anh nghĩ

(Đâu phải lỗi của cậu ta đâu cơ chứ)- cậu nghĩ

_Anh với cậu đang định ra hòa giải thì...

"Hết giận đi rồi tao bao mày đi ăn coi như chuộc lỗi nha"- nhỏ

"Ok, nhớ giữ lời đó"- cô

(Tha nhanh vậy sao? Lấy đồ ăn ra dụ đúng là một kế sách)- anh và cậu giật giật khóe miệng

"Anh có muốn đi cùng không?"- nhỏ hỏi anh

"Đi chứ, được đi cùng hai người đẹp là vinh dự của tôi"- anh

(Dẻo mồm gớm)- cậu

"Mày cũng cảm ơn người ta đi chứ"- nhỏ huyých tay cô

"Không"- cô

"Cảm ơn người ta một câu thì mày chết ả?"

"Ừ đúng rồi, cảm ơn là tao sẽ chết đấy"

"Vậy thôi lát khòì ăn nha bé"

"Thì..thì tao nói, được chưa?"

"Tốt.Nói đi.Quay ra mà nói với người ta kia kìa, quay ra đây thì ai nghe"

_Cô quay ra cậu

"Cảm ơn"- cô nói lí nhí

"Tôi chẳng nghe thấy cô nói gì cả"

"Cảm-on"- cô gấn từng chữ nhưng tiếng vẫn không to

"Nói lớn hơn đi, tôi không nghe rõ"

"CẢM ON, đấy, nghe rõ chưa?"- cô hét

"Có ai cảm on mà có thái độ như cô không cơ chứ?"

"Không nhận lời cảm on thì thôi vậy"- cô quay lưng định đi

"Ai nói tôi không nhận, nhưng tôi nhận theo một cách khác"- cậu

"Cách khác? Còn cách khác sao? Cách gì?"- cô quay lại nói

"Đại tiểu thư có thể cho phép tôi đi ăn cùng cô không?"- cậu cúi người ghé sát tai cô và nói

_Hơi nóng của cậu phả vào tai cô khiến cô bất giác đỏ mặt

"Đur...Được"- cô nói lắp bắp

_Nhìn hành động đó của cô mà cậu mỉm cười và cái cảm giác đó lại dâng lên trong lòng cậu

(Dạo này mình bị sao vậy nhỉ?)- cậu nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đánh nhau

_Trên đường đi cô thấy nhỏ cứ lăm bắm cái gì đó rồi lắc đầu nguầy nguậy liền quay sang hỏi:

"Mày làm sao thế? Cứ lăm bắm một mình cứ như đũa dờ hơi ý"- cô

"Dờ hơi cái đầu mày á, tao đang nhắm lại công thức làm thí nghiệm lúc này, tao nhớ là tao làm như mày nói mà"- nhỏ

"Thôi đi, có nhắm nữa nhắm mãi nó cũng vậy thôi, lo mà nhìn đường đi kìa kéo đâm đầu xuống hố đấy"- cô

"Hừ, không thèm nói chuyện với mày nữa! Blè"- nhỏ phồng má lè lưỡi trông rất đáng yêu

"Được rồi, vậy từ này đến giờ mày nhắm được những gì"- cô thoả hiệp

"Nhắm lại công thức chứ cái gì, trước khi nổ chẳng phải anh ta bảo có mùi khét sao?"- nhỏ chỉ anh

"Khét? Không thể nào, thí nghiệm này tạo ra mùi rất thoảng, hơn nữa trong lớp đông như vậy?!"- cô

"Này"- cô vỗ vai anh

"Hừm, hỏi gì?"- anh

_Nhỏ tưởng cô hỏi anh về chuyện có mùi khi làm thí nghiệm nên quay ra lắng nghe cuối cùng cô phang cho một câu

"À anh tên gì ý nhì, quên rồi?!"- cô gãi gãi đầu

"Ôi trời ạ"- nhỏ và anh suýt té ngửa xuống đất

"Phụt..."- cậu thì nhin cười

"Lâm Vũ Thiên"- anh trả lời

"Ukm Vũ Thiên tôi hỏi cái này, lúc này nhỏ này làm thí nghiệm anh có ngửi thấy mùi gì lúc sắp nổ không?"- cô

"Có, mùi khét"

"Đó thấy chưa? Tao bảo rồi mà"- nhỏ

"Thì tao có nói gì này đâu cái con bé này. Nhưng mà thí nghiệm này làm sao có mùi được cơ chứ?"- cô

"Ê, cậu nghĩ sao về chuyện này hả hội trưởng?"- nhỏ quay sang hỏi cậu

"Hắn ta thì biết cái gì, kệ đi"- cô

"Tôi nghĩ chuyện này cô ấy nói đúng, thí nghiệm này có mùi rất thoảng, có khi còn không ngửi thấy cũng nên. Nhưng nó sẽ có mùi trừ khi..."- cậu phớt lờ lời nói của cô và trả lời nhỏ

"Hừ, ra về ta đây"- cô

"Trừ khi gì, mày để im cho người ta nói coi"

"Trừ khi ông nghiệm có bôi sẵn thuốc nổ nên khi kết hợp với thí nghiệm này sẽ tạo ra mùi khét và...."- cậu cố tình kéo dài từ cuối cùng và đi đến gần cô- người con gái không thèm nghe cậu nói nãy giờ

"...Bùm"- cậu kết thúc câu nói với một cái búng vào trán cô

"Ai ui, này, anh bị điên à?"- cô tức giận

"Tôi không có điên"- cậu

"Nói như vậy chắc là do sơ suất của thầy cô thôi"- nhỏ

"Chuyện đó là không thể nào bởi những người kiểm tra đồ dùng và các chất để đảm bảo an toàn cho học sinh khi làm thí nghiệm là tôi và Thần Vũ mà"- anh lên tiếng

"Đúng vậy, hơn nữa nếu do sơ suất thì tại sao lại chỉ có mỗi thí nghiệm của hai người nổ đúng chứ?"- cậu

"Vậy ý anh là có người hại bọn tôi"- cô thắc mắc

"Chính xác"- cậu búng tay, tưởng rằng được cô khen ai ngờ...

"Thế thì nói luôn từ đầu đi lại còn ra về ta đây thông minh lắm"- cô giễu

"Cô..."- cậu cứng họng

"Hại thì mình chẳng gây oán với ai mà họ hại mình"- nhỏ tư duy

"Hai ả chứ ai, suy nghĩ làm gì cho mệt"- cô nói mà không cần đoán

_Và...

"Hahahaha đoán đúng rồi đấy"- Ngọc Ánh

"Biết ngay mà"- cô

"Theo dõi lâu rồi phải không? Cực quá nhỉ?"- cậu khinh thường

"Vì hai người bọn em có thể làm bất cứ thứ gì kể cả loại bỏ hai con nhãi kia"- Nhật Hạ

"Khi nào làm được thì hăng lớn tiếng"- nhỏ

"Cứ thử đựng đến họ xem, lúc đấy hai cô biết hậu quả rồi đấy"- anh

"Chuyện này không liên quan đến hai anh, đừng xen vào"- Ngọc Ánh

"Nấp làm gì, đã mang theo nhiều người thế thì cho họ ra đi"- nhỏ

"Được thôi, nếu chúng mày muốn"- Nhật Hạ ra hiệu cho khoảng 40 tên con trai cao to bước ra

"Những 40 người, tốn kém quá đi"- cô

"Sao? Sợ à? Nếu sợ thì cúi đầu xin lỗi bọn tao đi rồi biến"- Ngọc Ánh

"Hai cô..."- nhỏ tức giận

"Muốn đánh phải không? Được, vậy thì đánh"- cô bình tĩnh

"Hai người để bọn tôi"- anh

"Phải, dù sao cũng vì bọn tôi mà ra cả"- cậu tiếp lời

"Được vậy mời"- cô

"Hai anh đừng làm vậy"- hai ả ra vẻ đáng thương cầu xin

"Nhiều chuyện"- cậu thủ thế

"Lên hết đi"- anh cũng thủ thế

_ Ngay lập tức 40 tên xông lên lao vào đánh cậu và anh. Vậy nhưng làm sao mà cậu và anh lại yếu đuối như thế được cho nên nhanh chóng 20 tên đã gục xuống đất. Cô và nhỏ thích thú đứng xem đánh nhau cho đến khi nhỏ nhìn thấy có một tên chơi đều, với lấy gậy định đập vào anh thì nhỏ hét lên:" Vũ Thiên cẩn thận" sau đó chạy ngay đến dùng tay đỡ gậy và té ngã xuống đất

"Bảo Thy"- cô tức giận nên nhập cuộc cùng cậu và anh, với sức của 3 người 20 tên còn lại cũng đã gục ngã

"Bảo Thy, có sao không?"- anh chạy lại hỏi

"Không sao, chưa chết được đâu mà lo"- nhỏ cười tươi vén tay áo xuống

"Thật chứ? Đưa tay đây tôi xem"- anh định nắm lấy tay nhỏ giờ lên thì nhỏ nhanh chóng giấu tay ra đằng sau

"Không sao thật mà, đừng lo"- nhỏ

"Hừ, bọn người kia dám đánh bạn của bốn tiểu thư à? Hôm nay tôi sống chết với mấy người"- cô hùng hổ xắn tay áo xông tới

"Bình tĩnh đi, cậu ấy có sao đâu"- cậu nói và cầm tay cô dứt lại

"Nhưng..."- cô

"Không nhưng nhị gì nữa, cô lắm chuyện quá đi"- cậu

"Hừ, kệ tôi"- cô hất mặt với cậu

_ Cậu không thèm chấp cô mà im lặng đi ra chỗ 40 tên đang nằm la liệt hỏi

"Nói, mấy người ở Bang phái nào?"- khuôn mặt cậu trở nên lạnh lùng

"Ha... Bọn tao là người của Koya. Nghe tên thôi đã thấy sợ rồi phải không?Hãy ngoan ngoãn mà đợi chết đi"

"Koya?"- cậu hỏi lại

"Đúng vậy, những kẻ động vào người của Koya đều phải chết"

"Sợ quá đi"- nói rồi cậu đâm cho tên kia một phát nữa khiến hắn ngất luôn

_ Cậu đi lại phía ba người kia

"Bọn chúng nói bọn chúng đến từ Koya. Mọi người có biết không?"- cậu điềm tĩnh hỏi

"Ko... Koya???"- cô và nhỏ ngạc nhiên đồng thanh

"Phải"- cậu khẳng định

"Sao hai người ngạc nhiên quá vậy?"- anh thấy lạ nên hỏi

"À không... không có gì"- nhỏ

"Xem ra buổi đi ăn ngày hôm nay bị hoãn rồi, bọn tôi có việc phải đi trước"- cô

"Có cần bọn tôi đưa đi không?"- anh lịch sự hỏi

"Không cần đâu, bọn tôi tự đi được. Vậy nhé, bye"- cô kéo nhỏ chạy đi mất

"Thật là..."- anh

"Đi về"- cậu

"Đi ăn đi tao đói"- anh

"Muốn thì tự đi mà ăn"- cậu

"Nhưng tao không mang tiền"

"Tao cho vay"

"Nhưng tao không có tiền trả"

"Thì tao mời mày ăn, được chưa?"- cậu bắt lặc

"Ok. Đi thôi"- anh thay đổi thái độ ngay lập tức

"Mày... Bọn với chả bè. Chỉ cái ăn tiền nhau là giỏi"- cậu

"Quá khen rồi"- anh cười khi

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đại tử, nhị tử xuất hiện

Nhân vật mới nè: Tiểu Vĩ (nữ) là thân cận đáng tin cậy bên cạnh cô và nhỏ trog bang phái. Tuổi 17

-Tại căn cứ của Koya (bang phái của cô và nhỏ)

"Tiểu Vĩ, dạo này em quản lí bang kiểu gì vậy hả?"- cô lên tiếng trách mắng

"Dạ, em..."- người tên Tiểu Vĩ đứng sợ sệt trước mặt cô và nhỏ

"Thôi được rồi, giờ mày có mắng con bé cũng chẳng được gì. Không bằng gọi bọn kia ra xử lí đi"- nhỏ khuyên

"Nhưng mà chuyện quản lí bọn chúng cũng là một phần do con bé..."- cô chưa nói xong

"Tao nói thôi rồi mà, coi như mày nể tao đi"- nhỏ ngắt lời

"Hừ, tại sự nuông chiều của mày mà con bé lơ đễnh đấy!"- cô giận dỗi quay đi chỗ khác

-Tiểu Vĩ nhìn nhỏ với ánh mắt cảm ơn, mỗi lần mình làm chuyện gì ko đúng đều bị đại tử trách mắng nhưng nhị tử luôn đứng ra bênh vực mình. Lần này xảy ra chuyện như vậy cũng là một phần do mình quản lí không chặt nên nhị tử mới bị thương, vậy mà cô ấy vẫn bênh vực mình. Thật cảm thấy có lỗi quá đi!!!

"Tiểu Vĩ em gọi bọn chúng ra đây đi"- cô bực tức nói

"Dạ"

-Một lúc sau một toán người bước vào, với trí nhớ siêu phàm của mình thì cô và nhỏ nhận ra ngay bọn chúng

"Haha.. Mới đây đã bị bắt rồi sao? Thật ngu ngốc"- một trong số chúng lên tiếng

"Còn hai thằng con trai đâu? À chắc chúng nó sợ quá nên chạy mất dép rồi để lại chúng mày chứ gì?"

"Thật hèn hạ quá, nhìn hai chúng mày cũng được đấy, chi bằng vào bang phái bọn tao đi sẽ được đối đãi tử tế chứ không bị bỏ lại như hai thằng kia đâu"

-Càng nghe bọn chúng nói mặt nhỏ càng tối sầm lại còn cô thì nhếch mép cười khinh: bọn chúng bị ngu hay sao vậy mà không nhận ra thái độ của cô và

nhỏ rất ung dung thay vì là sợ hãi sao? Thật nực cười

"HỒN XUỘC"- Tiểu Vĩ quát lớn

"Ha, Tiểu Vĩ cô quát cái gì? Hai con nhỏ này là hai đứa đánh chúng tôi thành thế này đây"

"Phải đấy, sao cô không mau xử lí chúng đi?"

"Mấy người có biết đây là ai không mà dám nói hồn xược như vậy hả?"- Tiểu Vĩ vẫn quát

"Này, cô quát cái gì? Bọn chúng chỉ là người bình thường thôi chứ có gì đâu"

-Haiz thật mệt mỏi quá, cô quản lí bang phái nhưng không để lộ thân phận trong bang vì sợ sẽ có nhiều người làm ảnh hưởng đến việc học, xem ra quyết định này là sai rồi

"Mấy người có biết danh tiếng của đại tỉ và nhị tỉ của mấy người không?"- nhỏ hỏi

"Mày bị đàn phái không? Họ nổi như thế chẳng lẽ lại không biết?"

-Nghe câu trả lời mà mặt cô và nhỏ méo xệch. Chúng nói hai cô bị đàn?! Thật tức chết mà, để xem bốn tiểu thư đây trị các người như thế nào?!

"Vậy thử miêu tả họ xem nào"- nhỏ kiểm chế con giận

"Được, năm 15 tuổi họ gia nhập Bang Koya, năm 16 tuổi đã tinh thông tất cả các loại võ nghệ, năm 17 tuổi học đã thực hiện được nhiệm vụ khó nhất mà từ trước đến giờ chưa ai làm được"

"Tiếp đi"- cô

"Năm 18 tuổi đã được Bang chủ trọng dụng và chuyển nhượng bang lại cho họ và họ đã thành đại tỉ và nhị tỉ của Koya"

"Còn gì nữa không?"- nhỏ

"Nghe nói họ còn có khuôn mặt đẹp như thiên thần và tỉ lệ cơ thể vô cùng cân xứng với ba vòng cực chuẩn"

"Phần sau không nói nhưng nói phần trước, nghĩa là họ vẫn đang đi học đúng không?"- cô

"Chứ còn gì nữa, chúng mày đúng là ngu học"

-Hừ! Đã nói cô và nhỏ đàn rồi giờ lại còn nói cô và nhỏ ngu học nữa sao?! Thật không thể chịu nổi nữa rồi

"Tiểu Vĩ"- nhỏ

"Vâng"- như hiểu được ý nhỏ Tiểu Vĩ đi vào một căn phòng rồi sau đó lấy ra hai cây roi da ra đưa cho nhỏ và cô

"Này Tiểu Vĩ, cô đưa roi cho hai con nhỏ đó làm gì vậy?"

"Im miệng ngay, chết đến nơi còn không biết sợ"- Tiểu Vĩ

"Chết?"- bọn chúng

"Là sao?"- bọn chúng

"Mấy người còn nhớ quy tắc đầu tiên của bang chứ? Không được phép đánh, chửi hay lăng mạ đại tỉ và nhị tỉ"- cô từ tốn nói

"Nhưng... mấy người đã vi phạm tất cả điều một"- nhỏ

"Khi nào cơ chứ?"- bọn chúng trở mặt, rõ ràng là bọn chúng còn chưa gặp đại tỉ và nhị tỉ cơ mà?!!!

"Vậy xin giới thiệu đây là Vanus-đại tỉ của mấy người còn đây là Nancy-nhị tỉ của mấy người"- Tiểu Vĩ nói

"Đại... Đại tỉ, nhị tỉ???"- bọn chúng càng trở mặt ngạc nhiên hơn, bọn chúng ngay lập tức tin luôn lời nói của Tiểu Vĩ vì xưa đến nay người con gái này chưa từng nói dối

"Haizzz thật là ngu muội"- cô và nhỏ đồng thanh

"Giờ thì xử thế nào đây nhỉ? Đánh cho tới chết để cảm nhận sự đau đớn?"- mắt cô sắc lạnh nhìn bọn chúng

"Hay là giết thẳng tay để khỏi phải đau?"- nhỏ cũng không kém cạnh

-Bọn chúng nghe thấy thế thì sợ xanh mặt, vội vàng đồng loạt quỳ xuống xin cô và nhỏ tha mạng

"Thật là..."- cô bật cười

"Mới thế mà cũng đã tin"- nhỏ

-Bọn chúng ngó người:"Chuyện này.... là sao?"

"Chuyện này cũng không thể trách họ hoàn toàn được, căn bản là họ chưa hề biết mặt chúng ta"- nhỏ nói

"Tiểu Vĩ, chuyện này tuy em xử lí nhưng cũng không được nhẹ quá đâu đấy"- cô nói rồi ném roi da cho Tiểu Vĩ

"Vâng. Mấy người còn không mau tạ ơn họ đã tha mạng, ngậy ra đó làm gì?"- Tiểu Vĩ quay sang mắng đám người chưa hoàn hồn kia

"Xin tạ ơn đại tì và nhị tì tha mạng"- bọn chúng đồng thanh

"Được rồi, mấy người về nghỉ trước đi khi nào hồi phục thì tự khắc đến nhận hình phạt từ Tiểu Vĩ"- cô phát tay

"Rõ thưa đại tì"- bọn chúng đồng loạt rút lui

"Thật là một mối"- cô

"Đúng vậy a, tối nay đi shopping không?"- nhỏ rù rê

"Được đấy, tối nay chúng ta đi"

-Sau đó hai người rời khỏi căn cứ

-Tiểu Vĩ cũng lắc đầu trước tính tình của hai vị tì này, thật là...18 tuổi rồi mà đùa dai thật. Rõ ràng đã hại ai bao giờ đâu mà đòi hình với chả phạt, gọi là phạt nhưng thực chất toàn giúp họ luyện thể lực đấy chứ. Làm việc với họ lâu lâu rồi mình chắc cũng lấy cái tính "cao thượng" ấy quá!!!- suy nghĩ một hồi rồi Tiểu Vĩ cũng rời đi

Đọc giả ơi, câu bình luận a~~

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Lấy quyền là bạn gái tôi, như vậy đủ chưa?

-Tối hôm đó ở nhà cô:

"Ủi, mùi gì thơm thế?"- cô như 'đánh hơi' được gì đó mà phi như bay từ phòng ngủ xuống bếp

"Em lại nấu ăn à? Thăng nhóc kia lại đến sao?"- cô hỏi

"Không đến, chỉ là em muốn nấu cho chị ăn thôi"- Quỳnh Chi từ tốn trả lời

"Thật sao? Ai mà tin được?!"

"Chẳng lẽ đến em gái chị chị cũng không tin sao?"- Quỳnh Chi giả vờ giận dỗi

"Được rồi, chị chịu em đấy. Nấu cho chị ăn thì chị ăn, em nấu ngon thế cơ mà, không ăn có mà điên"- cô thoả hiệp

"Vậy chị ăn đi!!"- Quỳnh Chi cười tươi

-Ăn được một lúc thì cô cứ thấy con bé nhìn mình chăm chăm mà chẳng chịu ăn, thấy lạ cô hỏi

"Em không ăn hả? Sao nhìn chị chăm chăm thế? Muốn chị ghen đến chết hay sao?"

"Không phải không phải, nhìn chị ăn ngon là em no rồi"

"Em bị sốt à?"- cô giả vờ ngạc nhiên mà ngang nhiên đưa tay lên trán Quỳnh Chi sờ

"Em hoàn toàn bình thường mà, chị ăn tiếp đi"- Quỳnh Chi gạt tay cô xuống

-Haizzz, tính của con bé này sao mà cô không biết chứ? Muốn xin xỏ cái gì đều có thái độ như này cả. Thật là...sao không nói thẳng ra cơ chứ? Chị em với nhau chứ có phải người xa lạ gì đâu

"Muốn xin cái gì?"- cô giả vờ nghiêm trọng

"Thì...thì em muốn...muốn đi chơi"-Quỳnh Chi áp úng

"Đi chơi?"

"Vâng"

"Với ai? Người đó là nam hay nữ? Ở đâu? Khi nào đi và khi nào về?"

"Sao chị hỏi như là tra khảo tội nhân vậy?"

"Trả lời chị, đừng đánh trống lảng"- cô nghiêm túc đến lạ thường

"Đi với Mạc Thần Phong, tất nhiên là nam, chỉ đi chơi ở công viên giải trí thôi mà"

"Vậy ngày mai đi hả?"

"Đâu có, chủ nhật này mới đi vì được nghỉ. Chị cho em đi nha"- Quỳnh Chi nói với giọng năn nỉ

"Để xem thái độ của em thế nào đã"

"Đi mà chị. Ngọc Vy xinh đẹp, Ngọc Vy dễ thương của em"

"Được rồi được rồi, đi thì đi nhưng chơi nhớ về sớm nhé"

"Ok chị. Hi hi"

"Ăn cơm đi đồ ăn nguội rồi"- cô đẩy bát cơm cho Quỳnh Chi rồi tiếp tục công việc ăn uống của mình

-Một lúc sau...

"Kính coong"- chuông cửa vang lên

"Đại tiểu thư, Bảo Thy tiểu thư đã đến rồi ạ"- bác quản gia

"Được rồi bác đi làm việc của mình đi. Mà từ giờ bác đừng gọi cháu là tiểu thư nữa, cháu không thích đâu"

"Nhưng đây là lệnh của ông bà chủ tôi thực sự không dám trái lời"

"Chuyện đó để cháu lo, bác không cần bận tâm, nếu cháu còn nghe thấy bác gọi vậy nữa thì đừng trách cháu"

"Nhưng..."

"Từ giờ bác cứ gọi cháu là Ngọc Vy được rồi"- cô cầm túi xách bước nhanh ra cửa

"Bác cứ nghe theo chị ấy đi, ba năm du học chị ấy đã tự lập hơn trước rồi"- Quỳnh Chi khuyên nhủ

"Vâng thưa nhị tiểu thư"- bác quản gia cúi người rồi đi làm việc của mình

-Ngoài cổng biệt thự của cô:

"Ey bạn tốt, đợi lâu chưa?"- cô

"Mới tới thôi, giờ chúng ta đi thôi"- nhỏ

"Ukm"- cô ngó ra xe:" Ủa mày mới mua xe à?"

"Đâu có, xe của Vũ Thiên đấy?"

"Cái gì?"

"Xin chào người đẹp"- anh từ đâu bước ra

"Đẹp đẹp cái gì? Sao mà lại rủ anh ta đi?"- cô

"Vô tình gặp nhau đấy chứ?!"- nhỏ thanh minh

"Không có lừa làm sao có khó? Không có người nói thì sao anh ta biết mà đi?"- cô

"Ấy ấy bình tĩnh. Tôi chỉ là đi gặp bạn tôi có chút việc rồi vô tình gặp cô ấy đi bộ trên đường nên có ý tốt chờ tới đây thôi"- anh vội giải thích

"Nhưng mà..."- cô định nói gì đó

"Tao có ý này"- nhỏ ngắt lời cô nói rồi kéo cô lại thì thầm cái gì đó

"Cũng được"- nói rồi cô miễn cưỡng lên xe

"Này, cậu nói gì với cô ấy vậy?"- anh tò mò

"Lát sẽ biết, giờ trở bọn tôi đến trung tâm thương mại đi"

"Ok. Sẵn sàng phục vụ"

"Hừ, dẻo miệng như nhau"- cô lẩm bẩm

-Tại TTTM...

"Oa... Trời ơi anh ý đẹp trai quá đi"

"Đẹp trai lại còn nhà giàu nữa chứ"

"Được làm vợ anh ý chắc hạnh phúc lắm đây"

_Một đám con gái xúm lại khen ngợi anh

"Trời ơi, người đâu mà đẹp quá"

"Như thiên thần vậy"

"Chúng mày ơi tao cần oxi gấp"

_Một đám con trai xúm lại khen cô và nhỏ

-Như đã quá quen với cảnh tượng này, cả ba người họ đều lơ đãng mà ung dung tiến vào các shop quần áo theo ý cô và nhỏ. Cô và nhỏ cứ đi hết hàng này đến hàng khác, cái gì vừa ý là mua luôn ko quan tâm đến giá cả rồi để anh xách cả đồng đồ linh kinh đi khắp TTTM; thì ra cho anh đi cùng là để xách đồ, hai con người này thật là....quá đáng

-Đang đi thì ba người gặp phải hai đứa con gái chảnh chọe tô son chát phấn đến đậm cả mặt, mặc đồ thì thiếu vải đi đến

"Ô, tưởng ai hoá ra người quen à?"- Ngọc Ánh lên tiếng

"Thật mất tự nhiên khi gặp phải mấy người"- Nhật Hạ

"Này, mà quen hai con kia à?"- cô nói

"Không quen, mà quen không?"- nhỏ

"Mày nghĩ tao quen?"-cô

"Vậy chúng ta đi tiếp đừng để ý làm gì"- nhỏ

"Ukm đi thôi"- cô

"Phụt..."- anh bật cười khi nghe hai cô nói vậy

"Chúng mày..."- Ngọc Ánh và Nhật Hạ tức giận

"Vũ Thiên, ai bắt anh xách nhiều đồ như thế?"- Nhật Hạ tiến đến

"Là tôi, sao có việc gì không?"- nhỏ

"Là đồ của mày?"

"Chứ ko lẽ là đồ của cô?"- nhỏ khó chịu

"Bụp"- đóng đồ trên tay Vũ Thiên rơi hết xuống đất

"Cô làm cái trò gì vậy hả?"- nhỏ tức giận

"Lỡ tay làm đổ đồ thôi mà, có gì đâu mà phải tức giận"- Nhật Hạ ung dung nói

"Lỡ tay hay cố ý, tôi không muốn cãi nhau cho nên đừng có gây sự"- nhỏ bùng phát

"Mà chắc đồ này rẻ tiền nhì? Chúng mày nghèo nản thế cơ mà, vào được cái trường danh giá này cũng là nhờ học bổng thôi chứ có gì đâu?! Định lên mặt à?"- Ngọc Ánh

"Nghèo nản?"- cô giật giật khoé miệng

"Chứ không phải sao? Hơn nữa mày lấy quyền gì mà bắt Vũ Thiên xách đồ như thế hả?"- Nhật Hạ hé vào mặt nhỏ

-Nhỏ đang định phản bác thì...

"Lấy quyền là bạn gái tôi, như vậy đã đủ chưa?"- anh từ nãy đến giờ im lặng lên tiếng

-Cả bốn người con gái đều trở mắt kinh ngạc nhìn anh, riêng nhỏ là ngạc nhiên đến tột độ

"Chúng ta đi thôi, tôi không muốn ở đây nữa"- anh kéo tay nhỏ và cô đi." Đồ đạc này bị cô ta chạm vào rồi, tôi sẽ mua đền cho hai người sau, đi ăn thôi"

-Nghe câu nói của anh mà Nhật Hạ tức điên lên

"Con hồ li chết tiệt mày độn đấy"- nói rồi vùng vằng bỏ đi cùng Nhật Hạ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Phải chăng tôi đã thích cô thật rồi sao?

Do vừa rồi Cát bện thì cứ nên không đang truyện được, xin lỗi các đọc giả nhiều nha!!! Tặng lại cho đọc giả chương mới nè!!!

-Sau khi bỏ đi nhỏ đã đánh anh tới tấp vì dám nói nhỏ là người yêu anh sau đó bắt anh mời một bữa và ba người quyết định vào một quán ăn nhanh tên là Angels, do bức bối cộng thêm công sức nãy giờ chọn đồ và cãi vã thì cô và nhỏ gọi cả đồ ăn ra. Anh ngạc nhiên hỏi:

"Hai người ăn hết ko mà gọi nhiều vậy?"

"Tại sao lại ko hết được cơ chứ?"- cô thản nhiên

"Như này là còn ít đấy"- nhỏ cũng nói

"Ít...ít sao?"- anh bất ngờ, trời ạ gọi gần nửa các món ở đây rồi mà còn ít

"Sao anh có vẻ ngạc nhiên thế?"- nhỏ

"Hai người ko giữ dáng à? Ăn nhiều như vậy ko sợ béo sao?"

"Tất nhiên là ko sợ, chính vì ko sợ nên mới ăn nhiều như vậy chứ, anh hỏi thừa quá"- cô

-Anh cạn lời, một lúc sau đồ ăn được mang ra, đúng như lời vừa nói cô và nhỏ ăn rất nhiều

(Trời! Con gái con đũa gì mà...)- anh nghĩ

"Không ăn à?"- cô quay sang hỏi anh

"Hai người cứ ăn đi. Mặc kệ tôi"- anh

"Không được, anh là người trả tiền thì cũng phải ăn chút chứ, không mắc công người ta nói tôi và cậu ấy đào mỏ anh"- nhỏ nói hết sức là "có lý"

Anh giật giật khoe miệng nói:"Chỉ là bữa ăn thôi mà đâu đến mức đào mỏ chứ?"

-Nhỏ nhún vai ăn tiếp. Một lúc lâu sau, ba người đã hoàn thành bữa ăn chuẩn bị tính tiền thì nghe thấy tiếng nhân viên nói

"Chúc mừng hai bạn đã là khách hàng thứ 500 của quán Angels chúng tôi. Xin mời hai người đi hướng này để nhận phần quà và chụp ảnh lưu niệm"- quản lý

-Mọi người vỗ tay chúc mừng. Tính tò mò nổi dậy cô cũng chạy ra xem nhưng do đông người nên cô chỉ thấy cô gái đang vô cùng vui vẻ đứng nép vào người con trai, còn người kia thì vô cùng hơi hốt chỉ làm qua loa cho xong chuyện chứ không nhìn thấy mặt họ

(Đành đi về vậy)- cô lúi thủi bước ra ngoài chỗ nhỏ và anh đang đứng đợi

"Mấy lại còn ra xem làm gì nữa, cặp đôi của người ta mà"- nhỏ lên tiếng

"Chỉ tò mò thôi mà làm gì ghê vậy"- cô phụng phịu

"Tò mò như vậy có ngày chết nha con"- nhỏ dúi đầu cô

"Hừ, kệ tao. Tao chết chứ mày chết à?"- cô hất mặt

"Thôi thôi được rồi, đi thôi tôi chờ hai người về"

"Uhm"- đồng thanh

-Chỉ mới đi được vài bước chân thì cô nghe thấy tiếng người con gái nũng nịu

"Anh~~Anh chờ em về nhé?! Tôi rồi em sợ lắm không dám về một mình đâu"

(Ế?!!! Giọng nói này quen quen. A là của cô gái lúc nãy trong quán ăn)- biết thế nên cô đi chậm lại để nghe xem họ nói gì. Biết làm vậy là sai nhưng... không cưỡng lại được tính tò mò a~~~

"Cô tự về đi, tôi có việc rồi. Hơn nữa chúng ta vẫn còn đi học, chuyện xem mặt này liệu có phải quá nhanh?"- chàng trai

(Ồ, ra là đi xem mặt)- cô gật gù

"Nhưng mà em thích anh lắm hay anh cứ làm theo ý các vị phụ huynh đi"- cô gái tiếp tục nũng nịu

"Tôi nghĩ chúng ta không hợp nhau đâu cho nên đừng đeo bám tôi nữa được không?"- chàng trai kiên nhẫn nói chuyện

"Anh~~Sao anh lạnh nhạt với em thế? Anh yên tâm, nếu như anh chưa có tình cảm với em thì chúng ta cứ từ từ tìm hiểu nhau rồi cưới cũng chưa muộn mà"

"Chúng ta bằng tuổi nhau đấy, cô xưng hô cho đúng đi, đừng để tôi tổn thọ"

"Anh à~~"- cô gái vẫn cố chấp

"Tôi đã nói đừng có đeo bám tôi nữa rồi mà, cô muốn cưới tôi là vì bề ngoài của tôi hay là vì gia sản nhà họ Mạc? Tôi nói cho cô biết nếu như cô có ý định chiếm đoạt như những người khác thì đừng có hòng mà đến với tôi. Tình yêu xuất phát từ trái tim chứ không phải từ vật chất cô nghe chưa?!!! Bây giờ tôi cho cô 10 giây để biến đi còn không thì đừng có trách tôi độc ác"- người con trai mất kiên nhẫn quát ầm lên khiến cho cô gái sợ xanh mặt mà chạy ngay lập tức

(Nhà họ Mạc??? Mà giọng nói này nghe quen lắm hình như mình nghe thấy ở đây rồi thì phải?)- cô nghi hoặc mà suy nghĩ

"Ha! Đúng là vì gia sản nhà họ Mạc thật. Đáng ghét"- chàng trai tức giận đi một mạch về phía trước mà không để ý đúng lúc cô quá tò mò quay lại nhìn "dung nhan" chàng trai như thế nào cho nên hai người đụng nhau một cái RẦM

"Ây da, đau chết mất. Huhu"- cô than khóc

"Đồ không có mắt, đi đứng không nhìn đường à?"- chàng trai hét vào mặt cô

-Đang nhăn nhó vì cái chân đau của mình thì lại bị chửi khiến cô không nên được sự tức giận mà ngẩng mặt lên chửi lại

"Này cái đồ đáng gh..."- chưa nói hết câu cô đã vô cùng bất ngờ bởi vì người đụng cô chính là cậu, vậy có nghĩa là người trong cửa hàng, người quát cô gái kia cũng là cậu sao? Ông trời ơi sao ông lại nỡ lòng nào cho con gặp tên đáng ghét này chứ?!!! Cô vẫn chìm trong dòng suy nghĩ thì bị giọng nói của cậu kéo về thực tại

"Định nói gì sao không nói tiếp đi? Bình thường cô hùng hổ lắm mà?!"- cậu khiêu khích

-Thực chất khi thấy người mình đụng trúng là cô cậu cũng bất ngờ lắm, tự nhiên nổi hứng muốn trêu chọc cô

"Hừ! Đáng ghét như anh không xứng để tôi nói"- cô bực mình

"Tại sao lại không? Chẳng phải cô định mắng tôi sao? Tiếp tục đi chứ!!!"

"Hết hứng rồi, giờ anh tránh ra cho tôi về"- cô đẩy cậu ra để đứng lên nhưng khổ nỗi vừa mới định đứng dậy thì con đau từ mắt cá chân đã ập tới khiến cô loạng choạng ngã xuống ngay lập tức

"A, đau chết mất"

"Sao vậy? Có chuyện gì à?"- cậu cũng định đứng dậy thì thấy cô ngã xuống

"Không liên quan đến anh"

"Bị trẹo chân phải không?"

"Thử nói xem tại ai mà tôi bị như thế hả?"- cô hằm hằm nhìn cậu

"Không biết. Tôi nghĩ là do cô bất cẩn thôi"- cậu vẫn thản nhiên nhìn cô nói

"Anh... Đáng ghét"- cô quay mặt sang chỗ khác không nhìn mặt cậu nữa bởi càng nhìn cô càng muốn đánh cậu

"Cần tôi giúp không?"

"Ai thèm anh giúp cơ chứ? Đi đi và đừng có quay trở lại"- cô vẫn giận

"Được thôi là theo ý cô đấy"- cậu đứng lên đi tới một chỗ khuất thì nấp vào quay lại nhìn cô

"Cái tên trời đánh, nói đi là đi thật kìa! Hừ đáng ghét, anh đi luôn đi tôi không cần anh giúp"- cô ngồi đấy mà chửi mắng cậu

-Nhìn hành động đấy của cô mà cậu bật cười: "cô cũng có lúc đáng yêu như vậy sao?"

-Phía cô thì cô cứ đứng lên là lại ngã xuống, đứng lên là lại ngã xuống như vậy 5 lần liền khiến mắt cá chân cô càng thêm sưng đỏ và đau nhức

"Aisssss cái chân đáng ghét này"- cô bực tức đập mạnh vào chân

"Đừng hành hạ nó thế chứ cũng là tại chủ nhân của nó bất cẩn quá thôi"- cậu nhàn nhả nói

"Sao không đi luôn đi quay lại làm gì?"- cô nhìn thấy cái bản mặt cậu là lại ngứa mắt

"Quay lại để xem cô chặt vật thể nào thôi?! Xem ra nó còn quá sức tưởng tượng của tôi luôn"

(Cái tên này thật muốn ăn tát sao? Chọc mình suốt vậy hả?)- cô nghĩ

"Nghĩ cái gì mà nhìn tôi kinh thế?"- cậu đắc ý

"À không có gì, chỉ là mỗi lần nhìn anh tôi lại thấy có một cảm giác gì đó khó tả"

"Là gì vậy?"- cậu cực kì vui vẻ

"Lại đây tôi nói nhỏ cho"- cô ngoắc ngoắc tay

-Cậu ưng thuận mà cúi xuống gần cô:"rồi đó cô nói đi"

"Cảm giác này là..... muốn đánh anh cho tới chết thì thôi"- ngay lập tức cô vung tay lên định đánh vào người cậu thì đã bị cậu chặn lại

"Tưởng tôi không biết ý định của cô sao tiểu thư? Cô thật sự không thích hợp với nghề diễn viên tào nào"- cậu kích cô

"Này anh... Hừ không thèm nói nữa"

"Bây giờ có để tôi giúp không đây? Chân cô sưng to rồi đấy"

"Có chết cũng không để anh giúp"

"Cô cố chấp quá đấy"- nói rồi cậu bế bổng cô lên

"Yahhh tên đáng ghét này anh làm cói trò gì vậy hả? Thả tôi xuống mau lên"- cô vùng vẫy

"Im lặng đi không là tôi hôn cô đấy"

-Ngay lập tức cô im bất, một lần bị hôn là quá đủ rồi

"Xem ra cô rất sợ cách phạt này của tôi nhỉ?"

"Ai...ai thêm s...sợ mấy cái hình phạt vớ..vớ vẩn của anh chứ?"- cô giật mình vì bị nói trúng tim đen

-Cậu lại cười vì sự đáng yêu của cô, nói mới nhớ dạo này cậu hay cười với cô lắm, lại còn muốn trêu chọc cô nữa, quan trọng hơn là muốn gặp cô, giúp đỡ và bảo vệ cho cô. Chẳng lẽ đúng như lời anh nói cậu có tình cảm với cô thật sao?

-Mãi suy nghĩ mà cậu đã đi ra xe từ lúc nào

"Đến xe anh rồi này thả tôi xuống coi"- cô huych người cậu

"À ưm, mà cô đến đây một mình à?"- cậu hỏi

"Không tôi đến với Bảo Thy và Vũ Thiên. Nhưng giờ chắc hai người đó cũng về rồi"- vừa dứt lời cô nhận đc cuộc gọi từ nhỏ

"A lô"- cô nhắc máy

"Mày đâu rồi vậy Vy, tao mãi nói chuyện với Vũ Thiên nên giờ chẳng thấy mày đâu cả?!!!"

"Bạn bè tốt gồm nhỉ?"- cô

"Chỉ tại tao ko để ý thôi mà"- nhỏ uỵ khuất

"Hai người đang ở đâu?"

"Vẫn ở bãi đỗ xe chờ mày đấy, ra ngay đi"

"Ukm đợi ch..."

"Cô ấy đang ở cùng tôi, hai người về trước đi nhé"- cậu giật máy của cô mà không để cho cô nói hết câu

"Cậu..? Là ai?"

"Mạc Thần Vũ"

"Vậy tôi yên tâm rồi, cậu đưa Ngọc Vy về hộ tôi nhé?!!!"

"Được"

"Đáng ghét, anh không biết lịch sự là thế nào à?"

"Chắc không đâu"- cậu mở cửa xe cho cô:"lên xe đi tôi đưa cô về"

"Sao lại là anh?"

"Tại sao không phải là tôi? Lên xe đi nếu đứng nữa là chân cô sẽ đau đấy"- cậu nhìn cô nói

"Ukm"- bỗng nhiên cô cảm thấy ấm áp (Sao tự dưng hân ta tốt vậy nhỉ?)

-Sau đó cô lên xe để cậu đưa về. Do đau chân cộng với cãi nhau với cậu khá mệt nên mới lên xe một lúc là cô đã thiếp đi

-Về tới biệt thự của cô, cậu quay sang nhìn cô như con mèo mà mỉm cười và nói: "Phải chăng tôi đã thích cô thật rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Cô ấy là bạn gái tôi

Cậu không gọi cô dậy mà cứ nhìn cô như vậy cho đến khi cô xoay mình tỉnh giấc cậu mới nói

"Dậy đi, định ngủ đến bao giờ nữa? Đến nhà cô rồi đấy!"

"Ừm...đến rồi à? Sao anh không gọi tôi dậy?"- cô dụi dụi mắt quay sang nhìn anh nói

"Thấy cô ngủ ngon quá nên tôi không gọi, giờ tỉnh rồi thì xuống xe đi"

"Hừ, khỏi phải đuổi. Tôi cũng chẳng thích ở lại cái xe này đâu. Đồ đáng ghét!!!"- cô tức giận mở cửa xe bước xuống (Rõ ràng anh là người đòi đưa tôi về vậy mà giờ thì đuổi tôi đi, quá đáng)

-Cô đi được mấy bước thì ngồi thụp xuống, con đau ở mắt cá chân truyền lên." Aissss đau chết mất"

Nhưng cô vẫn cố chấp tự đi vào nhà mà không thèm nhờ cậu

-Thấy cô chật vật cậu lắc đầu trước cái tính bướng bỉnh của cô: đau chân như vậy mà cũng không thèm nhờ giúp, thật là... Vậy là cậu mở cửa bước xuống xe đi đến gần cô, không nói không rằng mà bế bổng cô lên

"Này anh làm cái trò gì vậy? Thả tôi xuống mau!!!"

"Chân cô đau mà không phải sao? Tôi đang giúp cô đấy"

"Ai cần anh giúp chứ?"- càng nói giọng cô càng bέ lại

-Sau đó cậu bế cô vào nhà và gọi Quỳnh Chi đi lấy đồ để băng bó cho cô. Đột nhiên cậu tốt bụng như vậy khiến cô không quen nên những hành động mà cậu làm cho cô lúc này thật khiến cô muốn đổ mặt. Nhìn cậu lúc này thật ảm áp a~~. Cô cứ nhìn chăm chăm cậu như vậy đến khi cậu băng bó xong ngẩng mặt lên thì hai ánh mắt chạm nhau. Cô đổ mặt bối rối quay đi chỗ khác còn cậu thì nhếch môi nở một nụ cười

"Băng bó xong rồi, cô đi nghỉ đi. Tôi về trước"

"Ukm, cảm...cảm ơn"

"Không có gì"- nói rồi cậu bước ra cửa lấy xe đi về

-Lúc này Quỳnh Chi mới ở đâu chạy ra

"Chị, chị, em thấy anh ấy tốt bụng lắm lại còn đẹp trai nữa hay là chị yêu anh ấy đi"

"Nhóc con, tí tuổi đầu đã yêu với đương rồi"- cô nhún đầu Quỳnh Chi

"Nhóc cái gì chứ, em 17 tuổi rồi đấy"

"Vớ chị, em vẫn là nhóc thôi. Ngủ đi chị đi nghỉ đây"

"Rồi rồi, biết rồi mà chị"

-Sáng hôm sau, cô nhờ nhỏ đưa đến trường vì chân đau không đi được xe, mới đến lớp đã thấy cậu với Ngọc Ánh ngoài cửa lớp. Trong lòng cô dâng lên một cảm giác khó chịu

"Thần Vũ, em mới làm bánh cho anh này. Công sức cả đêm qua của em đấy"- Ngọc Ánh chìa túi bánh ra trước mặt cậu

"Cô gọi tôi ra đây chỉ vì thế?"

"Em muốn đưa anh túi bánh này thôi mà, em đã gửi tất cả tình yêu của em vào đây đấy. Anh ăn đi"

"Xin lỗi nhưng hình như cô không biết tôi ghét ăn bánh thì phải"

"Nhưng hồi xưa mỗi lần em làm bánh anh đều ăn mà"

"Vậy cô nghĩ bây giờ tôi vẫn thích ăn sao?"

"Nhưng..."

"Ê Bảo Thy mày có thấy túi bánh kia quen quen không?"- cô và nhỏ đi đến cố tình nói to cất lời ả

"Có chứ quen lắm"- nhỏ cũng hùa theo cô:" Hình như tao thấy ở đâu rồi thì phải"

"Đây nè, lúc nãy tao kêu đói nên mày vào căn tin mua cho tao túi bánh còn gì!"- cô đi đến chỗ cậu và Ngọc Ánh đang đứng mà giả vờ ngạc nhiên:" Ui, trùng hợp thế? Sao bánh của cô giống bánh của tôi thế?"- cô cũng giơ túi bánh ra trước mặt cậu

"Kìa Ngọc Vy, giống làm sao được, rõ ràng bánh người ta tự làm cơ mà. Công sức cả đêm của người ta, tình yêu của người ta gửi hết vào đấy, mày nói giống là giống thế nào?!"

"Ồ... Xin lỗi chắc tôi nhầm rồi hi hi"- cô tiện tay bóc túi bánh ra mà đút một miếng vào miệng lại còn cố tình nói:" Này, nếu cô còn tự làm bánh nữa ý thì nên đổi vị khác đi vì vị này không ngon. Tình yêu của cô dở quá trả nè. Bye hai người"- cô dúi túi bánh vào tay Ngọc Ánh rồi kéo nhỏ vào lớp

"Bánh cô tự làm hả?"- cậu nhướn mày hỏi lại ả

"Em...em.."

"Giả tạo"- cậu phán hai chữ rồi bước vào lớp

Còn về phí cô vừa ngồi xuống chỗ, cô đã cười nắc nẻ:" Trời ạ nhìn mặt con nhỏ đó buồn cười chết mất"

"Mày cũng không vừa đâu, diễn cứ như đúng rồi vậy"

"Thế mới vạch trần đc cô ta, mày xem cô ta có nói đc lời nào đâu. Hahahaha..."

"Này Bảo Thy, bạn cậu bị bệnh dại à?"- anh từ đâu chạy đến

"Đâu có nó hoàn toàn bình thường mà"- nhỏ

"Vậy sao từ lúc vào lớp đến giờ cứ cười không ngừng thế?"- anh lại hỏi

"À, chỉ là sáng nay nó quên chưa uống thuốc thôi"

"Hai người..."- cô tức giận

"Ấy ấy tao có làm gì đâu, tại hấn hết á!!!!"- nhỏ chỉ vào anh

"Lâm Vũ Thiên, anh chết với tôi"- cô gần từng chữ rồi lao ra đánh anh

-Vậy là hai người cứ đuổi nhau vòng quanh lớp, đến khi cô thấm mệt liền rút giày ra ném về phía anh đang đứng

"Bộp"- chiếc giày đáp thẳng vào khuôn mặt đẹp như tượng của người con trai

"Chiếc giày này....của ai?"-cậu nói mà giọng bắn ra khí lạnh khiến cả lớp rét run

-Phải, người bị chiếc giày ném trúng không ai khác chính là cậu

"Của tôi"- giọng cô vang lên

-Theo hướng giọng nói, cậu thấy cô đang đứng khoanh tay nhìn mình

"Tại sao cô lại ném tôi?"

"Không phải ném anh ném hấn ta ý"- cô chỉ vào anh

"Nononono, tao chẳng làm gì cả"- anh vội phủ nhận

"Này rõ ràng là anh trêu tôi trước mà"- cô cãi

"Ném ai không quan trọng điều quan trọng là người trúng chiếc giày, phải không Vũ?"

"Theo tôi lên phòng hội học sinh"

"Gì cơ?! Tôi không đi"

"Vậy thì tôi bế cô đi"- cậu nói xong định tiến đến cô thì cô chạy ra chỗ cậu, giật lấy chiếc giày trên tay cậu và nói:" Đi thôi, anh còn đợi đến bao giờ nữa?"- sau đó cô đi trước

(Đáng yêu chết mất)- cậu thầm nghĩ

-Tại phòng hội học sinh...:

"Anh Phong~~"- Ngọc Ánh chạy đến lắc lắc tay cậu

"Cô đến đây làm gì?"- cậu hất tay ả ra

"Em đến tìm anh"

"Tôi không rảnh, cô về lớp đi"

"Nhưng em nhớ anh"

"Thật chướng tai gai mắt với cái loại không biết xấu hổ"- cô khó chịu nói khi thấy ả lại gần cậu

"Mày nói gì?"

"Tôi có nói cô sao?"

"Thử nhắc lại lời mày vừa nói xem"

"Cô nghĩ tôi không dám? Hừ, thật chướng tai gai mắt với cái loại KHÔNG BIẾT XẤU HỔ"- cô nhấn mạnh 4 chữ cuối

"Mày dám nói chuyện với tao kiểu đấy sao?"

"Tại sao không? Tôi đâu có sợ cô đâu mà không dám nói?!"

"Anh Phong... Con nhỏ đó dám láo với em kìa"

"Thì sao?"- cậu thờ ơ hỏi

"Anh không thương em à? Nhỏ đó láo lắm tốt nhất là anh phạt nó thật nặng đi"

"Việc gì tôi phải làm vậy? Cô ấy có làm gì sai sao?"

"Nó dám láo với em, với thiên kim đại tiểu thư của Trịnh gia"

"Trịnh gia cơ đấy, sợ quá cơ"- cô nhún nhát trả lời

"Mày...mày nghĩ mày là cái thá gì mà dám lên mặt kênh kiệu với tao? Chẳng qua chỉ là loại nghèo mặt rẻ tiền may mắn vào được trường danh giá này thôi"- ả ta hất mặt

"Cái thá gì sao? Tôi nói cho cô biết tôi là..."

"Cô ấy là bạn gái tôi"- cậu ngắt lời cô

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tôi nghĩ...tôi thích em rồi

"Cái gì?"- cô và Ngọc Ánh trở mắt ngạc nhiên nhìn người vừa nói

"Tôi phải nhắc lại sao? Ngọc Vy là bạn gái tôi cho nên nếu cô động vào cô ấy thì đừng có trách"- cậu nói rồi kéo cô vào sát người mình

"Tại sao lại như vậy? Sao anh lại chọn nó?"- Ngọc Ánh tức giận

"Tại sao không phải là cô ấy?"- cậu điềm nhiên trả lời lại

"Anh được lắm, em sẽ không để con nhãi này được yên đâu"

"Cô cứ thử làm gì cô ấy xem? Tôi tuyệt đối sẽ không tha"

"Hừ"- Ngọc Ánh vùng vằng bỏ đi

_ Trong phòng hội học sinh

"Tôi đồng ý làm bạn gái anh khi nào vậy?"

"..."

"Tôi đang nói chuyện với anh đấy"

"..."

"NÀY"

"Tôi nghĩ cô thông minh lắm chứ?"

"Ý anh là sao?"

"Ý tôi nói nói tức bạn là con gái chứ không phải mang ý nghĩa người yêu"

"À..."- cô à một tiếng cứ như mới ngộ ra điều gì hay lắm

"Hay là cô muốn làm người yêu tôi?"

"Làm...làm gì có chuyện đó. Đừng có nói vớ vẩn nha"

"Thật sao?"- cậu tiến đến gần cô

"Anh...anh định làm gì?"

"Bây giờ trong phòng chỉ có hai chúng ta cô nghĩ tôi sẽ làm gì?"

"Anh dừ...đừng có đến gần đây. Tôi...tôi có vũ đấy"

"Cô đánh lại tôi sao?"- cậu vẫn tiến đến gần cô hơn

"Tránh xa tôi ra tên lưu manh"- cô hét ầm lên và nhắm tịt mắt lại(may là phòng hội học sinh cách âm không chắc là học sinh bên ngoài chạy vào xem quá)

_ Được một lúc mà chẳng thấy động tĩnh gì liền mở mắt ra xem thì thấy cậu đang đứng đó tay khoanh trước ngực, chân đứng rung rung, miệng nhếch lên một nụ cười mà cô không thể nào ưa nổi

"Tôi có làm gì cô đâu mà phải sợ đến thế?"

"Anh... hừ đồ đáng ghét"- cô định đi lại soopha ngồi thì cậu ngăn lại

"Đi đâu thế?"

"Mời chân, đi ngồi không được à?"

"Đứng đó ai cho đi"

"Anh đâu có quyền cấm tôi?"

"Hội học sinh chính là luật, mọi điều tôi nói đều là mệnh lệnh"

"Bức người quá đáng"

"Đứng im đây giờ tay lên"

"Để làm gì chứ?"

"Cứ làm theo đi"

_Vậy mà cô cũng làm theo

"Đứng đó giờ tay trong vòng 30 phút cho tôi. Đây là hình phạt cho việc cô ném giày vào mặt tôi, nếu còn phát ra tiếng động thì đứng thêm 30 phút nữa"

"Anh..."

"Muốn thêm sao?"

"..."- cô im lặng nhưng miệng vẫn lầm bầm"Tên đáng ghét, tên lưu manh,lấy việc công trả thù tư.v.v.."

"Chửi rửa tôi sao?"- cậu nhướn mày hỏi

"Không có, anh nghe nhầm rồi"

"Đứng thêm 30 phút nhé. Không được trái lệnh"

"..." (ĐỒ ĐÁNG GHÉT)

_Thấy cô không nói gì nữa cậu mới quay về bàn tiếp tục công việc của mình

****1phút****

****5phút****

****30phút****

****1tiếng**** trôi qua

"Hình phạt kết thúc, cô nghỉ được rồi đây"

"Oaaaa, mỏi tay quá"

"Mệt chứ?"

"Anh thử làm giống tôi xem có mệt không?"- cô gất

"Nếu vậy thì lần sau đừng có chọc đến tôi nữa không là tôi phạt nặng hơn đấy"

"Có cho tiền cũng chẳng thèm chọc anh, mệt mỏi"

"..."- cậu buồn cười với dáng vẻ này của cô, giận thì giận nhưng sao mà đáng yêu thế chứ?

"Ọc...Ọc...Ọc"- cái bụng của cô đang biểu tình

"Cô đói à?"

"Không đói"

"Ọc... Ọc...Ọc"- cái bụng phản chủ mà tiếp tục biểu tình

"À, thực ra là có chút chút"

"Có một ít đồ ăn vặt trong tủ đấy, cô lấy ăn đi"

"Sao tự nhiên anh tốt thế? Anh có cho độc vào thức ăn không đấy"

"Tôi nghĩ lại rồi, để cô nhịn một chút chắc cũng không sao đâu nhỉ?"

"A tôi đùa thôi, đồ ăn ở đâu để tôi lấy?"- cô thay đổi thái độ ngay lập tức

"Cô không sợ có độc trong thức ăn sao?"

"Tôi sống dai lắm, anh khỏi lo"

"Ồ trong tủ đấy, cô lấy mà..."- chữ "ăn" chưa kịp nói ra cô đã phi ngay về phía tủ lấy đồ ăn rồi quay ra với vẻ mặt không thể nào tươi hơn được nữa

"Cảm ơn"

"..." (thật là...)- cậu đến bó tay với cô gái này

_Rồi cậu cũng mặc kệ để cô ăn còn mình thì tiếp tục công việc. Một lúc sau cậu thấy trong phòng yên tĩnh thì ngẩng đầu lên xem cô đâu rồi thì thấy ai đó đang nằm ngủ ở sôpha ngon lành

"Chỉ có ăn với ngủ là giỏi thôi"- cậu nói thầm rồi đi đến chỗ cô nằm

(Kể ra cô cũng xinh với đáng yêu lắm đấy)- cậu nhìn cô say đắm mà nghĩ(làn da trắng nõn, đôi mắt cười tự nhiên, đôi mông như hoa anh đào...Trời ơi cậu đang nghĩ cái gì vậy?)- gạt những suy nghĩ trong đầu ra, cậu định đứng lên làm việc tiếp thì thấy cô nói cái gì đó bèn ghé tai vào nghe

"Tên hội trưởng đáng ghét, anh là đồ biến thái, lưu manh. Anh nghĩ anh phạt tôi thì tôi sẽ để yên cho anh sao? Đợi đi,quân tử trả thù 10 năm chưa muộn, tôi sẽ quậy banh cái trường này lên cho anh xem!"

_Cậu nghe cô nói thì sầm mặt lại

"Dám chửi tôi như vậy à? Được lắm, cô đợi đấy"- nghĩ một lúc rồi cậu đi lấy một xô nước đầy rồi chạy vào chỗ cô ngủ. Bỗng nhiên cậu hét:

"CHÁY, CHÁY NHÀ... CHÁYYYYYYY"

"Đâu? Cháy ở đâu? Ở đâu cháy?"- cô giật mình bật dậy

"Ở đây nè"- cậu dội luôn cả xô nước vừa lấy vào người cô

"YAHHH, MẠC THẦN PHONG ANH BỊ ĐIÊN À?"- cô cả người ướt như chuột lột hét âm lên

"Tôi hoàn toàn bình thường, chẳng làm sao cả"- cậu vẫn thản nhiên như mọi chuyện không phải cậu làm

"TỰ'NHIÊN ANH TẠT NƯỚC VÀO NGƯỜI TÔI LÀ SAO?"

"Tôi có làm à?"

"KHÔNG PHẢI ANH THÌ AI? GIỖN MẶT NHAU À?"

"Tôi không biết ai làm cả cô đừng nói nói linh tinh nha"

"ANH...TÊN KHỐN NẠN NHÀ ANH ĐI CHẾT ĐI"- cô bực tức đi ra ngoài đóng cửa một cái SẦM

"Giận rồi sao? Minh đùa có quá không nhĩ?"

-Tại lớp cô

"Vy, sao mày ướt hết vậy?"- nhỏ chạy ra hỏi

"Thằng Vũ nó phạt cô cái gì à?"- anh cũng chạy ra hỏi

"Chẳng lẽ anh ta treo mày lên rồi thả mày vào bồn nước không lò, đến khi mày sắp hết hơi thì kéo mày lên cho thở rồi lại thả xuống?"

(Trí tưởng tượng bay cao và xa quá rồi đấy)- cô và anh giật giật khóe miệng

"Dẹp ngay mấy cái suy nghĩ vớ vẩn đấy đi nghe chưa?"- cô cốc đầu nhỏ một cái

"Thế mày bị làm sao?"

"Thì chả sao cả, chỉ là đang yên đang lành thì tạt cả xô nước vào người tao thôi"

"Anh ta bị ám đầu hả trời?"

"Ai biết được đâu?"

"Gác lại chuyện này đi, cô đi thay quần áo đi đã"

"Ừ, đúng đó, mày không được ngâm nước lâu mà nếu không sẽ bị cảm đấy"

"Nhưng tôi không mang quần áo thay"

"Quần áo thể dục nữ của cô đâu?"

"Tại không thích học thể dục nên chẳng bao giờ tôi mang cả"

"Vậy cô về nhà thay đi"

"Cảm ơn trước"

"Không có gì, đi đi"

"Sao cậu tốt với Ngọc Vy quá vậy?"

"Bạn bè thôi, có gì đâu"

"Cậu thích Vy à?"

"Không hề"

"Cậu...chắc chứ?"

"Tôi đã nói là không phải mà"

"Được rồi, không nói chuyện nữa" - nhỏ (Sao mình lại thấy buồn nhỉ?)

_Tối hôm đó ở nhà cô

"Hắt xì...Hắt xì...Hắt xì..."

"Chị bị cảm à? Sao hắt hơi nhiều thế?"

"Chắc vậy rồi"

"Chị uống thuốc đi"

"Cảm ơn em nha, chỉ có em là thương chị thôi"

"Có gì đâu, hi hi"

- Sáng hôm sau cô xin nghỉ học vì bị cảm thật. Cậu đến lớp nhưng không thấy cô thì hỏi nhỏ mới biết cô bị cảm, sau đó còn bị nhỏ mắng té tát vì cô rất dễ bị cảm nên không được ngâm nước lâu vậy mà cậu lại dội nước vào người cô như thế. Chuyện này cậu thực sự không biết, nếu biết trước cậu đã không làm vậy rồi. Cả ngày hôm đó cậu không thể làm việc gì tập trung được mà cứ nghĩ xem tối nay có nên đến nhà cô thăm không, cuối cùng cậu cũng quyết định đi

_Tối hôm đó ở nhà cô

"Kính coong..." - chuông cửa vang lên

"Chào em, nghe nói chị em bị ốm nên anh đến thăm"- thấy Quỳnh Chi ra mở cửa thì cậu nói

"Anh vào đi, chị ấy ở trên phòng đấy"

"Cảm ơn em"

- Cậu đi lên phòng cô

"Cộc cộc..."

"Vào đi, cửa không khóa"- cô nói vọng ra

- Cậu bước vào

"Là anh sao? Vậy tôi không tiếp"

"Tại sao vậy?"

"Tôi thích thế có vấn đề gì không?"

"Sao hôm nay cô không đi học?"

"Thế anh đến đây làm gì?"

"Thăm cô, nghe Bảo Thy nói cô bị ốm"

"Ukm, vậy anh có thấy câu hỏi kia của anh quá thừa không khi anh đến đây thăm tôi ốm còn hỏi vì sao tôi không đi học?"

"..."

"Thăm thì thăm rồi đấy. Anh về đi"

"Xin lỗi"

"Anh... vừa nói gì?"- cô nghĩ mình nghe nhầm vì cô thấy người kiều ngạo như cậu sẽ không có chuyện xin lỗi ai đó

"Tôi nói xin lỗi vì đã làm cô bị ốm"

"Nếu xong rồi thì về đi"- cô trùm chăn kín mặt để che đi khuôn mặt đang đỏ bừng của mình

"Tôi đã xin lỗi rồi mà cô vẫn giận sao?"

"..."

"Này"- cậu lật tung chăn ra

"Thì...thì tôi tha lỗi rồi đó, anh..anh về được chưa?"- cô lại chăn che kín mặt

"..."- cậu cười vì sự đáng yêu của cô

Cô gái này không biết đã làm cậu cười bao nhiêu lần rồi đây? Thấy cô ngại ngùng như vậy cậu liền nãy ra ý trêu chọc cô: cậu tiến đến chỗ cô nằm mà dí sát mặt vào chăn rồi gọi cô

"Này bỏ chăn ra đi, tôi có làm gì đâu"- cậu nói với giọng hết sức nhẹ nhàng khiến cô mềm lòng mà bỏ chăn ra ngay lập tức cô thấy mặt cậu đang sát mặt mình. Khuôn mặt lại một lần nữa đỏ bừng lên, thấy cô có ý định kéo chăn che mặt tiếp cậu liền giữ chặt chăn lại cũng vì thế mà giờ mặt cô đối mặt cậu. Nhân lúc này cậu liền nhún người lên và môi chạm môi. Lúc đầu cậu chỉ định trêu cô một chút thôi nhưng khi vừa chạm vào môi cô, cậu như bị hút vào mà hung hăng hôn lấy cô. Lúc đầu cô chống cự mãnh liệt nhưng càng chống cự cậu càng ghì chặt cô hơn nên cô cũng chẳng chống cự nổi nữa vì vẫn còn mệt do bị cảm. Đến khi hô hấp của cô có chút khó khăn thì cậu mới bỏ cô ra và nhìn cô mỉm cười. Khi đã ổn định được hô hấp cô lại ngay lập tức đỏ bừng mặt nói lắp ba lắp bắp

"S...Sa...SAo anh dám hô..hôn tôi?"

"..."

"Trả lời đi chứ, sao anh dám hôn..hôn tôi?"

"..."

"Anh đang nghĩ cái gì thế? Trả lời đi"

"Tôi nghĩ...tôi thích em rồi"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đi chơi hay đi theo dõi

"Thịch..."- (tím mình... đập mạnh quá? Nhưng tại sao?)

"Anh đang đùa phải không? Chuyện này không thể làm trò đùa được đâu"- cô đẩy cậu ra

"Em nghĩ tôi đang đùa sao?"

"Tôi...tôi..."- cô thoáng bối rối

"Đồng ý làm bạn gái tôi nhé?"

"Chuyện này..."

"Tôi sẽ cho em thời gian để suy nghĩ, em không cần trả lời ngay đâu"

"Tôi... Nhưng mà..."

"Làm ơn, được chứ?!"

"Tôi sẽ suy nghĩ, anh về trước đi"- nhìn về thành khăn của cậu mà cô ngượng ngùng nhanh tay đẩy cậu ra ngoài và đóng cửa lại

"Tên này đang tính làm trò gì vậy chứ?"- cô lăm bắm một mình mà mặt đỏ bừng

(Tim mình vẫn đập rất nhanh. Nhưng...tại sao?)- cô suy nghĩ

"Bỏ đi, bỏ đi không nghĩ nữa"- cô lắc lắc đầu

-Tối hôm đó cô không tài nào ngủ được vì cứ nghĩ đến chuyện cậu tỏ tình là mặt lại đỏ bừng lên. Hôm sau tỉnh dậy thì mắt thành gấu trúc rồi

-Sáng hôm sau, tại nhà cô

"Ồi, Ngọc Vy mày mới đi dự tiệc halloween về à?"- nhỏ hỏi khi thấy đôi mắt gấu trúc của cô

"Bớt nói nhảm đi"- cô

"Mắt mày bị làm sao thế?"- nhỏ vẫn tiếp tục hỏi

"Mắt ngủ"- cô trả lời cùn lùn:" Lấy hộ tao chai nước"

"Đây. Mà thấy Vũ Thiên bảo tối qua Thần Vũ qua nhà mày à?"

"Phụt..."- cô đang uống nước thì ngay lập tức phun hết ra rồi ho sặc sụa

"Sao thế? Anh ta làm gì mày à?"- nhỏ ngây thơ hỏi

"Không... Không có g...gì"- cô nói mà mặt đỏ bừng lên

"Mày vẫn cảm à? Sao mặt đỏ thế?"

"Kh...không tao bình thường mà"

"Vậy thì thôi"- nhỏ vẫn ngây thơ mà không biết gì

"U...ukm"

"Chào hai chị em đi chơi đây"- Quỳnh Chi lon ton chạy ra ngoài

"Đi chơi?"- cô hỏi lại

"Vâng, lần trước em hỏi chị rồi còn gì nữa. Em có hẹn với Thần Phong"

"À, chị nhớ rồi"

"Vậy thôi em đi đây, bye hai chị"

"Ukm bye em"- nhỏ vẫy tay

--Tại khu vui chơi giải trí

"Thần Phong, đợi tớ lâu chưa"

"Không có tớ vừa mới đến (có nửa tiếng) thôi mà"

"Vậy chúng ta chơi trò chơi nhé?"

"Ukm, đi thôi"

-Tại một khúc khuất nào đó...

"Mày lòi tao đi đâu vậy?"- anh than vãn khi đang chơi game thì bị cậu lòi đi đâu đó

"Đi có việc"- cậu thân nhiên nói

"Xời, lớn đầu rồi mà còn vào khu vui chơi giải trí"- anh khinh bỉ cậu

"Mày không thích thì có thể về"

"Tất nhiên là thể rồi, tao không rảnh để làm mấy cái truyện tào lao này với mày"- anh quay gót bước đi thì lại nhìn thấy hai người con gái quen quen cũng đang nấp giống như cậu

"Kìa chẳng phải là... "- anh nói rồi chạy ngay đến chỗ nấp đấy

"Hai người đang làm gì vậy?"- anh quàng tay lên vai hai người con gái và nói nhỏ

-Bị hơi ẩm đột nhiên phải vào gáy khiến hai người họ giật mình mà song phi đâm vào bụng anh khiến anh bật người ra sau

"A..."- anh kêu lên đau đớn (lực đánh không hề nhẹ nha)

"Là Vũ Thiên"- cô nhận ra người mình vừa đâm là ai

"Cậu không sao chứ?"- nhỏ cũng nhận ra nên mau chóng đỡ anh dậy

"Hai người... làm gì mà ghê thế? Đau chết mất"- anh ôm bụng nhăn mặt

"Cho chết cái tội nghịch ngợm"- cô vẫn thân nhiên nói

"Đau lắm không?"- còn nhỏ vẫn ân cần hỏi anh

"Không sao, vẫn còn rất khỏe"- anh ngay lập tức thay đổi thái độ khi nhỏ hỏi thăm

"Thật chứ?"- nhỏ nghi hoặc

"Tất nhiên là thật"

"Được rồi không nói chuyện linh tinh nữa. Hai người đến đây làm gì vậy?"- cậu từ từ đi đến hỏi

-Nhận ra giọng nói quen thuộc mặt cô bắt gác đỏ lên

"À chúng tôi đến theo dõi Quỳnh Chi"- nhỏ nhanh nhẩu nói

"Cái con nhỏ này, chưa gì đã khai ra rồi"- cô cốc đầu nhỏ

"Hi hi"

"Theo dõi? Tại sao?"- anh hỏi

"Cùng mục đích rồi chúng ta đi chung nhé?"- cậu nói với cô

"Vậy là mày lòi tao đến đây để theo dõi Quỳnh Chi?"- anh vẫn hỏi

"Mày bị ngu à? Quỳnh Chi là em của cô ấy, Trần Phong là em của tao và hai đứa nó đi chung với nhau. Mày hiểu chưa?"

"À..."- anh à một tiếng rõ dài như mới ngộ ra điều gì hay lắm

"Thật là..."- cô lắc đầu:" Hai người giống nhau quá đấy"

"Ai giống ai cơ?"- anh và nhỏ đồng thanh

"Thì đấy"- cô hát mặt

"Đấy là sao?"- đồng thanh

"Thôi bỏ đi"- cô nói rồi quay người đi, cậu cũng nói gót theo sau

-Vậy là cả 4 người đi chung nhưng cô lại chẳng nói câu nào với cậu còn hai người đằng sau thì nói liên hồi

"Em mất ngủ à?"- cậu hỏi cô

"Kh...không có"- cô đang thờ thần đi thì cậu hỏi làm cô giật bản mình

"Vậy sao mắt gấu trúc?"- cậu cúi sát xuống mặt cô

"Thì...thì..."- cô ngượng đến mức đỏ bừng mặt

"Vẫn còn cảm mà sao lại ra ngoài thế này?"- cậu sờ trán cô

"Không sao, tôi vẫn đi được"- cô đẩy tay cậu ra

"..."- cậu mỉm cười: cô gái này là đang ngượng vì việc tối qua sao? Thật là....

"Ê, cậu có thấy không khí giữa hai người này có vấn đề không?"- nhỏ hỏi anh

"Cậu nghĩ giống tôi thế? Nhất là từ tối qua khi mà Thần Vũ qua nhà Ngọc Vy"- anh trả lời

"Chẳng lẽ tối qua xảy ra chuyện gì?"- nhỏ nghi hoặc

"Chắc chắn là vậy"- anh

"Được cùng tra hỏi thôi"- nhỏ

_Nói rồi anh và nhỏ cùng kéo cậu và cô đi theo hai hướng khác nhau

"Đi ra đây với tao"- anh và nhỏ

"Ơ...này"- cô

"..."- cậu chẳng nói gì

-Tại một chỗ nào đó trên trái đất í lộn trong công viên

"Ngọc Vy mày nói thật cho tao biết tối qua Thần Vũ đến nhà mày, anh ta có làm gì mày không?"

"S...sao tự nhiên mày lại hỏi thế?"

"Cứ trả lời đi"

"À thì... anh ta... đã..."

"Đã làm gì nói nhanh lên xem nào"

"Đã...đã tỏ tình với tao"- cô nói mà mặt đỏ bừng

"Tỏ...tình..."- nhỏ ngắt một lúc rồi cười phá lên:" Hahahaha.."

"Mày cười cái gì?"

"Trời ạ, có vậy mà cũng phải dẫu?"

"Nhưng mà..."

"Vậy mày trả lời thế nào? Có đồng ý không?"

"Thì tao chưa trả lời nhưng mà anh ta bảo sẽ cho thời gian suy nghĩ "

"Vậy mày có định đồng ý không?"

"Tao không biết nữa vì tao đâu có tình cảm với anh ta đâu"- cô ngửa mặt lên trời

"Cứ từ từ đã đừng nói gì vội, để xem anh ta như nào rồi hãy trả lời"

"Ukm, nghe mày vậy"

-Tại một chỗ khác trong công viên

"Tối qua đã xảy ra chuyện gì?"- anh

"Mày nói gì vậy?"- cậu

"Giữa mày và Ngọc Vy"

"Thì tao tỏ tình với cô ấy"

"Tỏ tình?"

"Ukm"

"Mày thích Ngọc Vy à?"

"Mày có thấy câu hỏi đấy của mày quá thừa không?"

"Chuyện chỉ có vậy thôi á?"

"Chứ mày nghĩ còn gì còn gì xảy ra sao?"

"Ai biết được"- anh nhún vai

#điện thoại anh reo

"Alo.."

"Bên hai người xong việc chưa?"- nhỏ

"Xong rồi"

"Vậy chúng ta đi chơi thôi, ở chỗ xxx nhé?!"

"Ukm"

#cúp máy

"Hai người trao số điện thoại từ bao giờ vậy"- cô và cậu cùng hỏi mặc dù ở hai nơi khác nhau

"Vừa xong"- nhỏ và anh cũng chẳng khác gì

- Vậy là bốn người cùng nhau chơi hết các trò trong khu vui chơi rồi hơi quá nên cùng nhau tìm một quán ăn, vừa vào đã gặp phải Thần Phong và Quỳnh Chi (Ôi trời, tại sao họ lại quên mục đích đến đây cơ chứ?)

"Anh chị đến đây làm gì?"- đồng thanh

"Bọn anh đi chơi"

"Bọn chị đi ăn"

- Cả bốn người nói cùng một lúc, bốn cặp mắt nhìn nhau

"Bọn anh đi ăn"

"Bọn chị đi chơi"

- Cả bốn người nói cùng một lúc, bốn cặp mắt lại nhìn nhau

"Tóm lại anh chị đến đây làm gì?"

"Đi có việc"- cả bốn người đồng thanh

"Vậy mọi người vào đây ăn đi"- Quỳnh Chi

"Tất nhiên rồi cô bé"- cậu đến xoa đầu Quỳnh Chi làm cho hai con người bốc lửa rùng rùng

"Anh bỏ tay ra đi"- Thần Phong hất tay cậu ra

"Em làm gì mà hung hăng thế?"- cậu

"Kệ em, hừ"

"Ngồi thôi mọi người"- cô lướt qua cậu (Sao mình lại khó chịu? Cảm giác này là sao?)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thách đấu

Vậy là cả 6 người nhanh chóng rời thành tâm điểm của cả quán ăn và bữa ăn diễn ra rất vui vẻ. Cho đến khi 6 người ra về thì đựng mặt Nhật Hạ và Ngọc Ánh

"Anh Thiên...Sao anh đi ăn mà không rủ em?"- Nhật Hạ

"Tôi đâu có nghĩa vụ đấy. Bạn trai cô bỏ đói cô à?"- anh

"Nhưng em muốn đi ăn với anh"- ả ta nắm lấy tay anh lắc lắc

"Hừ, người yêu cũ thôi mà có cần ôm chặt vậy không?"- nhò lăm bằm (Ồ nhưng sao mình lại tức cơ chứ? Cậu ta có liên quan đến mình đâu? Thật là...)

"Xin lỗi nhưng cô đang làm bạn tôi khó chịu đấy, phiền cô đi đi"- anh thấy thái độ của nhò thì đẩy mạnh ả ra khiến ả bực mình

"Anh Vũ~~ Sao anh không rủ em đi?"- Ngọc Ánh chạy lại ôm cậu

"..."- cậu không nói gì cũng không đẩy ả ra vì đơn giản ko muốn động vào ả

"Anh trả lời em đi chứ!!!"

"..."- cậu

Hành động của anh khiến cả hai người đều tức. Một là Ngọc Ánh và một là.....cô. Thực sự cô đang rất tức giận, cậu nói thích cô mà lại để cho đứa con gái khác động vào người sao? Đáng ghét thật mà, thật muốn phanhtay cả hai người kia mà. Hừ!!!- thế là cô quay ngay sang chỗ khác làm mặt giận không thèm nhìn nữa. Thế nhưng biểu hiện từ đầu đến cuối của cô đều bị cậu nhìn thấy, bất giác cậu nở một nụ cười nhưng nhanh chóng lấy lại sự lạnh lùng và lấy sức đẩy ả ra thật xa

"Đừng bao giờ đụng vào người tôi nữa, thật ghê tởm!"

Nghe cậu nói của cậu thì Ngọc Ánh quê vô cùng còn cô thì tự nhiên thấy vui vui. Vui? Hôm nay cô sao vậy chứ? Từ lúc được cậu tỏ tình cho đến giờ tâm trạng cô cứ thất thường: lúc vui khi cậu quan tâm, lúc lại tức giận khó chịu khi cậu làm hành động thân mật với người con gái khác. Cô thích cậu rồi sao? Không không thật hoang đường- cô lắc đầu nguây nguây để xua đi những suy nghĩ của mình và hành động đó đã lọt vào mắt cậu

(A, sao em có thể dễ thương như vậy chứ?)- cậu nghĩ

"Họ là ai vậy chị?"- Quỳnh Chi thấy thái độ của cô và nhò thì hỏi thăm cô

"Không có gì đâu, chỉ là hai kẻ phiền phức thôi"- cô cố tình nói to

"Mày vừa nói gì?"- Ngọc Ánh đi đến thì nghe được câu nói của cô

"Tôi có nói cô à? Có tạt giặt mình"- cô

"Mày...."- Ngọc Ánh tức giận

"Đây là buổi đi chơi của bọn tôi phiền hai người đừng xen vào"- nhò lên tiếng

"Bọn tao đến đây đâu phải vì bọn mày"- Nhật Hạ cũng nói

"Tôi có nói là hai người đến đây vì tôi và cậu ấy sao?"- nhò vừa nói vừa chỉ vào mình và cô

"Mày...."

"Đủ rồi, thật sự là hai chị đang xen vào buổi đi chơi của bọn tôi đấy"- Quỳnh Chi cũng lên tiếng

"Mày là đứa nào?"- Ngọc Ánh quay sang Quỳnh Chi

"Tôi là ai chị không cần biết, hai chị đang xen vào cuộc đi chơi của bọn tôi đây"

"Đây không phải việc của mày. Tránh ra đi"- Nhật Hạ

"Chị."- Quỳnh Chi ức chế

"Quỳnh Chi để chị"- cô

"Để mày? Mày làm được cái quái gì mà nói?"- Ngọc Ánh

"Tôi làm được gì cô phải hỏi sao? Sợ không đấu lại được à?"

"Nực cười thật đấy. Mày là cái thá gì mà tao không đấu lại được?"- Ngọc Ánh

"Cái thá gì? Chị gan thật đấy chị có biết bọn tôi là...."- Quỳnh Chi đang nói giờ thì bị cô chen ngang

"Không được nói nữa"- cô

"Nhưng chị à...!"

"Chị đã nói để chị cơ mà em không nghe sao?"

"..."

"Ồ..ra là chị em sao? Nhìn cũng giống nhau đấy, thảo nào cái tính đáng ghét y như nhau"

"Đáng ghét? Ha chưa biết ai hơn ai đâu"- cô khinh thường

"Mày..."

"Sao? Không nói lại được à?"- nhỏ

"Được lắm!!! Tao sẽ không để yên cho chúng mày đâu"- Nhật Hạ

"Bọn này sẽ đợi xem hai cô làm được gì!!!"- nhỏ

_ Hai à vùng vằng bỏ đi

"Được rồi, chúng ta về thôi"- cô

"Không đi chơi nữa sao?"- anh nhanh nhẩu hỏi

"Hết hứng rồi"- nhỏ

"Quỳnh Chi, cậu về thật sao?"- Thần Phong im lặng từ đầu đến cuối giờ mới lên tiếng

"Không về thì ở lại đây làm gì? Để hai chị đó lại đến đây làm loạn sao? "- Quỳnh Chi:"Còn cậu nữa, từ đầu đến cuối không nói một cái gì? Như vậy là sao hả?"

"Tớ..."

"Thôi khỏi nói đi. Chúng ta về thôi chị"- Quỳnh Chi kéo cô đi

"Đúng là hai chị em, dữ như nhau"- anh lắc đầu

"Chị Bảo Thy, chị khuyên cậu ấy giúp em đi..."- Thần Phong mắt long lanh nhìn nhỏ

"Được rồi, được rồi, để chị giúp"- nhỏ đành đồng ý

"Yeahhh, cảm ơn chị"- Thần Phong nhảy lên ôm nhỏ cảm ơn rồi rít

"Này, này nhóc buông ra coi"- anh chen vào giữa đẩy Thần Phong ra

"Thôi, em về trước đây. Bye anh chị"- Thần Phong vẫy vẫy tay

"Tao cũng về đây"- cậu nói xong bỏ đi luôn

"Sao bỏ về hết vậy? Rõ ràng mình bị lôi đến đây mà"- anh và nhỏ đồng thanh

"Cậu cũng vậy sao?"- lại đồng thanh

_Anh và nhỏ nhìn nhau cười

"Cùng cánh ngộ rồi"- nhỏ

"Vậy tôi đưa cậu về nhé?"- anh

"Được thôi, tùy cậu"

"Vậy đi"- anh nắm tay nhỏ kéo đi

_nhỏ giật mình rút tay lại khiến anh hụt hẫng

"X..Xin lỗi"- anh

"Không sao"- nhỏ nói rồi đi trước

(Cô ấy ghét mình vậy sao?)- anh nghĩ rồi nhanh chóng chạy theo nhỏ

_Sáng hôm sau tại trường học, cô vừa đến trường liền đi lên sân thượng để hóng gió. Lên đến nơi thì thấy cậu với một cô gái khác đang nói chuyện gì đó cô liền nấp sau cửa và nghe

"Hội trường, mình...mình thích cậu lâu rồi, đồng ý hẹn hò mình nha?"- cô gái

"..."- cậu

"Ra là tỏ tình"- cô nói nhỏ

"Được...được không?"- cô gái

"Xin lỗi nhưng tôi có người mình thích rồi"- cậu từ chối thẳng thừng

"Mình không tin, những cô gái trước tỏ tình cậu đều nói như vậy"

"Cậu không tin sao? Vậy ra hỏi cô gái đang nấp ở sau cửa kia, xem cô ấy có muốn tôi hẹn hò với cậu không? Nếu cô ấy đồng ý thì tôi sẽ hẹn hò với cậu"

(Gi..gi chứ? Cô gái sau cánh cửa? Chẳng phải mình sao? Anh ta biết mình ở đây sao?)- đang chìm trong dòng suy nghĩ thì cô gái ấy đã đứng trước mặt cô rồi

(Thôi rồi, là mình rồi)- ngay lập tức cô bị cô gái ấy lôi ra ngoài sân thượng

"Ý cậu là người này phải không?"- cô gái

"Chính xác, cô ấy là người tôi thích"

"Đúng không?"- cô gái quay sang hỏi cô

"Đ..Đúng"- cô giật mình nói lắp

"Vậy cậu có thích hội trường không?"- cô gái ấy lại hỏi

_Nghe câu nói ấy mà cô đơ người: Cô có thích cậu không?- đó là câu hỏi mà cô đắn đo từ hôm qua đến giờ vẫn chưa trả lời được

"Này, trả lời đi"- cô gái mất kiên nhẫn

"Cô ấy không muốn trả lời, cậu đâu có quyền ép?!!!"- cậu lên tiếng

"Nhưng..."- cô gái

"Cậu muốn biết đúng không? Vậy tôi cho cậu biết"- nói xong cậu kéo cô sát vào người mình và đặt lên môi cô một nụ hôn

_ Cô cũng người lại không cử động nữa, bây giờ đầu cô trống rỗng, cậu lại hôn cô rồi nhưng sao cô không đẩy ra cơ chứ? Cơ thể cô như bị đông cứng lại chẳng làm gì được. Còn cô gái kia thì bỏ đi rồi, một lúc sau cậu mới buông cô ra

"Này"- cậu quơ quơ tay trước mặt cô

"..."

"Này"- cậu vẫn tiếp tục gọi cô

"..."

"Ngọc Vy em sao vậy?"

"A...hà...Anh gọi tôi à?"- cô giật mình

"Em sao vậy? Cứ đứng như trời trồng?"

"Không...không sao"

"Được tôi hôn xuống đến mức đơ luôn à?"

"Gì chứ? Anh ảo tưởng vừa thôi"

"Xi...Làm tôi tưởng"

"Mà hôm qua em ghen à?"- cậu nói tiếp

"Ghen?"

"Không phải sao?"

"Tất nhiên là..."- đang nói thì bỗng nhiên cô nhớ ra thái độ của mình hôm qua lúc Ngọc Ánh ôm cậu (Này này không phải nghĩ mình ghen đấy chứ?)

"Là gì?"

"Là không phải rồi"

"Em đang nói dối"

"Không phải, tôi nói thật"

"Thật sao?"

"Thật"

"Tôi không tin"

"Anh...bỏ đi, tôi xuống lớp"

"Về câu hỏi của tôi...Em đã có câu trả lời chưa?"

_ Câu nói của cậu khiến cô khựng người lại "À..Chuyện đó...tôi..."- cô ấp úng

"Vậy là chưa rồi"- cậu khá buồn

"Tôi..."

"Không sao, tôi có thể đợi giờ thì xuống lớp thôi"- cậu gượng cười rồi đi xuống trước

(Anh ta đang buồn sao? Trời ơi, mình nên làm gì đây?)- cô nghĩ nhưng rồi cũng đi xuống lớp học

_ Giờ ra chơi cô và nhỏ đang ngồi nói chuyện thì Ngọc Ánh và Nhật Ha bước vào

"Này hai con nhỏ kia"- Nhật Ha đập bàn

"Chuyện gì? Tự tiện xông vào lớp người khác thế sao?"- nhỏ

"Vô duyên thật"- cô

"Không cần chúng mày quản"- Ngọc Ánh

"Tóm lại là hai cô muốn cái gì, nói nhanh đi, thật mất thời gian"- cô

"Tao muốn thách đấu với chúng mày"- Nhật Hạ

"Thách đấu? Hai người đủ sức sao?"- nhỏ

"Không nói nhiều, chiều nay đứng hai giờ có mặt ở công viên Butterfly"- Ngọc Ánh

"Cuộc thi sẽ có 3 vòng: chiều nay sẽ công bố"- Nhật Hạ

"Tại sao bọn tôi phải thi với hai người?"- nhỏ

"Tại sao? Tại vì hai anh ấy. Kẻ thua sẽ phải tránh xa hai anh ấy ra và nhường cho kẻ chiến thắng"- Ngọc Ánh

"Lấy họ ra làm phần thưởng sao? Thú vị đấy"- cô nhếch mép

"Chiều nay đừng đến muộn, nếu không chúng mày sẽ thua cuộc"- Nhật Hạ

"Được thôi. Bọn này chấp nhận thách đấu"- nhỏ

_Sau đó hai ả bỏ đi

"Ngày chiều nay mày có đến thi đấu không?"- nhỏ

"Tao sẽ đến, phần thưởng cũng không tồi đâu"- cô

"Nếu mày đến tao sẽ đến, mà mày thích anh ta à? Hội trường ấy"

"Không có à nha, mày đừng nói bừa"- cô ngay lập tức chối

"Vậy sao mày lại nói phần thưởng không tồi?"

"Thì nếu chúng ta thắng chẳng phải 2 ả sẽ tránh xa họ và đồng nghĩa với việc không lớn vồn trước mặt chúng ta nữa. Không phải tuyệt thì là gì?"

"Cũng đúng, thôi vào giờ rồi, học đi"

"Ukm"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thi đấu_vòng 1: nấu ăn

Mọi chuyện nhanh chóng được lan ra cả trường và cũng nhanh chóng lọt đến tai cậu và anh

"Họ định thi thật sao?"- anh hỏi

"Với tính cách của họ thì mày nghĩ họ có thi hay không?"- cậu hỏi ngược lại

"Phần thưởng là chúng ta đấy. Nhờ họ thua.... Aissss ta không muốn hai ả kia cứ quấy lấy chúng ta đâu"- anh vò đầu

"Tao tin học sẽ chiến thắng hơn nữa dù chúng ta có can thi họ cũng không nghe cho nên mặc kệ đi"- cậu bình thản

"Vậy chiều nay mày có đến xem họ thi đấu không? Ở công viên Butterfly đấy"

"Đi chứ, để xem họ chiến thắng thế nào?!!!"

***** ta là dây phân cách thời gian *****

2h chiều tại công viên Butterfly, học sinh trong trường kéo đến nhiều như đi xem hội để xem cuộc thi đấu

"Ô nhân vật chính của chúng ta đến rồi!"- Ngọc Ánh

"Khỏi nói nhiều bắt đầu đi!"- cô

"Mạnh mẽ quá nhỉ? Liệu có thắng được không?"- Nhật Hạ

"Bọn này đến đây để thi đấu chứ không phải đấu khẩu với hai cô, bắt đầu đi!"- nhỏ

"Được thôi, thua thì đừng có khóc nhé!!"- Ngọc Ánh

"Để xem ai thua ai?"- cô

"Vòng thi đầu tiên là gì?"- nhỏ

"Thi nấu ăn, trọng tài sẽ đưa ra cho bên hai món ăn bất kì và nguyên liệu cần thiết để làm!"- Ngọc Ánh

"Thời gian làm là một tiếng. Bắt đầu được chưa?"- Nhật Hạ

"Được thôi, chúng ta bắt đầu!"- cô và nhỏ đồng thanh

_Vậy là cuộc thi chính thức bắt đầu với vòng đầu tiên là thi nấu ăn. Trọng tài đưa ra cho hai bên mỗi bên hai món ăn bất kì thế nhưng món ăn ở bên cô khó làm hơn rất nhiều, hơn nữa trong một tiếng không thể làm kịp được. Gì chứ? Họ đang chơi xỏ bọn cô sao? Khốn kiếp mắc bẫy rồi

"Ngọc Vy bây giờ phải làm thế nào?"- nhỏ lo lắng hỏi

"Bình tĩnh, tao đang nghĩ cách!"- cô trấn an nhỏ

_Cô nhìn chằm chằm vào đồng nguyên liệu trên bàn ăn mà suy nghĩ: (hai món này rất khó làm, nếu làm theo công thức thì 1 tiếng vốn không đủ thời gian. Khoan đã nếu như mình tận dụng những nguyên liệu này để đổi hương vị của món ăn thì thời gian sẽ vừa đủ mà hương vị sẽ vô cùng ngon và mới lạ. Được mình sẽ làm vậy, Quỳnh Chi yêu em quá cơ, không uống công con bé dạy mình nấu ăn)

"Bảo Thy bây giờ chúng ta sẽ làm thế này....."- cô thì thầm với nhỏ về cách của mình

"Được bắt tay vào làm thôi, chúng ta mất 15 phút rồi!"- nhỏ vui mừng

_Vậy là theo cách của cô cả hai người đã bắt tay vào nấu ăn, mùi hương tỏa ra khiến mọi người nhanh chóng dời ánh mắt từ hai ả sang bọn cô, thấy hai cô làm rất điêu luyện hơn nữa mùi hương cũng rất thơm khiến cho mọi người xung quanh công viên cũng lần theo mà vào xem. Điều đó làm cho hai ả vô cùng tức giận, rõ ràng họ đã chơi xỏ như vậy mà tại sao cô và nhỏ vẫn có thể giải quyết vấn đề nhanh chóng như vậy. Hừ được lắm, đợi đi, vòng 2 sẽ không dễ như vậy đâu

"Họ đâu cần chúng ta giúp, giải quyết nhanh như vậy mà, hơn nữa còn rất điêu luyện!"- anh

"Tao đã nói rồi mà, tin họ đi!"- cậu

_Từ xa anh và cậu cũng đang theo dõi trận thi đấu mà không can chen ngang. Quay lại với trận đấu

"Phù cuối cùng cũng xong!"- nhỏ lau mồ hôi trên trán nói

"Thời gian kết thúc, hai đội dừng tay!"- trọng tài

"Vừa kịp lúc!"- cô và nhỏ vui mừng đập tay

"Bây giờ đội bên này sẽ chọn 3 người ngẫu nhiên lên chấm điểm cho cả hai đội!"- trọng tài chỉ vào đội Ngọc Ánh

"Gì chứ? Như vậy là chẳng phải không công bằng sao? Nhờ họ sắp xếp người vào đó thì sao?"- nhỏ phản đối

"Trật tự, đội nào còn nói nữa sẽ bị trừ điểm!"- trọng tài

"Được rồi Bảo Thy!"- cô ngăn cản

"Hừ, khốn kiếp!"- nhỏ tức giận

"Vậy chúng tôi sẽ bắt đầu chọn!"- Ngọc Ánh

"Bạn...bạn...và bạn!"- Nhật Hạ tìm một lúc mới thấy người của mình liền gọi

(Haha, chúng mày thua chắc rồi)- Ngọc Ánh và Nhật Hạ cùng nghĩ

_3 bạn nữ đi lên sân khấu và ném thư đồ ăn bên cô và nhỏ trước

"Oaaaaaaa, ngon quá đi mất"- người 1

"Tao chưa ăn vị này bao giờ cả"- người 2

"Thật là tuyệt vời"- người 3

"Các bạn hãy cứ chấm điểm theo đúng cảm nhận của mình nhé?!"- cô thân thiện nói

_Lời cô nói khiến 3 người giật mình bởi họ đã được dặn dù có ngon đến mấy cũng phải làm cho cô và nhỏ thua, ngay lập tức ba người liền lảng tránh đi sang bên hai ả thư đồ ăn

"Ặc..."- người 1

"Ồi vị giác của mình"- người 2

"Chưa bao giờ ăn món nào kinh khủng thế này"- người 3

"E hèm..."- Nhật Hạ hắng giọng

"Cho chúng tôi hội ý một chút"

"Được, 3 người hội ý đi"- trọng tài

"Chúng ta nên chấm điểm thế nào?"

"Tao cũng không biết nữa, hay là nghe theo cô gái kia đi, chấm theo cảm nhận"

"Mày muốn chết với Nhật Hạ à?"

"Tao không muốn nhưng mà đồ ăn họ làm dở quá"

"Đúng vậy chẳng lẽ lại để đồ ăn họ làm thối sao? Tao thấy bất công với cô gái kia quá"

"Nhưng mà.... Haizzz thôi được rồi, chấm theo cảm nhận của chúng ta nếu như Nhật Hạ có động thù gì thì đến nhờ hai cô gái kia giúp"

"Đúng vậy tao thấy họ cũng phải thế lực lắm mới dám đấu lại tiểu thư của Trịnh gia và Nguyễn gia"

"Được rồi, chấm điểm thôi"

"Chúng tôi đã hội ý xong, chúng tôi sẽ chấm điểm luôn chứ?"

"Được, đây là thang điểm từ 1 đến 10, 3 bạn hãy cầm lên đi"- Ngọc Ánh vờ thân thiện nhưng ánh mắt lại nhìn họ với ý nói "chấm theo đúng kế hoạch đã bàn nếu ko 3 cô biết hậu quả rồi đấy" khiến 3 cô gái khẽ rung mình

"Được rồi, đầu tiên là nhóm của hai tiểu thư này"- trọng tài chỉ vào bên của Ngọc Ánh và Nhật Hạ

_3 cô gái lần lượt giơ thang điểm lên. Ngọc Ánh và Nhật Hạ đang trung bộ mặt tự đắc ra thì ngay lập tức tối sầm mặt tức tởm khi nghe thấy bình luận bên dưới

"Ghê quá, món ăn được có 4;5 điểm thế thì ai ăn được"

"Nhìn người cũng đâu có đến nỗi nào mà nấu ăn thế ai ăn cho nổi"

"Quá thất vọng, tương tiểu thư của Trịnh gia và Nguyễn gia thì phải được rèn luyện từ bé chứ ai ngờ cũng như những người khác sống trong nhung lụa mà thôi"

"Mọi người trật tự bây giờ đến lượt đội còn lại"- trọng tài nhanh chóng chuyển chủ đề trước khi Ngọc Ánh và Nhật Hạ bốc lửa

"10...10...và...10"

"Oaaaaa, họ nấu ăn giỏi quá"

"Không biết hương vị thế nào đây?"

"Nhìn đẹp mắt thế cơ mà"

"Muốn thử quá đi trời ơi"

"Cảm ơn"- cô và nhỏ đi đến chỗ 3 cô gái đó

"Không có gì nhưng..."

"Yên tâm, họ sẽ không làm gì được các bạn đâu"- nhỏ như hiểu ý liền nói

"Thật chứ?"

"Bọn tôi chắc chắn các cậu yên tâm"- cô

"Cảm ơn"

"Ê, coi như vòng này chúng mày thắng nhưng vòng sau sẽ không dễ dàng như vậy đâu"- Nhật Hạ

"Trời, xem ai phát ngôn kia đừng tưởng bọn này không biết 2 cô giờ trò. Thật hèn hạ"- nhỏ

"Mày nói gì?"- Ngọc Ánh

"Chứ không phải sao? Hèn hạ như vậy là cùng thế nhưng mà cũng chẳng thắng nổi đi, nhục nhã"- cô

"Chúng mày..."- Nhật Hạ

"Bọn tôi làm sao?"- nhỏ

"Bọn mày đợi đấy, hai vòng sau bọn tao sẽ không nhường đâu?"- Ngọc Ánh

"Không thắng nổi ấy chứ mà nhường"- cô

"Mày..."- Ngọc Ánh tức giận định giờ tay tát cô thì có bàn tay khác giữ lại

"Bỏ bàn tay của cô ra khỏi cô ấy đi"- cậu

"Thần Vũ"- cô nói khẽ

"Tôi sẽ không để cô ta chạm vào em đâu"- cậu

"C..cảm ơn"- cô lí nhí, mặc dù vậy cậu vẫn nghe thấy và khẽ cười

"Đã giờ trò hèn hạ nhưng vẫn thua cuộc giờ lại còn muốn đánh người sao?"- anh

"Tôi như nào kệ tôi"- Ngọc Ánh

"Anh Thiên~"- Nhật Hạ

"Tốt nhất là đừng có đụng vào người tôi"- anh đánh giọng khiến Nhật Hạ lùi lại

"Hai cô đi được rồi đấy, đừng có gây sự nữa"- nhỏ

"Hừ, chúng mày đợi đấy"- hai ả bỏ đi

"À ta có làm gì cậu không?"- anh bây giờ mới quay sang hỏi nhỏ

"Không, tôi không sao"- nhỏ

"Vậy sao tay cậu lại sưng thế?"- anh

"Sung? Bảo Thy mày bị bóng à?"- cô

"Không sao"- nhỏ giấu tay ra sau lưng

"Đưa tay ra đây"- cô

"Không sao mà mày đừng lo"

"Tao nói đưa tay ra đây"- cô gần

_ Nhỏ rút rè đưa tay ra

"Đây đâu phải vết bỏng? Là vết đánh, hơn nữa cũng khá nặng"- anh nhìn rồi nói

"Từ bao giờ?"- cô hỏi

"Cái này..."- nhỏ vẫn ngập ngừng

"Tao hỏi mày bị đánh từ bao giờ? Đây là vết đánh của gậy, mày còn không mau nói sao?"

"Thực ra là từ cái lần đánh nhau lúc chuẩn bị đi ăn tao có đỡ cho Vũ Thiên một đòn và nó đỡ rồi, nhưng sau đó mấy ngày đám người của Nhật Hạ lại kéo nhau đến chặn đường tao và tao bị đánh trúng ở chỗ cũ"

"Tại sao mày không nói với tao?"- cô tức giận

"Tao sợ mày lo"

"Mày...Được rồi, để tao đi cho chúng một trận"- cô hùng hổ bước đi thì bị cậu chặn lại

"Chuyện đã qua đừng làm rối lên nữa"- cậu

"Nhưng tôi không thể để bạn mình chịu áp lực như vậy"- cô

"Em nghĩ giờ hỏi họ sẽ nhận sao?"

"Nhưng..."

"Việc này để tôi điều tra, em tập trung vào thi đấu đi"

"Vây tùy anh"

"Đi theo tôi"- anh kéo nhỏ đi

"Đi đâu chứ?"- nhỏ

"Cứ đi rồi biết"

"Không bỏ tôi ra"- nhỏ vùng vẫy

"...."- anh vẫn kéo nhỏ đi

_ Bắt lực nhỏ để anh kéo mình đi

"Ó, Bảo Thy đâu rồi, chỉ vừa mới quay đi thôi mà"- cô gái gái đầu

_ Hành động đáng yêu này của cô khiến cậu bật cười."Em yên tâm, cậu ấy đi cùng Vũ Thiên, tôi tin cậu ấy sẽ không bị làm sao đâu"

"Vây tôi về nhà trước"- cô

"Gi chứ? Em không đi ăn mừng mình thắng vòng 1 hay sao?"

"Đi ăn một mình? Tôi chưa tự ki đến mức đấy"

"Có tôi đi cùng em mà"

"Nhưng tôi cũng không có ý định đi"

"Vây hay tôi tổ chức cho em nhỉ?"

"Tùy anh"

"Vây tối nay ở nhà em nhé? Quyết định vậy đi, tôi sẽ gọi của hai người kia đến. Thế nhé?!"- cậu đi trước

"Này...Tôi đã đồng ý đâu? Này...Này..."- cô gọi với theo:"Cái tên này thật là..." (Cũng được đấy chứ?! Anh ta cũng không đến nổi tệ, còn biết chúc mừng mình...) - cô vừa đi vừa nghĩ mà tự cười

_Thật ra là cậu chưa về đâu, cậu chỉ đứng vào khóc khua mắt nhìn thái độ của cô thôi và những hành động của cô đã được cậu nhìn thấy tất cả (Em thật đáng yêu)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nụ hôn bất ngờ

Tối hôm đó ở nhà cô:

"Quỳnh Chi, tối nay bọn chị mở tiệc. Em có muốn tham gia không?"- cô

"Tối nay em có việc rồi, để khi khác nha chị"

"Việc gì thế?"

"À...thì...Thần Phong mời em đi ăn để xin lỗi chuyện hôm trước. Chị cho em đi nha"

"Lại tên nhóc đó hả? Em có về thích nó nh?"

"Chị...chị nói gì vậy?! Không có chuyện đấy đâu. Thôi em đi trước đây"- Quỳnh Chi nói xong chạy vụt ra ngoài

"Cái con bé này.."

'Kính coong'- chuông cửa

"Đến rồi sao? Nhanh quá vậy?"- cô đi ra mở cửa

"O..Bảo Thy?"- cô

"Sao? Mà không mong tao đến à?"- nhỏ

"Không phải, nhưng sao mà vẫn mặc đồng phục?"

"Thì lúc chiều tao chuẩn bị về nhà thì Thần Vũ gọi điện cho tao nói tối nay đến nhà mà mở tiệc vậy là tao chạy đến đây luôn"

"Chạy bộ luôn hả?"

"Nói là vậy thôi chứ tao đi bộ, đằng nào tao cũng có đồ ở đây nên tao quyết định đến nhà mà rồi tắm luôn cũng được"

"Vào vào nhà tắm trước đi rồi xuống ăn, hai tên kia cũng sắp đến rồi đấy"

"Ukm"

_Vậy là nhỏ lên tắm được 15 phút thì cậu và anh cũng đến

"Đến rồi hả? Vào nhà đi"- cô

"Sao thái độ khó chịu vậy? Không thích bọn này đến à?- anh

"Chắc vậy! Dù sao bữa tiệc này cũng đâu phải do tôi tổ chức, phải không?"- cô liếc cậu

"Tôi tổ chức là vì em còn gì, không thích sao? Vậy tôi mang đồ về vậy"- cậu nói rồi giả vờ quay người đi về

"Tại sao không thích được nh? Có người tổ chức cho mình cơ mà"- cô nói rồi đi vào nhà

_Cậu thì nụ cười hiện rõ trên mặt còn anh thì cảm nín không còn gì để nói

(Thằng bạn mình từ bao giờ lại trở thành warmboy như vậy nhờ? Rõ ràng là đang cố tình khiến cậu ta tự giữ lại mà?! Thật là tình yêu khiến con người thay đổi rõ nhiều)- anh nhún nhún vai rồi đi vào nhà

-Cô đang chuẩn bị đồ ở trong bếp thì cậu đi vào

"Anh vào đây làm gì?"

"Tôi vào giúp em"

"Anh đã mua đồ rồi thì để tôi chuẩn bị, ra ngoài chơi với tên kia đi"

"Không thích"

"Vậy anh cứ đứng đó đi"

_Nói rồi cô vẫn tiếp tục chuẩn bị đồ mặc kệ cậu đứng đó. Được một lúc cô bắt đầu thấy khó chịu vì cậu cứ đứng đó nhưng là nhìn cô chăm chăm khiến cô không tập trung chuẩn bị được

"Thôi được rồi, anh giúp tôi sắp mấy đồ này ra đi"- cô đành thỏa hiệp

"Như vậy từ đầu có phải ngoan không?"- cậu xoa đầu cô

"Bỏ tay ra đi"- cô đánh giọng

"Em thật đáng yêu"- cậu

"..."- cô im lặng thực ra trong tâm cô hỗn loạn lắm nha (Gi...gi chứ? Anh ta nói mình đáng yêu sao? Mình có nghe nhầm không? Trời ơi, mình nghĩ gì chứ?!!!)

"Sao mặt em đỏ vậy?"

"Kh..không có gì"

"Vậy sao?"- cậu dí sát mặt xuống mặt cô

"N..nè, anh vào đây là để giúp tôi đấy, giúp cho đúng nghĩa đi"- cô đẩy cậu ra

"Biết rồi, biết rồi"- cậu

_Bỗng nhiên cô chạy ra ngoài

"Trời ơi, cứ ở trong đây chắc mình ngộp thở mất thôi"- cô vỗ vỗ mặt mình

"Này Vũ Thiên, anh lên gọi Bảo Thy xuống đi, đồ ăn xong rồi"

"Bảo Thy cậu ấy đến rồi à?"- anh hí hửng

"Ừ, ở trên phòng ấy, lên gọi đi"- cô

_Trên phòng nhỏ, anh gõ cửa và gọi bao nhiêu cũng không thấy tiếng trả lời, định đi xuống nhà thì nghe thấy tiếng ngân nga trong phòng liền tiếp tục gõ cửa nhưng không lên tiếng

"Ngọc Vy là mày à? Đợi tao một lát"

_Anh bỗng nảy ra ý trêu nhỏ liền tiếp tục gõ cửa mà vẫn không lên tiếng

"Lại bày trò trêu tao à? Trả lời đi chứ?"

_Tiếng gõ cửa vẫn không dứt, nhỏ bực mình đi ra mở cửa thì ngay lập tức đứng chết lặng tại chỗ vì người đứng ở cửa không phải cô mà là anh

1 giây

2 giây

3 giây

4 giây

5 giây

"ASsAAAAAAAAAAAAA... ĐỒ BIẾN THÁI"- nhỏ hét ầm lên rồi đóng sầm cửa lại

_ Nghe tiếng hét cô và cậu chạy lên thì thấy anh đang đứng ngây người ở đó mặt đỏ phừng phừng. Cũng phải thôi: nhỏ mới từ nhà tắm bước ra thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Nói một hai câu mà không thấy ai trả lời thì nghĩ cô trêu mình liền ra mở cửa mà chưa kịp mặc quần áo chỉ kịp quấn chiếc khăn tắm dài đến ngang đùi, sau đó thì...

_ Một lúc sau tại phòng ăn, nhỏ bước xuống với quần áo chỉnh tề

"Tôi xuống rồi, chúng ta ăn thôi"- nhỏ

_ Cả bữa ăn nhỏ chẳng nói câu nào với anh cả

(Cậu ấy giận mình rồi à? Trời ơi biết thế không trêu nữa cho rồi! Mình thật ngớ ngẩn mà)- anh nghĩ

_ Kết thúc bữa ăn, cô nảy ra một ý tưởng rồi cười ma mĩnh

"À, Bảo Thy này, tao có đồ cần đi mua nên mày trông nhà hộ tao nha, lát tao về"

"Ukm, mày đi đi"

"Đồ có vẻ nhiều lắm, anh đi xách đồ với tôi nha"- cô quay sang cậu, nghĩ cậu đồng ý ai ngờ

"Không, tôi muốn ở nhà em"- cậu từ chối thẳng thừng

"Anh..."- cô cười méo xệch

"Nhưng mà đồ nặng lắm a~~ Một mình tôi xách không hết"- cô mắt long lanh nhìn cậu

"Nhưng tôi lười lắm không muốn đi"

"Đi mà...đi với tôi đi mà..."- cô năn nỉ cậu

"Được rồi, coi như là em năn nỉ tôi mới đi đấy"- cậu cười tươi đi ra ngoài, thực ra lúc cô nhờ cậu đã muốn đi rồi chẳng qua là để cô năn nỉ cậu thôi

"Cái đồ đáng ghét"- cô đằng sau thăm mắng cậu

***** ta là dây phân cách*****

_ Hiện tại ở chỗ cô và cậu

"Này, em muốn tôi ra đây làm gì? Chắc chắn không phải đi mua đồ"- cậu

"Để cho hai người kia riêng tư chút thôi. Tôi không muốn làm kì đà cản mũi"- cô

"Em có vẻ rảnh rồi quá nhỉ?"

"Tất nhiên rồi, tôi lúc nào chẳng rảnh"

"Tôi hỏi em một vài câu được không?"

"Được thôi, anh hỏi đi"

"Em có thích màu xanh không?"

"Có"

"Em có thích ăn không?"

"Có"

"Em có thích uống?"

"Có"

"Em có quý Bảo Thy không?"

"Có"

"Em có yêu em gái mình không?"

"Có"

"Em có yêu ba mẹ mình không?"

"Có"

"Em có yêu tôi không?"

"Có"

"Hi...Anh cũng vậy"

"Này ai cho anh lừa tôi hả?"

"Là em tự mắc bẫy mà"

"Anh..."

"Chuyện làm bạn gái tôi em đã suy nghĩ chưa?"

"Tôi...tôi chưa"

"Đến hết cuộc thách đấu này em trả lời tôi được chứ? Tôi thực sự không thể đợi được nữa"

"Được đến lúc đó tôi sẽ trả lời anh"

_ Cùng lúc đó tại chỗ anh và nhỏ

"Bảo Thy chúng ta nói chuyện được chứ?"- anh

"..."

"Cậu nói gì đi, đừng im lặng như vậy"- anh

"..."

"Làm ơn"

"Cậu...Lúc đó đã thấy gì?"

"Chuyện đó...tôi...không phải cậu quán khăn sao?"

"Đúng nhưng cậu có thấy gì không?"

"Không, tôi không thấy cả"

"Cậu chắc chứ?"

"Tôi chắc chắn"

"Vậy được"

"Cậu không tôi chứ?"

"Không"

_ Cả hai im lặng một lúc anh đành lên tiếng

"Tay cậu đã đỡ chưa?"

"Đỡ rồi, dù sao chiều nay cũng cảm ơn cậu"

"Không có gì, đưa tay đây tôi xem"

"Không cần đâu"

"Cứ đưa tay đây"

_Nhưng nhỏ vẫn cố chấp không đưa nên anh phải đi sang bên chỗ nhỏ ngồi nhưng may thay à nhầm xui thay anh vấp phải chân bàn liền ngã về phía nhỏ, anh chỉ kịp chống tay lên thành ghế sofa, còn nhỏ ngồi giữa hai tay anh và mặt họ chỉ cách nhau 4cm

"Hai người định làm loạn lúc tôi vắng nhà à?"- cô

"Thật là giới trẻ ngày nay táo bạo thế?"- cậu cũng nói

"Biết vậy mình đi lâu hơn"- Quỳnh Chi

"Anh chị đứng là..."- Thân Phong

_Nhỏ luống cuống đứng dậy trong khi anh chưa hề có dấu hiệu tránh ra cho nên 'em đã đánh cắp trái tim kể từ khi mình chạm môi nhau'

"Mù mắt tôi rồi"- 4 người đồng thanh

"Xin...xin lỗi"- nhỏ đỏ mặt đẩy anh ra chạy lên phòng

"Mày làm gì mà người ta chạy thế?"- cậu

"Chẳng phải tại mấy người vào sao?"- anh

"Đâu phải tại tụi này, chỉ đứng im thôi mà"- cô

"Đứng im cái kiểu đấy là có tội rồi"- anh bức xúc

"Anh có biết bọn em đứng đây không mà lại làm chuyện đấy?"- Quỳnh Chi

"Coi như anh không biết đi,với lại là do cô ấy đột ngột đứng lên chứ có phải tại anh đâu?!"- anh

"Thôi đi, anh đừng có biện minh"- Thân Phong

"Em..."- anh tức giận "Hừ một cái mồm của tôi không nói lại 4 người"

"Hi..hi có gì đâu"- cô

"Thật là...nói chuyện với mấy người chắc tôi độn thổ sớm"

"Không đến mức đấy đâu"- cậu

_Nhưng anh lại thấy vui vui khi được chạm môi nhỏ. Khoan mình sao vậy chứ? Chuyện như thế thì có gì vui đâu? Thật là mình điên rồi

_Trên phòng nhỏ,nhỏ bắt giác sờ môi mình và nghĩ'môi cậu ta mềm quá!'

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thách đấu kết thúc

Sáng hôm sau

"Hey bạn iu đấu đang nghĩ cái thế?"- cô thấy nhỏ cứ ngẩn ngơ đi thì chạy lại vỗ vai

"Có...có gì đâu!"- nhỏ bị cô vỗ vai thì giật mình nói lắp

"Sao phải giật mình thế? Tao có làm gì mày đâu?!"

"Thì..thì tại mày vỗ vai tao làm tao giật mình chứ có gì đâu"

"Mày đang nghĩ gì mờ ám phải không?"

"Không có!"

"Thật chứ?"

"Thật"

"Những thê thốt là những người hay nói dối, điều đó chứng tỏ mày đang nói dối"

"Ồ, cái con này, lí luận ở đâu thế?"

"Có phải mày đang nghĩ về nụ hôn tối qua không?"

"Gi...gi chứ? Mày đừng...đừng có suy diễn lung tung"- nhỏ đỏ mặt

"Suy diễn gì chứ? Tao nói không phải sao? Mặt mày chứng minh hết rồi kia"

"Thôi...thôi đi, không nói chuyện với mày nữa tao lên lớp trước"- nhỏ chạy đi trước

"Ey, ey đợi tao với"- cô chạy theo

_Sau đó cả hai người cùng lên lớp thì thấy anh đứng trước cửa lớp cùng một cô gái khác

"Hội phò mình thích cậu lâu rồi, đồng ý hẹn hò với mình nha?"- cô gái

(Câu này nghe quen quen, hình như mình nghe ở đâu rồi thì phải? À là câu cô gái lần trước tỏ tình với anh ta. Chẳng lẽ trong trường này con gái tỏ tình đều dùng câu này? Mà nhắc mới nhớ không biết cô gái kia còn tìm đến anh ta nữa không đây? Mà mình suy nghĩ gì đến anh ta nữa?! Trời ạ, mình sao thế này?)- cả đồng suy nghĩ cứ hiện lên trong đầu cô

(Tỏ tình sao? Biết chắc là không được đồng ý rồi còn tỏ tình làm gì? Mà cái tên đáng ghét kia sao không từ chối luôn đi còn đứng im đấy? Thật đáng ghét mà! Ở nhưng chuyện của cậu ta mình quan tâm làm gì? Cậu ta đồng ý hay từ chối liên quan gì đến mình chứ?)- nhỏ cứ đứng đờ ở đấy mà suy nghĩ

_Anh vừa nhìn thấy nhỏ đến thì ngay lập tức đi đến chỗ nhỏ

"Em đến rồi à? Chúng ta vào lớp thôi"- anh kéo nhỏ đi

"Đây là người yêu tôi, xin lỗi tôi không thể đồng ý yêu cầu của cậu"- anh nói với cô gái kia

"Hả??? Gì chứ?"- nhỏ và cô

"Đừng mà, hôm qua em mới đồng ý làm người yêu anh còn gì?! Em quên nhanh vậy sao, ngốc ả!"- anh nói rồi nhanh chóng kéo nhỏ vào lớp để lại một dấu hỏi to đùng cho cô và nhỏ

_Trong lớp

"Mày đồng ý làm người yêu hấn ta khi nào vậy?"- cô

"Tao đâu có đồng ý?!"- nhỏ

"Vậy sao hấn ts nói như thế?"

"Xin lỗi vì lấy cậu làm bia đỡ đạn, tôi nói như vậy chỉ là để đuổi cô gái kia đi thôi"- anh đi đến

"Vậy sao? Không có gì"- nhỏ buồn buồn nói (Sao mình lại thấy buồn khi cậu ta nói vậy chứ?)

"Sao mày buồn vậy?"- cô

"Không có gì, tối nay đi pub không?"- nhỏ

"Sao tự nhiên lại muốn đi pub?"- cô

"Chỉ là muốn đi thôi, mày có đi không?"

"Đi chứ, tất nhiên là đi rồi"

"Vậy tối sang đón tao"

"Ukm"

_Giờ ra chơi

"Này, chiều nay hai giờ ở công viên Butterfly, thi đấu vòng hai"- Ngọc Ánh đập bàn

"Vẫn chưa bỏ ý định thi đấu à?"- cô

"Tất nhiên là chưa, bọn tao sẽ làm cho chúng mày tâm phục khẩu phục"- Nhật Hạ

"Yên tâm bọn này sẽ không thua đâu"- nhỏ

"Chúng mày cứ đợi đi"- Ngọc Ánh

"Đội thi đợi, để xem mấy cô giờ trò gì? Đừng tưởng bọn tôi không biết"

"Giờ trò? Ha, bọn tao không cần hèn hạ đến mức đấy"- Nhật Hạ

"Ukm, không đến chi hèn thôi nhĩ?"- nhỏ

"Mày..."- Nhật Hạ tức giận định giơ tay tát nhỏ

"Đây là lớp học, hơn nữa là lớp của bọn tôi, cô không có quyền động thủ ở đây"- nhỏ đứng lên hất tay ả

"Được lắm, đợi đi chiều nay tao sẽ cho chúng mày biết thế nào là lễ độ"- Nhật Hạ

"Bọn này sẽ đợi để xem hai cô làm được cái trò chống gĩ"- nhỏ

"Hai ả định làm gì nữa đây?"- cô

"Ai biết được? Chiều rồi tính"- nhỏ

"Vậy tối nay có đi nữa không?"- cô

"Có chứ, thi đấu là một chuyện, giải tỏa là một chuyện"- nhỏ

"Được rồi được rồi, tao chỉ hỏi thôi mà"

*****ta là đây phân cách*****

_Chiều tại công viên Butterfly

"Hai người kia vẫn chưa đến sao?"- nhỏ

"Định lừa mình à?"- cô

"Lại muốn giờ trò gì đây chứ?"

"Thật mất thời gian"

"Có khi sợ thua nên không đến chăng?"

"Ai nói bọn tao sợ thua?"- Ngọc Ánh

"Chúng mày mới là người phải thua"- Nhật Hạ

"Đừng nói nhiều bắt đầu đi"- cô

"Được thôi, vòng hai là random dance, trọng tài sẽ đưa ra cho mỗi đội một số bài hát và đội đó phải nhảy theo nhạc"- Ngọc Ánh

"Cuối cùng là mời 5 người ngẫu nhiên lên để chấm điểm"- Nhật Hạ

"Bắt đầu đi"- cô và nhỏ

_Vòng thi thứ 2 chính thức bắt đầu, đội đầu tiên thi là đội của hai ả, nhưng bài nhảy mà trọng tài đưa ra đều là những bài có vũ đạo cực kì dễ nhưng đến khi cô và nhỏ thi toàn những bài có vũ đạo cực khó

"Chết tiệt, hai người định giỡn mặt à?"- nhỏ

"Biết sao được, đã chơi thì phải chịu thôi, K-Pop phải không? Mày rành lĩnh vực này mà, nhảy đi"

"Rời rồi!"- nhỏ nói xong liền nhảy theo những giai điệu mà nhạc phát ra

_Thấy tình hình không ổn, hai ả quyết định cho người bật nhạc hip hop, lĩnh vực này rất khó nhất là đối với nữ nhi, nhưng hai ả đã sai hoàn toàn. Hip hop sao? Sở trường của cô rồi, lần này đến lượt cô ra nhảy, những bước nhảy điêu luyện và đẹp không khác gì nhỏ

_Vòng thi kết thúc, bây giờ đến lượt chấm điểm và tất nhiên vẫn do người của hai ả đã sắp xếp lên chấm

"Chấm điểm đi, không cần hội ý!"- Ngọc Ánh hạ bài nhanh bởi nếu để họ hội ý nhờ đâu giống như lần trước phản bội hai ả thì chỉ có nước thua

_Nhưng hai ả đâu biết rằng những người này đã được cậu và anh mua chuộc, vì cậu đã biết trước âm mưu của hai ả từ lần thi đấu trước. Và tất nhiên phần thắng lần này lại thuộc về cô và nhỏ, không còn gì để bàn cãi

"Chiết tiết!"- Nhật Hạ

"Chúng mày đã giờ trò gì?"- Ngọc Ánh

"Giờ trò? Đó không phải là chiêu thức của hai cô sao?"- cô

"Chúng tôi đã thắng và đó là sự thật không thể chối cãi!"- nhỏ

"Chúng mày làm sao có thể thắng được cơ chứ?"- Ngọc Ánh

"Tại sao chúng tôi không thể?"- cô

"Bởi vì...vì..."- Ngọc Ánh nghẹn lời

"Vì hai cô sắp xếp từ đầu đến cuối đúng không? Hai cô chỉ nói là thi đấu nhưng không chỉ chúng tôi biết trước chủ đề trong khi đó bản thân mình lại biết hơn nữa đã còn luyện tập trước!"- nhỏ

"Cả hai vòng đều bị sắp đặt, vòng đầu chúng tôi không nói nhưng ngay cả vòng này hai cô vẫn tiếp tục, không thấy xấu hổ với hành động nhỏ nhen của mình sao?"- cô

"Câm miệng, mày không có tư cách dạy đời bọn tao!"- Nhật Hạ

"Vậy cô lấy tư cách gì mà nói chúng tôi câm miệng?"- nhỏ

"Là thiên kim tiểu thư của Nguyễn gia!"- N.Hạ

"Vậy sao? Chắc bố mẹ cô nuông chiều cô quá rồi đấy, để con đi ra ngoài làm mất mặt gia đình!"- cô

"Mày...mày nói cái gì?"- Nhật Hạ tức giận

"Tôi nói gì thì cô nghe thấy rồi đấy, lời tôi nói tôi sẽ không nhắc lại lần thứ hai!"- cô

"Thứ nghèo nàn nhà chúng mày nên im miệng rồi cuộn gói ra khỏi trường học này đi!"- Ngọc Ánh

"Cô không có quyền đuổi chúng tôi, hơn nữa nếu có đuổi thì cũng chỉ có hai người có quyền: một là hiệu trưởng và hai là hội trưởng!"- nhỏ

"Mày cứ đợi đi, tao sẽ làm mọi cách để hai đứa chúng mày cút. Ngôi trường danh giả này không có chỗ chứa hai con nghèo như chúng mày đâu!"- Nhật Hạ

"ĐỦ RỒI!"- cậu và anh từ đâu đi đến

"Thần...Thần Vũ, Vũ Thiên!"- hai ả run sợ

"Chuyện này vốn không có gì to tát cả, hai cô đừng có làm quá lên như thế!"- cậu quát to

"Bọn em có làm gì đâu, từ đầu đến cuối là bọn em đều bị hai người họ mắng hết!"- Ngọc Ánh vờ khóc lóc

"Đúng vậy, hai anh làm chứng cho bọn em!"- Nhật Hạ cũng không vừa

"Diễn kịch cũng vừa thôi!"- anh

"Từ đầu đến cuối bọn tôi đã nghe hết, vốn định để hai người họ tự giải quyết nhưng hai cô càng ngày càng quá đáng rồi!"- cậu

"Bọn em..."

"Im miệng, tôi nói cho hai cô biết, từ giờ trở đi nếu hai cô còn dám đến gây sự với họ ở trường thì tôi tuyệt đối không nhẹ tay, còn nữa nếu hai cô dám

chặn đường cho người đánh họ mà để cho chúng tôi biết được thì tốt nhất là chuẩn bị rút học bạ đi"- anh thắng thường nói

"Hơn nữa cuộc thách đấu này không cần đấu nữa, vốn dĩ hai cô đã thua nga từ đầu rồi. Cuộc đấu chấm dứt tại đây"- cậu

"Bọn em biết rồi"- sau đó hai ả bỏ đi

"Hai anh xuất hiện cũng đúng lúc nhỉ? Thêm một xú nữa là có người nhập viện rồi"- nhỏ

"Nhập viện? Hai ả làm gì bọn em à?"- cậu lo lắng hỏi

"Không, ý nó nói nếu hai người đến muộn thì bọn tôi bốc hỏa đánh hai người kia nhập viện rồi"- nhỏ diễn đạt lại ý cô

"Thật là, con gái mà như hai người thì ai dám yêu chứ?"- anh lên tiếng

"VẬY mà lại có đây Ngọc Vy nhỉ?"- nhỏ nói với cô rồi liếc sang cậu

"M...mày thôi đi"- cô đỏ mặt

"Gì chứ, tao nói sai sao?"- nhỏ ngây thơ vô (số) tội

"Cậu nói đúng không sai một tí nào!"- cậu cũng tán thành với ý của nhỏ

"Hừ, không nói chuyện với mấy người nữa. Tôi đi trước"

"Ấy tao đùa thôi mà, đợi tao với"

"Hai người đã chiến thắng cuộc thách đấu này, bọn tôi có quà cho hai người đây"- anh

"Quà?"- cô và nhỏ đồng thanh

"Là một chuyến du lịch"- anh

"Gì chứ? Một chuyến du lịch, có phải là tốn kém quá không? Chỉ có 4 người đi thì..."- cô lưỡng lự

"Em yên tâm, chuyến đi này là tôi xin nhà trường cấp cho cả lớp chúng ta đi, không phải duy nhất 4 người chúng ta"- cậu

"Vậy sao? Hai anh cũng thừa hơi quá nhỉ?"- cô

"Vì hai người không phải sao?"- cậu

"Dù sao cũng cảm ơn hai người"- nhỏ

"Không có gì"- anh

"Bao giờ chúng ta xuất phát?"- cô

"Khoảng hai ngày nữa"- cậu

"Vậy được"- cô

"Em có việc bận sao?"- cậu

"Không có gì"- cô

"Ngọc Vy, cuộc thách đấu kết thúc rồi đấy"- cậu

"Đúng rồi, thì sao?"- cô

"Em là đang giả vờ sao?"

"Anh nói cái quái gì vậy?"

"Em..."- sau đó cậu tức giận bỏ đi

"Này...Thần Vũ"- anh chạy theo

"Mày với cậu ta có chuyện gì à?"- nhỏ

"Không có gì"- cô nhìn theo bóng dáng cậu đi (Khi nào đi du lịch tôi sẽ cho anh câu trả lời. Đợi tôi nhé? Thần Vũ)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Du lịch

Tua nhanh, hai ngày sau tại sân bay:

"Này Bảo Thy, sáng sớm như vậy đã kéo tao ra sân bay làm gì thế?"- cô nói với giọng ngái ngủ

"Hôm nay đi du lịch mà mày không nhớ sao?"- nhỏ

"Du lịch? À, chuyến du lịch mà hai người kia bao đi mừng mình chiến thắng á hả?"- cô vẫn ngái ngủ

"Chứ còn gì nữa"- nhỏ

"Ồ nhưng mày kéo tao đi mà tao đã xách đồ đâu?"

"Yên tâm, tao cho người mang đồ đi hết rồi"

"Ukm"

"Mà hai tên kia vẫn chưa đến là sao? Cả lớp đợi mòn mắt rồi này"- nhỏ oán trách

"Bọn tôi đến rồi, chỉ là muộn một chút thôi mà"- anh lên tiếng

"Có phải bọn tôi lừa hai người đâu mà sợ"- cậu

"Nhờ đâu hai người cho cả lớp leo cây thì sao? Với lại cả hai người đều là người có quyền trong trường ai mà dám trách cơ chứ?"- nhỏ vẫn hung hăng

"Không phải bọn tôi đã đến rồi sao? Cậu còn trách cái gì?"- anh

"Chỉ là giả dụ thôi"- nhỏ

"Nhưng Ngọc Vy không đi cùng cậu à?"- anh

"Có mà, vừa ở đây xong đi đâu rồi ý"- nhỏ

"Kia kia, đang ngồi ngủ ở ghế kia kia"- cậu

"Trời ạ, đi chơi còn ngủ"- nhỏ lắc đầu ngán ngẩm chạy ra chỗ cô lôi cô dậy

"Đi chơi đi bà nội"- nhỏ hét vào tai cô

"Ồi mẹ ơi động đất"- cô giật mình suýt nữa lăn từ ghế xuống đất

"Hahahahaha, nhìn mày mắc cười chết đi được"- nhỏ cười lăn lộn

"CÁI CON NHÓC KIA"- cô hét ầm lên

"Gi? Gọi tao có gì không? Đã đi chơi rồi còn ngủ?"- nhỏ vẫn "nhây"

"Choi chiếc cái gì tao không hứng thú, mày có biết 2 ngày nay tao ngủ rất ít không? Còn cả đồng việc trong b..."- nhỏ vội bịt mồm cô lại

"Suýt, ở đây bao nhiêu người như vậy này đừng nói việc trong bang ra chứ?"- nhỏ

"Tại mày mà thôi"- cô nói

"Được rồi, chúng ta đi thôi"- cậu lên tiếng

_ Trên máy bay cô đã ngủ rất say khiến lúc xuống máy bay nhỏ phải chặt vật gọi cô dậy và lôi cô xuống. Tại resort

"Oaaaaaaa, đến nơi rồi. Yeahhhhhh"

"Chỗ này đẹp quá, vậy là có thời gian thư giãn rồi!"- cô vươn vai

"Lúc đầu ai nói không hứng thú ý nhỉ? Mà giờ còn nói thư giãn?"- nhỏ chọc

"Kệ tao, tao thích thế đấy"

"O, tao có nói mày đâu?"

"Vậy mày nói ai?"

"Tao nói bóng gió, ai có tật thì gặt mình thôi"

"Mày...Đứng lại cho tao"

_ Vậy là trước sảnh resort có hai cô gái chạy đuổi nhau dưới 40 đôi mắt của cả lớp còn anh và cậu thì bật cười với tính trẻ con của hai cô gái này

"Mọi người tự chia phòng với nhau nhé? Có tất cả là 22 phòng đôi đây là chìa khóa các phòng"- anh nói và đưa chìa khóa cho mọi người

"Mọi người lên nghỉ đi, có lịch trình gì thì tôi sẽ báo"- cậu

"Hai người còn định đuổi nhau đến bao giờ nữa?"- anh

"Nếu không lên phòng chuẩn bị đi thi khỏi ăn trưa luôn nhé?!"- cậu lấy đồ ăn ra "dụ"

"Á..không, bọn tôi lên phòng ngay đây"- cả cô và nhỏ đồng thanh rồi chạy ngay lên phòng mà vắt lại vali cho hai chàng trai

"Haizz"- anh và cậu lắc đầu thở dài

_ Thật là trùng hợp khi phong của hai nàng lại đối diện với phòng của hai chàng

"Cốc..cốc.."- anh gõ cửa

"Cửa không khóa, ào đi"- nhỏ đang chơi game nói vọng ra

"Vali của hai người này"- anh

"A, cảm ơn nha, tôi đang thắc mắc không biết cái vali đâu rồi"- nhỏ

"Thật là, thắc mắc mà còn ở đây chơi game được là sao?"

"Trước giờ tôi như vậy rồi, cậu đi ra ngoài đi cho bọn tôi còn thay đồ"- nhỏ đẩy anh ra ngoài

"O này tôi chưa nói xong mà"

"Bụp..."- nhỏ đóng cửa

"Xuống ăn trưa luôn nhé?"- anh nói vọng vào

"Biết rồi"- nhỏ mở cửa thò đầu ra trả lời rồi lại đóng vào

"Ngọc Vy đồ của mày này, thay đồ rồi xuống ăn"- nhỏ

"Biết rồi, mày xuống trước đi lát tao xuống"

"Nhanh nha"

"Ukm"

_ Một lúc sau cô bước xuống phòng ăn. Cả phòng đang ồn ào bỗng ngưng lặng im thin thít nhìn về phía cô

"Sao..sao mọi người nhìn tôi ghê vậy?"- cô

"Tại mày xinh quá chứ sao?"- nhỏ chạy đến

"Hơ...Nói thật hay đùa thế?"- cô

"Bạn bè với nhau mà mày nghĩ tao thế à?"- nhỏ đánh vào vai cô một cái

"Hi, vậy cảm ơn"- niềm vui của cô chưa được lóe lên đã bị nhỏ dập tắt

"Tất nhiên là nói đùa rồi"- nhỏ

"Mày..."- cô cứng họng với con bạn mình

"Sao? Tao đẹp quá phải không? Khỏi khen tao biết tao đẹp"- nhỏ tự đắc

"Tự luyến vừa thôi, tao đâu có nói mày đẹp"- cô phũ phàng chối bỏ ngay lập tức

"Hừ, đồ đáng ghét"- nhỏ đánh một cái nữa vào vai cô

_Ăn được một lúc cô liền ra ngoài hít thở không khí trong lành. Thấy vậy cậu cũng đi theo

"Sao em ăn ít vậy? Bình thường ăn nhiều lắm mà"- cậu

"Đây là đi chơi tập thể đấy, tôi phải giữ hình tượng chứ!"- cô

"Vậy sao?"

"Anh không ăn nữa hay sao mà ra đây?"

"Tôi ăn no rồi"

_Sau đó là cả hai cùng im lặng và cậu quyết định mở lời trước

"Về chuyện của tôi, em...đã có câu trả lời chưa?"- cậu vẫn kiên nhẫn hỏi

"Tôi nghĩ chúng ta nên có một buổi hẹn hò thử"

"Thật sao? Em sẽ cho tôi cơ hội chứ?"

"Cái đó không thể nói trước được nhưng tôi nghĩ..."

"Cám ơn em"- cậu ôm chặt cô

"Trời ơi, bỏ cả lớp ra đây ôm ôm ấp ấp nha"- nhỏ nhảy từ đâu ra

"Thật không hổ danh là hotboy sát gái"- anh cũng như nhỏ

"Hai người thôi việc rình mò người khác đi"- cô

"Tại sao không nhỉ? Tao thấy hay mà!"- nhỏ

"Lí luận hay quá, cẩn thận tao đánh mày đấy"- cô hăm dọa

"Haha đánh được đi rồi hãy nói"- nhỏ

"Mày nghĩ tao không có khả năng?"- cô

"Không phải mà là mày không nỗ thôi"- nhỏ

"Hừ...coi như mày nói đúng!"- cô

"Hihi tao biết mày thương tao mà"- nhỏ chạy lại ôm cô

"Cậu muốn làm gì thì làm nhưng tôi không cho phép bắt bạn tôi đi đâu đấy"- nhỏ quay sang trừng mắt với cậu rồi sau đó kéo cô đi vào trong

"Họ có tình bạn đẹp phải không?"- anh

"Đúng vậy, khổ thân tao có đứa bạn như mày"- cậu lắc đầu

"Mày..."- anh tức giận

"Tao làm sao?" Đẹp trai quá phải không? Khỏi khen, tao biết tao đẹp"- cậu tự đắc

"Oe"- anh làm động tác nôn rồi chạy đi

"THÀNG BẠN TRỜI ĐÁNH"- cậu hét

_Tối hôm đó

"Oaaaa, ngủ ngon quá đi mất"- nhỏ vươn vai sau một giấc ngủ từ trưa đến tối

"Đi tắm đi rồi xuống ăn tối, mày ngủ ghê quá đấy!"- cô

"Biết rồi mà"

_Một lát sau dưới sảnh resort cả lớp đã đông đủ chỉ còn thiếu 4 người kia thôi. Ngay sau đó cả 4 người cùng đi xuống khiến cả cái đại sảnh ồn ào hẳn lên

-Cậu: áo sơ mi trắng bung cúc đầu mix với quần jean rách gối, đi cùng với giày thể thao đen

-Anh: áo sơ mi đen mở một cúc đầu mix với quần bó đen rách gối, đi giày thể thao đỏ

-Cô: áo hoodie hồng mix với quần đùi bò trắng, đi giày đế cao đen làm tăng phần cá tính ở cô

-Nhỏ: áo crop top đen mix với quần bó, đi giày đế cao trắng làm tăng phần năng động ở nhỏ

"Mọi người, chúng ta cùng đi ăn sau đó đến công viên giải trí nhé?!"- anh

"Đồng ý"- cả lớp

****Tua nhanh****. Tại công viên giải trí

"Oa, công viên ở đây đẹp quá!!!"- nhỏ

"Như nhau thôi, có gì khác đâu"- anh phán một câu làm nhỏ tụt hứng

"Cái đồ không biết hưởng thụ như cậu thì làm sao mà biết được"- nhỏ

"Kệ tôi"

"Không thèm nói chuyện với cậu nữa cái đồ hội phó"- nhỏ quay mặt đi chỗ khác

"Hừ..."- anh (Hội phó thì có tội à?)

"Hai người hay thật, cứ gặp nhau là cãi nhau"- cô

"Trẻ con thì sao? Chẳng như ai có đôi có cặp rồi mà"- nhỏ

"Hồi..hồi nào chứ?"- cô

_Nhỏ và anh nhìn nhau ầm ý

"Về chuyện của tôi, em đã có câu trả lời chưa?"- anh

"Tôi nghĩ chúng ta nên có một buổi hẹn hò thử"- nhỏ

"Thật chứ? Em sẽ cho tôi cơ hội sao?"- anh

"Chuyện đó thì không thể nói trước được nhưng tôi nghĩ..."- nhỏ

"Cám ơn em"- anh nói rồi ôm nhỏ nhưng khi hai người vừa ôm nhau thì như có dòng điện xẹt qua hai người khiến cả hai buông nhau ra

"Hai người..."- cô ghen hòng

"Được rồi nếu họ đã biết thì chúng ta đi thôi"- cậu

"Đi đâu?"- cô

"Hẹn hò thử"- cậu kéo cô đi

"Hơ...công khai luôn kìa"- nhỏ

"Ghê nha"- anh

"Chúc hai người hẹn hò vui vẻ"- nhỏ và anh đồng thanh hét

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tỏ tình được chấp nhận

"Này, nãy giờ anh kéo tôi đi xung quanh công viên rồi đó"- cô

"À..thì"- cậu áp úng

"Có chuyện gì muốn nói sao?"- cô

"À, chuyện đó...tôi"- cậu vẫn áp úng

"Có gì thì nói nhanh lên đi, đừng có úp úp mở mở nữa"- cô gắt

"Tôi..."- cậu đang định nói thì có người xen vào

"Oppa~"- Ngọc Ánh

"Hừ, lại là cô ta"- cô khó chịu

"Cô đến đây làm gì? Đây là chuyển đi chơi riêng của lớp chứ có phải của toàn trường đâu mà cô đến đây?"- cậu cũng khó chịu không kém cô

"Anh quên em là ai sao? Thiên kim tiểu thư của Trịnh gia, em muốn gì chẳng được. Hơn nữa em đến đây là vì anh"

"Tôi không cần, cô về đi"- cậu

"Anh đang làm gì ở đây vậy?"- à vẫn cố chấp

"Hẹn hò"

"Hẹn hò? Anh biết em đến đây cho nên anh mới ra đây đợi đúng không? Anh muốn hẹn hò với em đúng không?"- Ngọc Ánh

"Haha, Phạm Ngọc Vy này thua cuộc rồi, mày không đấu lại tao đâu?! Mày xem cuối cùng anh ấy vẫn chọn tao, cho nên mày biến luôn đi đừng có quần lầy anh ấy nữa"- Ngọc Ánh

"Ha, nực cười. Cô nghĩ người anh ta hẹn hò là cô sao?"- cô cười nhạt

"Chứ còn gì nữa, không được hotboy để ý nên ghen quá hóa giận sao?"- Ngọc Ánh

"Vậy tùy cô, muốn nghĩ sao thì nghĩ. Còn anh nếu như việc lôi tôi đi vòng quanh công viên, làm mất thời gian của tôi và để cho cô ta cười vào mặt tôi vì sự hoang tưởng của cô ta làm cho anh vui thì đừng bao giờ nhìn mặt tôi nữa"- nói rồi cô tức giận bỏ đi

"Khoan đã Ngọc Vy"- cậu giữ tay cô lại

"Buông ra, tôi còn rất nhiều việc để làm"- cô vùng tay ra khỏi cậu

"Không phải như em nghĩ, là cô ta tự đến đây"- cậu vẫn giữ tay cô

"Tôi có nói là anh gọi cô ta đến sao?"- cô

"Nhưng..."- cậu

"Tóm lại là anh kéo tôi ra công viên để làm gì?"- cô

"Tôi muốn dành buổi tối nay cho em, tôi muốn tỏ tình với em lần nữa"- cậu

"Vậy anh làm ngay bây giờ đi"- cô

"Hả?"- cậu ngớ người ra

"Tôi nói anh làm ngay bây giờ đi, tỏ tình ấy, nếu anh làm tôi rung động thì tôi sẽ nhận lời làm bạn gái anh"- cô

"Cái gì? Tại sao anh ấy phải làm vậy? Mà không xứng"- Ngọc Ánh

"Không phải việc của cô, đừng có xen vào"- cô trừng mắt nhìn ả khiến ả im lặng

"Tôi yêu em, yêu em bằng cả trái tim mình. Liệu em có thể đồng ý làm bạn gái tôi không?"- cậu quỳ xuống lấy trong túi áo ra một sợi dây chuyền có hình mặt trời, ở giữa có viên ngọc nhỏ màu đỏ

"Chỉ bằng một lời nói thôi sao tôi tin anh được đây?"- cô đứng khoanh tay nhìn cậu

_ Cậu không nói gì từ từ đứng lên vòng tay qua cô đeo sợi dây chuyền cho cô và đứng đối diện cô

"Em muốn tin hay không thì tùy nhưng em chỉ cần biết người tôi yêu trên thế giới này chỉ có mình em"- nói rồi cậu đưa tay qua gáy cô rồi trao cho cô một nụ hôn nồng thắm. Không như những lần trước lần này tim cô không hề đập nhanh mà lại thấy ảm áp lạ thường

"Như vậy đủ để chứng minh chưa?"- cậu buông cô ra

"R...rồi"- cô đỏ mặt

"Vậy em sẽ làm bạn gái tôi chứ?"- cậu

_ Đúng vậy, lần này cậu thực sự đã làm cô rung động rồi hơn nữa cô cũng thừa nhận rằng mình đã có tình cảm trước với cậu

"Được, em đồng ý"- cô nhún chân lên hôn cậu một cái

_ Dù chỉ là nụ hôn thoáng qua nhưng cậu cảm thấy vui vô cùng

"Tại...tại sao? Tại sao anh lại bỏ em để đến với nó? Hức hức..."- Ngọc Ánh vờ khóc lóc khiến mọi người xung quanh xì xầm

"Này, cô trắng trợn có vừa thôi, không thấy họ đang vui vẻ hay sao mà xen vào?"- nhỏ cùng cả lớp đi đến vừa kịp xem màn tỏ tình của cậu

"Nhưng tôi có làm gì đâu? Tại sao anh ấy lại bỏ tôi?"- Ngọc Ánh vẫn tiếp tục giả vờ

"Cô còn đóng kịch được sao? Thật trơ trẽn!"- nhỏ

"Được rồi Bảo Thy, đừng lớn tiếng như vậy, cậu đang thu hút sự chú ý của mọi người đấy"- anh khuyên can

"Tôi có làm gì cô đâu sao cô lại mắng tôi?"- Ngọc Ánh càng vờ khóc lóc to hơn

"Coi như tôi chưa nói gì, cậu tiếp tục đi"- anh

"Haha, không động đến tôi nhưng cô động đến bạn tôi. Nếu cô dám chia rẽ tình cảm mới chớm nở của hai người họ thì đừng có trách tại sao tôi ác"- nhỏ quát

"Tôi...tôi..."- vì sợ quá nên ả ta không nói được gì nữa liền chạy đi

"Đồ thô kệch, vừa mạnh miệng lắm mà giờ chạy cụp đuôi rồi"- nhỏ chế giễu

"Thôi được rồi, cô ta đi rồi cho nên cậu đừng thu hút thêm sự chú ý nữa"- anh

"Nhìn cái gì mà nhìn? Tin tôi móc mắt mấy người ra không?"- nhỏ quát làm mọi người trong công viên đi luôn chỗ khác

"Cậu ghê gớm quá! Ai lấy phải cậu chắc mệt lắm nhỉ?"- anh

"Không nói móc tôi một câu thì cậu chết à?"- nhỏ

"Nhưng tôi thích vậy"- anh

"Tôi theo chủ nghĩa độc thân, không lấy chồng"- nhỏ hất mặt

"Nếu bố mẹ cậu bắt lấy thì sao? Chẳng lẽ cậu chống đối họ?"- anh

"Thì cùng lắm tôi lấy cậu là được, lo gì?"- lời vừa phát ra khiến nhỏ hối hận ngay lập tức

"Cậu..cậu.."- anh vì ngượng quá mà không nói được gì nhưng trong lòng lại thấy vui vui

"À, lời tôi vừa nói cậu đừng để ý"- nhỏ vội xua tay

_Tôi hôm đó mọi người chơi rất vui vẻ, phải nói là cực vui luôn. Cho đến sáng hôm sau, tại phòng ăn sáng

"Sướng nha, hai người thành một đôi rồi nhé?"- nhỏ trêu

"Đương nhiên rồi, ai FA như mày đâu?!"- cô

"Ừ, đúng rồi. Người ta có đôi có cặp rồi thì sao mà để ý đến người FA như tui nữa"- nhỏ vờ giận dỗi cúi đầu xuống chu miệng ra lấy chân đi đi xuống đất trông rất đáng yêu khiến tim ai đó đập lệch một nhịp

"Khổ lắm, tao đùa thôi mà, hôm nay muốn đi chơi ở đâu tao đưa mày đi"- cô cười vui vẻ

"Đi biển, đi biển. Chiều nay ra biển nha"- nhỏ nũng nịu cô

"Được rồi, được rồi. Mày trẻ con quá đấy"- cô

_Mọi người định lên phòng chuẩn bị thì..

"OPPA~~ Tụi em nhớ anh"- Ngọc Ánh và Nhật Hạ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tình cũ không rủ cũng tới_Hãm hại

"Tại sao hai cô lại ở đây?"- anh và cậu đồng thanh

"Bọn em đi du lịch thôi, tình cờ thấy hai anh nên vào"- Nhật Hạ

"Tình cờ?"- cả 4 người bọn cô liếc mắt sang Ngọc Ánh

"Cả hai cô sao?"- anh

"Đúng vậy a~"- Nhật Hạ

"Nghe đã thấy giả dối rồi"- nhỏ

"Mày nói gì?"- Nhật Hạ

"Hai cô đến đây từ bao giờ?"- cậu

"Sáng nay bọn em mới đến"_ Nhật Hạ

"Trắng trợn"- cô

"Mày..."- Nhật Hạ

"Chứ không phải sao? Hai cô đến từ hôm qua rồi, nhưng hôm nay mới ra mặt, phải không Ngọc Ánh?"- cô

"Mày...mày nói cái gì chứ? Hôm...hôm nay tao mới đến đây, đừng có nói bừa"- Ngọc Ánh

"Giả dối, chẳng phải tôi qua cô đến phá bọn tôi sao?"- cô

"Gì chứ? Ngọc Ánh, tao bảo mày hôm nay mới xuất hiện cơ mà"- Nhật Hạ tức giận

"Nhưng tao..."- Ngọc Ánh

"Thôi bỏ đi, Vũ Thiên bọn anh định đi đâu vậy?"- Nhật Hạ bám lấy tay anh

"Hừ, là người yêu cũ thì đừng có bám víu như vậy chứ? Anh anh em em nghe mà ngứa tai"- nhỏ lăm lăm

"Tôi đã nói cô đừng có đụng vào người tôi nữa rồi mà, bạn tôi sẽ khó chịu"- anh đẩy ả ra

"Nhưng em nhớ anh"- Nhật Hạ vẫn bám chặt lấy anh

"Hừ, Ngọc Vy tao lên phòng trước, khi nào đi bơi gọi tao"- nhỏ tức giận đập mạnh bàn một cái khiến mọi người giật mình rồi đi lên phòng

"À, ừ"- cô khó hiểu (Sao nó lại tức giận?)

"Tôi nói cô buông tôi ra"- anh đẩy mạnh ả ra khỏi người mình rồi chạy theo nhỏ

"Chúng ta về nghỉ ngơi thôi, đừng để ý đến hai người này"- cậu nói rồi kéo cô đi trong sự tức giận của Ngọc Ánh và Nhật Hạ

_Chỗ nhỏ và anh

"Bảo Thy, đợi tôi"- anh chạy theo nhỏ

"..."- nhỏ vẫn im lặng mà đi

"Bảo Thy"- anh kéo nhỏ lại

"Gi?"- nhỏ đánh giọng

"Sao cậu lại bỏ đi?"- anh

"Tôi mệt"- nhỏ

"Vậy sao cậu tức giận?"- anh

"Tôi đã nói là tôi mệt mà"- nhỏ vùng tay ra khỏi anh

"Khoan đã"- anh lại kéo nhỏ lại

"Gi nữa?"- nhỏ khó chịu

"Cậu...giận tôi à?"- anh

"Cậu đâu có làm gì đâu để tôi giận?!"- nhỏ

"Thật chứ?"- anh

"..."- nhỏ

"Tôi và Nhật Hạ đã không còn gì nữa rồi"- anh

"..."

"Điều tôi nói là thật"

"Tại sao cậu lại giải thích với tôi?"- nhỏ

"À, tôi..."- phải rồi, tại sao cậu lại giải thích với nhỏ cơ chứ?

"Buông tôi ra coi!"- nhỏ vùng tay ra rồi đi một mạch về phòng

_Trong phòng nhỏ

"Sao mình phải tức giận với cậu ta? Cậu ta có thân mật với ai cũng đâu liên quan gì đến mình?! Mình điên rồi, điên thật rồi"- nhỏ cứ tự nói rồi thả mình tự do trên chiếc giường êm ái và chìm vào giấc ngủ. Một lúc sau cô về phòng vốn định hỏi tại sao nhỏ lại tức giận nhưng thấy nhỏ đã ngủ nên thôi

_Chiều hôm đó, tại bãi biển

"Oa, đẹp quá đi"- nhỏ

"Cậu có vẻ thích biển nhỉ?"- anh

"Uhm, biển cho tôi cảm giác bình yên và tĩnh lặng"- nhỏ

"Ồ... Hai người đi biển mà không tắm à?"- cậu hỏi

"Có chứ, đi thôi"- cô loli nhỏ đi

"Đi đâu?"- cả 3 người

"Thay đồ chứ đi đâu"- cô

_Một lát sau cô và nhỏ bước ra từ phòng thay đồ khiến tất cả bọn con trai ở đây đỏ rầm rầm và nhìn hai người với ánh mắt hình trái tim. Con gái thì ngưỡng mộ có, ganh tị có. Còn cậu và anh thì ngó người ra. Cô mặc một bộ bikini màu đen huyền bí tôn lên làn da trắng nõn và 3 vòng chuẩn; nhỏ mặc một bộ bikini màu đỏ quyến rũ làm rõ những đường cong trên cơ thể

"Ai cho em ăn mặc như thế?"- cậu nhú mày

"Đi bơi không mặc thế này thì mặc thế nào?!"- cô phản lại

"Không được, quá hở hang"- cậu

"Nhưng em..."

"Không nói nhiều, một là thay bộ khác hai là không bơi nữa"- cậu

"Không"- cô giữ nguyên quyết định của mình

"Em..Hừ"- cậu không nói gì nữa mà quần khăn tắm quanh người cô và bế thốc cô lên

"Thả em xuống, em muốn bơi"- cô vùng vẫy

"..."- cậu cứ im lặng mà bế cô đi

"Thật là, mặc thế thì sao cơ chứ? Làm quá lên"- nhỏ lắc đầu chịu thua

"Cả cậu nữa đó. Nói gì đến người ta?!"- anh

"Tôi làm sao?"- nhỏ hống hách

"Ăn mặc như vậy để cho trai nó nhìn à?"- anh

"Có thân hình đẹp thì phải khoe chứ? Cậu nghĩ gì vậy?"- nhỏ

"Tôi nghĩ như thế đấy"- anh nói rồi quay người đi thẳng

"Hơ, cái tên đáng ghét này"- nhỏ nói rồi đi xuống biển nghịch nước

_Được một lúc, chán quá nên nhỏ đi lên bờ thì thấy anh vẫn ở đó

"Cậu chưa về sao? Ở đây làm gì?"- nhỏ

"Đợi cậu"- anh nhìn nhỏ

"Đợi tôi làm gì?"- nhỏ vẫn không nhận ra ánh mắt của anh

_Anh cứ nhìn nhỏ một lúc rồi đỏ mặt quay đi

"Khăn đây, choàng vào đi"- anh đưa khăn cho nhỏ mà mặt vẫn đỏ nên quay đi chỗ khác

"Cảm ơn"- nhỏ lấy khăn từ anh rồi choàng vào người

_Sau đó cả hai cùng về resort

_Trên đường về resort thì hai người đi qua bể bơi, đi được giữa chừng thì có người kêu cứu. Không suy nghĩ gì nhỏ lao ngay xuống nước cứu người nhưng vừa ra chỗ người đó thì bị chìm xuống nước. Vì bơi này giờ mệt nên khi bị chìm thì nhỏ hết sức để đẩy người kia ra. Rồi rồi dần không khí trong người cũng cạn hết, trước mắt tối sầm lại và cả cơ thể cứ chìm dần xuống nước. Trong lúc hoang mang nhỏ liền nghĩ đến anh rồi bỗng nhiên nhỏ thấy cơ thể mình nhẹ bẫng và nghe loáng thoáng tiếng ai đó gọi mình. Dùng chút sức lực còn sót lại nhỏ cố gắng gọi:"Vũ...Thiên..." rồi nhỏ ngất lịm

_Tối, tại bệnh viện gần đó

"Vũ Thiên cậu ấy sao rồi?"- cô chạy đến lo lắng hỏi

"Cậu ấy không sao, chỉ là bị ngạt thở và thiếu oxy chút thôi"- anh

"Em đừng lo, cậu ấy sẽ không đâu, bây giờ về nghỉ đi đã rồi sáng mai vào thăm cậu ấy"- cậu khuyên cô

"Em biết rồi, Vũ Thiên anh nghe đây, chăm sóc cậu ấy cho cẩn thận nếu không chết với tôi"- cô hăm dọa

"Biết rồi biết rồi"- anh

_Cô và cậu định đi về resort thì Nhật Hạ chạy đến

"Anh Thiên~"- ả ta

"Chướng mắt"- cô

"Mày im miệng, tao không nói chuyện với mày"- ả ta gắt lên

"Ồ thế cô nghĩ tôi nói với cô à đồ tưởng bở?"- cô bĩu môi

"Mày được lắm"- ả ta

"Tôi được từ bé khỏi khen"- cô

"Kệ cô ta, chúng ta về"- cậu

"Được anh"- cô

"Cô đến đây là gì? Cô đừng tưởng tôi không biết cô là người hại Bảo Thy"- anh quát lên

"Em...em..."

"Giờ cơ? Người làm Bảo Thy ra nông nỗi này là cô ta sao?"- cô chưa kịp đi thì nghe thấy lời anh nói liền ngay lập tức quay lại

"Phải, là cô ta đấy"- anh khinh thường

"Con tiện nhân này tao đánh chết mày"- cô hung hỏ xông đến

_Ngay cả cách xưng hô cũng đổi thì chắc chắn cô đang giận lắm đây. Cho chết ai bảo động vào bạn cô cơ, từ nhỏ ba mẹ đã luôn đến tập đoàn làm việc cho nên hai chị em cô chỉ có nhỏ và anh ấy làm bạn ;cô đã sớm coi nhỏ là chị em trong nhà cho nên đụng đến bạn cô là đụng đến cô

"Ngọc Vy bình tĩnh, đây là bệnh viện, em đừng làm càn"- cậu vội ngăn cô lại

"Anh buông em ra, em phải đánh chết con tiện nhân này"- cô ra sức vùng vẫy

"Vũ Thiên cô ta giao cho mày"- cậu vội bế cô lên rồi ra ngoài

"Tại sao anh lại ngăn em? Tại sao anh không để em đánh con tiện nhân đó?"- cô bực mình

"Em nghe cho rõ đây, đánh nhau ngoài trường sẽ bị kỉ luật cho nên anh không muốn em gặp rắc rối. Ngoan nghe lời anh, anh tin Vũ Thiên sẽ không để yên cho cô ta đâu"- cậu

"Được rồi, em sẽ nghe anh"- cô

_Chỗ anh

"Vũ Thiên~"- ả ta định tiến đến

"Cô đừng có đụng vào người tôi, nếu không ngày mai cô rút học bạ ra khỏi trường đi"- anh lạnh lùng

"..."

"Nói, tại sao cô lại làm vậy?"- anh đánh giọng

"Em làm như vậy là vì anh, em không muốn anh đi với con nhỏ đó"- ả ta

"Nhưng tôi không yêu cô"

"Anh nói dối, anh vẫn yêu em mà phải không?"

"Ha, yêu cô? Nằm mơ đi"

"Tại sao? Tại sao từ khi cô ta xuất hiện anh lại bỏ em?"

"Tôi làm vậy là đúng không phải sao?"

"Anh nói gì cơ?"

"Tôi làm vậy là đúng và tôi không hề hối hận về hành động đó của mình. Tôi phải cảm ơn cô ấy vì đã cho tôi biết bộ mặt thật của cô"

"Anh đừng tin, đó không phải sự thật"

"Bằng chứng rành rành đó rồi cô còn chối sao?"

"Không, là cô ta lừa anh đấy, em thật sự không như vậy"

"Vậy cô có dám thề độc không? Thề rằng người trong video đó không phải là cô?"

"Em.em..."

"Không dám đúng không? Ha, giả tạo vừa thôi"

"Anh, anh phải tin em"

"Im miệng, loại người như cô thật khiến tôi ghê tởm. Biến đi trong khuất mắt tôi đừng để tôi nhìn thấy cô nữa. Còn nữa, tôi cảnh cáo cô lần cuối cùng: nếu cô còn dám động vào cô ấy nếu không mọi thứ cô đang có hiện giờ sẽ biến mất hoàn toàn đấy. Rõ chưa?"

"Anh...Nếu em không có được anh em sẽ không để ai có được anh đâu"

"Cho dù thế nào đi nữa tôi cũng sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt cho nên cô đừng hòng động vào cô ấy"- nói xong anh đi thẳng vào phòng bệnh của nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Vì trái tim tôi đã bị đánh gục bởi em rồi tiểu quỷ ạ

Khi anh đi vào phòng bệnh thì thấy nhỏ đã tỉnh và ngồi ở đó

"Cậu tỉnh rồi sao?"- anh

gật đầu

"Cậu tỉnh từ khi nào?"- anh

"Từ lúc Ngọc Vy đến"- nhỏ

"Vậy là nghe hết rồi đúng không?"- anh

"Ừm"

"..."

"Tại sao cậu muốn bảo vệ tôi?"- nhỏ quay sang hỏi anh

"..."

"Đừng im lặng, trả lời tôi đi chứ?!"

"Tôi thích vậy, kệ tôi"

"Cậu đang nói dối"

"Vậy cậu muốn nghe lời nói thật đúng không?"

"Ừm"

"Bởi vì tôi..."

_Anh chưa nói xong thì có người xen vào

"Đến giờ thay nước rồi"- y tá bước vào

"Chị không biết thế nào là lịch sự à?"- anh và nhỏ tặng cho chị y tá một ánh mắt "thân thương"

"Xin...xin lỗi. Nhưng đến giờ thay nước rồi, chai nước này của em đã truyền xong"- chị y tá sợ sệt nói

"Thôi được rồi, chị thay nước đi"- nhỏ

_Một lúc sau

"Cậu ngủ đi"- anh

"..."- nhỏ không nói gì nằm xuống chầm chần vào ngủ (Đáng ghét đáng ghét đáng ghét)- nhỏ nằm trên giường bệnh mà quấy như cá thiếu nước

"Trật tự và ngủ đi không là tôi ném cậu ra ngoài cửa sổ đấy"- anh lên tiếng

"..."- nhỏ không nói gì nhưng cũng nằm im

_Nhưng vì chiều ngủ nhiều quá nên giờ nhỏ cứ nằm trằn trọc...Một giờ sáng

"Ây da, chẳng ngủ được gì cả, chiều ngủ nhiều quá rồi"- nhỏ ngồi bật dậy

"Cậu ta ngủ sofa sao? Lạnh lắm đó"- nói rồi nhỏ lấy chăn đắp cho anh

"Mà nhìn kĩ cậu ta cũng đẹp trai đấy chứ"- nhỏ nhìn chăm chăm anh mà bất giác nở nụ cười và từ từ chìm vào giấc ngủ

_Trong vô thức nhỏ thấy người mình nhẹ bẫng và nghe loáng thoáng tiếng nói của anh

"Em cứ thế này thì làm sao tôi không thích em được đây?!"

_Sáng hôm sau tỉnh dậy thì nhỏ thấy mình nằm trên giường còn anh thì đang ôm mình ngủ ngon lành và...

"Áaaaaaaaaaaaa"- nhỏ hét âm lên và cho anh một cú bay từ trên giường xuống đất

"Ây da, cậu làm gì vậy? Đau muốn chết"- anh lồm cồm bò dậy

"Sao...sao cậu lại nằm trên giường với...với tôi?"- nhỏ hét

"Nằm sofa lạnh quá nên tôi mới..."

"O, tôi nhớ tôi đắp chăn cho cậu rồi mà"- nhỏ ngắt lời anh

"Đắp chăn cho tôi? Cậu sợ tôi lạnh à? Cậu lo cho tôi à?"- anh cúi sát mặt nhỏ

"Ai..ai thêm lo cho cậu chứ?"- nhỏ đỏ mặt quay sang chỗ khác

"Thật không vậy?"- anh

"Hai người này mới sáng ra đã tình tứ rồi?!"- cô từ ngoài bước vào

"Thật là, chúng mình thành đôi thì cũng phải để họ thành đôi chứ?!"- cậu hùa theo cô

"Hay chúng ta hẹn hò đôi đi, vui lắm đó"- cô

"Tôi tán thành"- cậu

"Hai người bớt nói nhảm đi, tôi về resort thay quần áo, giao lại cậu ấy cho hai người"- thấy nhỏ đỏ mặt không nói được gì anh đành nói hộ

"Biết rồi biết rồi"- cô và cậu đồng thanh

"Tao mang đồ ăn cho mày này, ăn đi"- cô

"Hihi chỉ có mày thương tao"- nhò cười tươi

"Được rồi, ăn đi"- cô

"Ngày mai là buổi cuối chúng ta ở đây, hôm nay cứ nghỉ ngơi hết đi rồi ngày mai sẽ có một bữa tiệc ngoài trời sau đó chúng ta sẽ lên đường về, như vậy được chứ?"- cậu phổ biến

"Được, không vấn đề gì"- cô và nhò đồng thanh

"Tôi ra đây có chút việc, hai người ở đây nhé"- nói rồi cậu đi ra khỏi phòng

_ Cậu vừa ra khỏi thì Nhật Hạ bước vào

"Cô đến đây làm gì?"- cô đánh giọng

"Tao đến để cảnh cáo nó tránh xa Vũ Thiên ra"- Nhật Hạ

"Cô không có quyền đó, giờ thì biến đi"- cô

"Nếu nó không tránh xa Vũ Thiên thì tao sẽ chẳng làm hại nó đâu"

"Cô nghĩ cứ hại Bảo Thy thì Vũ Thiên sẽ quay lại với cô à? Thật ngu ngốc"- cô khinh bỉ

"Mày im mồm đi, tao sẽ làm mọi cách để Vũ Thiên quay lại bên tao, thậm chí là giết người"

"Giết người? Cô đang khinh thường mạng sống con người đấy à?"- cô

"Tao nói là sẽ làm, đừng tưởng tao không dám?!"

""Giết người" cụm từ này cô không có cơ hội nói ra đâu, tôi nói cho cô biết mạng người không phải thứ để đùa giỡn, mất rồi sẽ không lấy lại được cho nên đừng có tùy tiện ăn nói hàm hồ như thế"- cô tức giận ghi chặt cổ ả đẩy ả vào tường

"Buông...tao...ra"- ả nói với giọng ngắt quãng

"Đừng có nghĩ cô muốn giết người là giết được, cẩn thận tôi lấy cái mạng nhỏ này của cô trước đấy"- cô ghi chặt cổ ả hơn

"Buông...ra"- ả liên tục đập vào tay cô

"Hãy nhớ cho kĩ điều này: bất kì ai động vào người của Vanus đây đều sẽ không có kết cục tốt đẹp. Còn bây giờ cô rút ngay đi trong khuôn mắt tôi"- cô thả tay khỏi cổ ả và đẩy ả ra khỏi phòng

"Khụ...khụ"- ả ho sặc sụa, sau khi lấy lại bình tĩnh ả gọi điện cho ai đó

"Điều tra cho tôi tất cả dữ liệu về cái tên Vanus, càng nhanh càng tốt"- ả

"Vâng"

_ 15 phút sau, thông tin được chuyển vào máy ả, vừa xem thông tin ả ngay lập tức trắng bệch cả mặt "Vanus-bang chủ bang Koya-là một bang phái đứng đầu Hắc đạo"- thông tin chỉ có vậy cũng khiến ả ta sợ xanh mặt, vừa nãy không phải cô nhận mình là Vanus sao? Ôi trời, mình đắc tội với nhầm người rồi, nhưng phóng lao rồi thì phải theo lao, bây giờ cũng không rút lui được nữa rồi, được đánh chơi đến cùng vậy, nghỉ rồi ả đi về

_ Cô đi vào phòng bệnh gục xuống ghế với vẻ mệt mỏi

"Ngọc Vy..."- nhò khẽ gọi cô

"Tao lại mất kiểm soát rồi phải không?"- cô ngược lên nhìn nhò

"Không sao đâu, chỉ cần mày không như vậy nữa là được"- nhò an ủi cô

"Nhưng tao sợ tao sẽ..."

"Tao đã nói không sao mà"

"Ừm"

_ Lí do của cuộc đối thoại giữa hai người là bởi vì từ nhỏ đến giờ, mỗi lần cô tức giận đến mất kiểm soát như vậy đều đập phá mọi đồ đạc trong nhà sau

đó giam mình trong phòng không ăn không uống cả ngày liền. Và mỗi lần cô như vậy thì chỉ có duy nhất một người có thể giúp cô bình tĩnh lại được là anh ấy nhưng giờ anh ấy không ở đây nên cô chỉ còn cách cố gắng kiểm soát cảm xúc của mình

_ Thấy không khí trong phòng có vẻ nặng nề cô liền thay đổi thái độ của mình

"Ăn xong chưa con heo kia? Bình thường ăn nhanh lắm cơ mà sao nay ăn chậm vậy?"- cô

"Mày nói ai là heo hả con kia?"- nhỏ

"Mày chứ ai?!"

"Cái con này đợi tao hết bệnh rồi tao sẽ băm mày thành trăm mảnh nha con"- nhỏ hăm dọa

"Huhu xin tiểu thư tha mạng, tiểu nữ biết lỗi rồi ạ"

"Tha tha lỗi cho nguoi, lần sau còn thế nữa ta sẽ không tha cho nguoi nữa đâu"

"Tiểu nữ biết rồi"- cô cúi đầu

"Haha.."- cô và nhỏ nhìn nhau cười

"Hai người cứ như trẻ con ý nhỉ?"- anh bước vào phòng

"Kệ tôi, như thế từ bé"- đồng thanh

"Thật là...Chúng ts về thôi"- cậu

"Ồ...tao hết bệnh rồi, mày cho tao về đi. Ở đây chán lắm"

"Ồ nốt hôm nay đi rồi sáng mai tao qua hốt mày đi chơi. Thế nhé, bye"- cô

"Không..này..này"- nhỏ

"..."

"Cậu không về đi ở đây làm gì?"- nhỏ giận cá chém thớt

"Tôi muốn ở lại"

"Tại sao?"

"Vì nếu tôi bỏ về kiểu gì cũng bị Ngọc Vy đánh chết cho nên tôi ở lại"

"Vậy nghĩa là cậu ở lại chỉ vì sợ cậu ấy đánh đúng không?"

"Đồ ngốc tất nhiên là lo cho cậu rồi"- anh cốc đầu nhỏ một cái

"Xì"

"Sao? Không muốn tôi ở đây hả?"

"Không phải, tôi..."

"Vậy nghĩa là muốn tôi ở đây sao? Thích tôi đến mức đấy à?"

"Cậu..."

"Yên tâm ngủ trưa đi, chiều tôi sẽ cho cậu xuất viện"

"..."

"Ngoan lắm, ngủ đi"- anh xoa đầu nhỏ

"Tôi đâu phải trẻ con đâu cơ chứ?!"- nhỏ làm bằm

"Cậu nói gì đó?"- anh

"Không có gì, tôi đi ngủ đây"- nhỏ nằm xuống chồm chăn kín mít

_Một lúc sau thấy nhỏ đã ngủ, anh tiến đến gần nhỏ mà ngắm

"Em đáng yêu thật đấy! Em có biết vì sao tôi luôn muốn gây chuyện, cãi nhau với em không? Bởi vì tôi muốn gây sự chú ý với em, tôi muốn em để ý đến tôi dù chỉ một chút. Và vì trái tim tôi đã bị đánh gục bởi em rồi tiểu quý ạ"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Cặp đôi thứ hai

_Đến chiều thì nhỏ tỉnh dậy

"Ừm, mình đã ngủ bao lâu rồi nhỉ?"- nhỏ dụi dụi mắt và định đứng lên rửa mặt cho tỉnh thì cảm giác chân mình nặng nặng, quay xuống thì thấy anh đang nằm ngủ ở cuối giường

"Cái tên này, ngủ như vậy không thấy mỏi hay sao?"- rồi nhỏ cứ ngồi đấy nhìn anh

"Nhìn đủ chưa? Nhìn nữa là tôi thu phí đấy!"- anh đột ngột mở mắt

"Gi...gi chứ? Ai...ai thêm nhìn cậu?"- nhỏ đỏ mặt quay đi

"Cậu nói dối"

"Như cậu ai mà thêm nhìn chứ? Áo tưởng"

"Cậu đang nói dối"

"Tôi đã nói là tôi không nhìn cậu rồi mà"- nhỏ gắt

"Tôi có nói là cậu nhìn tôi sao? Tôi chỉ nói là cậu đang nói dối thôi mà"

"Cậu..."

"Nhưng cậu biết không? Khi cậu nói dối trông đáng yêu chết đi được"

"..."- nhỏ im lặng mà mặt đỏ bừng bừng

"Chuẩn bị đi, tôi đi làm thủ tục xuất viện cho cậu"- anh xoa đầu nhỏ

"Ừ...ừm"

_Khi anh đã ra khỏi phòng nhỏ úp mặt vào gối hét ầm lên, chân thì đập liên tục xuống giường

"AAAAAAAAAAAA, cái tên này muốn làm mình xấu hổ đến chết hay sao?"

"Phi... Thật là..."- anh bật cười khi nghe nhỏ nói vậy rồi anh cũng đi là thủ tục cho nhỏ

_Một lúc sau

"Này cậu chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đi thôi"- anh vào phòng mà không gõ cửa đúng lúc nhỏ đang thay quần áo

"AAAAAAAAAA, CÁI TÊN ĐÁNG GHÉT KIA ĐI RA NGOÀI MAU"- nhỏ hét ầm lên

"Xin... Xin lỗi"- anh mau chóng đi ra ngoài

"CÁI TÊN BIẾN THÁI, HAI LẦN RỒI ĐÂY CÓ BIẾT KHÔNG HẢ?"- nhỏ bên trong hét vọng ra

"Ông trời ơi, con đã làm gì nên tội hay sao mà ông toàn cho con lâm vào tình huống quái gở như vậy?"- bên ngoài anh khóc không ra nước mắt

_Rồi nhỏ cũng thay quần áo xong liền đẩy cửa bước ra ngoài

"Hừ, cậu vẫn ở đây sao?"

"Đợi cậu chứ ài?"

"Khỏi cần, về đi"

"Cái bản tính trời đánh của cậu vẫn chẳng thay đổi gì nhỉ?"

"Kệ tôi, tính tôi chứ tính cậu đâu mà lo"

"Hung hăng như cậu thì mà nó thích"

"Tôi chẳng cần ai thích cả, tình yêu rõ rắc rối, chỉ toàn rước họa vào thân chứ cũng chẳng vui về gì"

"Tôi thấy cũng đâu tệ gì? Như Thần Vũ và Ngọc Vy ấy"

"Cậu có thích ai đâu mà nói?!"

"Có, tôi đang thích một người"

"Vậy sao? Chắc cô ấy hạnh phúc lắm nhỉ?"

"Nhưng cô ấy chưa biết tình cảm của tôi"

"Sao cậu không thổ lộ?"

"Tôi sợ cô ấy sẽ từ chối"

"Cậu có tin vào bản thân mình không"

"Có chứ"

"Vậy hãy thổ lộ đi, nếu không cậu sẽ mất cô ấy"- nhỏ cười chua chát

"Cậu nói đúng tôi nên thổ lộ với cô ấy"

"Đi tìm cô ấy mau đi"

"Việc gì phải tìm mất công bởi cô ấy đang ở trước mặt tôi đây này"

"H...Hà?"- nhỏ ngạc nhiên tột độ

"Bảo Thy, tôi thích em. Là bạn gái tôi nhé?!"

"Cậu... cậu nói gì chứ? Tôi...tôi..."

"Tôi thích em"- anh cầm tay nhỏ

"Xin lỗi nhưng tôi không thể đáp lại tình cảm của cậu"

"Tại sao chứ?"

"Bởi vì..."

"Tôi không muốn nghe, em đừng nói nữa"

"Tôi xin lỗi"

"Đúng như tôi dự đoán, cô ấy... sẽ từ chối"

"..."

"Được rồi, cậu đừng nghĩ gì nữa! Tôi nghĩ là tôi tự đa tình rồi, chúng ta về resort thôi"- anh đi trước

"..."- nhỏ im lặng đi theo anh

Từ bệnh viện về anh không nói thêm một câu nào với nhỏ, về tới resort anh đi thẳng lên phòng mà nhốt mình trong đó khiến cô và cậu có dấu hỏi to đùng

"Này Thiên, mày làm sao vậy?"- cậu

"Không sao hết, chỉ mệt chút thôi"- anh chán nản

"Mày định giấu cả tao sao? Tao chơi với mày từ nhỏ chẳng lẽ không biết tính mày?"

"Thì cũng chẳng có gì to tát cả, chỉ là... thất tình thôi"

"Gì chứ? Thất tình? Mày đã tỏ tình với Bảo Thy sao?"

"Phải và cô ấy đã từ chối"

"Mày có hỏi tại sao cậu ấy từ chối không?"

"Có, nhưng tao đã không muốn nghe"

"Ngốc"

"Mày muốn nói gì thì nói"- anh chồm chắn vào

_Tại phòng cô

"Bảo Thy, tại sao Vũ Thiên cứ thất thân sau khi đi về từ bệnh viện với mày thế?"

"Tại tao từ chối cậu ta"

"Từ chối?"

"Là cậu ta tỏ tình và tao đã từ chối?"

"Nhưng tại sao?"

"À thì...thì tại cậu ta tỏ tình chẳng có xú lẫn mạn nào cả. Như mày ấy, được Thần Vũ tỏ tình giữa chốn đông người, được cậu ấy tặng quà hơn nửa lại còn được..."- nhỏ ngừng lại rồi cúi mặt xuống tay chụm chụm vào nhau

"Mày thật là ngốc quá"

"Mày muốn nói gì thì nói"- nhỏ chồm chắn lại

_Sau đó cô kể lại chuyện cho cậu, cậu lại kể cho anh khiến anh vui như bắt được vàng. Thì ra là vậy, ra là nhỏ từ chối anh bởi vì anh không lãng mạn chứ không phải là vì không có tình cảm với anh. Ngay lập tức anh đi chuẩn bị mọi thứ để tỏ tình với nhỏ

"Mày thật sự không cần tao giúp gì sao?"- cậu thấy anh tất bật chuẩn bị thì lên tiếng

"Không, mày toàn phá chứ giúp gì?"

"Chẳng phải tao vừa giúp mày hay sao?"

"Nếu không nhờ Ngọc Vy liệu mày có biết không?"

"Hừ, bạn bè thế đấy"

"Uhm"- anh trả lời qua loa

"..."- cậu hoàn toàn câm nín với thằng bạn mình

_Tối hôm đó mọi người đang uống vui vẻ thì anh đột nhiên kéo nhỏ đi

"Này, cậu kéo tôi đi đâu vậy?"

"Đi theo tôi, tôi có việc muốn nói với em"

"Nhưng đi đâu mới được chứ?"

"Cứ đi rồi biết"

_Sau đó anh kéo nhỏ đến một chỗ vắng người

"Cậu kéo tôi ra đây làm gì?"

"Thì...thì"

"Đừng có nói cậu sẽ giờ trò gì nha"

"Không phải, tôi..."

"Tôi tôi cái gì mà tôi. Cậu mà làm gì tôi là tôi táng cậu sml đó"- nhỏ ngắt lời anh

"Này cậu..."

"Nói mau lên đi, tôi không có thời gian ở đây nghe cậu áp úng đâu, nếu cậu không nói thì tôi về"- nhỏ định bước đi thì anh kéo lại đẩy nhỏ vào tường, tay phải đập vào tường tạo thành tư thế katedon, tay trái nâng cằm nhỏ lên tặng cho nhỏ một nụ hôn nồng thắm

"Em nói đủ chưa?"

"R...Rồi"- nhỏ đỏ mặt

"Em có thấy chỗ này nóng không? Tôi nghĩ nó đang bị thiêu đốt bởi hình bóng của em đấy"- anh cầm tay nhỏ đặt lên ngực mình-nơi mà tim anh đang đập rất nhanh vì hồi hộp

"..."- mặt nhỏ đã đỏ rồi giờ còn đỏ hơn

"Em nghĩ mình trốn tránh tôi mãi được sao? Không bao giờ đâu vì tôi sẽ theo em cho đến chân trời góc biển"

"Cậu là đang tỏ tình sao?"

"Đúng vậy và em sẽ đồng ý làm bạn gái tôi chứ?!"- anh búng tay một cái ngay lập tức có những ánh đèn lấp lánh hiện lên thành hình trái tim, ở giữa có chữ "I LOVE YOU". Anh đi lại phía ánh đèn lấy một bó hoa hồng rồi quỳ xuống "Câu trả lời của em thế nào?"

"Xin lỗi..."- nhỏ ngập ngừng

"Em vẫn từ chối sao? Tôi hiểu rồi tôi sẽ không phiền em nữa"- anh đứng dậy toan bỏ đi thì nhỏ bất ngờ ôm anh lại

"Xin lỗi vì đã để anh đợi đến bây giờ. Em đồng ý"

"Em nói thật sao? Em thật sự là đồng ý?"

"Phải, anh không nghe nhầm đâu"

"Cảm ơn em"- anh ôm chặt lấy nhỏ

_ Ở góc nào đó có hai con người đang loi nhoi trong bụi cây

"Ây da, vậy là ghép đôi thành công"- cô

"Chúng ta về resort thôi"- cậu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bắt cóc

Không, em muốn xem nữa"- cô

"Họ xong rồi còn gì? Còn gì để xem nữa đâu"

"Vậy mình ra nói chuyện"

"Này em có biết mình đang nghe lén không? Ra đó để bị ăn đánh toi bời à?"

"Xem cũng không cho xem, nói chuyện cũng không cho nói chuyện. Giờ anh muốn thế nào hả?"- cô chống nạnh nhìn anh

"Nhưng..."

"Hai người đang làm gì đó? Ra đi tụi này biết rồi!"- nhỏ

"Ahiihihi, trời đẹp quá nhì?!"- cô đánh trống lảng

"Một mảng đen kịt của màn đêm thì có gì đẹp?"- nhỏ

"Nhưng tao thấy thực sự rất đẹp a~!"- cô ngẩng mặt lên trời

"Thôi ngay, hai người đã nghe và đã thấy những gì?"- anh

"Ôi trời tối quá chẳng nhìn thấy gì cả, huhu!"- cô

"Không thấy đèn sáng ngay kia à?"- nhỏ chỉ

"Ôi gió to quá không nghe thấy gì cả, huhu!"- cô

"Không thấy trời tối nay lặng gió hay sao mà nói?"- anh

"Hai người thật phũ quá à!!!"- cô

"Nói. Đã thấy những cảnh gì rồi?"- nhỏ

"Những cảnh sửa sang tầm thường già dối. Hoa chăm cỏ xén lối phẳng cây trồng. Dải nước đen già sỏi chẳng thông dòng. Len..."- cô nói một tràng

"STOP"- anh và nhỏ đồng thanh

"Em làm nhảm cái gì vậy?"- cậu

"Kệ em đi!"- cô

"Tóm lại là hai người thấy hết đúng không?"- anh hỏi

"Đương nhiên rồi, hai người thật sến súa quá đi!"- cô và cậu đồng thanh

"Kệ tụi này!"- nhỏ và anh đồng thanh

"Anh, em cũng muốn được lãng mạn như vậy!"- cô nũng nịu

"Được rồi, anh sẽ làm, em nhắm mắt lại đi"- cậu

_ Theo lời cậu cô nhắm mắt lại

"Em nhìn thấy màu gì?"- cậu

"Đen!"- cô trả lời

"Được rồi, em mở mắt ra đi"- cậu

_ Cô mở mắt

"Đó là thế giới của anh khi không nhìn thấy hình bóng của em!"- cậu cầm tay cô

"Anh, em cảm động quá đi. Anh biết không, nếu em nói trái tim em đang bị thiêu đốt bởi hình bóng của anh thì anh sẽ làm gì?"- cô

"Anh sẵn sàng lấy bình cứu hỏa dập lửa trong trái tim em như vậy em sẽ không bị đau vì anh nữa!"- cậu

"Hai người...muốn-chết phải không?"- anh và nhỏ đồng thanh

"Có ai ngu đâu mà muốn chết?!! Hahaha"- cô và cậu đồng thanh rồi chạy đi

_ Vậy là cả bốn người vui vẻ đuổi nhau trong tiếng cười mà đâu biết có một người đã theo dõi tất cả

"Ha, cứ vui vẻ đi rồi ngày mai chúng mày có muốn cười nữa cũng không được đâu!"- bỏ đi

_ Sáng hôm sau, cả lớp lại có thêm một bất ngờ nữa: nhỏ và anh thành một đôi

"Này, này hôm nay là ngày cuối chúng ta ở đây rồi, chúng ta nên làm gì đây?"- cô

"Chẳng phải anh đã phổ biến lịch cho em và Thy rồi sao?"- cậu

"Bữa tiệc đó phải để tối mới mát chứ?! Cho nên cả ngày làm gì đây?"- nhỏ

"Vậy hai người muốn đi đâu?"- anh

"Đi bơi"- cô và nhỏ nhìn nhau rồi đồng thanh

"Không được"- cậu và anh không hẹn mà cùng nói

"Nhưng tại sao chứ? Lần trước anh đã không cho em đi rồi"- cô bắt mắt

"Không được là không được"- cậu nhất quyết không cho cô đi

"Hừ, không đi thì thôi"- cô tức giận bỏ đi

"Ồ, Ngọc Vy đọi anh với...Ngọc Vy"- cậu chạy theo cô

"Còn anh, có cho em đi không?"- nhỏ quay sang anh

"Không"

"Em hỏi lần nữa, anh có cho em đi không?"

"Không là không"

"Không cho phải không, được lắm"- nhỏ quay đi chỗ khác

_Anh tưởng nhỏ giận định dỗ nhỏ nhưng ai ngờ

"Đi mà...đi mà...cho em đi đi mà...em muốn bơi"- nhỏ bất ngờ quay sang anh nũng nịu

"Em.."- anh chưa kịp nói nhỏ lại cướp lời

"Đi mà...nha nha nha... Thiên Thiên của em"- nhỏ chớp chớp mắt nhìn anh

"Được rồi được rồi, anh cho em đi nhưng em phải hứa là luôn ở gần anh nhớ chưa?"

"Em hứa với anh ông xã à!"

(Ông...xã...Cô ấy gọi mình là ông xã)- anh vui sướng đến tận đỉnh nhưng vẫn cố ra vẻ trước nhỏ

_Ồ chỗ cô và cậu

"Ngọc Vy..."- cậu nắm tay cô kéo lại

"Anh buông em ra, em đi không cần anh theo"

"Ngọc Vy à..."- cậu nắm tay cô

"Anh buông em ra"

"Không buông"

"Tại sao anh không muốn cho em đi bơi cơ chứ?"

"Vi anh không muốn những thằng khác nhìn em, em hiểu không?"

"Nhưng..."

_Cậu chống hai tay vào tường ép cô lại

"Em là của anh và chỉ duy nhất mình anh thôi. Cho nên em không được phép để những người khác nhìn em ngoài anh"

"Hừ"

"Sao? Em không phục phải không? Xem ra anh phải dạy lại em rồi"

"Anh..."

_ Cô chưa kịp nói gì đã bị cậu khóa môi, lúc đầu cô có ý định chống cự nhưng càng về sau sức lực cô càng cạn. Đến khi hô hấp của cô bắt đầu khó khăn cậu mới buông cô ra

"Để xem em còn bướng nữa không?"

"Anh....Đáng ghét"

"Đáng ghét mới trị được tiểu quỷ như em"

"Hừ"

"Em muốn đi bơi phải không? Được, anh cho em đi nhưng không được rời xa anh nửa bước nghe chưa?"

"Em biết rồi"- cô nhảy lên hôn vào má cậu một cái

_ Tại bãi biển

"Yeahhhh thích quá đi"- cô

"Mát quá đi"- nhỏ

"Hai người cứ như trẻ con vậy"- anh

"Anh nói câu đó bao nhiêu lần không chán à?"- nhỏ

"Không a~"- anh bẹo má nhỏ:"Nhưng em cứ trẻ con như vậy lại càng đáng yêu"

"Hi"- nhỏ cười tươi

_ Cô và cậu xoa xoa người. Vậy là cả bốn người chơi vô cùng vui vẻ và về resort tắm rửa chuẩn bị đồ để làm bữa tiệc ngoài trời

_ Tại phòng cô và nhỏ

"Cốc...cốc..."- có người gõ cửa

"Ai vậy?"- nhỏ nói vọng ra

"Chúng tôi đến giao bưu kiện cho hai người"

"Bưu kiện? Chúng ta có đặt sao?"- cô

"Không có, để tao ra mở cửa xem sao"- nhỏ đi ra mở cửa

"Đây là bưu kiện của hai người, vui lòng kí vào đây"

"Nhưng chúng tôi đâu có đặt?"- nhỏ

"Có người đặt tặng hai cô"

"Vậy cảm ơn"- nhỏ kí rồi mang vào phòng

"Là một bó hoa và một bưu phẩm"- cô

"Nhưng ai gửi cho chúng ta mới được?"- nhỏ thắc mắc

"Chắc là fan hâm mộ thôi, để đó đi chúng ta xuống nhà ăn"- cô

"Uhm"- nhỏ định đặt bó hoa xuống thì trong bó hoa có cái gì đó tòi ra

"Ê, trong hoa có cái gì này"- nhỏ gọi cô lại

"Đâu?"- cô chạy lại

_ Khi cô và nhỏ cúi xuống nhìn xem đó là cái gì thì vật đó phun ra một chất khí

"Chết tiệt là thuốc mê, bịt mũi lại mau!"- cô hét

_ Nhưng không kịp nữa rồi, cả hai đều đã hít phải thuốc mê và từ từ chìm vào giấc ngủ

"Đưa bọn chúng đi, nhớ là đừng để bị phát hiện"

"Rõ, thưa cô chủ"

"Haha lần này chúng mày chết chắc"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Hành hạ

Tại phong ăn

"Sao họ lâu vậy chứ?!"- cậu

"Con gái mà, tắm lâu lắm!"- anh

"Nhưng mà..."

"Mày nên rút kinh nghiệm từ tao, hai lần tao bị ăn đập của Bảo Thy vì cái tội đang thay quần áo mà nhảy vào rồi đấy"- anh

"VẬY chờ thêm chút nữa"

_ Một lúc lâu sau

"Họ vẫn chưa xuống, liệu có phải đã xảy ra chuyện rồi không?"- cậu

"Sao mày mất bình tĩnh vậy? Bình thường mày..."

"Tao hết kiên nhẫn rồi, tao sẽ lên xem họ thế nào"- cậu ngắt lời anh rồi chạy lên xem

"Thật là..."- anh lắc đầu chạy theo cậu

_ Hai người chạy lên thì thấy cửa phòng mở toang, chạy vào thì thấy trong phòng trống trơn không có một ai

"Thần Vũ, có lời nhắn"- anh cầm lấy tờ giấy trên bàn đưa cho cậu

_ Cậu cầm lấy tờ giấy và đọc

"Nó viết gì?"- anh hỏi

"Họ bị bắt rồi"

"Cái gì? Bị bắt? Là ai làm?"- anh ngạc nhiên

"Là hai người kia: Ngọc Ánh và Nhật Hạ"- cậu

"Lại là hai cô ta, chán sống rồi hay sao?"- anh tức giận

"Nỗi giận bây giờ không có ích gì, quan trọng là phải tìm ra chỗ họ bị bắt"- cậu

"Nhưng làm thế nào mới được, họ không để lại manh mối gì"- anh bắt đầu rối

_ Nghĩ một lúc cậu liền nhớ ra

"Có cách tìm ra họ rồi, mày nhớ sợi dây truyền tao và mày cùng mua chứ?"- cậu lên tiếng

"Nhớ"

"Tao đã gắn thiết bị định vị lên hai viên ngọc ở cả hai sợi dây rồi, bây giờ chỉ cần dò thôi"

"Hay quá, vậy mau tìm đi, càng nhanh càng tốt"

_ Trong khi đó tại chỗ cô bị bắt

"Ưm, đau đầu quá"- nhỏ cựa mình tỉnh dậy

"Mây tỉnh rồi sao?"- cô

"Chúng ta đang ở đâu vậy?"- nhỏ

"Tao nghĩ là ở đâu đó cách khá xa trung tâm thành phố này vì bên ngoài rất yên tĩnh không nghe thấy tiếng xe cộ, hơn nữa còn có mùi ẩm mốc, chắc nơi này bị bỏ hoang lâu rồi"- cô phân tích

"Vậy là bị bắt đi sao?"- nhỏ

"Tao nghĩ vậy và tao cũng chắc rằng người bắt chúng ta không hề chuyên nghiệp gì cả, mày có thể tự cời trói được đấy"- cô

"À...ờ.."- nhỏ tự nhận thức ra và cời trói cho mình

"Nhưng mày nghĩ ai là người bắt chúng ta?"- nhỏ

"Tao không chắc, có thể là đối thủ của bang?"- cô

"Sẽ không đâu, vì thông tin chúng ta đâu bị lộ ra ngoài cơ chứ?!"- nhỏ

"Vậy thì có thể là ai đây?"- cô

"Nếu tao đoán không nhầm thì là..."- nhỏ chưa nói xong thì bị ngắt lời

"Là bọn tao"- Ngọc Ánh và Nhật Hạ lên tiếng

"Quả nhiên là vậy"- nhỏ

"Đúng là số bọn tôi quá xui xẻo nên mới dính vào hai cô"- cô

"Im miệng, chưa đến lượt bọn mày nói đâu"- Ngọc Ánh

"Vậy bao giờ mới đến lượt đây? Cô nghĩ là cô có quyền cấm bọn tôi nói à?"- cô

"Mây..."- Ngọc Ánh

"Cãi không được phải không? Vậy thì ngậm mồm vào đi đừng có nói nữa"- cô

"Con nhãi này mày nói nhiều quá đấy"- Nhật Hạ tạt nước vào người cô

"Cô dám làm thế?"- nhỏ hét lên

"Chẳng có gì là tao không dám cả, mày nên im miệng vào thì hơn"- Nhật Hạ vỗ vỗ mặt nhỏ

"Tôi đã nói cô không có quyền nói tôi im miệng rồi mà, người nên im miệng là cô mới đúng"- nhỏ hét

"Con nhãi này"- Nhật Hạ tát vào mặt nhỏ một cái thật mạnh

"Bảo Thy"- cô nói

"Lo cho thân mày trước đi"- Ngọc Ánh

"Cô sẽ chẳng làm gì được tôi thì sao tôi phải lo cho mình"

"Mây..."

"Đã nói không cãi được thì đừng có mở miệng rồi mà, thật bần tai"- cô khinh bỉ

"Mây nói ai?"- Ngọc Ánh giật tóc cô

"Buông ra"- cô gần

"Sợ rồi hay sao? Tao thấy mày cũng chỉ được cái mạnh miệng"- Ngọc Ánh giật thêm cái nữa

"Buông ra"- cô gần từng chữ

"Tao không buông mày làm gì tao?"- Ngọc Ánh vẫn cố chấp

"Tao nói mày buông tao ra"- cô đứng lên bẻ tay Ngọc Ánh ra đằng sau

"AAAAAAAAA"- Ngọc Ánh hét lên

"Con nhãi này mày coi trời từ bao giờ"- Nhật Hạ vừa nói vừa lao đến

"Đầu lại không mà đến đây?"- cô nhếch mép đẩy Ngọc Ánh ra khiến ả ngã xuống đất rồi vịn tay Nhật Hạ

"Tao nghĩ là mày vẫn chưa sợ tao nhỉ? Xem cái cổ của mày này, đúng là tiểu thư chân yếu tay mềm có khác, cổ trắng như vậy mà"- cô vuốt cổ Nhật Hạ

"Mày...mày định làm gì?"- ả ta sợ hãi nhưng vẫn mạnh miệng

"Làm gì sao? Rồi mày sẽ biết ngay thôi"- nói rồi cô đưa tay lên cổ Nhật Hạ bóp chặt

"Buông...buông...tao...ra"- ả ta khó khăn nói

"Con khốn này buông ra"- Ngọc Ánh chạy ra trên tay cầm theo cây gậy định đập cô thì nhỏ chặn lại

"Đừng tưởng còn mỗi mình cậu ấy, đúng là nghiệp dư, có trời cũng không chặt"- nhỏ chạy đến đẩy ả ngã lăn ra đất

"Buông...buông...ra"- Nhật Hạ liên tục đập vào tay cô lực ngày càng yếu, đến khi mặt Nhật Hạ tím tái lại cô mới buông ả ra

"Thế nào? Lần thứ hai rồi đã sợ chưa?"- cô vỗ vỗ vào mặt ả

"Mày...Khốn...nạn.."- ả hô hấp vẫn còn khó khăn mà nhìn cô nói

"Khốn nạn? Từ đó đầu dành cho tao đâu, tao thấy nó hợp với mày hơn"- cô

"Chúng ta nên ra khỏi đây sớm thôi, không an toàn đâu"- nhỏ

"Tao cũng đâu muốn ở lại"- cô

"Nếu chúng mày bước chân ra khỏi căn phòng này thì chúng mày lập tức sẽ phát nổ"- Ngọc Ánh nói

"Phát nổ?"- nhỏ quay lại nhìn ả ta

"Nhìn lại cổ chúng mày đi"- Nhật Hạ

"Cái này là gì?"- cô chỉ vào cổ mình rồi nói

"Bom, nếu chúng mày dám chống lại bọn tao sẽ cho nổ ngay lập tức"- Ngọc Ánh

"Bảo Thy phân tích đi"- cô nói

_Nhỏ gật đầu rồi nhìn chăm chăm vào cái bom trên cổ cô

"Đây là loại mới nhất mà tổ chức làm được"- nhỏ nhìn một lúc rồi nói với cô

"Vô hiệu hóa được không?"- cô

"Loại này tao chưa nghiên cứu, nếu mày mò sẽ mất thời gian"- nhỏ

"Chúng mày làm nhầm cái gì vậy?"- Ngọc Ánh tức giận khi cô và nhỏ cứ nói chuyện mà coi hai ả như vô hình

"Im miệng và làm theo lời bọn tao nói nhanh"- Nhật Hạ hét lên

"Người đâu?"- Ngọc Ánh gọi, sau đó là hơn 10 tên bặm trợn sầm trở đầu mình bước vào với đồng vũ khí trên tay

"Trời bọn chúng lại cho tao"- Nhật Hạ

"Vâng thưa cô chủ"

"Trời chặt vào, bọn chúng vừa thoát được đây"- Ngọc Ánh

"Vâng"

"A..."- cô và nhỏ khẽ kêu khi chúng thít dây quá chặt

"Ha, chúng mày cũng biết đau à?"- Nhật Hạ

"Mày bị ngu à? Bọn tao là người chứ có phải robot đâu mà không biết đau"- cô

"Hỗn xược, mày dám chửi tao?"- Ngọc Ánh tát cô một cái thật mạnh

"Loại như mày thì có gì mà tao không dám?"- cô khinh bỉ

"Con chết tiệt này"- ả lại giáng một cái tát nữa xuống mặt cô

"Khốn kiếp, mày dám đánh cậu ấy"- nhỏ tức giận

"Im miệng, rồi sẽ đến lượt mày thôi"- Nhật Hạ

"Thả ra, thả bọn tao ra"- nhỏ hét âm lên

"Tao nói mày im miệng"- Nhật Hạ đập nhỏ một cái khiến nhỏ ngã xuống đất

"Bảo Thy, chúng mày thật khốn nạn"- đến lượt cô hét lên

"Lấy roi da ra đây. Tao sẽ cho chúng mày sống không bằng chết"- Nhật Hạ

"Khốn kiếp"- cô và nhỏ đồng thanh

_Sau đó bọn thuộc hạ cầm hai cái roi da ra đưa cho Ngọc Ánh và Nhật Hạ

"Ai trước đây nh? Được rồi mày đi"- Ngọc Ánh nói rồi chỉ vào cô

"Mày có làm gì tao đi chẳng nữa thì cậu ấy cũng không quay lại với mày đâu"- cô khinh bỉ

"Câm miệng, nếu không thử thì làm sao biết được? Chỉ cần mày biến mất trên thế giới này thôi thì cậu ấy sẽ thuộc về tao"

"Thật ghê tởm, loại người như mày không xứng với cậu ấy"- cô

"Cứ nói đi, nói cho thỏa thích vào, rồi tao sẽ làm cho mày không còn sức để nói nữa thì thôi"- ả ta nhanh chóng lấy roi da vụt vào người cô thật mạnh

_Ả ta liên tục vụt roi vào người cô thế nhưng đến một tiếng kêu cô cũng không có

"Mày vẫn chưa chịu kêu sao? Lì lợm quá đây"- Ngọc Ánh càng đánh mạnh hơn

_Ả đánh đến khi mỏi tay thì lúc này trên cơ thể trắng nõn của cô toàn là vết bầm tím thậm chí còn có chỗ bật cả máu. Nhìn cô như vậy nhỏ tức giận vô cùng nhưng cũng không thể làm gì được

"Khốn kiếp, chúng mày mau thả cậu ấy ra mau"

"Đến lượt mày rồi đây, không cần vội vàng thế"- Nhật Hạ túm tóc nhỏ giật mạnh khiến nhỏ ngã nhào xuống đất

"Bỏ cậu ấy ra, đừng có đụng vào cậu ấy"- thấy nhỏ như vậy ả cũng tức giận không kém

"Không dễ vậy đâu"- nói rồi Nhật Hạ cũng dùng roi đánh mạnh vào người nhỏ

_Cứ như vậy cô và nhỏ bị hai ả hành hạ cả tối đến mức mệt là người và ngất đi

"Cứ vút chúng ở đây nhưng trời chặt vào"- Ngọc Ánh

"Nếu như làm tốt thì ngày mai mấy người sẽ có thưởng"- Nhật Hạ

"Rõ, thưa cô chủ"

_Về phía cậu và anh thì đang vô cùng lo lắng cho cô và nhỏ, vì nơi cô và nhỏ bị nhốt quá xa nên không thể dò được tín hiệu. Đã cả tối rồi mà không thể tìm được bất kì dấu hiệu nào của cô và nhỏ khiến cậu và anh như phát điên lên

"Mọi người cứ lên máy bay về trước đi, chúng tôi sẽ ở lại tìm hai người họ"- cậu

_Sau khi mọi người dời đi, cậu và anh tức giận đập phá đồ trong resort

"Khôn kiếp, đừng để tôi nhìn thấy hai người nếu không tôi sẽ giết chết hai cô"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Giải cứu kịp thời

_Sáng hôm sau, hai ả lại tiếp tục đi vào căn phòng nơi cô và nhỏ đang bị nhốt

"Tạt nước cho chúng tỉnh đi"- Ngọc Ánh

"Vâng"

_Sau đó bọn thuộc hạ tạt cho cô và nhỏ mỗi người một gáo nước nhưng là nước muối khiến cô và nhỏ nhăn mày và tỉnh dậy

"Ai cho chúng mày ngủ, dậy nhanh"- Nhật Hạ

"Ngủ? Bọn này đâu thừa hơi mà làm chuyện rảnh rỗi như thế?"- nhỏ

"Tao chưa cho mày nói mà mày dám nói sao?"- Nhật Hạ

"Lại câu đó, nói mãi chưa chán à? Tao nghĩ mày coi trọng mình hơi quá khi tự cho mình có quyền cấm người khác nói đấy"- nhỏ

"Mày... Ha, nên nhớ mày đang bị bắt đấy, tính mạng của mày tao lấy dễ như trở bàn tay thôi"- Nhật Hạ vỗ vỗ mặt nhỏ

"Bỏ bàn tay bẩn thỉu của mày ra, có giỏi thì thử giết bọn tao xem"- nhỏ hất mặt

"Haha, giết chúng mày làm gì vội, như vậy còn gì vui nữa cơ chứ?"- Nhật Hạ

"Ý mày là sao?"- cô im lặng này giờ mới lên tiếng

"Rồi mày sẽ hiểu thôi, tao sẽ cho chúng mày từ từ hưởng thụ"- Ngọc Ánh

"Nhìn chúng mày cũng đâu đến nỗi nào tại sao có thể lòng lang dạ sói như vậy?"- cô

"Bọn tao cũng đâu muốn vậy đâu nhưng tất cả là do bọn mày cướp hết mọi thứ của bọn tao"- Nhật Hạ

"Bọn tao chẳng làm gì cả, chẳng qua là bọn mày hai mặt, khôn nạn nên hai cậu ấy mới bỏ chúng mày thôi"- nhỏ

"Câm miệng"- Nhật Hạ và Ngọc Ánh hét lên

"Làm sao? Bị nói trúng tim đen rồi thẹn quá hóa giận à?"- cô

"Tao nói mày câm miệng"- Ngọc Ánh tát cô

"Miệng tao tao mới, mắc mớ gì tao phải nghe lời mày?"- cô

"Con chết tiệt này còn nói sao?"- Ngọc Ánh tát cô một cái nữa

"Ngọc Vy, khôn kiếp"- nhỏ

"Khi nào mày làm tao không thể nói nữa thì tao sẽ ngậm miệng còn nếu không thì dù mày có làm gì đi chăng nữa cũng không khiến tao ngậm miệng được đâu"- cô khinh bỉ

"Mày...Được lắm, tao sẽ cho mày toại nguyện"- Ngọc Ánh túm lấy cái điều khiển bom ở cổ cô

"Ngọc Ánh mày định làm gì?" _ Nhật Hạ vội ngăn

"Nếu nó muốn chết tao sẽ cho nó chết, chỉ có vậy nó mới ngậm miệng vào" _ ngay lập tức Ngọc Ánh nhấn nút trên điều khiển

****1 giây****

****30 giây****

****1 phút****

"Tại sao nó không nổ?"- Ngọc Ánh tức giận hét âm lên

"Tại sao ư?"- cô đứng dậy

"Vì nó đã bị vô hiệu hóa"- nhỏ cũng đứng dậy và cả hai ném hai chiếc bom đi

"Sa...sao chúng mày..."- Nhật Hạ nói lắp bắp

"Chưa gì đã sợ rồi sao? Bọn này còn chưa làm gì cơ mà"- nhỏ

"Vừa mạnh miệng nói muốn giết chết bọn tao cơ mà, có giỏi thì giết đi"- cô

"Đúng là chỉ được cái về bề ngoài"- nhỏ

"Tao đã nói đừng có lấy tính mạng ra chơi đùa, nếu không mày sẽ chịu hậu quả lớn đấy"- cô

"Ng...người đâu? B...Bất bọn chúng lại nhanh lên"- Ngọc Ánh hét lên sau đó là hơn chục tên to con bước vào

"Cũng nhiều người đấy"- nhỏ

"Được, vào đi"- cô

_Vây là một trận hỗn loạn trong căn nhà hoang đã xảy ra, ban đầu cô và nhỏ đã đánh chúng gục hết nhưng chúng lại đứng dậy, cứ gục lại đứng dậy rồi dần dần cô và nhỏ cũng cạn hết sức lực và bị chúng bắt lại

"Haha, tưởng chúng mày khỏe lắm mà, đánh đi, đánh nữa đi"- Ngọc Ánh

"Hừ"- cô

"Sao có mỗi việc trói chúng mày làm cũng không xong vậy? Tao nói trói chúng chặt vào cơ mà"- Nhật Hạ hét lên

"Xin lỗi cô chủ"

"Hừ, làm ăn cho cẩn thận vào"- Ngọc Ánh

_Phía cậu và anh

"Chết tiệt, vẫn chưa có tin tức gì của họ sao?"- anh hỏi cậu

"Vẫn chưa tìm ra"- cậu mệt mỏi

_Cả tối qua anh và cậu đã huy động hết người của mình để tìm kiếm cô và nhỏ nhưng đến giờ vẫn chưa có tin tức gì

"Họ đang ở đâu cho được cơ chứ?"- anh

"Hai à khôn kiếp"- cậu

_Quay lại với cô và nhỏ

"Bây giờ chắc họ đang lo cho chúng mày lắm đây"- Ngọc Ánh

"Chắc họ đã lên máy bay về thành phố để đi học rồi, đừng có ảo tưởng nữa"- cô

"Hora hora sao chúng ta không gọi thử nhỉ?"- Nhật Hạ giờ máy điện thoại của cô và nhỏ lên

"Không được"- nhỏ

"Tại sao lại không nhỉ? Để cho họ xem chúng mày thảm hại thế nào?!"- Ngọc Ánh cầm điện thoại cô lên và gọi

_Cậu đang đau đầu vì không biết làm thế nào để tìm được cô và nhỏ thì có cuộc gọi đến từ cô khiến cậu vui mừng vô cùng nhưng cậu nhanh chóng sầm mặt lại khi nghe thấy giọng nói

"Thần Vũ~"- Ngọc Ánh

"Sao lại là cô? Ngọc Vy đâu?"- cậu

"Tại sao anh lo cho nó vậy? Quan tâm đến em chút đi"

"Trơ trẽn vừa thôi, cô không xứng nhận được sự quan tâm từ tôi. Tôi hỏi lần nữa Ngọc Vy đâu?"- cậu đánh giọng lại

"Cô ta đang ở ngay đây thôi, chỉ cần anh bật camera lên là sẽ thấy nó"- ngay lập tức cậu bật camera lên và nhìn thấy cô cùng nhỏ thương tích đầy người đang bị bọn côn đồ giữ chặt

"Khốn kiếp cô đã làm gì họ?"- anh

"Làm gì sao? Anh nhìn là sẽ biết"- Nhật Hạ cầm roi vụt cô và nhỏ còn Ngọc Ánh thì quay

"Dừng lại ngay"- cậu

"Trò vui thế này sao mà dừng lại được cơ chứ?! Sao anh không nhìn thêm đi nhỉ?"- Ngọc Ánh nói rồi ra hiệu cho Nhật Hạ đánh mạnh hơn

"Khốn kiếp đừng để tôi tìm thấy hai cô nếu không tôi sẽ giết hai cô ngay lập tức"- anh

"Anh sẽ không tìm thấy bọn em đâu, cho nên đừng phí công nữa mà ngoan ngoãn ngồi xem phim đi"- Nhật Hạ đổi vị trí cho Ngọc Ánh

"Này, ngẩng mặt lên chào người yêu một tiếng đi"- Nhật Hạ túm tóc nhỏ khiến nhỏ ngẩng mặt lên

"Bảo Thy, Bảo Thy em không sao chứ?"- anh

"Coi kìa coi kìa, sao anh có vẻ sốt sáng vậy? Lo cho nó lắm sao?"- Nhật Hạ vỗ vỗ mặt nhỏ

"Thả cô ấy ra mau"- anh

"Đâu dễ dàng mà bắt được, nói thả là thả ngay sao?"- Nhật Hạ

"Cả mày nữa, ngẩng mặt lên mà nói chuyện với người yêu đi"- Ngọc Ánh túm tóc cô lôi lên

"Ngọc Vy"- cậu lo lắng

"Nó không sao đâu, anh đừng lo. Em sẽ chăm sóc cho nó thật tốt"- Ngọc Ánh

"Nếu cô còn dám động vào cô ấy nữa thì tôi sẽ không tha cho cô đâu"- cậu hét

"Hết thời gian nói chuyện rồi, em cúp máy đây"- nói rồi ả tắt cái phụp rồi đập nát máy cô

"Khốn kiếp"- cậu

"Nhanh xem ID ở video đi, chúng ta cần cứu họ càng sớm càng tốt"- anh

"Được"- sau một hồi dò tìm cậu cũng tìm ra nơi mà cô và nhỏ bị bắt giữ

"Chúng ta đi"- anh và cậu nhanh chóng lấy áo khoác rồi phi nhanh đến địa điểm bắt giữ

_Trong khi đó

"Chúng mày có gì mà hai anh ấy quan tâm vậy chứ?"- Nhật Hạ

"Không phải nguyên nhân ở bọn tao mà là ở chúng mày"- nhỏ

"Im miệng, không biết gì thì đừng có nói"- Ngọc Ánh

"Xem ra chúng mày hết thuốc chữa rồi, dù có nói thế nào cũng không nghe"- cô

"Hừ"- sau đó cô và nhỏ lại bị hai ả hành hạ đủ kiểu: đánh đập, vụt roi...mọi hình thức mà hai ả nghĩ ra, cho đến khi hai ả mệt thì mới dừng lại

"Hai con nhãi này để lại cho chúng mày, muốn làm gì thì làm"- Nhật Hạ

"Nhớ hoàn thành cho tốt"- Ngọc Ánh, sau đó hai ả đi ra ngoài

"Hai đứa này cũng đẹp"

"Chỉ tiếc lại đắc tội với cô chủ"

"Nhìn chúng nó ngon đấy"

_Bọn người này nỡ nộ cười dâm dăng rồi tiến đến gần cô và nhỏ

"Chúng mày rút ra, đừng có lại gần đây"- cô hét

"Cô em sao mạnh miệng thế?"

"Cút ra"- cô

"Trật tự đi"- một tên nói rồi tát cô thật mạnh khiến miệng cô chảy máu

"Cô em này cá tính đấy"

"Loại dơ bẩn như chúng mày đừng hòng động vào bạn tao"- nhỏ

"Sớm muộn gì thì cũng đến em thôi"

_Bên dưới tầng, Ngọc Ánh và Nhật Hạ đang vô cùng vui vẻ thì bỗng nhiên cửa chính bị đổ rầm một cái

"Họ đâu? Nói nhanh"- cậu lao vào bóp chặt cổ Ngọc Ánh

"Em..không..biết"- Ngọc Ánh khó khăn nói

"Không biết? Hai cô còn muốn diễn kịch sao? Nói mau họ đâu?"- anh bóp cổ Nhật Hạ

_Vậy nhưng hai ả vẫn kiên quyết không nói, cậu và anh bắt đầu mất kiên nhẫn với hai ả này thì nghe thấy tiếng hét trên tầng

"KHÔNGGGGG"

"Bảo Thy/Ngọc Vy"- cả hai đồng thanh đẩy mạnh hai ả ra rồi chạy nhanh lên tầng

"Buông họ ra"- cậu đập cửa khiến cửa đổ rầm một cái

"Mày là thằng nào? Đừng có xen vào chuyện của bọn tao"

"Tao nói buông họ ra"- anh và cậu xông vào đánh bọn kia một trận lên bờ xuống ruộng

_Bây giờ trên người cô và nhỏ chỉ còn mỗi quần còn áo thì đã bị bọn kia xé rách. Anh và cậu cõ áo khoác bao quanh người cô và nhỏ rồi nhanh chóng bế họ xuống xe. Khi đi qua hai ả cả hai không hèn nhau mà nói:"Tiện nhân, cô chờ chết đi"; rồi cả hai nhanh chóng đưa cô và nhỏ đến bệnh viện

"Đến địa điểm XXX xử lí hết những người ở đó, còn hai cô gái giam vào phòng đặc biệt, không cho họ ăn uống gì khi chưa có lệnh"- cậu

"Còn nữa, cảnh cáo họ rằng nếu như hai cô gái hôm nay họ bắt mà có mệnh hệ gì thì tôi tuyệt đối sẽ không tha cho họ và sẽ khiến họ sống không bằng chết. Vậy thôi"- anh tiếp lời

"Rõ, thưa cậu chủ"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chăm sóc

Mặc dù không tham gia vào hắc đạo như cô và nhỏ nhưng anh và cậu cũng có một thế lực không hề nhỏ

_Tại bệnh viện, anh và cậu ngồi thất thần ngoài cửa phòng bệnh của cô và nhỏ. Chưa bao giờ họ cảm thấy bất lực như bây giờ, biết rõ là Ngọc Ánh và

Nhật Hạ sẽ làm hại họ mà lại không bảo vệ họ thật tốt để rồi xảy ra chuyện như thế này. Khốn kiếp, nếu họ xảy ra chuyện gì thì anh và cậu sẽ không tha cho hai người kia đâu. Bỗng cửa phòng bật mở

"Họ sao rồi?"- cậu bình tĩnh hỏi

"Trả lời nhanh nếu không tôi sẽ cho người san bằng cái bệnh viện này"- anh

"Hai người bình tĩnh"- vị bác sĩ sợ sệt

"Còn không mau trả lời?"- cậu

"Hai vị tiểu thư trong kia không bị thương nặng gì cả, những vết thương do bị đánh đập, hành hạ chúng tôi đều đã băng bó và bôi thuốc. Nhưng..."- nói đến đây vị bác sĩ chột dưng

"Nhưng cái gì? Họ làm sao?"- anh tức giận nắm cổ áo vị bác sĩ

"Vũ Thiên bình tĩnh đi"- cậu kéo anh ra

"Nói"- cậu trừng mắt

"Nhưng có lẽ vì sốc tinh thần khá nặng cho nên sẽ mất thời gian khá lâu để tỉnh lại"

"Cái gì? Sốc tinh thần?"- đồng thanh

"Phải, tôi nghĩ họ đã trải qua một chuyện gì đó khiến họ sợ hãi cho nên dẫn đến việc sốc tinh thần"

"Cả hai sao?"- anh

"Đúng vậy, cả hai người họ"- vị bác sĩ gật đầu

"Ông có thể đi được rồi"- cậu

"Hãy chăm sóc họ thật tốt đừng để việc này xảy ra một lần nữa, vậy tôi đi trước"- bác sĩ

"Khoan đã chúng tôi muốn đưa họ về có được không? Chúng tôi không sống ở đây"- anh

"Được, chỉ cần đừng để họ bị chấn động mạnh là được"

"Cảm ơn"

_ Ngay chiều hôm đó, anh và cậu đã chuyển cô và nhỏ về thành phố, cậu đưa cô về nhà và giải thích mọi chuyện với Quỳnh Chi, còn anh biết nhỏ sống một mình nên đã đưa nhỏ về nhà của mình để tiện cho việc chăm sóc. Ngày nào cả hai cũng túc trực bên cô và nhỏ sau giờ học, người khác nhìn thấy mà thương tâm

_ Ba ngày sau

"Ừm, đây là đâu? Sao nhìn quen quá vậy?"- cô từ từ mở mắt ra nhìn mọi vật xung quanh

"Ừa, đây là nhà mình mà mình nhớ là..."- từng dòng kí ức hôm đó hiện ra trong đầu cô khiến cô hét ầm lên

"KHÔNG, MẤY NGƯỜI TRÁNH RA, ĐỪNG ĐỘNG VÀO TÔI"- cô ôm đầu hét lớn

_ Nghe thấy tiếng hét, cậu và Quỳnh Chi chạy lên

"TRÁNH RA TRÁNH RA HẾT CHO TÔI"- cô vẫn hét

"Ngọc Vy"- cậu mở cửa chạy vào thấy cô đang ôm đầu gào thét nước mắt giàn dụa

"Chị Vy. Em ở đây, chị đừng như vậy nữa"- Quỳnh Chi ôm chầm lấy cô nhưng bị cô đẩy ra

"Chị Vy"- nhìn chị mình như vậy thực sự rất đau lòng

"Ngọc Vy, không sao hết, có anh ở đây rồi, không sao cả"- cậu ôm chặt cô

"Tránh ra mấy người tránh ra đi"- cô vẫn còn cựa quậy

"Ngọc Vy là anh không phải chúng, là anh-Mạc Thần Vũ đây"- cậu càng ôm chặt cô hơn

"Tránh ra tránh ra đi mà"- cô đã thôi không còn cử động nữa nhưng nước mắt vẫn liên tục chảy ra

"Không phải sợ nữa, có anh ở đây rồi, anh sẽ bảo vệ em"

"Thần Vũ, là anh đúng không?"- cô ngước mắt lên nhìn cậu

"Đúng vậy là anh, em không sao nữa rồi, đừng khóc nữa"- cậu

"Thần Vũ, em sợ, em sợ lắm!"- cô ôm cậu khóc nức nở

"Ngoan, đừng khóc nữa"- cậu vuốt tóc cô: "Em xem, em đã về nhà rồi, hơn nữa còn có Quỳnh Chi"

"Chi..."- Quỳnh Chi khẽ gọi cô

"Quỳnh Chi..."- cô buông cậu ra ôm lấy Quỳnh Chi

"Chị không sao nữa rồi, chị đừng sợ, có em đây"

"Úm"- cô nói rồi gục xuống vai Quỳnh Chi

"Chị...? Chị à..."- Quỳnh Chi lay người cô

"Chắc cô ấy mệt rồi, em để cô ấy ngủ đi, chúng ta xuống tầng"- cậu

"Vâng"

_ Còn nhỏ thì vẫn hôn mê chưa tỉnh, mặc dù chơi với nhau từ nhỏ nhưng cô vẫn mạnh mẽ hơn

_ Sáng hôm sau

"Úm, mình lại ngủ thêm sao? Thật là..."- cô đứng dậy vào nhà tắm mà thấy toàn thân đau ê ẩm

"Hai con người chết tiệt này, hành mình đến mức này chắc ghét mình lắm!"- sau khi tắm cô đi xuống bếp

"8h rồi, chắc con bé đang đi học. Haizz, chẳng muốn nấu ăn gì cả"- cô chán nản

"Ế, có lời nhắn"- cô cầm tờ giấy dính trên tủ lạnh xem "nếu chị dậy rồi thì lấy đồ ăn trong tủ lạnh hâm nóng lên và ăn nhé, em làm sẵn rồi"

"Con bé này vẫn chu đáo như vậy"- cô cười tươi

_ Cô đi pha một cốc cà phê và ngồi xem lại một số công việc trong bang

"Sao mình cứ thấy thiếu thiếu cái gì ý nhỉ? Không thể nhớ nổi"- cô đập đập đầu

"Thôi kệ đi, nghĩ nhiều hại não"

_ Vậy là cả buổi sáng cô ngồi làm hết sạch công việc trong bang

"Chán quá đi, chẳng có gì chơi cả"- cô vờn vai: "Hay là ra ngoài chơi chút nhỉ? Đẳng nào họ cũng đâu có biết"- nghĩ là làm cô lên phòng thay quần áo sau đó ra ngoài đi dạo

_ Đi được một lúc cô thấy đầu mình đau nhức và những kí ức hôm đó lại ủa về trong đầu cô nhưng lần này không còn đáng sợ mà thay vào đó cô bị cơn đau đầu hoành hành. Nhanh chóng cô lấy điện thoại ra gọi cho cậu

"Alo, em dậy rồi à? Ăn chưa thế?"- cậu hỏi với giọng trêu mếu

"Thần Vũ, em..."

"Sao vậy? Em có chuyện gì sao?"- nghe giọng cô có chút đau đớn, cậu nhanh chóng hỏi

"Em...đau đầu quá"- cô

"Em đang ở đâu?"- cậu bắt đầu lo lắng

"Công viên gần nhà"

"Được rồi, ở im đó đợi anh. Không được đi đâu hết nghe chưa?"- cậu cúp máy rồi nhanh chóng lao đi

"Chắc Ngọc Vy lại xảy ra chuyện rồi, haiz còn cô ấy nữa, không biết có sao không đây?"- anh cũng thấy lo lắng cho nhỏ

_ Cậu nhanh chóng dò tìm được vị trí của cô vì thiết bị định vị trên mặt dây chuyền

"Ngọc Vy, sao em không ở nhà mà lại ra đây?"- cậu sốt sắng

"Em muốn đi dạo nhưng mà.."

"Được rồi đừng nói nữa, anh đưa em về nghì"- cậu bế cô lên rồi chạy về nhà lấy thuốc cho cô uống

"Thật là, em muốn làm anh lo lắng đến chết sao?"- cậu xoa đầu cô

"Em xin lỗi, chỉ tại em mà anh mất một buổi học"- cô cúi đầu xuống

"Không sao cả, anh vẫn theo kịp quan trọng là em kìa"- cậu mỉm cười

"Em thông minh lắm, học một chút là xong ngay mà"

"Được rồi được rồi, em có đói không? Anh nấu gì cho em ăn nhé?!"

"Không sao, trưa em ăn rồi"

_ Bỗng điện thoại cậu reo

"Alo"

"Mày đưa Ngọc Vy qua nhà tao đi, Bảo Thy cô ấy tỉnh rồi"- anh nói với giọng vui mừng

"Tao sẽ qua ngay"- cậu

"Tao chắc rằng cả hai người sẽ vui lắm đây"

"Ukm, cúp máy đây"- cậu

"Ngọc Vy, bây giờ anh sẽ đưa em qua nhà Vũ Thiên, Bảo Thy tỉnh rồi"

"Ukm"- cô gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Anh ấy trở về

Tại nhà anh

"Bảo Thy, cậu ấy đâu rồi?"- cô đập cửa xông vào khiến anh và nhỏ giật mình

"Đây đây, mày làm tao hết cả hồn"- nhỏ vầy vầy

"Mày không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?"- cô lắc người nhỏ

"Tao không sao, đã hoàn toàn bình phục"- nhỏ đẩy cô ra

"Mày chắc chứ?"

"Chắc chắn"

"Đi theo tao"- cô kéo người nhỏ

"Đi đâu chứ?"

"Đi bệnh viện kiểm tra cho mày đã, tao phải chắc chắn rằng mày không bị làm sao thì tao mới yên tâm được"

"Con cóc này, mày có bị hâm không?"- nhỏ cốc đầu cô

"Ày, tao chỉ lo cho mày thôi mà"- cô xoa xoa đầu trông rõ ủy khuất

"Tao biết là mày lo cho tao nhưng mày làm lố quá rồi đó"

"Hi hi"

_Thế là cô và nhỏ cứ thế nói chuyện mặc kệ hai con người đang đứng ngây ra đấy

"Này này, anh bị em xem như là vô hình rồi đấy"- cậu

"Cả anh nữa, em có biết anh chăm em một thế nào không hả Thy"- anh

_Cô và nhỏ quay ra nhìn anh và cậu nhún vai một cái rồi lại quay lại nói chuyện với nhau

"Hai người..."- cậu và anh đầu đầy hắc tuyến

_Nói chuyện một lúc cô như nhớ ra cái gì đó mà thốt lên với nhỏ

"Nè nè, hình như hôm nay là một ngày quan trọng gì đó thì phải"- cô nghi vấn

"Quan trọng? Ý mày là sao?"- nhỏ hỏi lại

"Tao cũng không nhớ nữa, từ lúc tỉnh dậy đến giờ tao chẳng thể nhớ nổi việc gì cả"

"Hôm nay ngày bao nhiêu nhĩ?"- nhỏ

"15/6"- cô nhanh chóng trả lời

"15/6..."- nhỏ nhảm theo rồi nghĩ một lúc

_5 phút sau

"A...hôm nay là ngày anh ấy về nước"- cô và nhỏ đồng thanh

(Anh ấy?)- cậu

(Là ai cơ?)- anh

"Huhu, tại sao mình lại quên cho được cơ chứ?"- cô và nhỏ lại đồng thanh

"Bây giờ là chiều rồi, anh ấy có khi cũng đã về nhà"- cô

"Đúng vậy, bây giờ có ra sân bay cũng bằng thừa"- nhỏ gật đầu phụ họa

"Vậy tối nay chúng ta đi!"- cô

"Okay"- nhỏ đập tay với cô

(Họ đang nói về ai vậy)- cậu thắc mắc

(Nghe như người kia rất thân thiết với họ thì phải)- anh cũng vậy

"À, Ngọc Vy chúng ta cũng nên về thôi, Bảo Thy cậu ấy tỉnh lại như vậy là tốt rồi"- cậu

"Được, anh đợi em chút nhé"- cô nói rồi quay ra nhỏ ra hiệu tới gọi điện sau

"Chúng ta đi thôi"- cậu nhanh chóng kéo cô đi

_Trên đường về cậu chẳng nói lời nào với cô vì mãi suy nghĩ về người bí ẩn mà cô với nhỏ nói kia

"Thần Vũ"- cô gọi cậu

"..."

"Thần Vũ"- cô gọi lần nữa

"..."

"MẠC THẦN VŨ"- cô hét ầm cả xe lên

"Em làm cái gì vậy?"- cậu giật mình

"Sao anh không nghe em gọi?"

"Dù có thể em cũng đừng có hét lên như vậy chứ?!"- cậu tức giận

"Anh tức giận cái gì? Mọi chuyện có phải lỗi của em đâu?!"- cô

"Em thôi đi"- cậu

"Anh...Được lắm, đừng có nói chuyện với em nữa"- cô giận dỗi quay mặt ra ngoài cửa sổ

"Đồ đáng ghét, anh biến đi, tự nhiên tức giận với người ta"- cô lầm bầm một mình

(Sao mình lại tức giận với cô ấy cơ chứ? Rõ ràng không phải lỗi của cô ấy cơ mà)- cậu suy nghĩ

_Về đến nhà cô

"Cảm ơn đã đưa em về"- cô nói xong liền bước ra ngoài rồi đóng cửa xe cái rầm

"Cô ấy giận mất rồi. Thật là..."- cậu lắc đầu rồi lái xe về nhà mình

_Tối hôm đó, cô lái xe sang nhà nhỏ để cùng nhỏ đến thăm anh ấy như đã hẹn

"Có ai đi theo chúng ta không?"- nhỏ

"Làm gì có?! Mày nghĩ có ai đi theo được chứ?"- cô

"Không có gì, chỉ là tao thấy như có ai đó đi theo chúng ta thôi"- nhỏ

"Nghĩ nhiều làm gì, chúng ta đi thôi"- cô lái xe

_Sau khi cô và nhỏ đi khỏi có hai bóng đen bước ra khỏi chỗ khuất

"Cô ấy nhảy bén thật"- anh

"Không hổ danh nhị tì của bang đứng đầu trong Hắc đạo"- cậu

"Mang cho chúng tôi hai cái mô tô đến đây"- anh ra lệnh

_2 phút sau có người mang mô tô đến cho anh và cậu, ngay lập tức hai người họ đi theo hai cô gái mới dời khỏi kia. Đi được một lúc họ thấy cô và nhỏ dừng xe và đi vào một căn biệt thự nào đó

"Họ vào đó làm gì?"- anh

"Mày không nghe họ nói chuyện chiều nay sao? Là đi gặp ai đó thì phải"

"Hừ...Sao họ phải giấu cơ chứ?"- anh

"Để khi nào nói chuyện với họ sau, cứ theo dõi đi đã"

_Bên trong biệt thự

"Có ai ở trong này không?"- nhỏ

"Mày hỏi như vậy bằng thừa à?"- cô cốc đầu nhỏ

"Thế thì mày hỏi thế nào?"- nhỏ

"Phải hỏi là anh ấy có trong này không?"- cô

"Hừ, mày thì cũng khác gì tao đâu?"- nhỏ

"Thôi đi"- cô

"Hai đứa còn biết vác mặt đến đây à?"- có một người con trai sát khí ngùn ngụt đang ngồi ở sofa

"A, anh về rồi sao? Bọn em đến thăm anh nè"- cô

"Phải đó phải đó"- nhỏ gật đầu phụ họa

"Chẳng phải anh nói là đến sân bay đón anh sáng nay à? Vậy sao hai đứa không đến?"- người đó

"À, bọn em qu.. quên"- nhỏ

"Quên? Theo anh biết thì trí nhớ hai đứa tốt lắm mà?!"

"Th..thì bọn em chẳng phải đã đến đây rồi sao? Anh đừng có trách nữa mà"- cô

"Đừng có đứng đó nữa, đi ra trước mặt anh ngồi đi, nhà anh đâu phải không có ghế?!"- người đó vẫn điềm tĩnh nói

"Ngọc Vy, mày ra trước đi"- nhỏ đẩy cô

"Không, đi thì cùng đi, mày đừng có đẩy tao vào chỗ chết như thế"- cô kéo theo nhỏ

"Còn chưa ra?"- người đó lên tiếng khiến cô và nhỏ giật bắn mình

"C..có, bọn em ra ng...ngay đây"- cô

"Anh đâu phải ma hay quỷ đâu mà sợ vậy chứ?"- người đó

"Chính vì là anh nên bọn em mới sợ chứ ma quỷ thì sợ gì"- nhỏ

"Em còn dám nói anh như vậy sao?"- người đó

"Không có, em không có"- nhỏ sợ sệt

"Được rồi được rồi, hai đứa ra đây ngồi đi, anh sẽ không làm gì cả, anh chỉ dọa có chút thôi mà đã sợ rồi thì làm sao mà xứng làm đại tì và nhị tì của bang phải đứng đầu Hắc đạo chứ?"- người đó bật cười

"Anh biết sao?"- đồng thanh

"Không có gì về hai đứa mà anh không biết cả"

"Thật sao?"- đồng thanh tập hai

"Đúng vậy a~ Kể cả hai đứa gốc đang rình mò hai đứa ngoài cổng kia"

"Hai đứa gốc?"- cô

"Rình mò?"- nhỏ

"Đây, tự xem đi"- người đó đưa điện thoại mình cho cô và nhỏ xem camera ngoài cổng

"Thần Vũ?"- cô

"Vũ Thiên?"- nhỏ

"Hai đứa biết họ sao?"- người đó

"Dạ, là người yêu bọn em"

"Ng...người yêu?"- người đó ngạc nhiên

"Vâng, sao anh ngạc nhiên vậy?"- cô

"Không phải cái gì về bọn em anh cũng biết sao?"- nhỏ

"Cái này thì không, đi thôi"- người đó đứng dậy đi ra ngoài

"Đi đâu chứ?"- đồng thanh

"Đi đem hai đứa nhóc giới thiệu cho anh"

"Giới thiệu cho anh?"- đồng thanh

"Còn không mau đi?"

"A...dạ"- cô và nhỏ cuống quýt theo sau

_Ngoài cổng ba người họ không đi ra bằng lối chính mà là đi theo một đường khác. Trong khi anh và cậu đang đứng ngoài "rình" cô và nhỏ thì có người lên tiếng

"Hai người làm gì ở đây thế? Tại sao lại đi theo bọn em?"- nhỏ hỏi còn cô thì vẫn giận cậu nên không nói gì

"A...chuyện này..."- anh và cậu gãi gãi đầu không biết nói thế nào thì người đó xuất hiện

"Hai cậu có biết đây là nhà tôi không? Rình mò như kẻ trộm vậy không sợ bị bắt đi sao?"

"Anh là chủ ngôi nhà này?"- anh

"Phải, thì sao chứ?"

"Bảo Thy, đây là ai?"- anh

"À đây là..."- nhỏ chưa nói xong thì bị cậu xen vào

"Ngọc Vy, đây là ai? Em đi gặp hắn ta làm gì?"- cậu kéo mạnh tay cô về phía mình

"Em gặp ai là quyền của em, anh đừng có xen vào"- cô giằng tay ra nhưng không được

"Anh hỏi em đây là ai?"- cậu nắm chặt tay cô

"Em đã nói là anh đừng xen vào rồi mà, nếu anh muốn biết thì có dùng có giọng điệu này nói với em"

"Em không trả lời phải không?"- cậu nắm tay cô chặt hơn

"Đau, anh buông em ra"- cô cố rút tay mình ra khỏi cậu

"Em trả lời anh đi đã"- cậu vẫn nắm chặt tay cô

"Cậu không nghe thấy con bé nói đau hay sao? Buông ra"- người đó lạnh giọng rồi đẩy cậu ra

"Em không sao chứ?"- người đó ân cần hỏi cô

"Em không sao"- cô lắc đầu

"Mọi người đừng cãi nhau nữa, đây là một người bạn của tôi, Ngọc Vy và Quỳnh Chi. Từ bé bốn người đã chơi rất thân với nhau nên bọn tôi coi anh ấy như anh trai của mình. Anh ấy lớn hơn chúng ta hai tuổi đấy"- nhỏ thấy tình hình không ổn vội giải thích

"Thì ra là vậy. Được rồi chuyện này nên kết thúc sớm thôi, không nên lún sâu tạo hiểu lầm cho mọi người"- anh

"Chào anh, em là Lâm Vũ Thiên, hiện đang là người yêu của Bảo Thy, có gì mong anh chiếu cố"- anh đưa tay ra

"Chào cậu, tôi là Hoàng Khánh Minh. Bảo Thy đã giới thiệu rồi cho nên chắc cậu cũng biết"- Khánh Minh đưa tay bắt lại

"Còn cậu thì sao?"- Khánh Minh quay sang cậu

"Mạc Thần Vũ"- cậu trả lời cộc lốc

(Cái tên này)- anh và nhỏ bó tay với cậu

"Ngọc Vy, người yêu em đây sao?"- Khánh Minh cười cười nói với cô

"Dạ đúng"- cô vẫn trả lời

"Xem ra em phải dạy dỗ lại tên nhóc này rồi"- Khánh Minh

"Anh..."- cậu tức giận

"Được rồi, hôm nay anh bay về đây chắc cũng mệt anh nghỉ ngơi đi, tối mai qua nhà em mở tiệc nhé?! Còn về tên này thì em sẽ dạy dỗ lại để anh chê cười rồi"- cô cắt lời cậu

"Không sao, mấy đứa về đi"- Khánh Minh vui vẻ đáp lại

"Vũ Thiên, anh đi xe tên này về nhé? Bảo Thy mày đi xe Vũ Thiên được không? Còn anh, đi với em mau, em cần nói chuyện"- cô phân phó

"Được"- anh và nhỏ cùng nói rồi chia nhau làm theo lời cô

_Khánh Minh đứng trên ban công nhìn từng người rời đi

"Anh đã đến muộn rồi sao Ngọc Vy?"

_Nhân vật mới: Hoàng Khánh Minh: thiếu gia tập đoàn Hoàng gia-tập đoàn có sức ảnh hưởng lớn nhất thế giới. Tính tình vui vẻ, hay đùa nhưng nhiều khi tức giận thì chẳng ai dám đến gần. Tuổi 20

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Ghen tuông

Trên đường về cô không nói với cậu câu nào mà chỉ chăm chú lái xe. Không thể chịu nổi không khí nặng nề này nữa cậu đành lên tiếng

"Em bảo có chuyện muốn nói với anh vậy sao em không nói gì?"- cậu

"Anh còn hỏi em được sao?"- cô vẫn lái xe

"Nhưng mà..."

"Em hỏi anh tại sao lúc chiều anh lại cáu gắt với em?"- cô cắt lời

"Thì...thì tại em với Bảo Thy cứ giấu giếm người mà tối nay đi gặp nên anh mới..."

"Mới sao?"

"Anh...thì anh ghen vì anh nghe hai người nói đó là con trai"

"Nhưng anh đâu có hỏi em? Nếu anh hỏi thì em vẫn trả lời chứ có phải không đâu?!"

"Anh xin lỗi, anh biết lỗi rồi"

"Được rồi chuyện này bỏ qua đi. Lúc nãy anh chẳng phải đã biết Khánh Minh là một người anh mà em chơi thân lúc nhỏ rồi sao?"

"Uk"

"Vậy thái độ của anh lúc đó là sao?"

"Anh đâu có làm gì đâu chứ?"

"Anh còn nói không? Anh ấy hơn chúng ta hai tuổi, là đàn anh, đàn anh đấy, vậy mà anh lại trả lời cộc lốc như vậy"

"Bởi vì anh ghét hắn ta"

"Ghét? Nhưng tại sao?"

"Anh ta đụng vào người em, hơn nữa còn đẩy anh ra khỏi em"

"Chỉ vậy thôi sao? Anh nên nhớ lúc đấy là anh làm em đau, anh ấy chỉ đang giúp em gái mình mà thôi"

"Nhưng anh không thích"

"Anh thật là bướng bỉnh"

"Ồ đó, anh bướng bỉnh như vậy đó. Đâu được dịu dàng như hấn ta đâu?!"- cậu tức giận quay ra ngoài cửa sổ

"Thần Vũ, anh ấy là một người rất quan trọng với em, là một người mà em đã sớm coi như anh trai mình. Lúc nhỏ ba mẹ em đều đến tập đoàn hằng ngày, anh ấy là người đã chăm sóc ba bọn em như em gái mình, anh có thể đừng ghen tuông vô lí như vậy không?"

"Được rồi, coi như là anh sai được chưa?"

"Chẳng phải anh là người sai sao? Coi như cái gì chứ?"

"Em..hừ, không nói chuyện với em nữa"

"Thật là..."- cô lắc đầu chịu thua cậu

"Rõ ràng ánh mắt anh ta nhìn em không hề giống anh trai nhìn em gái chút nào"- cậu tự lẩm bầm một mình

_ Một lúc sau

"Đến nhà anh rồi đó, anh xuống đi"- cô dịu giọng vì biết cậu đang tức

"..."- cậu cứ thế xuống xe mà không nói lời nào

"Cái tên ngốc này, xem ra em phải dạy lại anh rồi. Nhưng mà lúc giận trông anh đáng yêu thật"- cô mỉm cười rồi lái xe về nhà

_ Sáng hôm sau tại trường học

"Hello bạn iu dẫu"- nhỏ chạy đến quàng vai cô

"Mày đã đi học rồi sao? Không dưỡng bệnh nữa à?"- cô

"Tao khỏe lắm rồi với lại ở nhà chán lắm cho nên tao muốn đến trường"

"Sao nay chăm học vậy? Mày có bị thương ở đâu không?"- cô trêu chọc

"Cái con nhóc này"- nhỏ đập mạnh vào vai cô

"Ây đau, vai tao chưa bình phục"- cô nhăn mặt

"Sorry bạn iu"- nhỏ xoa xoa chỗ vừa đánh cô

"Đúng là vừa đánh vừa xoa mà"

"Được rồi vào lớp thôi, hôm nay mày nói nhiều quá đấy"- nhỏ đẩy cô đi

_ Cả ngày hôm nay cô và nhỏ tâm tình rất tốt nên không quậy phá như mọi ngày nữa khiến giáo viên được một phen bình yên. Còn về phía cậu và anh thì còn cả đồng việc chất cao như núi mà chưa làm xong

"Đến giờ ăn rồi mà họ vẫn chưa xuống ăn sao?"- nhỏ ngó quanh căn tin

"Nhiều việc quá thôi, ai bảo chưa xong việc mà đi chơi cho lắm vào"- cô trả lời như chuyện bình thường

"Hay chúng ta mang đồ ăn lên cho họ đi"- nhỏ đưa ý kiến với vẻ mặt hớn hở

"Chuyện này..."- cô hơi do dự vì cậu vẫn giận cô

"Đi mà, nha nha"- nhỏ nhìn cô với đôi mắt long lanh

"Sao mày không đi một mình?"- cô hỏi ngược lại

"Vậy mày định để Thần Vũ chết đói sao?"- nhỏ cũng không vừa

"Không, nhưng mà..."

"Còn nhưng nhĩ gì nữa? Đi thôi"- nhỏ kéo cô đi với hai hộp cơm vừa mua trên tay mình

"Được rồi, đừng có kéo tao nữa"- cô chịu thua nhỏ

_ Tại phòng hội học sinh

"Cốc...cốc..."- nhỏ gõ cửa

"Vào đi, cửa không khóa"- anh nói vọng ra

"Vũ Thiên, anh xem em mang gì cho anh này"- nhỏ vui vẻ chạy lại phía anh

"Cảm ơn em nha, anh sắp chết đói đến nơi rồi này"- anh bẹo má nhỏ

"Hihi, anh mau ăn đi không nguội đấy"

"Yêu em nhiều lắm cơ"

(Mình còn sống không vậy trời)- cô và cậu có cùng suy nghĩ

_ Cô định đưa hộp com cho cậu thì thấy trên bàn cậu còn có hai ba hộp com nữa chưa được mở liền giấu com mình mua ra sau lưng và đứng đấy

"Em lên đây làm gì vậy?"- cậu dời mắt khỏi cặp tình nhân đang tạo ra những trái tim màu hồng bay khắp phòng mà hỏi cô

"À em. là Bảo Thy kéo em lên cùng thôi, cũng không có việc gì cả"- cô nói dối

"Em đang giấu cái gì thế?"- cậu

"Không..không có gì"

"Đưa anh xem"- cậu chìa tay ra

"Không có gì, mấy món đồ lặt vặt của con gái bọn em thôi"

"Em mua com cho anh sao?"- cậu nói trúng tim đen của cô

"Không..không có"

"Nếu em đã mua thì anh ăn, sao em phải giấu?"- cậu

"Anh có com rồi cho nên em.."

"Anh không ăn mấy hộp này, cái anh muốn là com em mua"- cậu đi đến chỗ cô vòng tay ra sau người cô mà lấy hộp com và giờ ra trước mặt mình

"Em ăn chưa? Ăn cùng anh nhé?"- cậu cúi sát mặt cô

"Em..em ăn rồi, anh cứ đi"- cô đỏ mặt đẩy cậu ra

"Được thôi"- cậu mở hộp com ra ăn ngon lành

"Nếu không có việc gì nữa thì bọn em đi trước đây, hai người ăn ngon miệng"- cô nói rồi kéo nhỏ đi

"Ồ này, tao chưa muốn đi"- nhỏ bắt mắt

"Không đi cũng phải đi, tối nay còn có tiệc, mày ngoan ngoãn lên kế hoạch đi"- cô

"Nhưng tại sao lại là tao? Mày làm cái gì?"- nhỏ càng bắt mắt

"Tao sẽ theo kế hoạch của mày mà làm, giờ thì mau về lớp đi tiết học chiều sắp bắt đầu rồi"- cô nói xong thì cứ thế đi trước

"Hừ, dựa vào đâu mà mày ra lệnh cho tao chứ?"- nhỏ lăm bằm rồi cũng lon ton chạy theo cô

_ Tối hôm đó, cô và nhỏ trang trí lại nhà cửa của cô một chút để cho căn nhà đẹp hơn và chuẩn bị bàn ăn cho bữa tiệc ngoài trời và chuẩn bị phần ăn cho 7 người (cả Quỳnh Chi và Thần Phong là 7 người). Mọi người cứ lần lượt đến và cũng đã giới thiệu với nhau nhưng khi cậu đến lại cùng lúc với Khánh Minh

"Chào anh, không ngờ lại gặp nhau nhanh như vậy?"- cậu đưa tay ra bắt

"Xem ra con bé đã dạy lại cậu rồi nhỉ? Cậu cũng nghe lời đấy"- Khánh Minh cũng đưa tay bắt lại

"Tất nhiên, nhưng không phải ai tôi cũng nghe lời đâu, ví dụ như anh chẳng hạn"- cậu

"Tôi cũng không cần cậu phải nghe lời vì tôi biết cậu chỉ nghe con bé"- Khánh Minh

"Anh biết vậy thì tốt, nhưng cũng đừng quá thân mật với cô ấy"

"Tại sao? Em gái tôi mà tôi lại không có quyền thân mật à?"

"Cô ấy là của tôi"

"Là của cậu? Từ khi nào thế? Cậu có đánh dấu chủ quyền sao?"

"Anh..."

"Nếu không có thì con bé chẳng là của ai cả. Nhưng mà con bé sẽ nghe lời tôi hơn thôi, bởi vì tôi ở cạnh con bé lâu-hơn-cậu"

"Này, sao anh có thể dám chắc cô ấy nghe lời anh cơ chứ?"

"Không tin sao? Tôi có thể cho cậu thấy"

"Ha, dù có thế nào tôi cũng không tin"

"Được thôi, nếu cậu muốn"

_Sau đó hai người nhìn nhau với ánh mắt tóe lửa

"Ô, hai người đến rồi sao? Đứng ngoài đó làm gì, vào đi chứ?"- cô gọi

"Anh vào ngay đây"- cả hai người đồng thanh rồi lại nhìn nhau với ánh mắt hình viên đạn

(Sao lại đến cùng một lúc vậy cơ chứ?)- cô thở than thờ

_Trong buổi tiệc cậu và Khánh Minh cứ nhờ cô hết việc này đến việc khác khiến cô bực mình

"Hai người bị sao vậy chứ? Cứ sai em làm việc này việc nọ là sao hả?"- cô hét âm lên

"Không có gì đâu, em ngồi xuống đi"- Khánh Minh kéo cô ngồi xuống

"Thật là..."- cô bực mình

_Đến khi mọi người ăn xong cô định vào bếp rửa bát thì có cánh tay giữ cô lại

"Ngọc Vy, để anh làm cho em nghỉ ngơi đi"- Khánh Minh

"Ồ nhưng đây là tiệc mừng anh về nước sao em có thể để anh làm những việc này được, hơn nữa đây lại là nhà em"

"Không sao, anh có thể giúp em"- Khánh Minh

"Nhưng mà..."- cô do dự

"Nếu không thì anh và em cùng rửa, như vậy chẳng phải nhanh hơn sao?"

"Vậy tùy anh"- cô đi vào bếp trước

_Trong khi Khánh Minh và cô cùng nhau rửa bát thì có người đang đen mặt ngồi ngoài sofa

"Cái tên đáng ghét này"- cậu tức giận

"Xem ra anh có tình địch rồi nhì? Không ngờ anh mà cũng có ngày này đây"- Thần Phong

"Em có ý gì?"- cậu hỏi ngược lại

"Có gì đâu?! Chẳng qua nếu anh không giữ chị ấy lại thì chị ấy sẽ đến với người trong kia đây"

"Sẽ không bao giờ có chuyện đó, em là đang xem thường anh sao?"- cậu

"Không có không có, em chỉ đưa ra giả thiết như vậy thôi"- Thần Phong

"Nhóc con, em cũng nhận ra như anh đúng không? Ánh mắt hần ta nhìn Ngọc Vy không giống như anh trai nhìn em gái"- cậu

"Đúng vậy a~, em còn tưởng anh không biết chứ?"- Thần Phong ngay lập tức đồng tình

"Vậy mà họ chẳng ai biết điều đó cả, ngay cả cô ấy cũng nói là anh ghen tuông vô lý"- cậu bùng phát

"Anh nói nhỏ thôi, anh muốn chị ấy giận anh nữa hay sao?"

"Nhìn em cứ như có cách gì giúp anh hay sao?"- cậu tò mò

"Có đấy, rất nhiều là đằng khác

"Được, nếu em giúp anh thì anh sẽ cho em 1 tuần nghỉ ngơi không cần học kinh doanh nữa"

"OK, chấp nhận"

"Vậy nói mau, cách của em là gì?"

"Thế này, anh làm như này nhé..."- Thần Phong bày cách cho cậu

"Nếu thành công anh sẽ cho em thêm một tuần để nghỉ"

"Được thôi, chúc anh may mắn"

_ Vậy là cậu lại bận bịu để chuẩn bị kế hoạch mà Thần Phong đưa ra rồi, thật là mệt mỏi mà

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Kế hoạch hện hò

_ Cả tuần đấy cậu ít nói chuyện với cô hần đi; sáng nào cũng đi muộn nhưng không vào lớp mà ở lại phòng hội học sinh, chiều thì vừa tan học đã đi mất dạng không thấy bóng. Điều này khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu và lo sợ "có phải mình làm gì sai không? có phải anh ấy giận mình cái gì không? sao cả tuần nay anh ấy không nói gì với mình thế?"- mấy suy nghĩ đó cứ lớn vồn trong đầu cô cả tuần khiến cô không tập trung học được, làm việc gì cũng lơ đãng và có nhiều sai sót. Nhiều lần cô đến thẳng nhà cậu để hỏi rõ chuyện nhưng quản gia luôn nói cậu đi học chưa về hay cậu không có nhà. Không thể chịu được nữa, cô đã trốn cả tiết học để lên thẳng phòng hội học sinh nói chuyện với cậu

_ Tại phòng hội học sinh

"Vũ Thiên, Thần Vũ đâu? Anh ấy có ở trong này không?"- cô đập cửa xông vào

"Kh...không có, cậu ấy vừa ra ngoài rồi"- anh nói mà cứ liếc mắt về phía căn phòng nhỏ được thiết kế riêng cho cậu ở bên trong phòng

"Thật không đấy, tôi có thể thấy anh đang nói dối"- cô

"À tôi...tôi..."- anh ấp úng

"Nói mau, anh ấy ở đâu?"- cô

"Tôi không biết, cô là người yêu còn không biết thì làm sao mà tôi biết được cơ chứ?!"- anh

"Anh là bạn thân của Vũ mà lại không biết sao? Thật quá hoang đường đi"- cô

"Tại sao lại hoang đường cơ chứ? Có phải chuyện gì cậu ấy cũng nói với tôi đâu?"- anh

"Tôi hỏi lại một lần nữa, anh ấy ở đâu? Nếu anh không trả lời thì đừng có trách tôi"- cô

"Tôi đã nói là không biết rồi mà, hai người bướng bỉnh y như nhau đấy"- anh

"Được, vậy tôi hỏi anh trong căn phòng kia có gì?"- cô chỉ vào căn phòng nhỏ mà lúc trước anh liếc mắt tới

"Trong đó sao? Chỉ toàn là đồ đạc linh tinh của tôi và Vũ thôi, không có gì cả"- anh nhanh chóng đối phó

"Vậy tôi có thể xem những đồ đạc linh tinh đó được không?"- cô

"Tất nhiên là được chứ"- anh

"Vậy tôi xem"- cô đi đến gần căn phòng đó

(Cái thùng chết tiệt này đang tính hại mình sao?)- cậu nghĩ

"À khoan khoan đã, cô không được xem trong đó"- anh nhận ra mình lỡ lời liền vội vàng chạy ra ngăn cô lại

"Tại sao? Chỉ là mấy thứ đồ linh tinh thôi mà"- cô đẩy anh ra

"Nhưng cũng có rất nhiều thứ quan trọng, cô không thể xem được"- anh lại ngăn cô lại

"Quan trọng đến mức ngay cả tôi cũng không được xem hay sao?"- cô

"Đúng vậy, nó rất là quan trọng"

"Thôi đi, anh có biết là anh nói dối vô cùng dở không? Tránh ra"

"Không được"

"Tôi nói anh tránh ra"- cô đẩy mạnh anh ra chỗ khác còn mình vẫn tiếp tục tiến đến căn phòng đó

__Anh thấy mình không lừa được cô nữa liền đi ngay ra khỏi phòng hội học sinh để cô và cậu tự già quyết với nha

"Thần Vũ, em cho anh 10 giây để bước ra ngoài này. Nếu anh không ra thì chúng ta sẽ chấm dứt tại đây"

"..."- cậu im lặng mà không nói gì chứ thực ra cậu đang đấu tranh tâm tư vô cùng kịch liệt

"Em bắt đầu đếm 10...9...8...3...2...1"- cô đếm đúng đến 1 thì cậu bước ra

"Anh chịu gặp em rồi sao?"- cô

"Ngọc Vy..."- cậu lên tiếng

"Nói đi, cả tuần nay anh đã đi đâu, làm gì? Tại sao anh lại không chịu gặp em?"- cô hỏi mà nước mắt bắt đầu tuôn ra

"Anh..."- cậu chưa biết giải thích thế nào

"Em đã làm gì sai hay sao? Hay là anh không cần em nữa, phải không?"- cô càng khóc to hơn

"Không phải, Ngọc Vy em bình tĩnh lại đi"

"Anh bảo em phải bình tĩnh thế nào đây? Em có thể hiểu trong một hai ngày anh bận rất nhiều chuyện, nhưng đã cả tuần nay rồi anh không hề nói chuyện với em đến cả một câu giải thích cũng không có"

"Ngọc Vy à..."- cậu

"Anh nói đi, hành động của anh trong cả tuần qua là như thế nào?"

"Anh xin lỗi, chỉ là anh đang chuẩn bị một vài thứ cho nên không nói chuyện với em nhiều được"

"Là gì chứ?"

"Anh không thể nói bây giờ được"

"Anh chuẩn bị cái gì mà ngay cả em anh cũng không thể nói chứ???"

"Cho anh thêm một ngày, đúng một ngày thôi. Anh sẽ tiết lộ tất cả mọi thứ cho em, được không?"- cậu ôm cô vào lòng

"Anh nói thật chứ?"- cô nghi hoặc

"Anh chắc chắn, ngày mai là chủ nhật. Nếu anh có nhắn tin hay nói gì thì em hãy làm theo nhé?"- cậu nhìn cô

"Nhưng để làm gì?"

"Anh đã nói là sẽ giải thích mọi chuyện cho em mà phải không? Chỉ cần ngày mai em hãy cứ làm theo những gì anh nói là được"- cậu

"Được, vậy em sẽ nghe anh"

_Sau khi cô đã ra khỏi phòng để về lớp học tiết sau thì cậu nhắn tin cho ai đó

"Này nhóc, kế hoạch của em gần thành công rồi"- cậu

_Thần Phong đang ngồi học thì nhận được tin nhắn từ anh mình

"Phải không? Em đã nói với anh là làm như vậy mà"- Thần Phong

"Đã làm được một nửa kế hoạch rồi, chỉ cần đợi ngày mai nữa thôi"- cậu

"Vậy anh đã chuẩn bị hết mọi thứ chưa? Phải thật hoàn hảo mới khiến chị ấy rung động được"

"Em yên tâm, anh đã chuẩn bị xong hết mọi thứ rồi, em không phải lo đâu"

"Em đâu có lo cho anh, em chỉ lo nếu anh không thành công thì hai tuần nghỉ lễ của em sẽ trôi đi mất thôi"

"Cái thằng nhóc này, có tin là anh không cho em nghỉ nữa không?"

"Áy áy, anh đã nói là không được nuột lời nha"

"Cứ cẩn thận đấy"

_Kết thúc cuộc nhắn tin, cậu mệt mỏi nằm xuống sofa

"Cả tuần nay mệt chết mất thôi, cả đống việc phải làm"- cậu than vãn

"Ngày mai sao? Thật mong chờ đấy"- cậu nói rồi ngủ thiếp đi

Flashback

_Tối hôm mở bữa tiệc ở nhà cô Thần Phong đã chỉ cho anh mình cách làm cho cô rung động (mặc dù cả hai đã là người yêu)

"Được, nếu em giúp anh thì anh sẽ cho em 1 tuần nghỉ ngơi không phải học kinh doanh nữa"- cậu

"Ok, chấp nhận"

"Vậy nói mau, cách của em là gì"

"Bây giờ anh phải làm như thế này: đầu tiên là anh phải thật lạnh lùng với chị ấy"- Thần Phong

"Lạnh lùng sao? Nhưng mỗi lần nhìn thấy cô ấy thì anh lạnh không nổi"- cậu

"Thật là, vậy thì anh đừng gặp chị ấy nữa là được, anh có thể theo dõi từ xa nhưng tuyệt đối đừng gặp chị ấy cho đến chủ nhật tuần này"

"Tại sao phải là chủ nhật?"

"Vì chủ nhật là ngày nghỉ, trong khi cả tuần anh không gặp chị ấy thì anh hãy cố gắng hoàn thành mọi việc ở trường đi và hãy chuẩn bị cho chị ấy một buổi hẹn hò lãng mạn vào chủ nhật"

"À hiểu rồi"

"Anh phải nhớ: tuyệt đối đừng gặp chị ấy cho dù là ở trường ở nhà hay ở đâu đi chăng nữa, có như vậy thì chị ấy mới cảm thấy trống vắng khi không có anh bên cạnh"

"Được"

"OK, B1 đã xong, bây giờ đến B2. Tiếp theo nếu đến thứ 7 tuần này chị ấy mà tìm anh thì anh hãy gặp chị ấy và nói rằng sẽ giải thích mọi chuyện vào chủ nhật"

"Ừa, sao không nói luôn lúc đấy"- cậu ngây ngô hỏi

"Anh có bị hâm không? Nếu anh nói ngay lúc đấy thì còn gì là bí mật với cả hẹn hò lãng mạn nữa, em không nghĩ anh lại có lúc ngu ngốc như vậy đấy"

"Em dám nói anh như vậy sao?"

"Chứ không phải à?"

"Được rồi tiếp đi"

"Xong B2. Sau đó anh sẽ hẹn chị ấy chủ nhật ra nơi mà anh đã chuẩn bị cả tuần để tạo bất ngờ, và hơn nữa anh phải dặn chị ấy rằng mọi thứ phải nghe theo lời anh nói"

"Được rồi, anh đã nhớ"

"Như vậy là xong, chỉ còn dựa vào sự chuẩn bị và món quà mà anh tặng chị ấy thôi"- Thần Phong

"Nếu thành công anh sẽ cho em thêm 1 tuần để nghỉ"

"Được thôi, chúc anh may mắn"

***End flashback

_Vậy là kế hoạch mà Thần Phong đưa ra đã thực hiện được 3/4 bước rồi còn lại bước cuối cùng là dựa vào sự chuẩn bị của cậu thôi. Mọi người hãy đón xem chap tiếp theo để biết được kế hoạch hẹn hò này có thành công không nhé?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chấm dứt!!!!

Sáng hôm sau tức là chủ nhật cậu đã hẹn cô ra địa điểm đi chơi mà cậu đã chọn hơn nữa còn dặn cô ăn mặc thật đẹp. Theo đúng kế hoạch là cậu phải hẹn cô đến nơi mà mình chuẩn bị nhưng không, cậu lại muốn kế hoạch này xuất sắc hơn cho nên cậu đã quyết định đưa cô đi chơi cả ngày rồi sau đó mới đến phần tuyệt nhất mà cũng chính là phần cậu đã chuẩn bị

_Tại rạp chiếu phim

"Ngọc vy"- thấy cô đến cậu liền gọi

"Hôm nay em xinh lắm"- cậu mỉm cười

"Thôi đi, chỉ có mình là giỏi. Ý anh nói là mọi hôm em không xinh phải không?"- cô

"Không phải, hôm nào em cũng xinh, xinh y như thiên thần ấy"- cậu

"Cái đồ đáng ghét này"- cô đánh cậu

"Được rồi, chúng ta vào xem phim"- cậu kéo cô vào

"Khoan đã, chẳng phải anh nên giải thích mọi chuyện cho em trước sao?"- cô đứng lại

"Em đã nói là sẽ nghe theo lời anh nói hôm nay mà phải không?"- cậu

"Đúng vậy nhưng mà..."

"Vậy thì chúng ta đi xem phim thôi, em đừng lo gì cả"- cậu kéo cô vào rạp chiếu phim

_Xem phim xong cũng đã trưa, cậu liền đưa cô đến nhà hàng mà cậu đã đặt trước. Cả hai cùng nhau ăn trưa sau đó cậu lại dẫn cô đến khu vui chơi giải trí. Cả hai đã cùng chơi rất vui vẻ phải nói là cực vui luôn vì cũng một thời gian rồi mà cả hai chẳng đi chơi riêng thế này bao giờ

_Chiều tối hôm đó

"Em ngồi đây đợi anh nhé, anh đi mua nước"- cậu dặn dò cô rồi chạy đi

"Vâng"

_Trong khi ngồi đợi cậu cô đã gặp...

"Ồ, Ngọc Vy, sao em lại ở đây?"- Khánh Minh

"Anh Khánh Minh, em đang đi chơi với bạn. Còn anh làm gì ở đây?"- cô hỏi

"Lâu rồi anh không về nước cho nên đi tham quan lại để thư giãn thôi"- Khánh Minh vui vẻ trả lời

"Ohhhh"- cô

"Em đi với bạn vậy bạn em đâu rồi?"- Khánh Minh nhìn xung quang rồi hỏi

"À, anh ấy đang đi mua nước cho nên em ngồi đợi ở đây"

"Anh ấy? Là thằng nhóc đó sao?"

"Đúng vậy là Thần Vũ"

"Thật bất cần quá, sao cậu ta có thể để một cô gái như em ngồi đợi một mình được cơ chứ?"

"Không sao, hơn nữa em còn có võ mà, anh lo làm gì"- cô cười tươi

"Ngọc Vy, em có biết khi em cười lên như vậy rất đẹp không?"- Khánh Minh buột miệng nói

"Anh nói gì cơ?"- cô hơi ngạc nhiên về Khánh Minh

"Anh nói em cười rất đẹp"- Khánh Minh lặp lại câu nói một lần nữa

"Cảm...cảm ơn anh"- cô ngại ngùng

"Sao mặt em đỏ vậy? Em mặt sao? Để anh đưa em về nhé?"

"A không cần, em vẫn tốt mà có sao đâu"- cô vội xua tay

"Nhưng mà mặt em..."

"Chắc...chắc tại nóng quá thôi"- cô

"Ukm"

_Rồi cả hai im lặng một lát, bỗng Khánh Minh lên tiếng

"Vy này, nếu bây giờ có người nói thích em thì sao?"

"Em sẽ nói em có người yêu rồi"

"Vậy nếu người đó cố chấp vẫn theo đuổi em thì em sẽ làm gì?"

"Thì em sẽ cho hắn ta một trận vì độ mặt dày"- cô hung hăng giơ nắm đấm lên

_Khánh Minh bật cười

"Ngọc Vy, vậy nếu như người nói thích em đó là anh thì sao?"- Khánh Minh nhìn thẳng vào cô

"Thì tất nhiên em sẽ...A hà gì cơ?"- cô giật mình

"Nếu anh nói anh thích em thì sao?"- Khánh Minh nhìn cô và mỉm cười

"Hôm nay anh lạ quá, có chuyện gì xảy ra sao?"

"Em trả lời đi"

"Em...em..."- cô không biết trả lời thế nào

"Anh biết nếu nói ra chuyện này sẽ khiến em khó xử hơn nữa em cũng đã có người yêu nhưng anh rất muốn thổ lộ với em"

"Khánh Minh à, em..."

"Anh đã thích em từ rất lâu rồi, thích ánh mắt của em, thích nụ cười của em và cũng thích đôi môi của em"- Khánh Minh càng nói càng cúi xuống gần cô khi vừa dứt câu anh liền đặt môi mình lên môi cô

"Vy, em đợi có lâu không? Anh..."Bộp"- cậu chạy đến chỗ cô với cốc nước cam vừa mua trên tay thì nhìn thấy cảnh này liền đánh rơi chiếc cốc

"Thần Vũ, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu. Em..."

"Hai người...hai người..."- cậu nói lắp bắp

"Vũ, anh nghe em giải thích đã, làm ơn nghe em có được không?"

"Đủ rồi, em đừng nói nữa"- cậu quát âm lên

"Thần Vũ..."- mắt cô bắt đầu ươn ướt

"Tên khốn kiếp này"- cậu xông đến chỗ Khánh Minh mà túm cổ áo anh

"Đừng, buông anh ấy ra đi"- cô nắm tay cậu

"Em còn bệnh vực cho hấn ta sao?"- cậu nói với cô bằng giọng tức giận

"Vũ à..."- cô bắt đầu khóc

"Nói, hai người vừa mới làm gì?"- cậu tức giận xốc cổ áo Khánh Minh lên

"Như cậu thấy đây, tôi vừa hôn cô ấy"- Khánh Minh điềm tĩnh trả lời

"Khốn kiếp, anh có biết cô ấy là người yêu tôi không?"- cậu càng tức giận

"Tất nhiên là biết"- Khánh Minh vẫn điềm tĩnh

"Tên khốn này..."- cậu không kiềm chế được lửa giận trong người liền vung một cú đấm vào mặt Khánh Minh khiến khóe môi anh chảy máu

"Thần Vũ, dừng lại đi"- cô khóc òa lên ôm chặt cậu

"Em buông anh ra, em vẫn còn bệnh vực tên khốn kiếp này sao? Anh nói cho em biết, ngay từ lần đầu gặp mặt anh đã thấy hấn ta nhìn em với ánh mắt yêu thương nhưng đó không phải là ánh mắt anh trai nhìn em gái mà là hấn ta yêu em"- cậu

"Dừng lại đi, đủ rồi"- cô

"Bây giờ em có hai sự lựa chọn: một là đi về với anh ngay bây giờ, hai là ở đây với hấn ta. Em chọn đi"

"Em..."

"Em mau chọn đi"- cậu nắm chặt lấy tay cô

"Em xin lỗi anh Vũ à"- cô đẩy tay cậu ra

"Em...được lắm, nếu muốn em có thể ở cạnh hấn ta luôn nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc mọi thứ giữa chúng ta sẽ chấm dứt. Em nghe rõ chưa?"- cậu nói rồi ngay lập tức rời đi để lại cô đứng khóc ở đó

"Ngọc Vy, đừng nghĩ cho anh nữa, em mau chạy theo cậu ta đi"- Khánh Minh vội nói

"Anh đừng nói gì nữa, để em đưa anh về nhà"- cô gạt nước mắt đi và nói

"Không cần, anh thực sự không sao. Chuyện hôm nay cũng là anh sai, em mau đuổi theo đi"

"Anh cũng biết từ nhỏ đến giờ em rất bướng bỉnh phải không?"- cô vừa nói vừa đỡ Khánh Minh dậy

"Vy, em đừng như vậy có được không? Anh biết em đang nghĩ gì cho nên đừng có tỏ ra mạnh mẽ như vậy nữa"

"..."- cô cúi gằm mặt xuống

"Em có thể khóc bây giờ, anh sẽ không nhìn đâu"- Khánh Minh nói rồi quay người lại đằng sau

"Hức...hức..."- ngay lập tức cô bật khóc nức nở

_Sau khi khóc một lúc lâu cô quá mệt mỏi vì cả ngày hôm nay nên đã thiếp đi và Khánh Minh đã đưa cô về nhà

"Ồ, anh Minh, sao anh lại đi cùng chị Vy? Chẳng phải sáng nay chị ấy đi chơi với anh Vũ sao?"- Quỳnh Chi thấy Khánh Minh đưa cô vào nhà liền hỏi

"Hai người họ cãi nhau, cụ thể anh sẽ kể sau"- Khánh Minh liền bế cô lên tầng

"Cãi nhau? Chẳng phải sáng nay chị ấy ra khỏi nhà rất vui vẻ hay sao? Vậy mà giờ lại cãi nhau rồi?"- Quỳnh Chi tự đặt câu hỏi

Còn về phía cậu sau khi rời khỏi chỗ cô thì đi đến nơi mà mình đã cất công chuẩn bị cả tuần và đập tan hết mọi thứ để trút giận. Sau đó cậu lái xe thẳng đến bar và uống rượu cả đêm

"Sao giờ này anh ấy vẫn chưa về? Họ đi chơi muộn vậy sao?"- Thần Phong cứ đi đi lại lại trong phòng

Được một lúc không nhận được sự tò mò liền gọi cho Quỳnh Chi

"Alo, chị cậu đã về chưa?"- Thần Phong

"Chị ấy về rồi"

"Ai đưa về thế?"

"Là anh Khánh Minh-cái người mà cậu gặp trong bữa tiệc ở nhà tớ lần trước ấy"

"Được rồi, cảm ơn"- cúp máy (Tại sao lại là anh ta? Sao có thể là anh ta được cơ chứ? Không lẽ hai người họ xảy ra chuyện? Chết tiệt!!!)- đang suy nghĩ thì cậu nghe thấy tiếng động ở dưới nhà ngay lập tức liền chạy xuống

"Anh hai..."- Thần Phong thấy quản gia đang đưa người anh say khướt của mình vào nhà

(Vây là xảy ra chuyện thật rồi! Cũng khổ thân anh quá đi)- Thần Phong liền chạy đến đỡ cậu lên phòng

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Đừng rời xa anh có được không?

Hôm sau đi học cô định tìm cậu để giải thích mọi chuyện nhưng lại không tìm thấy cậu đâu. Trong lớp, phòng hội học sinh, sân sau trường...khắp cả trường cô tìm kiếm bóng dáng đó mà không hề thấy, cô cũng đã gọi cả đồng cuộc điện thoại nhắn cả trăm cái tin mà vẫn không thấy cậu trả lời khiến cô vô cùng thất vọng

"Có lẽ anh ấy ở nhà chẳng, tan học phải về đó tìm mới được"- cô ngán ngẩm đi vào lớp

"Này Vy, xuống căn tin với tao không? Sáng giờ chưa ăn gì cả đói quá"- nhỏ chạy đến quàng vai cô

"Uhm, đi"- cô cứ thế mà đi trước không để ý đến nhỏ

"O, cái con này"

Trong suốt buổi ăn nhỏ cứ ngồi thao thao bất tuyệt còn cô chỉ ậm ừ cho có, có lúc cô còn chẳng thèm nghe nhỏ nói

"Vy..."- nhỏ gọi cô

"..."

"Ngọc Vy..."- nhỏ lay người cô

"..."

"PHẠM NGỌC VY"- nhỏ hét vào tai cô khiến cô giật mình

"Mày bị sao vậy? Thùng cả tai tao rồi đây này"- cô ngoáy ngoáy lỗ tai

"Mày mới là người bị sao ý, từ nãy đến giờ mày có nghe tao nói gì không?"- nhỏ bực mình

"Không, nãy giờ mày có nói gì à?"- cô

"Mày...Được rồi tao hỏi mày, giữa mày và Vũ có xảy ra chuyện gì không?"

"Chuyện gì? Có thể có chuyện gì được chứ?"- cô chối

"Tao chơi với mày từ nhỏ chẳng lẽ lại không hiểu tính mày, nói cho tao biết đi giữa hai người đã có chuyện gì?"

(Phải ha? Họ chơi với mình từ nhỏ mỗi lần mình có chuyện họ đều biết, hơn nữa còn đưa ra lời khuyên cho mình. Mình còn có họ cơ mà, tại sao mình phải giấu mọi chuyện chứ?!)- nghĩ đến đây khóe mắt cô ươn ướt

"Ngọc Vy..."- nhỏ khẽ gọi cô

"Hức...Hức....OAAAAAAAAA..."- cô òa lên khóc như một đứa trẻ

"Được rồi, có gì từ từ nói, mày đừng khóc có được không?"- nhỏ vỗ về

"Bảo Thy, anh ấy không chịu nghe tao giải thích...hức...mọi chuyện không phải như anh ấy thấy...hức...mày nói...tao phải làm sao bây giờ???"- cô ghen ngào

"Đã xảy ra chuyện gì? Mày kể cho tao nghe được không?"- nhỏ

"Chuyện là thế này.." - cô nín khóc và kể cho nhỏ nghe mọi chuyện

"Là như vậy sao? Anh Minh có tình cảm với mày và đã thổ lộ ngay buổi đi chơi ấy, hơn nữa anh ấy đã hôn mày ngay khi Thần Vũ chạy đến?"- nhỏ tóm tắt mọi chuyện

"Ukm"- cô gật đầu

"Trong chuyện này tao thấy không ai sai cả, tất cả chỉ vì chữ yêu mà thôi nhưng tao nghĩ mày nên giải thích sớm hơn cho Vũ biết nếu không tao nghĩ rằng mọi chuyện sẽ dần trở nên tệ hơn thôi"

"Tao biết nhưng mà anh ấy không nghe tao giải thích, tao phải làm sao đây?"

"Tạm thời mày cứ để cho mọi chuyện lắng xuống đã, vì bây giờ cậu ấy còn đang rất giận nên sẽ không nghe mày giải thích đâu"

"Nhưng mà..."

"Nghe tao, khoảng một đến hai ngày sau mày hãy nhắn tin cho Vũ để giải thích, như vậy là được rồi"

"Ukm"- cô gật đầu

_Hiện tại ở nhà cậu

"Ây, đau đầu quá đi mất"- cậu tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài

"Anh tỉnh rồi à? Nước đây, uống đi"- Thần Phong đưa cậu cốc nước

"Hôm nay là thứ hai, em không đi học sao?"- cậu cầm cốc nước lên uống

"Vi ai đã uống rượu mà em phải nghỉ học để chăm đây?"- Thần Phong trách

"Đâu ai bắt em phải trông đâu?"- cậu

"Hừ...mắc công em ngồi trông anh cả đêm mà không có lấy một lời cảm ơn"- Thần Phong liếc xéo cậu

"Anh em với nhau việc gì phải khách sao như vậy chứ?!"- cậu phản công

"Thật là, anh chỉ mới có 18 tuổi thôi đấy mà uống nhiều rượu không sợ tổn hại đến sức khỏe à?"

"Đâu phải anh muốn uống chỉ là một vài chuyện xảy ra khiến tâm trạng tốt nên mới tìm đến rượu"- cậu lắc lắc đầu

_Cả hai im lặng một lúc

"Anh và chị Vy đã xảy ra việc gì sao?"- Thần Phong đột nhiên hỏi

"Chuyện này em không cần biết"- cậu đứng dậy đi xuống bếp

"Ây, xem ra hai tuần nghỉ ngơi của em cũng đi tong rồi"- Thần Phong vờ nói

"Không sao, anh vẫn sẽ cho em nghỉ"- cậu thần nhiên

"Gi chứ? Anh nói thật sao?"- ngạc nhiên

"Chẳng lẽ em không muốn nghỉ? Vậy thì theo ý em vậy, tự nhiên nay chăm chỉ đột xuất"

"Ai nói em không muốn, chỉ là thấy anh hơi lạ thôi"

"Chiều nay em có tiết học không?"- cậu

"Có chứ, bọn em chuẩn bị tốt nghiệp cho nên cũng phải học khá nhiều"

"Vậy em cứ đi học đi không cần ở nhà làm gì"

"Thì em vốn đâu có ý định ở nhà đâu"

"Cái thằng nhóc chết tiệt này"- cậu ghi cở Thần Phong

"Á, tha cho em đi, em nói đùa thôi mà"

"Haha, xem ra nhóc còn biết sợ đấy"

"Em chỉ thấy thương cái cở em thôi chứ nào có sợ anh?!"

"Được rồi, có bao giờ em chịu thua anh đâu mà"

"Anh biết vậy là tốt"

"Haizz, cứ nghĩ khi tỉnh dậy là sẽ đau đầu nhưng em cũng biết cách làm anh vui đấy"

"Ha, em trai anh mà lại, có gì mà không thể chứ"- Thần Phong đắc ý:"Vậy bây giờ anh có thể cho em biết giữa anh chị đã xảy ra chuyện gì không?"

"Chuyện này anh không muốn nhắc đến, em có thể không hỏi được không?"- sắc mặt cậu trầm xuống

"Nếu anh không muốn nói thì em cũng không ép, anh nghỉ ngơi đi em ra ngoài chút"

_Ra đến cửa Thần Phong nói vọng vào

"À, điện thoại anh sáng giờ có người gọi và nhắn tin nhiều đến mức muốn nổ cả cái máy đấy, em nghĩ anh nên trả lời bằng một cuộc gọi không thì bằng một cái tin nhắn đi nếu không thì cái điện thoại thân yêu của anh cũng sẽ đi đời vì máy quá nóng đấy"

"Ai mà gọi mình nhiều như vậy nhỉ? Vũ Thiên chăng?"- cậu nghỉ hoặc đi lên phòng mình cầm lấy chiếc điện thoại

"Là cô ấy..."- cậu khẽ nói

_Ngay lập tức trên màn hình hiện lên dãy số quen thuộc với cái tên "Bảo bối

_Tối hôm đó, cô tung tăng đi trên đường đến nhà cậu thì lại gặp Khánh Minh

"Anh Minh, anh ở đây làm gì thế?"- cô gọi

"Anh đi dạo thôi. Sao hôm nay em vui thế?"

"Cũng không có gì đâu"

"Hai đứa...làm lành rồi sao?"

"Dạ cũng không hẳn, à thôi em đi trước đây gặp anh sau nhé?!"- cô bước đi

"Anh có thể đi cùng em không?"- Khánh Minh giữ tay cô lại

"Chuyện này..."

"Nhé?!"

"Được rồi, nhưng nếu em đến nơi thì anh phải về nhà nhé? Tối lạnh lắm, đi dạo không thích hợp đâu"

"Ukm"

_Đến nhà cậu, Khánh Minh định đi về thì nghe thấy tiếng Thần Phong liền quay lại (Là nhà thằng nhóc đó sao?)

"Chị Vy, chị đến thăm anh Vũ à?"

"Ukm, chị có mang cháo cho anh ấy, Vũ ở trên phòng phải không?"- cô

"Đúng vậy nhưng sao chị lại đi cùng anh ta?"- Phong chỉ vào Khánh Minh

"Trên đường chị gặp anh ấy nên mới đi cùng nhau thôi, không có gì cả"

"Vậy thì chị ở ngoài này đi"

"Ồ, tại sao thế?"

"Nếu chị muốn đến thì để hôm khác đến một mình chứ đừng dẫn theo anh ta đến đây, em không chào đón"

"Em nói gì chứ? Đừng vô lễ như vậy. Anh ấy hơn em 3 tuổi đấy"

"Hơn 3 tuổi thì sao chứ? Chị có biết hôm đi chơi với chị về anh ấy đã uống rượu đến say khướt không? Cả ngày hôm nay tâm trạng anh ấy rất là tồi tệ vậy mà chị lại còn dẫn theo anh ta đến đây? Chị thử nghĩ xem như vậy có được không?"- Thần Phong nói một tràng khiến cô đứng người

"Thần Vũ...uống rượu?"

"Phải đấy, vì chị mà anh ấy uống nhiều như thế. Chị không thấy mình có lỗi hay sao?"

"Khánh Minh em đến nơi rồi, anh có thể..."

"Anh hiểu mà, em vào trong với cậu ấy đi"- Khánh Minh xoa đầu cô rồi đi về

"Chị còn nhẹ nhàng với anh ta được sao? Tshhhh"

"Đủ rồi, em cho cô ấy vào đi"- cậu nhún tin cho Thần Phong

"Chị lên phòng anh ấy đi, em sẽ đợi ở dưới này"

"Ukm"

_ Trên phòng cậu

"Vũ, em đến rồi"- cô mở cửa phòng

"..."

"Em mang cháo cho anh này, anh ăn đi"

"..."

"Tại sao anh lại uống rượu, nó rất hại cho sức khỏe đấy biết không?"

"..."

"Sao anh không nói gì? Anh hẹn em đến đây để làm gì khi anh không chịu nói chuyện với em cơ chứ?"

"..."

"Anh..."- cô đang định nói tiếp thì bị cậu chặn họng bằng một nụ hôn. Cậu cứ thế "ngâm" lấy môi cô mặc cho cô kháng cự thế nào. Vốn chỉ định chặn đôi môi nhỏ bé cứ nói liên tục này lại nhưng khi vừa chạm vào môi cô thì như có lực hút kéo cậu vào, cậu nhẹ nhàng đưa lưỡi vào trong khoang miệng cô chiếm lấy hết mật ngọt trong đó. Cả hai cứ chìm đắm vào thế giới riêng cho đến khi cô không còn chút đường khí nào cậu mới lưu luyến buông cô ra

_ Cậu nhìn thẳng vào mắt cô và nói

"Đừng rời xa anh...có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lâm Hà Trang

"Em sẽ không bao giờ rời xa anh cả, dù anh có ép em cũng không đi"- cô nhìn cậu mà nói

"Thật chứ? Vậy em hứa với anh đi, hứa rằng dù có chuyện gì xảy ra em cũng sẽ luôn ở bên cạnh anh?"- cậu

"Được, em hứa"

"Đó, tôi qua chỉ có vậy thôi"- cô nói

"Gì chứ? Hai người đã đến mức như vậy mà vẫn không có gì xảy ra sao?"- nhỏ chán nản

"Có thể xảy ra thêm chuyện gì chứ? Mà mong còn gì hơn à?"

"Thì là chuyện đó đó..."- nhỏ nói thâm vào tai cô

"Cái con nhỏ này đầu óc mảy đen tối vừa thôi chứ"- cô đỏ bừng mặt

"Ồ, đen tối cái gì? Ý tao là hai người chỉ nói như vậy là xong chuyện chứ mày không chăm sóc Vũ à?"- nhỏ

(Cái con nhóc này thật dễ khiến người ta hiểu lầm)- cô cạ lời

"Mày đang nghĩ sang chuyện gì thế? Hay là...?"

"Kh..không phải, mày đừng có đoán bừa. T..tao vào lớp đây, kệ mày đấy"- nói rồi cô chạy vụt đi không để cho nhỏ kịp ú ớ thêm gì

_Đúng vậy, sau tối hôm đó cô và cậu đã trở lại bình thường. Vẫn đến trường cùng nhau, ăn cùng nhau, học cùng nhau, nói chung là dính lấy nhau như sam. Và vào một ngày đẹp trời cô nổi hứng muốn dẫn cậu đi đến một nơi-nơi mà hồi nhỏ cô hay đến và cũng là nơi mà khi có chuyện gì xảy ra cô đều chọn nơi này để thư giãn

"Em định đưa anh đi đâu vậy?"- cậu bị cô bịt mắt và ấn vào trong xe

"Dạo này anh làm việc căng thẳng lắm phải không? Vậy thì em đưa anh đến nơi này để thư giãn một chút đảm bảo anh sẽ thích"

"Nếu vậy thì tại sao em lại bịt mắt anh thế? Không cho anh nhìn đường sao?"

"Cứ đến nơi rồi anh sẽ biết thôi, ngồi im đi nhé?!"- cô nói rồi khởi động xe đi

_Cùng lúc đó, ở sân bay tại một chỗ nào đó có một cô gái vô cùng xinh đẹp bước xuống khỏi máy bay sau một chuyến bay dài. Cô gái nhanh chóng trở thành tâm điểm bàn tán của mọi người

"Ồ, đó không phải là nhị tiểu thư của Lâm gia sao?"

"Không ngờ bây giờ cô ấy lại xinh đẹp như vậy"

"Thật là khiến người khác ngưỡng mộ nha"

"Nghe nói ngày còn bé Lâm gia đã xảy ra chuyện gì đó cho nên mới đưa cô ấy sang Pháp sống với người thân"

"Ồi, vậy thì tội nghiệp cho cô ấy quá"

_Cô gái nghe nói như vậy thì nhếch mép cười

"Nhị tiểu thư, mời cô lên xe chúng ta cùng về biệt thự"- quản gia

"Khoan đã tôi chưa muốn về, ông có thể cho tôi biết anh Vũ đang ở đâu không?"

"Được thưa tiểu thư, xin cô đợi một lát"- ông quản gia rút điện thoại ra gọi cho ai đó

"Thưa tiểu thư, thiếu gia Thần Vũ đang ở cánh đồng bò công anh ở ngoại thành ạ"

"Được, lập tức đưa tôi đến đó"

"Rõ, thưa tiểu thư"

_ Tại cánh đồng bỏ công anh

"Đến nơi chưa vậy? Nơi này xa như vậy sao?"- cậu tò mò

"Đến rồi chúng ta xuống thôi, nhưng anh vẫn phải bị mất đấy nhé"

"Bao giờ anh mới được bỏ cái này ra đây, em làm anh tò mò quá"

"Một chút nữa thôi, anh mất kiên nhẫn thật đấy"

_ Cô dẫn cậu ra giữa cánh đồng

"Ok rồi đấy"

"Ồ sao ở đây tối vậy?"

"Tối? Ồ trời cái tên ngốc này, tại sao anh vẫn mở được mắt trong khi đang bị bịt nhỉ?"- cô tháo bịt mắt của cậu ra

"Oaaaaa, đẹp quá. Cảm giác rất dễ chịu, sao em có thể tìm được chỗ này vậy?"

"Là hồi nhỏ Khánh Minh hay dẫn em ra đây khi em có chuyện buồn"

"Hừ, lại là tên đó sao?"- cậu thay đổi thái độ

"Em biết anh và anh ấy không ưa nhau thế nhưng anh có thể coi anh ấy ở cương vị là anh trai em được không?"

"Được anh sẽ nghe theo em nhưng ở cạnh em đừng nên nhắc đến hắn. Sự tức giận của anh không kiềm chế được lâu đâu"

"Vâng, em biết rồi"

"Cảm ơn em đã đưa anh đến đây, chúng ta về thôi. Ở đây cũng khá lạnh đấy, anh không muốn em bị cảm đâu"- cậu kéo tay cô đi

"Được"

_ Hai người ra gần đến xe thì cậu bỗng nhiên dừng lại khiến cô đâm sầm vào lưng cậu

"Có chuyện gì thế? Sao anh lại dừng lại?"- cô xoa xoa cái mũi của mình

"Chào anh, lâu ngày rồi không gặp"- cô gái

"Hà...Hà Trang?"

"Đúng vậy, em đã về rồi đây"

"Em không phải đang ở bên Pháp sao?"

"Là ba mẹ kêu em về, với lại em cũng muốn gặp anh"

"Anh..."

"Ai đây Vũ?"- cô hỏi mà giọng khá tức giận

"Ồ, là bạn anh sao? Em thật thất lễ quá. Chào chị em là Lâm Hà Trang"

"Chào em, chị là Phạm Ngọc Vy"

"Hà Trang nếu sáng nay em mới về thì em nên chào hỏi ba mẹ trước đi, anh sẽ gặp em sau, chúng ta cần nói chuyện đấy"

"Nhưng tại sao không phải bây giờ chứ? Em nhớ anh"

(Nhớ sao? Rốt cuộc hai người này có quan hệ gì chứ?)- cô bực mình

"Bây giờ không tiện, mong em thông cảm"

(Không tiện? Ý anh là có em ở đây nên mới không nói chuyện được với cô ta sao? Mạc Thần Vũ anh được lắm)

"Không sao không sao, hai người cứ nói chuyện thong thả. Em-về-trước"- cô nhìn thẳng vào cậu mà gần

"Ngọc Vy"- cậu định chạy theo cô

"Nếu chị ấy đã dành thời gian cho chúng ta nói chuyện thì sao anh không làm theo lời chị ấy?"

"Được rồi, ở đây khá lạnh chúng ta sẽ nói chuyện ở một chỗ ấm cúng hơn. Đi thôi"

(Cô gái kia là ai mà sao anh Vũ lại có vẻ coi trọng thế? Không lẽ là người yêu? Vô lí, nếu là người yêu thì làm sao mà có thể để mình nói chuyện với anh ấy được?!) "Quản gia, ông điều tra cho tôi về cô gái vừa nãy, nhanh hết sức có thể cho tôi"- nói xong Hà Trang vào xe cùng cậu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mỗi tình đầu

Sau khi lên xe thì cậu không nói một lời nào với Hà Trang cả và chỉ nhìn chăm chăm ra cửa sổ, không phải là không muốn nói mà là cậu đang bận suy nghĩ về cô (Thái độ của cô ấy lúc ấy là đang giận mình sao? Liệu cô ấy có hiểu lầm mình với Hà Trang không? Mình phải giải thích cho cô ấy, nhất định. Chỉ mong cô ấy nghe mình là được)

"Anh Vũ..."- Hà Trang thấy cậu không nói gì thì chủ động lên tiếng

"..."- cậu không để tâm

"Anh Thần Vũ..."

"A...Hà? Em gọi anh?"

"Anh sao vậy? Có chuyện gì sao?"

"Không có gì, chúng ta sẽ vào một quán coffee nào đó để nói chuyện. Sẽ nhanh thôi vì anh còn có việc cần làm"- cậu nói xong thì lại nhìn ra cửa sổ

"Vâng"

_Sau khi rời khỏi cánh đồng bỏ công anh cô đã lái xe vào một quán coffe để thư giãn

"Cạch..."- một cốc latte được đặt xuống trước mặt cô

"Mời quý khách"

"Cảm ơn"- cô gật đầu

_Cô mân mê cốc latte trên tay và nhìn xung quanh quán, đây chẳng phải là một quán coffee cho tình nhân hay sao? Tường được sơn màu cam đỏ hơn nữa còn có chữ "LOVE" được vẽ rất điệu luyện. Mọi thứ khác cũng được trang trí theo chủ đề tình yêu, vậy mà cô lại vào đây một mình. Ha, nực cười quá đi mất. Ngồi thưởng thức latte thêm một chút cô liền có ý định dời đi thì lại nhìn thấy một cặp khác bước vào. Nói là một cặp thì cũng không phải bởi vì người con trai đó là của cô. Đúng thế, hai người vừa bước vào chính là cậu và Hà Trang, vừa thấy vậy ý định dời đi của cô cũng bay đầu mất mà cô quyết định ngồi lại đó để canh chừng

"Anh Vũ, chúng ta ngồi đây đi"- Hà Trang vui vẻ kéo cậu ngồi xuống một bàn trống gần cô

_Ngay lập tức cô cố tranh mặt đi để không bị phát hiện chứ để cậu thấy cô vào đây một mình thì có phải xấu mặt không

"Kính chào quý khách, hai người dùng gì ạ?"- phục vụ

"Cho tôi một ly espresso và cho cô ấy một cốc latte"- cậu tiện thể gọi luôn cho Hà Trang

"Anh vẫn nhớ em thích uống gì sao?"

(Sở thích thật giống mình, lần đầu mình vào đây Vũ cũng gọi cho mình như thế. Chẳng lẽ là vì cô gái kia sao?)- cô cười nhạt

"Thực ra người yêu anh cũng thích uống latte cho nên anh nghĩ em cũng vậy"- cậu nhanh chóng thanh minh

_Nghe vậy cô lại cười thật tươi

"Người...người yêu?"- Hà Trang ngạc nhiên

"Đúng vậy, chính là cô gái lúc này đi cùng anh"

"Sao giờ anh mới nói?"

"Bây giờ mới có cơ hội"

"Được rồi, anh bảo có chuyện muốn nói với em vậy thì anh nói đi"- Hà Trang nhận cốc latte từ phục vụ rồi từ tốn nhìn cậu mà nói

"Anh biết mục đích của em về nước lần này là gì"

"Anh biết? Vậy thì đã sao?"

"Anh mong em hiểu bây giờ anh đã có người yêu và anh cũng rất yêu cô ấy, cho nên em đừng xen vào có được không?"

"Tại sao anh lại bảo em làm như thế?"

"Em vẫn cố chấp như vậy"

"Phải, là em cố chấp đấy. Cho nên dù anh có nói như thế nào thì em cũng không nghe đâu"

"Chuyện của anh và em cũng đã là quá khứ, dù sao đi chăng nữa anh cũng mong em đừng có làm gì quá đáng với cô ấy"

"Anh chỉ muốn nói với em như vậy thôi sao?"

"Đúng vậy, anh còn có việc, xin phép đi trước"- cậu đứng dậy bước đi

"Anh Vũ..."- Hà Trang bật dậy ôm lấy cậu từ đằng sau

"Em đang làm gì vậy?"- cậu không hài lòng về hành động này

"Em biết anh vẫn còn có tình cảm với em mà phải không?"

"..."- cậu trầm mặc

"Anh có biết vừa mới xuống máy bay là em đã tìm anh luôn không? Em rất nhớ anh, cho nên đừng đối xử với em như vậy có được không?"

"Hà Trang, anh đã nói chuyện giữa chúng ta đã là quá khứ"- cậu gỡ tay Hà Trang ra

"Hiện tại anh đã có người yêu phải không?"

"Đúng thế, cho nên em nên kiểm soát cảm xúc của mình lại, anh không muốn cô ấy hiểu lầm"

"Vậy thì anh chia tay chị ta đi"

"ĐOÀNG"- một câu nói mà khiến hai người chết đứng

"Em có biết mình đang nói gì không?"

"Em biết và em cũng hiểu rất rõ bản thân mình vừa nói gì"

"Anh có thể thấy được sự thay đổi trong em"- cậu

"Làm ơn quay lại với em đi, từ ngày anh về nước mà không nói một lời đã khiến em hoàn toàn suy sụp. Nhưng bây giờ em đã có cơ hội được gần anh vậy mà anh đã có người yêu, nếu như vậy thì hãy chia tay với chị ta đi. Như vậy chúng ta lại có thể bên nhau một lần nữa"- Hà Trang lại ôm cậu nhưng lần này là từ đằng trước

"Anh..."

"Phiên cô bỏ tay ra"- cậu định nói thì có một giọng nói khác xen vào

_Cậu và Hà Trang ngạc nhiên nhìn người con gái trước mặt. Khuôn mặt cô không chút biểu cảm nào khiến người khác khó đoán được là cô vô cùng tức giận

"Ngọc Vy..."- cậu nhanh chóng đẩy Hà Trang ra

_Cô tiến lại gần chỗ hai người và kéo cậu ra sau mình

"Cô không nghe anh ấy nói là đã có tôi là người yêu ư? Sao cô cố chấp vậy?"

"Oh, là chị"

"Là tôi thì sao?"

"Không có gì, chỉ là em thấy chị không xứng làm người yêu anh ấy thôi"

"Cái gì? Cô dám?"- cô tức giận

"Ấy ấy, bình tĩnh đi, em mới nói vậy mà chị đã nổi khùng lên hay sao?"

"Ha, loại nhãi nhép như cô không đáng để tôi tức giận"

"Chị..."- đến lượt Hà Trang tức giận

"Oh, tôi mới nói vậy mà cô đã nổi khùng lên hay sao? Tầm thường quá"

"Hừ"

_ Cả hai im lặng nhìn nhau mà mắt bắn ra tia lửa. Thấy không khí cò vè căng thẳng cậu lên tiếng cắt ngang

"Có gì nói chuyện sau đi, bây giờ anh có việc rồi. Ngọc Vy, chúng ta về"- câu toan bước đi thì lại có cánh tay khác giữ lại

"Bỏ tay cô ra"- cô gắt

"Chị không có tư cách ra lệnh cho tôi"

"Là người yêu tôi nên tôi không muốn người con gái động vào. Tôi nhắc lại phiền cô bỏ tay ra"

"Em sẽ không buông nếu như anh ấy chưa lên tiếng"

"Tôi không ngại đánh bất kì cô gái nào chạm vào người tôi yêu đâu, nhất là với người đã ôm anh ấy hai lần"- cô bẻ tay kêu rắc một cái

"Chị nghĩ chị sẽ đánh được em sao? Được, thử xem"

"Cô..."

"Sao chị không dám à? Em thách chị đấy"

"Thách? Vậy theo lời cô thôi"- cô vung tay

_ Ngay khi tay cô gần chạm vào mặt Hà Trang thì cậu giữ tay cô lại

"Anh lại bao che cho cô ta sao?"- cô sững người

"Vy, anh sẽ giải thích với em chuyện này, tạm thời đừng làm gì cô ấy cả được không?"

"Tại sao chứ? Chẳng lẽ anh vẫn còn tình cảm với cô ta sao?"

"Chị nói không sai, anh ấy chính là như thế"

"Im miệng, tôi không nói với cô"

"Ngọc Vy em phải tin anh chứ"

"Mọi chuyện lúc nãy em cũng đã nghe hết rồi, anh nên cho em một lời giải thích chính đáng"

"Được, anh sẽ nói mọi chuyện cho em. Bây giờ chúng ta về"

"Anh Vũ..."

"Em cũng nên về đi, hôm nay anh cũng đã nói rõ với em rồi. Nếu em không nghe lời mà còn gây thêm chuyện gì nữa thì anh sẽ không khách khí đâu. Chào em"- cậu ngay lập tức kéo cô ra về

_ Trên xe cô, một không khí trầm mặc đến bức người

"Anh mau nói đi"- cô lên tiếng phá vỡ sự im lặng

"Năm anh 15 tuổi, hồi còn học lớp 10 anh đã sang Pháp cùng với ba mẹ để họ bàn chuyện làm ăn với đối tác và đó cũng là người của Lâm gia nhưng lại là người nhà của ba mẹ Vũ Thiên"

"Vậy cô ta là..."

"Đúng thế, là em gái cậu ấy. Con bé kém chúng ta một tuổi"

"Anh tiếp tục đi"

"Trong khi ba mẹ bàn chuyện làm ăn, anh đã ra ngoài hóng gió thì gặp một cô gái đang bị bắt nạt, không ai khác chính là Hà Trang. Anh không ngại gì mà chạy ra giúp đỡ và đưa cô ấy về. Lúc đó anh mới biết Trang là người của Lâm gia-cũng như đối tác của ba mẹ anh"

"..."

"Vì một vài lí do nên ba mẹ anh đã ở Pháp trong hai đến ba tháng và tất nhiên anh cũng vậy. Trong một tháng đầu tiên vì muốn cảm ơn anh đã giúp đỡ nên Trang cứ bám theo anh mãi. Ban đầu khá là khó chịu nhưng về sau anh cũng dần dần quen và cuối cùng hai đứa lại có tình cảm với nhau"

"..."

"Thời gian đó bọn anh đã thực sự vui vẻ cho đến khi anh nghe ba mẹ nói sẽ về nước và không trở lại đây nữa, anh đã nghĩ rằng đi không một lời từ biệt sẽ khiến con bé quên anh. Theo thời gian, tình cảm của anh đối với con bé cũng đã hết và anh đã quen với Ngọc Ánh và sau đó em đã xuất hiện"

"Em không nghĩ chỉ như vậy mà anh lại đối xử dịu dàng với cô ta như thế?!"

"Em thật nhạy cảm, đúng thế Hà Trang có thể nói là mối tình đầu của anh. Nhưng em yên tâm, như anh đã nói bây giờ anh chỉ có mình em trong tim và tuyệt đối sẽ không bao giờ có ai khác nữa. Em là người cuối cùng và là duy nhất mà anh lựa chọn sẽ đi đến cuối cùng"- cậu nhìn cô với ánh mắt triu mến

"Được, em tin anh nhưng em vẫn sợ lắm, em sợ anh sẽ rời xa em"

"Em còn nhớ lời hứa với anh chứ?"

"Tất nhiên"

"Vậy anh cũng sẽ hứa với em, dù có chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ ở bên cạnh em"

"Cảm ơn anh"

"Ngày hôm nay cũng mệt mỏi rồi, em nên về nghỉ ngơi đi"

"Mọi chuyện đều nghe anh hết"- cô vui vẻ trả lời lại

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Đính hôn

Về phần Hà Trang, sau khi cô và cậu rời đi thì về mặt hiện diện lên một tia không vui và khá tức giận

"Quản gia, việc điều tra cô gái kia đã có kết quả chưa?"

"Đã có thư tiểu thư"

"Gửi vào điện thoại cho tôi, tôi sẽ xem tư liệu của chị ta trong khi về thăm ba mẹ. Chúng ta đi"

"Vâng, mời tiểu thư lên xe"

_ Trên xe Hà Trang

"Phạm Ngọc Vy-đại tiểu thư của Phạm gia sao? Thật thú vị, cũng không ngờ gia thế của chị ta lớn như thế?!"

_ Sau khi xem gần hết tư liệu của cô thì Hà Trang bỗng nhiên sáng mắt lên

"Đại tì của Koya-bang phái đứng đầu hắc đạo? Những thứ này ngoài đời cũng có hay sao?"

"Vâng thưa tiểu thư"

"Ô, không chỉ có chị ta mà hình như còn có bạn nữa thì phải?!"

"Tôi cần thêm tư liệu về bang phái này, ông điều tra cho tôi"

"Rõ"

_Tại biệt thự Lâm gia, Hà Trang bước vào dưới sự hoan nghênh của tất cả mọi người

"Con gái yêu của mẹ về rồi sao?"- mẹ

"Nghe nói con xuống máy bay từ sớm rồi mà sao bây giờ mới về hả?"- ba

"Con đi gặp một vài người bạn thôi, bây giờ con về rồi còn gì"

"Được rồi, con chắc giờ đang mệt lắm phải không? Mau mau đi nghỉ đi. Hôm nay ta làm rất nhiều món để mừng con về đấy, nhanh lên thay đồ đi rồi xuống ăn"- mẹ

"Được rồi được rồi mẹ à"

"Ông còn đứng đó làm gì? Còn không mau gọi tiểu Thiên về hay sao? Em gái nó đã về rồi đây này, nhanh lên nhanh lên"

"Sao bà cứ phải cuống lên như thế cơ chứ? Để từ từ nó về rồi cũng được chứ sao?"

"Không được phép chần chừ, ông mau gọi cho nó nhanh lên. À còn nữa, nghe nói nó có bạn gái phải không? Vậy thì bảo nó đưa cả con bé về nữa. Nhanh đi"

(Haizz, cái bà già này lúc nào hưng phấn quá độ như vậy)- ông lắc đầu rồi gọi cho anh

_Về phần anh, trong khi đang hẹn hò với nhỏ thì nhận được điện thoại từ ba và biết được tin em gái anh-người em gái mà anh xa cách từ bé đã từ Pháp trở về thì ngay lập tức vui mừng

"Có chuyện gì mà anh vui như vậy?"- nhỏ thấy lạ liền hỏi

"Em gái anh...con bé đã trở về rồi"

"Em gái? Anh có em sao? Vậy mà em chưa từng nghe anh nhắc tới?!"

"Chuyện này anh sẽ kể cho em sau, bây giờ em mau về nhà thay quần áo đi"

"Ồ, để làm gì?"

"Ba mẹ anh muốn gặp em"

"Gặp...gặp em?"

"Đúng thế, chúng ta mau đi thôi"- anh kéo nhỏ đi

"Nhưng sao lại muốn gặp em bây giờ cơ chứ? Chẳng phải là quá sớm sao?"

"Anh cũng không biết, nhưng anh nghĩ do được gặp lại đứa con gái lâu ngày không thấy cho nên mẹ anh vui mừng quá. Chuyện này anh cũng thấy thường xuyên rồi cho nên em không cần lo đâu. Mau đi thôi nếu như để họ đợi lâu là em sẽ mất điểm đấy"

"Anh lo thái quá rồi"

"Anh sẽ chờ em về nhà thay quần áo và đợi em luôn"

"Được rồi, em thấy anh có khi còn quá khích hơn cả mẹ anh luôn ý"

"Hi hi"

_Anh chờ nhỏ về nhà và đợi, một lúc sau đó nhỏ bước ra với một bộ váy liền trễ vai màu trắng kết hợp với đôi giày thể thao đen đế màu đen. Tối nay trông nhỏ thật xinh đẹp khiến ai đó ngơ ngác nhìn

"Em lạ lắm sao? Anh nhìn em ghê thế?"

"Không, không lạ. Em xinh lắm, chúng ta đi thôi nào tiểu công chúa của anh"- anh mở cửa xe cho nhỏ

_ Ngay khi cả hai đã yên vị trên xe, anh nhanh chóng lái xe trở về biệt thự của Lâm gia. Rất nhanh chiếc xe đã tới nơi và anh lại ga lăng mở cửa xe cho nhỏ xuống. Nhỏ khoác tay anh tiến vào trng dưới những con mắt ngưỡng mộ của người hầu. Vậy là đại thiếu gia nhà họ có người yêu rồi sao? Thật đáng tiếc quá đi

"Vũ Thiên, con mau lại đây"- mẹ anh hớn hờ chạy ra

"Cháu chào bác"- nhỏ lễ phép cúi chào

"Oh, cháu là người yêu của tiểu Thiên nhà bác hay sao?"- mẹ anh nhìn nhỏ một lượt

"Dạ"- nhỏ vui vẻ đáp lại mà trong lòng cố nhịn cười (tiểu Thiên? Trời ơi cái tên này thật quá đáng yêu đi)

"Mau mau vào trong đi, ta đâu thể để cháu đứng đây được"- mẹ anh vui vẻ kéo cô vào trong

"Cháu chào bác"- nhỏ lại cúi chào lần nữa khi thấy ba anh

_ Ba anh không nói gì chỉ gật đầu một cái

"Mẹ à, con bé đâu rồi?"- anh nhìn quanh nhà mà không thấy bóng dáng cô em gái đâu

"Con bé đang ở trên phòng, một lát nữa rồi nó xuống. Hai đứa mau ngồi đi"

"Vâng"

"Cháu có thể tự giới thiệu về mình"- ba anh nghiêm túc lên tiếng

"Dạ, cháu xin tự giới thiệu cháu tên Trần Bảo Thy-là con gái độc nhất của Trần gia"

"Oh, là Trần gia hay sao? Vậy thì con trai bác thật may mắn rồi"- mẹ anh

"Không đâu bác, cháu mới là người may mắn khi gặp được con trai bác"

"Bất kì lúc nào nó bắt nạt cháu thì hãy nói với bác, bác sẽ xử lí nó"

"Vâng ạ"

"Ây ây, hai người xem con như là vô hình hay sao? Như thế nào mà có thể nói về con tự nhiên như không có con ở đây thế?"- anh bắt mắt

"Con ý hả gặp nhiều lắm rồi, phải cho mẹ nói chuyện với con dâu tương lai chứ?"- mẹ anh trêu chọc

"Con dâu mẹ thì đằng nào chẳng cưới về cơ chứ? Về sau hai người tha hồ mà nói chuyện chứ có cần vớt con đi luôn như thế không?"

"Cái thằng này còn dám trả treo với mẹ, cần thận không mẹ đuổi con ra khỏi nhà đấy"

"Nếu mẹ đuổi thì con sẽ sang nhà vợ con ở, như vậy chẳng thích hơn sao? Ở với mẹ suốt ngày cần nhằn không à!!!"

"Đấy cháu xem, bác đã phải nuôi nó 18 năm trời vậy mà giờ nó lại có thái độ như vậy với bác? Bác khổ quá mà"

"Bác cứ để cháu, nhất định cháu sẽ trị tội anh ấy cho bác xem, bác đừng lo"

"Vậy thì nhờ cả vào cháu"

"Xem kìa xem kìa, hai người thân mật cứ như là quen nhau từ trước ấy"

"Mẹ chồng với con dâu tốt như vậy con còn muốn gì nữa? Hay là muốn mẹ với con bé suốt ngày cãi nhau?"

"Con không nói lại mẹ, coi như mẹ thắng"- anh bất lực

_ Bỗng nhiên có giọng nói cất lên khiến mọi người tập trung vào người vừa nói

"Mọi người nói chuyện gì vui thế? Cho con tham gia với được không?"- Hà Trang từ trên tầng bước xuống

"Hà Trang, con mau xuống đây"- mẹ anh đứng dậy kéo Hà Trang ngồi xuống cùng mọi người

"Đây là Bảo Thy-người yêu anh trai con đấy"- bà vui vẻ nói

"Anh trai nó còn chưa giới thiệu vậy mà mẹ đã giới thiệu con dâu mình rồi hay sao?"

"Mẹ thích thế"

"Anh hai"- Hà Trang ôm chầm lấy anh

"Em có tốt không? Sống bên đây chắc cực lắm nhỉ?"- anh cũng ôm lại

"Em nhớ anh quá đi thôi"

"Anh cũng vậy, bây giờ chúng ta cùng vào ăn nhé? Nhất định anh sẽ dẫn em đi chơi trong thời gian tới"

"Được, anh hứa đấy nhé?!"

"Anh hứa"

_ Khi mọi người chuẩn bị vào nhà ăn thì Hà Trang lại lên tiếng

"Khoan đã, trước khi ăn con có chuyện quan trọng muốn nói"

"Con mau nói đi, mọi người luôn lắng nghe"- mẹ anh

"Con muốn đính hôn với một người"

"Đính hôn? Không biết ai lại có vinh hạnh được em gái anh để ý thế này?"- anh trêu chọc

"Người này con nghĩ mọi người cũng sẽ biết thôi. Anh ấy tên Mạc Thần Vũ- là đại thiếu gia của Mạc gia"

"ĐOÀNG"- vừa nghe dứt câu nói của Hà Trang, nhỏ và anh ngay lập tức sững người và nhìn cô bé với ánh mắt kinh ngạc vô cùng

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Xảy ra chuyện

"Sao anh chị ngạc nhiên thế?"- Hà Trang hỏi

"Cậu ấy là bạn anh và cô ấy"- anh

"Vậy thì tốt quá, anh nói với anh ấy hộ em đi"- Hà Trang vui vẻ cười tươi

"Nhưng mà..."- nhỏ ấp úng

"Chị có ý kiến gì sao?"- Hà Trang không vui nhìn nhỏ

"Vũ có người yêu rồi"- nhỏ kiên quyết nói

"Có rồi thì chia tay chứ sao? Chẳng lẽ việc đấy không dễ à?"

"Em đang nói cái gì vậy chứ? Cả Vũ và người yêu cậu ấy đều là bạn của bọn anh. Xin lỗi nhưng chuyện này anh không giúp em được"- anh tức giận nói rồi bỏ ra ngoài

"Tiểu Thiên"- mẹ anh gọi

"Đề cháu ra cùng anh ấy"- nhỏ nói

"Em muốn nói chuyện với chị một lát, chị đi với em nha"- Hà Trang giả bộ thân thiện nói rồi kéo nhỏ đi mà không thèm nghe nhỏ trả lời

_ Tại sân sau của biệt thự Lâm gia có hai cô gái xinh đẹp đang đứng đó tạo nên khung cảnh đẹp để khiến bất kì ai đi qua cũng muốn dừng lại nhìn, thế nhưng nếu có ai mà đến gần hai người con gái ấy thì ngay lập tức bỏ chạy bởi cái không khí như muốn giết người giữa hai cô gái

"Nếu em muốn nói chuyện thì nhanh lên chị cần phải đuổi theo Vũ Thiên, chị không có nhiều thời gian"

"Chị nghĩ anh ấy là trẻ con hay sao mà cần chị đi cùng"

"Em..."

"Chị đừng tưởng tôi không biết chị là bạn thân của Ngọc Vy"

"Em điều tra bọn chị?"

"Đúng vậy, không những thế tôi còn biết rất nhiều về hai người"

"Mục đích của em là gì?"

"Mục đích của tôi? Ha, tất nhiên là giành lại anh Vũ về tay tôi rồi"

"Em sẽ không bao giờ làm được điều đó, đừng mơ mộng lại đi"

"Làm sao chị có thể chắc chắn được, tôi đã từng là người đầu tiên mà anh ấy yêu cho nên việc giành lại anh ấy dễ như không"

"Mối tình đầu sao?"

"Phải đấy, tôi kéo chị ra đây là muốn cảnh cáo chị: nếu như chị dám nhúng tay vào việc của tôi ba người bọn tôi thì tôi cũng sẽ không khách khí với chị đâu, cho dù là anh trai tôi có yêu chị đi chăng nữa"- Hà Trang dùng đôi mắt sắc lẹm nhìn thẳng vào nhỏ khiến nhỏ rung mình một cái

(Đôi mắt màu xám, hơn nữa còn rất sắc. Hình như mình thấy ở đâu rồi thì phải)- nhỏ đứng người

"Em đang uy hiếp chị sao?"

"Chị có thể hiểu là như vậy. Tôi không giống như hai con nhỏ Ngọc Ánh và Nhật Hạ đâu những việc mà tôi làm sẽ triệt để hơn nhiều"

"Em...sao em biết họ?"

"Tôi đã nói tôi biết rất nhiều về hai người rồi, những chuyện như thế thật quá bình thường đi"

"Rốt cuộc em là ai? Chị biết em sẽ không chỉ có thân phận của một tiểu thư bình thường"

"Hai đứa nói chuyện xong chưa? Bảo Thy, con mau đi tìm tiểu Thiên đi, bác lo cho nó quá"

"Bọn con nói chuyện xong rồi, phải không chị?"- Hà Trang ôm tay nhỏ cười vui vẻ

"Ừ...Ukm"- nhỏ

"Con sẽ đi tìm Vũ Thiên ngay, bác đừng lo"

"Tôi đã xong chuyện với chị rồi, chị nên nhớ những lời tôi nói đấy, nhị tì của bang phái đứng đầu Hắc đạo"- nói xong Hà Trang nhanh chóng bước vào nhà

"Sao...sao có thể? Đến cả Vũ Thiên và Thần Vũ còn không biết, tại sao con bé lại có thể điều tra ra được?"

"Chết tiệt, phải nhanh chóng báo cho Vy"- nhỏ chạy đi tìm cô

_ Hà Trang đứng trong nhà nhìn ra ngoài và thấy được hành động của nhỏ thì nhếch mép cười

"Hai người nghĩ sẽ đánh bại được tôi sao? Haha những chuyện sau này sẽ thú vị lắm đây"

_ Về phía anh, sau khi chạy đi liền phi thẳng đứng nhà cậu

"Mạc Thần Vũ, mày ra đây ngay"- anh xông thẳng vào nhà hét ầm lên

"Bộp..."- cái gối đã yên vị trên mặt anh

"Mây ồn ào quá rồi đấy, không để người khác nghỉ ngơi hay sao?"- cậu ngồi trên sofa nhàn nhã uống trà

"Tại sao mày có thể quen được Hà Trang?"- anh đi đến sofa

"Con bé về nhà rồi sao?"

"Mày trả lời đi"

"Mối tình đầu"- cậu lạnh nhạt

"Con bé...nó muốn đính hôn với mày"

"Cái gì?"- cậu syút phun hết trà trong mồm ra

"Mày không nghe nhầm đâu, con bé nói nó muốn đính hôn với mày"

"Tại sao nó không chịu hiểu cơ chứ? Tao đã nói rõ ràng với nó rồi, nó với Ngọc Vy cũng đã chạm mặt nhau vậy mà nó vẫn cố chấp như thế?!"- cậu bực tức

"Mày cần phải nghĩ cách nhanh đi, bây giờ có ngồi đây bực tức cũng chẳng được cái gì"

"Tao phải nói chuyện với con bé một lần nữa, phải để cho nó bỏ luôn cái ý định đó đi mới được"

"Nhưng cũng đừng làm nó tổn thương quá, sức khỏe của nó không tốt lắm đâu"

"Tao biết rồi"

__ Trong khi đó tại nhà cô

"Phạm Ngọc Vy, mày ra đây ngay"- nhò xông vào nhà cô hét ầm lên

"Mày tin tao cấm mày không bao giờ được vào nhà tao nữa không?"- cô đi từ trên tầng xuống

"Không quan trọng, mau mau ngồi xuống đây nhanh lên"

"Có chuyện gì thế?"

"Lâm Hà Trang, cái con bé đó là em gái của Vũ Thiên đồng thời là mối tình đầu của Thần Vũ và nó đã quay lại rồi"

"Thế à?"- cô bình thường

"Mày không ngạc nhiên gì sao?"

"Đã từng ngạc nhiên, vào sáng nay"

"Vậy là mày gặp nó rồi sao?"

"Gặp rồi"

"Vậy nó có nói gì với mày và Vũ không?"

"Nó đòi Vũ chia tay tao và quay lại với nó"

"Mặt dày dễ sợ"

"Mặt dày?"

"Tối nay nó cũng nói thế với tao và Thiên, nó còn muốn đính hôn với Thần vũ, hơn nữa nó cũng đã điều tra ra thân phận của chúng ta"

"Đính hôn? Nực cười, mày nghĩ Vũ sẽ đồng ý sao? Với lại biết thân phận thì sao chứ? Chỉ là đại tiểu thư của Phạm gia và Trần gia thôi mà"- cô nháp một ngụm cà phê

"Không phải cái đấy, mà là thân phận của chúng ta trong hắc đạo"

"Cái gì?"- cô phun hết cà phê trong miệng ra

"Tại sao nó lại tra được? Chẳng phải ngay cả Vũ Thiên và Thần Vũ cũng không biết hay sao?"

"Tao cũng đang thắc mắc chuyện này đây, à còn nữa đôi mắt của con nhóc đó rất sắc có thể làm cho đối phương run sợ bởi ánh mắt đấy"

"Nhất định phải điều tra kĩ chuyện này mới được, tao cảm thấy con nhóc đó rất nguy hiểm"

"Ukm"

"Cũng thôi rồi đấy, mày mau về nhà nghỉ đi"

"Biết rồi, tao về đây"

_ Chuông điện thoại cô reo

"Alo, có chuyện gì?"

"Đại tì, trụ sở chính bị tập kích, hiện tại người trong bang đã bị thương một phần ba, em vốn không định gọi điện cho tì nhưng tình hình rất cấp bách"- Tiểu Vĩ

"CÁI GÌ? TẬP KÍCH?"- cô bất ngờ đứng bật dậy

_ Nhỏ chưa kịp đi đã thấy cô hét ầm lên trong nhà thì lập tức quay trở lại

"Đứng thế, hai tì mau đến đi"- cúp máy

"Sao thế?"- nhỏ sốt ruột nhìn thái độ của cô

"Trụ sở chính bị tập kích, chúng ta phải mau chóng đến, trên xe tao có đồ mỳ hãy thay đi"

"Được, chúng ta đi"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Nhóm người bí ẩn

Mình sẽ đổi lại biệt danh của cô và nhỏ nha: cô-Vanus; nhỏ-Hanra; Tiểu Vĩ-Gin

_ Trên con đường tối đen như mực có một chiếc xe thể thao đồ chơi lóa phóng đi với tốc độ kinh hoàng khiến những người xung quanh khiếp sợ. Tại trụ sở chính bang Koya cô và nhỏ nhanh chóng đập cửa chạy vào

"Bọn chúng đâu hết rồi?"- cô tức giận khi không thấy ai ở đây nữa mà chỉ thấy người của mình đã bị thương đến một nửa

"Tiểu Vĩ, gọi thêm người đến đây bằng bố cho họ sau đó đến phòng gặp bọn tôi"- nhỏ

"Vâng"- Tiểu Vĩ

_ Tại cơ mật của cô và nhỏ

"Đại tì, nhị tì"

"Được rồi, nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra?"- cô

"Dạo gần đây, những cuộc giao dịch của chúng ta thường xuyên bị ngăn chặn. Hôm nay trong khi đang cố khắc phục những sự cố này thì có người lên vào lấy mẫu vật mà chúng ta chuẩn bị giao và sau đó có một nhóm người đến tập kích chúng ta. Đếm sơ qua cũng có khoảng 4-5 người, nhưng võ công của chúng rất thâm hậu, người của chúng ta khó mà địch được"- Tiểu Vĩ giải thích mọi chuyện

"Để đánh được người của ta ở trụ sở chính đến bị thương một nửa thì khỏi nói võ công của chúng tốt như thế nào"- nhỏ

"Trong quá trình đánh có nhìn thấy mặt bọn chúng không?"- cô

"Không thấy, tất cả bọn chúng đều bị mặt"- Tiểu Vĩ

"Chết tiệt, ngay lập tức điều động những người giỏi nhất ở tất cả trụ sở về đây, dặn họ phải bảo vệ kỹ lưỡng hàng tiếp theo. Lần tới chính chúng tôi sẽ đối mặt với chúng"- cô tức giận ra lệnh

"Ngọc Vy, mỳ phải bình tĩnh, đừng vội làm thế tránh bút dây động rừng. Không được để con giận chi phối cảm xúc, Tiểu Vĩ em ra ngoài trước đi chúng tôi cần nói chuyện"

"Vâng"

"Tại sao không được làm như thế? Mày là đang cản tao làm việc sao?"- cô

"Mày làm sao vậy cơ chứ? Hôm nay rất lạ, có bao giờ mày làm việc mất bình tĩnh như thế đâu?"- nhỏ thực sự bất ngờ trước thái độ của cô, bình thường cô luôn là người cẩn thận trong mọi việc nhất là việc trong bang vậy nhưng hôm nay cô lại...

"Vậy mày định làm thế nào? Nếu như không diệt trừ sớm thì làm sao có thể đối mặt với những bang khác khi danh tiếng đã bị hủy đây?"- cô đã bình tĩnh lại

"Chỉ mới có mấy lô hàng thôi, tại sao mày phải cuống lên như vậy? Chúng ta có thể bảo tồn những lô hàng tiếp theo mà, việc bây giờ là cần tìm hiểu rõ mục đích của chúng là gì để mà đối phó"- nhỏ

"Haizz, lần này mọi chuyện mày xử lí đi!"- cô thở dài mà xoa xoa thái dương, đúng là tối nay cô làm việc quá nồng nôi rồi

"Tiểu Vĩ, hủy bỏ lệnh vừa rồi của Vanus bây giờ em đến gặp tôi đi!"- nhỏ gọi điện

"Vâng"

_Vài phút sau

"Bây giờ em nói cho tôi biết vết thương của mọi người thế nào?"- nhỏ

"Đều bị thương nhưng không nặng, họ sẽ hồi phục sớm"- Tiểu Vĩ

"Bọn chúng có sử dụng vũ khí không?"- nhỏ

"Có đem theo nhưng chúng không dùng, có vẻ như mục đích của chúng không phải là làm hại người của chúng ta"

"Vậy sao? Thế những lần mà chúng ngăn chặn những lô hàng thì sao? Có ai bị thương nặng không?"- nhỏ

"Hầu như là không"

"Vậy mục đích của chúng là gì cơ chứ?"

"Nhị tì, em có thể điều tra việc này"

"Vậy mau điều tra đi rồi nhanh chóng báo kết cho tôi biết. Còn nữa hãy cố gắng bảo vệ lô hàng tiếp theo thật tốt, lần tới chúng tôi sẽ tham gia buổi giao lô hàng đó nhưng với thân phận là người bảo vệ hàng. Bây giờ em có thể đi được rồi"

"Vâng"

_Nói chuyện xong với Tiểu Vĩ nhỏ quay sang thì thấy cô đã ngủ

"Ngọc Vy, chúng ta về thôi!"- nhỏ lay người cô

"Ừ...Ukm"- cô giật mình tỉnh giấc

"Một lát à?"

"Có chút"

"Vậy thì về nghỉ đi, chuyện này cứ để tao giải quyết là được rồi"

"Ukm, có gì thì báo lại cho tao"

"Biết rồi"

_Về phía cậu, mấy hôm sau đó đã hẹn Hà Trang lần nữa để nói chuyện về việc cô bé đòi đính hôn và Hà Trang cũng đã đồng ý với cậu nhưng với điều kiện cậu cần phải "chăm sóc" cho Hà Trang thật tốt trong vòng 1 tháng. Thời gian trôi qua thật nhanh chớp cái đã đến ngày giao lô hàng tiếp theo của bang khiến cô và nhỏ bận rộn chuẩn bị những thứ cần thiết và phân phó công việc cho mọi người. Lần này nhất định không được xảy ra sơ suất gì

"Mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa?"- cô

"Đã xong thưa đại tì"

"Được, vậy chúng ta mau đi thôi!"- nhỏ

_Trên đường đi, thoát đầu mọi thứ rất thuận lợi và không có chuyện gì xảy ra nhưng đi được 2/3 đường có một nhóm người mặc đồ đen chạy ra để cướp lô hàng. Khi chúng chuẩn bị chạm vào được lô hàng thì có hai người con gái từ trong đội bảo vệ ngăn chặn việc đó

"Muốn cướp sao?"- nhỏ

"Bước qua xác tụi này đã"- cô

"Gin, bảo vệ lô hàng, bọn người này để bọn tôi"- nhỏ

"Rõ"- Gin

_Sau đó hai bên giao chiến ác liệt, không ai nhường ai cả hai cân tài ngang sức. Có tất cả 5 người nhưng một người đứng ngoài chỉ huy bốn người còn lại giao chiến với cô và nhỏ

"Hai đầu một sao? Thật hèn hạ"- cô

"Oh, chẳng phải là Varus đại tì lừng danh trong giới Hắc đạo đây sao?"- người 1

"Thật vinh hạnh khi được diện kiến"- người 2

(Chúng vẫn nhận ra mình kẻ cả khi mình đang bị mặt sao? Bọn người này không hề tầm thường, rốt cuộc chúng là ai?)- cô

_Phía bên nhỏ khi đang giao chiến với hai người kia thì người đứng chỉ huy kia nói "thay người" rồi nhảy vào đánh

"Chết tiệt, mấy người chơi xấu"- nhỏ tức giận

"Bọn tôi không có ý định làm hại ai cả, đừng có cản trở công việc của chúng tôi Hanra"- người chỉ huy

"Sao cô biết tên tôi?"

"Nhị tì nổi tiếng của Hắc đạo thì làm sao chúng tôi không biết được cơ chứ?"

_Hai bên vẫn giao chiến cho đến khi cả hai bên thấm mệt, vô tình cô và nhỏ nhìn nhau rồi sau đó gật đầu với nhau. Ngay lập tức cả hai kết hợp đánh lại 5 người kia và khiến người chỉ huy bật người ra đằng sau. Trước khi bị bật thì người đó đã giật được chiếc bị mặt của nhỏ ra và lườm nhỏ một cái

"Thủ lĩnh"- cả 4 người đồng thanh

"Rút lui"- ngay lập tức cả 5 người dõng đi

_Nhỏ từ khi nhận được ánh mắt đó thì sững người

"Hanra, không sao chứ?"- cô chạy đến

"Kh...không sao"

"Mây sao vậy?"

"Ánh mắt...ánh mắt của người đó, tao đã từng nhìn thấy"

"Nhìn thấy? Ở đâu?"

"Là Hà Trang, cô ta cũng đã nhìn tao như vậy khi tao nói chuyện với cô ta"

"Mây nói nhầm gì vậy? Cô ta liễu yếu đào tơ như vậy, thực sự tao không hề thấy được cô ta là người mạnh mẽ hướng chỉ những người này rất giỏi võ"

"Nhưng...nhưng tao..."

"Bọn chúng cũng đã đi rồi, bây giờ chuyện cần nhất là giao hàng đến nơi thôi. Mau lên"- cô thúc giục

"Ukm.."- nhỏ (Chắc mình nghĩ nhiều quá rồi, cô ta làm sao có thể biết võ được)

_Sau đó cả hai người đã đưa được hàng đến nơi an toàn

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Giao chiến_Bị thương

Mình sẽ đổi tên của bang phái nha Koya-Black Angels; còn bọn ngồi áo đen là Daemon

_Cô và nhỏ mệt mỏi ngồi xuống sofa

"Tôi nay mày ngủ lại đây luôn đi"- cô

"Được"- nhỏ gật đầu

"Sao hai chị trông mệt mỏi thế? Cả hai mới đi đâu về sao?"- Quỳnh Chi từ trên phòng bước xuống

"Có một vài việc cần giải quyết thôi"- nhỏ

"Trong bang phái của hai chị sao?"

"Ừ"

"Em có thể giúp hai người giải quyết"

"Không được"- cô

"Tại sao chứ? Em đủ thông minh cũng thông thạo nhiều loại võ vậy tại sao chị không cho em là trợ thủ của chị?"- Quỳnh Chi bắt mắt

"Rất nguy hiểm, chị chỉ đang lo cho em"

"Em lớn rồi, em có đủ mạnh mẽ để bảo vệ mình. Chị, chị sống với em 17 năm mà chị vẫn không hiểu em sao? Em chỉ muốn giúp chị mà thôi"

"Đủ rồi, bây giờ cũng đã muộn, em nên đi ngủ đi thi hơn"- cô nói rồi bỏ lên phòng

"Chị Vy..."- Quỳnh Chi gọi nhưng không trả lời

_Quỳnh Chi bực bội đi ra sofa ngồi phịch xuống "tu" hết một chia nước để trên bàn

"Bớt nóng, bớt nóng lại"- nhỏ buồn cười trước hành động của cô bé

"Chị nói xem tại sao chị ấy lại nhất quyết không muốn cho em làm trợ thủ cho chị ấy"

"Bây giờ em sắp tốt nghiệp rồi, tập trung mà học đi"

"Đấy chắc chắn không phải lí do"

"Quỳnh Chi à..."

"Em không biết, chị mau nói cho em đi"

"Haizz, được rồi chị nói sẽ nói cho em nhưng em không được nói gì với Vy nhớ chưa?"

gật đầu

"Chuyện là thế này, năm bọn chị 15 tuổi-khi mới tham gia vào tổ chức, bọn họ đã để bọn chị sang Mĩ đi làm nhiệm vụ khó nhất, chị và Vy đã tách nhau ra để tìm mẩu vật, phía bên Vy thì không có chuyện gì nhưng chúng lại đặt bẫy bên chị. Vì sơ xuất nên chị đã sập bẫy hơn nữa còn bị thương ở tay cũng khá nặng nhưng không sao. Ngay khi nghe tin đó, Vy ngay lập tức chạy sang bên chị giúp đỡ, cả hai đã lấy được mẩu vật và thoát khỏi sự truy lùng của nơi đó. Từ đó Vy luôn tự trách mình vì đã không đi cùng chị nên chị mới bị thương, sau đó chị được đưa về trụ sở của nước và trở thành nhị tì bên này còn nó thì thành đại tì. Sự việc đó đã ám ảnh nó nên nó đã định cư bên Mĩ 3 năm và học luôn tại đó cho đến bây giờ nên khi em xin làm trợ thủ cho bọn chị nó đã kiên quyết từ chối bởi vì nó sợ chuyện như thế sẽ xảy ra lần nữa"

"Vậy khi chị ấy đòi chuyển trường sang Mĩ thì tất cả lí do đều liên quan đến chuyện này sao?"- Quỳnh Chi ngạc nhiên

"Đúng thế"

"Nhưng sao chị không khuyên chị ấy, chẳng phải chị ấy luôn nghe chị sao?"

"Dù chị có nói nó cũng không nghe cho nên..."

"Bảo Thy này nói hơi nhiều rồi đấy, lên nghỉ đi, cả em nữa"- cô cắt lời

"Thế thôi nhé, chị đi trước đây"- nhỏ

_Quỳnh Chi vẫn bướng bỉnh không đi mà ngồi ì ở đấy

"Sao em còn chưa lên?"- cô ngồi xuống sofa lấy máy tính ra làm việc

"Em muốn nói chuyện với chị"

"Nếu như là về chuyện em muốn làm trợ thủ thì không cần nói"

"Tại sao chị vẫn không đồng ý?"

"Chẳng phải Bảo Thy, đã nói rồi hay sao? Đúng thế, chị không muốn em bị thương cho nên chị không đồng ý"

"Em có thể tự lo cho mình"

"Hơn nữa em sắp tốt nghiệp rồi, chị cần em tập trung vào việc học của mình"

"Vậy chị có muốn cá cược với em không?"

"Cá cược?"

"Đúng thế"

"Chị đang nghe đây"

"Em muốn nếu như em tốt nghiệp rồi và thi được vào trường tốt thì chị phải cho em làm trợ thủ của chị"

"Nếu không thì sao?"

"Sẽ không có chuyện em trượt tốt nghiệp đâu"

"Như vậy chẳng phải dễ dàng cho em quá hay sao?"

"Ý chị là gì?"

"Chị muốn em phải đứng đầu trong kì thi tốt nghiệp và trong kì thi vào trường mới, chuyện đó em làm được không?"- cô nhếch môi

"Em...tất nhiên là được"

"Tốt lắm, đến khi đấy chị sẽ chấp nhận yêu cầu này của em"- cô bỏ lên phòng

_Về bang phái của cô những lần giao dịch sau đó đều rất thuận lợi, không có ai đến ngăn chặn hay phá rối hết nhưng điều đó lại khiến cô và nhỏ thấy bất an hơn hết. Người ta nói "bình yên trước cơn giông" quả thật như vậy, chỉ sau mấy tuần thôi, bọn người mặc áo đen đó lại xuất hiện. Nhưng lần này chúng đã trực tiếp tuyên chiến với bang Black Angels vì chúng đã hợp tác với một bang phái khác trong Hắc đạo nhằm lật đổ B.Angels và đứng đầu

"Vanus, chúng đã tuyên chiến với chúng ta, bây giờ cần phải làm gì tiếp theo?"- nhỏ đang ở trụ sở thì nhận được lời tuyên chiến của

"Lập tức phòng thủ, ngăn chặn không để chúng tấn công vào trụ sở chính. Tao sẽ đến ngay"

"Được"

_Ngay khi cô vừa chạy ra khỏi cửa thì đâm sầm vào ai đó khiến cả hai người bật ra hai hướng khác nhau

"Ây da, này không có mắt hay sao? Đi đứng kiểu gì...thế...ơ..."- cô giật mình khi thấy người đó là cậu

"Là em lao ra từ trong nhà đấy chứ có phải tại anh đâu"- cậu âm ức

"Rồi rồi em xin lỗi"- cô đỡ cậu dậy

"Em đi đâu mà vội đến mức không nhìn đường vậy?"

"À...không...em có chút chuyện thôi"

"Gấp đến thế hay sao?"

"Cũng không gấp lắm, anh có chuyện gì muốn nói với em hay sao?"

"Chỉ là dạo này không gặp em cho nên anh thấy nhớ em thôi"

"À, vậy sao?"- cô hỏi hột

_ Nói chuyện chỉ một lúc mà máy cô hết tin nhắn thì lại là cuộc gọi nhờ của nhỏ khiến cô cứ đứng ngồi không yên mãi

"Ngọc Vy, nếu em có chuyện gấp thì đi đi, chúng ta có thể nói chuyện hôm khác"

"Không sao, em vẫn còn nhiều thời gian"

"Vậy hôm nay anh sẽ đưa em đi chơi để bù cho em nhé? Được không?"

"Hôm...hôm nay sao?"

"Đúng vậy"

"Em...em...xin lỗi, em bận rồi!"- rồi sau đó cô nhanh chóng chạy ra ngoài lái xe đi

"Đi vội đến như thế thì liệu có chuyện gì được?"

_ Tại trụ ở chính của Black Angels, cô vừa tới nơi đã ngay lập tức chạy vào trong thì thấy nhỏ và Gin đang giao chiến với Daemon

"Vanus, nhanh lên!"- nhỏ hét

"Oh, đại tì đến rồi sao?"- 5 người ngừng đánh

"Đừng nói nhiều, tại sao mấy người 5 lần 7 lượt quấy nhiễu chúng tôi?"

"Đây là chuyện làm ăn, chúng tôi chỉ làm theo lệnh của bên đó"- thủ lĩnh Daemon

"Lần này các cô đến đây với mục đích gì?"

"Tuyên chiến, chẳng phải tôi đã nói rồi hay sao? Hơn nữa chúng tôi cũng muốn lấy mẫu vật tiếp theo của Black Angels"- giọng mẫu vật ra

(Cái gì? Họ lấy từ lúc nào?)- nhỏ và Gin có cùng một suy nghĩ

_ Ngay lập tức cô quay sang trừng mắt với nhỏ và Gin

"Đừng nhìn họ với ánh mắt như thế chứ?! Chuyện này phải nói thế nào đây? Là bọn tôi quá giỏi hay là do bọn cô quá yếu?"- tên thủ lĩnh cười chế giễu

"Câm miệng, nếu đã bước vào đây rồi thì đừng hòng ra ngoài!"- cô lập tức xông vào đánh với thủ lĩnh

_ Thấy vậy 4 người còn lại định chặn cô thì bị nhỏ và Gin ngăn lại

"Bọn tôi chưa chết đâu"

_ Sau đó hai bên lại xông vào đánh ác liệt

(Chết tiệt, chỉ sau một thời gian ngắn như vậy mà chúng đã mạnh hơn rất nhiều)- cô nghĩ

"A..."

"Gin"- cô và nhỏ quay ra thì thấy Gin đã bị bắt lại

"A..."- nhỏ cũng nhanh chóng bị bắt lại

"Hanra"

"Đang đánh mà nhìn đi đâu vậy chứ?"- tên thủ lĩnh

"Mau thả họ ra không thì đừng có trách"- cô ra đòn mạnh hơn

"Oh, tức giận rồi hay sao? Đừng để lộ điểm yếu như thế chứ? Nhược điểm của cô thật dễ dàng nắm bắt"

"Im miệng ngay và thả họ ra!"- cô nói như hét

"Nếu không thì sao? Trói bọn chúng chặt vào cho ta, đừng để chúng chạy thoát"

"Rõ, thưa thủ lĩnh"

_Bọn chúng để Gin và nhỏ dựa vào nhau sau đó trói chặt cả hai lại

"THẢ HỌ RA MAU"

"Xem kia, con mèo nhỏ của chúng ta tức giận rồi"

"Vanus, tuyệt đối đừng để con giận chỉ phôi, tuyệt đối không được, chúng đang đánh vào tâm lý mày, đừng có để ý những gì chúng nói"- nhỏ hét lên

"Bịt miệng chúng lại"- tên thủ lĩnh nhíu mày không vui

"Rõ"

_Sau khi nghe thấy lời của nhỏ cô cũng bình tĩnh lại và quyết định sẽ ra cứu Gin và nhỏ trước. Nghĩ là làm lập tức cô ra đòn mạnh nhất có thể nhưng người kia như thấu được ý nghĩ của cô liền tránh đi sau đó đập vào ngực cô một lực lớn khiến cô bật mạnh ra đằng sau và học ra một ngụm máu

"VANUS"- nhỏ và Gin hét lên

"Hôm nay đến đây thôi, lần tới chúng tôi đến thì lúc đấy Black Angels sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn"- tên thủ lĩnh nói sau đó ra lệnh cho đồng bọn rời đi

"Học...học..."- cô khó khăn thở

"Vanus mày không sao chứ?"- nhỏ tự cời trói rồi chạy đến chỗ cô

"Không sao..."

"Đi, tao sẽ đưa mày về nghỉ. Gin hãy dọn dẹp chỗ này đi"

"V..vâng"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Người con gái anh đã từng yêu

Sau đó nhỏ nhanh chóng lái xe đưa cô về. Đến biệt thự của cô nhỏ cứ nằng nằng đòi xem vết thương của cô mặc cho cô từ chối thế nào đi chăng nữa, cuối cùng nhỏ đành chịu thua tính bướng bỉnh của cô

"Vết thương của mày có nghiêm trọng không?"- nhỏ lo lắng

"Không sao..học..vẫn chịu được"

"Sao mày có thể bất cần như vậy được chứ? Chúng chỉ bắt tao và Gin lại thôi chứ có đánh đập hay làm gì đâu mà mày phải ra cứu? Bọn tao tự lo được"

"Dù có thế nào thì tao cũng phải..học..bảo vệ mày cho bằng được"

"Ta đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, chuyện năm đó không phải lỗi của mày mà là do tao sơ xuất"

"..."

"Tại sao mày không chịu hiểu cơ chứ? Nếu mày không buông bỏ quá khứ đi thì mày sẽ không bao giờ tốt hơn được đâu"- nhỏ bực mình

"Tao muốn nghỉ ngơi"

"Hừ, không hiểu sao tao có thể làm bạn được với đứa bướng bỉnh như mày"- nhỏ tức giận ra ngoài và đóng cửa cái "RẦM"

_Sau khi nhỏ đi cô ôm ngực mình và cảm thấy đau quặn

"Giày của con nhỏ ấy làm bằng gì mà đau đến thấu xương thế không biết"

_ Cô vào phòng tắm và tắm rửa sau đó thấy chỗ ngực mình bị bầm tím lên

"Chết tiệt"- cô tức giận nắm thật mạnh xuống bồn rửa tay

_ Ngày hôm sau, cô muốn hẹn cậu đi chơi để cho khuấy khỏa đầu óc và cũng bù cho cậu vì hôm qua mình không đi được thể nhưng cậu lại nói cậu bận mất rồi cho nên cô đành đi dạo một mình vậy. Dạo này trời không còn lạnh nữa mà thay vào đó là một không khí mát mẻ dịu dàng khiến cô thư thái hơn nhiều. Lần này ra đường đi dạo cô mặc chiếc áo crop top dài tay màu hồng phấn kết hợp với quần sooc bò trắng cùng với giày thể thao màu đen, mái tóc nâu hạt dẻ được xõa bồng bềnh, tai đeo headphone màu xanh dương, trông cô rất năng động và cá tính. Cô cứ thế dạo bước trên con đường một mình, con trai trên đường cứ nhìn cô với ánh mắt hình trái tim còn con gái thì xen rất nhiều kiểu ánh mắt: ghen tị có, ngưỡng mộ có,... Đang đi trên đường thì cô thấy mọi người đang xúm lại một cửa hàng nào đó, tính tò mò nổi lên cô đi chen qua đám người và đứng trước cửa hàng

(Oh, đây chẳng phải là cửa hàng mà mình và Vũ hay đến sao? Chắc là có cặp tình nhân nào đó hợp đôi nên được mọi người chú ý rồi)- cô nghĩ

_ Sau đó cô bước vào quán và chọn một chỗ ngồi

"Kính chào quý khách, cô có muốn gọi đồ uống gì không?"- anh phục vụ đi đến chỗ cô

"Cho tôi một cốc latte như mọi lần"- cô nói rồi cười tỏa nắng khiến anh phục vụ ngỡ người

"O..vâng, xin quý khách đợi một lát"- anh phục vụ đỏ mặt chạy đi

_ Chỉ sau một lúc đồ uống của cô được mang ra với một chiếc bánh ngọt

"Xin lỗi, tôi không có gọi bánh ngọt"

"Đây là khuyến mãi của cửa hàng, cô là một khách quen nên được tặng"

"Vâng sao? Được rồi, cảm ơn"

"Chúc quý khách ngon miệng"

_ Cô đi tìm cuốn sách mà mọi lần mình hay đọc, đeo headphone lên vừa nghe nhạc vừa đọc sách

(Sở thích của em vẫn vậy nhỉ?)- chàng trai nào đó đứng trong quầy mà cười

"Ông chủ, tôi đã làm theo lời ông rồi"- anh phục vụ vừa mang đồ cho cô nói

"Tốt lắm, cậu làm việc tiếp đi"

"Vâng"

_ Đọc gần hết cuốn sách, nghe gần hết list nhạc cô đứng dậy vươn vai một cái

"Sáng nay thư giãn đủ rồi chắc Quỳnh Chi đang đợi mình ăn cơm trưa, về thôi"

_ Chuẩn bị đứng dậy đi về thì cô nhìn thấy một đôi nam nữ đi từ trên tầng xuống

"Anh Vũ, bây giờ chúng ta đi ăn nhé? Em đói rồi"- cô gái

"Ừ đi thôi"- chàng trai

(Đó chẳng phải là...)

_ Cô nhắc điện thoại lên gọi cho ai đó

"Alo"- đầu dây bên kia nhắc máy

"Vũ, anh đang ở đâu thế?"- cô

"Anh đang ở nhà, anh đã nói anh bận rồi mà phải không?"- cậu

"Ở nhà? Thật sao? Anh không được nói dối em đâu nhé?"

"Anh nói thật, anh đang ở nhà mà"

"Được rồi, anh làm việc tiếp đi"- nói rồi cô cúp máy cái bụp

(Sao cô ấy lạ vậy?)- cậu suy nghĩ

"Anh Vũ, chúng ta đi ăn thôi"- Hà Trang nhõng nhẽo

"Ừ"- cậu

(Vây mà anh nói anh đang ở nhà sao?)- cô đứng nép vào tường không để cho cậu và Hà Trang nhìn thấy

_Sau khi cậu đi khỏi, cô như bị rút hết sức lực ngồi khuyu xuống đất, ngay sau đó cô nhanh chóng rời đi

"Trưa nay được nghỉ sớm, mọi người hãy dọn dẹp đi"- chàng trai trong quầy thấy cô chạy đi thì vội nói và chạy theo cô

_Khi rời đi, cô nhanh chóng lái xe đến cánh đồng bỏ công anh-nơi dẫn cậu đến lần trước

"TẠI SAO? TẠI SAO CỜ CHÚ? TẠI SAO ANH LẠI NÓI DỐI EM?"- cô chạy ra giữa cánh đồng hét ầm lên

"EM ĐÃ LÀM GÌ SAO HAY SAO? HAY LÀ ANH CHÁN EM RỒI?"- nước mắt cô không tự chủ mà bắt đầu chảy ra

"GIẢ DỐI, MẤY NGƯỜI ĐỀU LÀ GIẢ DỐI, TÔI ĐÃ LÀM GÌ ĐỂ MẤY NGƯỜI ĐỐI XỬ VỚI TÔI NHƯ THẾ?"

"Tại sao? Anh tại sao lại nói dối em?"- cô ngồi xuống ôm mặt khóc nức nở

_Từ xa có người con trai đứng từ xa nhìn cô khóc mà tim thắt lại."Sao em phải tự mình chịu đựng như thế cơ chứ?", chàng trai từ từ tiến đến gần cô

"Ngọc Vy..."- chàng trai khẽ gọi

"Anh Minh"- cô ngẩng lên nhìn Khánh Minh với khuôn mặt ướt đẫm nước mắt

"Em đừng khóc nữa được không? Nhìn em như vậy anh đau lắm"- Khánh Minh ngồi xuống lau nước mắt cho cô

"Anh Minh, em..."

"Đừng nói gì cả, mọi chuyện anh đều chứng kiến hết rồi, nếu muốn khóc thì em hãy cứ khóc đi, anh không nhìn đâu"- nói rồi Khánh Minh quay mặt đi

_Lập tức cô òa lên khóc nức nở. Vẫn câu nói ấy, câu nói mà mỗi lần cô khóc Khánh Minh đều nói như vậy "nếu muốn khóc thì em hãy cứ khóc đi, anh không nhìn đâu", dường như lần nào nghe xong câu ấy cô đều òa lên khóc như một đứa con nít vậy. Khánh Minh đưa tay vỗ về cô. Một lúc sau

"Bánh lúc này em ăn có vừa không?"

"Bánh? Là chiếc bánh ở cửa hàng sao?"- cô thút thít

"Đúng rồi"

"Ngon lắm, mà sao anh biết em ở đó?"

"Bánh đây là anh tự tay làm cho em đây"

"Anh làm sao?"

"Ừ, quán coffee đó là của anh"

"Là anh mở sao?"

"Ừ"

"Oaaaaa, không ngờ đại thiếu gia Hoàng Khánh Minh lại là ông chủ của một tiệm coffee nha"- cô hết sức ngạc nhiên

"Sở thích thôi, cũng như lần nào em đến quán anh cũng uống latte này, vừa đọc sách vừa nghe nhạc nữa"

"Anh theo dõi em hay sao?"

"Không hề nha, quán anh có camera mà việc gì anh phải theo dõi"

"Xiiiiiiii"- cô bĩu môi

"Em đói chưa? Chúng ta đi ăn nhé?"

"Được thôi, dù sao em cũng không muốn về nhà"

"Vậy ra ngoài đi để anh đi lấy xe"

"Được"- sau đó cô nhắn cho Quỳnh Chi báo rằng mình không về

Khánh Minh vừa đi lấy xe vừa nghĩ (Em vẫn dễ dãi như ngày bé, chỉ cần nói chuyện một chút là em nín khóc ngay. Ngọc Vy à, cho dù người em yêu hay là người em chọn đi đến cuối cùng không phải là anh thì anh vẫn sẽ luôn ở bên cạnh an ủi, quan tâm, giúp đỡ và bảo vệ em với cương vị là một người anh trai. Sau này hãy sống thật hạnh phúc nhé, người con gái anh đã từng yêu)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Nói dối

Ngày hôm sau cô chỉnh lại tinh thần, mấy tuần vừa qua mệt mỏi quá rồi. Cô dự tính sẽ đi bộ đến trường nên dậy sớm, xuống đến cửa thì thấy Khánh Minh đứng ngoài cổng

"Anh Minh, sao anh lại đến đây? Anh không đi làm sao?"- cô ngạc nhiên

"Đi làm gì chứ? Người ta vì ai đó đứng đây đợi lâu lắm rồi đó"- Quỳnh Chi bước ra với bộ đồng phục trên người

"Nhóc con nói nhiều làm gì đi học mau lên"- Khánh Minh

"Xiiiiii, anh còn đuổi em đi sao? Cùng chơi với nhau từ nhỏ mà sao anh thiên vị chị ấy thế? Rõ ràng đến đây từ sớm để đợi và đưa chị ấy đi học rồi"- Quỳnh Chi

"Quỳnh Chi, dạo này em nói nhiều thế? Có tin anh đánh em không?"- Khánh Minh giờ nắm đấm hăm dọa

"Ble, em không sợ, em có chị Vy bảo vệ rồi"- Quỳnh Chi lè lưỡi rồi trốn ra sau lưng cô

"Phạm Quỳnh Chi, em ra đây ngay cho anh"

"Em đi học đây, hai người đi thông thả"- Quỳnh Chi nói rồi phóng vút đi mất dạng

"Hai người thật là...nếu sống cùng một nhà chắc chẳng mấy chốc banh luôn ngôi nhà quá"- cô lắc đầu buồn cười

"Em chịu cười rồi hả? Anh cứ nghĩ là hôm nay tâm trạng em sẽ không tốt chứ?"

"Em gái của anh yếu đuối đến thế hay sao?"- cô cười nhạt

"Không hề, được rồi, mời công chúa nhỏ của anh lên xe"- Khánh Minh mở cửa xe cho cô

Lúc cô định bước lên xe thì nhận được cuộc gọi của cậu, ngay lập tức cô dập máy. Không gọi được cho cô cậu liền nhắn tin "Em đã đi học chưa? Anh đến đón em nhé?" "Không cần"

"Chúng ta đi thôi"- cô bước lên xe

Khánh Minh thấy cô như vậy thì cũng không nói gì. Tại trường học của cô

"Đến nơi rồi, em vào đây anh về cẩn thận"

"Em không ăn sáng sao?"

"Em không muốn ăn"

"Không được, không muốn cũng phải ăn. Bữa sáng rất quan trọng, anh không muốn em bỏ bữa như thế"

"Nhưng..."

"Em mà không ăn thì anh từ mặt em luôn đấy"

"Được rồi em hứa sẽ ăn, anh về đi"

"Nhớ đây, anh sẽ gọi điện kiểm tra"

"Được rồi"- cô từ tốn bước vào trường đi thẳng vào căn tin

"Oh, tao có nhìn nhầm hay không đây?"- nhỏ thấy cô thì dụi dụi mắt ra vẻ ngạc nhiên

"Là anh Minh bắt tao ăn sáng"- cô giải thích

"Lợi hại, quá lợi hại"

"Anh ấy nói nếu tao không ăn sẽ từ mặt tao"

"Vậy lần sau nếu mày không ăn thì tao sẽ dùng chiêu này với mày"

"Dù có làm như vậy thì tao cũng không ăn đâu vì tao biết mày không có đủ khả năng để từ mặt tao trong vòng 1 giờ đồng hồ"- cô nhếch mép trêu chọc

"Mày...mày...Hừ đợi đó, cả ngày hôm nay tao sẽ không quan tâm đến mày nữa"

"Ừ, tao sẽ đợi"

_Nhỏ tức đến bốc hỏa, sát khí cứ tỏa ra liên tục khiến mọi người xung quang rùng mình. Cả hai ngồi ăn mà không nói chuyện với nhau câu nào, bỗng nhiên có hai đứa con gái ăn mặc thiếu vải trang điểm lòe loẹt đi tới đập mạnh tay xuống bàn của cô

"Đập thế cái bàn nó không đau đâu mà là cái tay cô đau đấy"- nhỏ

"Mày trật tự đi, tao đến đây nói chuyện với con nhãi này chứ không phải mày"- một đứa nói

"Cô mới là người phải im miệng đấy, thứ nhất cô không có đủ tư cách để nói chuyện với tôi và thứ hai cô không có quyền nói bạn tôi phải im miệng"- cô vẫn thờ ơ thức bữa sáng của mình và nói

"Mày..."

"Haha, bị đá đến nơi rồi mà vẫn còn to mồm, mày tưởng có hotboy No.1 của trường bảo vệ là mày ghê lắm à?"- đứa còn lại

"Kể cả có như vậy thì tôi cũng không cần sự bảo vệ từ anh ta"

"Mày dám nói hoàng tử của trường như vậy, để tao cho mày biết tay"- ả ta vung tay lên định tát cô thì có người giữ tay ả lại

"Đánh cậu ấy? Ha, cô không đủ tư cách"- nhỏ nói rồi hất tay ả ra khiến ả ngã nhào xuống đất

"Mày dám đánh bạn tao, tao liều mạng với mày"

"Cho dù cô có dùng cả cái mạng của mình cũng không đánh nổi tôi đâu, đừng có làm lãng phí sức lực của tôi"- nhỏ đẩy người còn lại khiến ả ta nằm đè lên người bị ngã trước

"Bắn tay"- nhỏ phất tay

_Cô mỉm cười nhìn nhỏ, thấy vậy nhỏ đỏ mặt quay đi

"Tao biết mày vẫn quan tâm đến tao mà"

"T...t...tao không thèm"

"Vậy sao mày không để chúng đánh tao? Chặn làm gì?"- cô vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi

"Thì...thì thấy chúng ngứa mắt nên đánh, ch...chẳng liên quan gì đến mày"- nhỏ ngượng đến đỏ cả mặt

_Cô đi thẳng đến trước mặt nhỏ, giờ đồng hồ ra và chỉ chỉ "Haiz, xem ra mày còn phải cố gắng nhiều, mới được có 7 phút đồng hồ thôi mà"- cô nói rồi xách cặp lên lớp trước. Nhỏ đủ thông minh để hiểu ý của cô là gì (Trời ơi, tức chết tôi mà)- nhỏ hung hăng xách cặp lên lớp

_Vừa lên tới lớp, cô đã thấy đang ngồi với đó nhưng cũng không để ý nữa mà đi về chỗ của mình lấy headphone và sách ra đọc. Thấy thái độ hờ hợt của cô thì cậu tức giận

"Ngọc Vy,..."- cậu gọi

_Cô ngược lên nhìn cậu và bỏ tai nghe ra:"Có chuyện gì sao?"

"Em...giận anh à?"

"Không có lí do để mà giận"

"Anh đã làm gì sao hay sao?"

"Em nghĩ anh nên tự tìm hiểu"

"Ngọc Vy à, anh..."

"Em không muốn nói chuyện với ai hết, đừng làm phiền em!"- cô tiếp tục nghe nhạc

_ Cậu lùi thui đi về chỗ

"Này, Vũ và Vy lại cãi nhau à?"- nhỏ hỏi anh

_ Anh liền nhún vai tỏ vẻ không biết

"Bạn thân mà không biết"- nhỏ bĩu môi

"Chẳng phải em cũng thế sao?"- anh nói lại

"Kệ em"

_ Hết giờ học, cậu định giữ cô lại để hỏi rõ mọi chuyện thì cô đã về từ lúc nào. Còn cô thì thong thả đi dạo trên đường tai đeo headphone thì thoảng thì lại hát theo nhạc. Trên đường về cô đi qua một hồ nước thì có ai đó vỗ vai cô, vừa quay người lại thì cô hứng trọn cú tát của người đó. Lực tát rất mạnh công thêm việc tấn công bất ngờ khiến cô ngã xuống đất, khoe miệng chảy máu, tai nghe cùng máy nghe nhạc văng ra đập xuống đất dẫn đến việc bị hỏng. Cô ngước lên trừng mắt nhìn người vừa tát mình bằng đôi mắt sắc lạnh khiến người kia sợ bủn rủn nhưng vẫn cố mạnh mẽ

"Cái thứ con gái không biết nhục, rõ ràng đã bị hoàng tử của trường đá rồi mà vẫn mặt dày bám theo anh ấy"

"..."

"Vẻ mặt đó là sao đây? Thấy tao rồi sợ quá không nói lên lời à? Sáng nay ở trường mày mạnh miệng lắm mà"- cô gái sáng nay đến gây sự với cô nói

"Tôi đã nói cô không đủ tư cách để nói chuyện với tôi, cho nên nếu nói chuyện với cô thì tư cách của tôi sẽ bị hạ một bậc"- cô đứng dậy phui đờ và nhặt đồ mình lên

"Mày...mày...con nhãi chết tiệt này, mày dám nói tao như vậy sao? Tao sẽ cho mày biết tay!"- ả ta nói rồi xông vào định đánh cô

"Pấp..."- cô giữ chặt tay ả lại

"Ai đã đánh tôi một lần thì tuyệt đối sẽ không có lần thứ 2 đâu, nếu cô còn lòng hành nữa thì kể cả ông trời cũng không biết tôi sẽ làm gì cô đâu"- cô nhìn thẳng vào ả và nói với giọng lạnh như băng khiến ả ta sợ hãi

"Giờ thì biến đi trong khuôn mắt tôi"- cô hất tay ả ra rồi bước đi

_ Trong phút bốc đồng ả ta đã đẩy cô xuống nước giá lạnh gần đó rồi sau đó sợ hãi chạy đi. Còn cô, sau khi bị đẩy xuống nước thì toàn thân như bất động không thể làm gì được. Cô có hai điểm yếu lớn: một là khi những người thân của mình bị thương thì cô sẽ bị cơn giận chi phối mà hành động mất ý thức dẫn đến nhiều sơ hở, và hai là cô không biết bơi, khi xuống nước toàn thân của cô luôn bất động không thể làm gì. Ý thức dần dần mất đi, trong cơn mê cô cảm thấy mình được kéo đi đâu đó và nghe loáng thoáng có người gọi mình "Ngọc Vy...em mau tỉnh lại cho anh...Ngọc Vy, chết tiệt"

Lúc này hình ảnh cô nghĩ đến là cậu-người con trai mà cô đang yêu rất nhiều, thế nhưng cô lại thấy có bóng một cô gái xuất hiện và đưa cậu tách khỏi cô. Cô đau khổ ngồi khóc một mình và trên gương mặt xinh đẹp ấy một giọt nước lăn trên má cô

Giọt nước đó là nước mắt của cô khi thấy cậu rời xa mình trong cơn mê hay là đó là nước của hồ? Và người đã cứu cô là ai? Liệu sau khi cô tỉnh lại thì người đầu tiên cô nhìn thấy sẽ là cậu hay là một ai khác? Hãy đón xem chap tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chia tay

Cô hôn mê đã được một ngày kể từ khi bị đẩy xuống hồ khiến cho mọi người rất lo lắng

"Anh Minh, rốt cuộc mọi chuyện như thế nào? Tại sao Vy lại bị ngã xuống hồ"- nhỏ sốt sắng

"Anh cũng không rõ, khi anh chạy đến thì con bé đã được Thần Vũ cứu lên"- Khánh Minh

"Thần Vũ?"- nhỏ

"Đúng thế, cậu ta đã nhảy xuống hồ kéo Vy lên và đưa con bé cho anh"

"Tại sao cậu ta không trực tiếp đưa Vy vào bệnh viện, hai đứa nó là người yêu không phải sao?"

"Anh cũng đã hỏi y như em nhưng cậu ta chỉ lắc đầu không nói gì sau đó bỏ đi"

"Cả ngày hôm nay hai đứa nó lạ lẫm, không nói chuyện với nhau câu nào"- anh

"Có khi nào là vì chuyện đó không? Cho nên Vy mới tức giận?"- Khánh Minh lăm bắm gì đó

"Chuyện đó là chuyện gì? Anh biết chuyện gì giữa hai đứa nó hay sao?"- nhỏ nghe thấy vậy liền hỏi

"Haizzz, là thế này..."

Khánh Minh kể lại mọi chuyện ngày hôm qua cho nhỏ và anh nghe, càng nghe nhỏ càng thấy thương cho cô, vừa thương nhưng cũng vừa tức. Mọi chuyện đã như thế tại sao không cho cậu ta vài cái tát đi rồi nói rõ ràng mọi chuyện

"Em phải đi tìm cậu ta nói rõ mọi chuyện mới được"- nhỏ hùng hổ bước đi nhưng đi chưa được vài bước đã bị kéo lại

"Em định làm mọi chuyện rắc rối hơn hay sao? Đây là chuyện của họ hãy để họ tự giải quyết. Về phần Hà Trang anh cũng sẽ khuyên nhủ con bé cho nên em đừng lo nữa"- anh nhanh chóng kéo nhỏ lại

"Nhưng em không thể để Vy chịu ủy khuất như vậy được, anh không biết cô em gái của anh đã nói với em những gì đâu?!"- nhỏ bắt mắt

"Vậy con bé đã nói những gì?"

"Em...không thể nói"

"Được rồi, chuyện này tạm gác sang một bên, đợi khi nào Vy tỉnh lại thì chúng ta sẽ hỏi. Muộn rồi, anh sẽ đưa em về nghỉ ngơi"- anh

"Không em không về, em phải ở đây với Vy để bảo vệ cậu ấy"

"Dạo này em hay chống đối anh nhì? Có phải anh chiều em quá rồi phải không?"- anh tỏ sát khí

"Mặc kệ em, em muốn ở đây"

Anh có nói thế nào thì nhỏ cũng không chịu về nên anh đã nhìn sang Khánh Minh với ánh mắt cầu cứu

"Ồ đây có anh rồi, em không phải lo"- Khánh Minh lên tiếng

Vừa dứt lời Khánh Minh nhận được hai ánh mắt: một là ánh mắt cảm ơn của anh hai là ánh mắt như muốn giết người của nhỏ thì hối hận ngay lập tức. Thà bảo hấn đi chết còn hơn là chống đối lại cô hay nhỏ

"Nếu vậy thì em sẽ ở đây cùng anh ấy"- nhỏ vẫn ương bướng

"Anh không cho phép"

"Từ khi nào em cần sự cho phép của anh thì mới được làm vậy?"

"Từ khi làm người yêu anh, bây giờ anh cho em hai sự lựa chọn: một là em tự về hai là anh "vác" em về"

"Em không chọn, em đã nói là em sẽ ở đây và em nói thì em sẽ làm"

"Vậy là em bắt anh phải làm vậy rồi"- anh nói rồi nhanh chóng bế nhỏ lên rồi đi về mặc cho nhỏ có "quấy" thế nào đi nữa

"Hai đứa này thật là..."- Khánh Minh lắc đầu ngán ngẩm rồi bước vào phòng bệnh của cô

Sáng hôm sau-một buổi sáng trong lành và mát mẻ mặc dù đang trong mùa đông lạnh giá. Tại căn phòng nào đó của bệnh viện có một người con trai đẹp như thiên sứ vẫn đang chìm vào giấc ngủ say mà không hề hay biết người con gái bên cạnh mình đã tỉnh từ khi nào và đang nhìn mình mỉm cười

"Thật tội cho anh quá, đã chăm sóc em cả hai ngày hôm nay sao?"- cô cảm thấy áy náy đối với người con trai bên cạnh mình

"Cạch..."- cửa phòng bật mở, lại một người con trai đẹp như thiên sứ nữa bước vào

"Em tỉnh rồi?"- cậu thấy cô đang ngồi đó thì hỏi

"Tỉnh hay không có liên quan đến anh sao?"- cô lạnh giọng

"Ngọc Vy, anh cần nói chuyện với em"

"Còn em thì không"

"Tại sao chỉ trong một đêm mà em lại thay đổi như thế? Nói cho anh biết anh đã làm gì sai sao?"

"Người thay đổi không phải em hơn nữa chính bản thân anh không biết mình sai ở đâu hay sao?"

"Không biết anh mới hỏi"

(Ồ, cũng đúng)- cô

"Ngọc Vy anh cần em cho anh một câu trả lời thích đáng"

"Trả lời thích đáng? Câu đó phải để em nói mới đúng"

"Là sao?"

"Anh đã nói dối em"

"Nói dối? Khi nào chứ?"

"Hai ngày trước, tại quán coffee mà chúng ta hay đến, em đã thấy anh đi cùng với Hà Trang"

"Em đã thấy sao?"

"Đúng, em đã nhìn thấy nhưng tại sao khi em hỏi anh lại nói mình đang ở nhà? Lại còn bận việc, hơn nữa lúc đó em cũng đã hỏi anh đến hai lần, anh không thể nói thật cho em biết được hay sao?"- nước mắt cô không tự chủ mà rơi xuống và vô tình đánh thức người nào đó dậy

"Ngọc...Ngọc Vy? Sao em lại khóc?"- Khánh Minh hoảng hồn

"Em không sao, giờ anh trả lời đi, lí do anh nói dối em là gì?"- cô nhìn cậu với ánh mắt kiên định

_ Lúc này Khánh Minh mới ý thức được có thêm "ai đó" trong phòng

"Vy...anh xin lỗi, anh không nói được"

"Không nói được? Haha vậy anh nói cho em biết đi có phải từ trước đến giờ em đều tự mình đa tình không? Lattee-đồ uống mà em yêu thích có phải vì Hà Trang thích uống nên anh mới đưa em đến đó?"

"Vy, không phải như em nghĩ đâu, anh..."

"Đủ rồi, thực sự em mệt mỏi lắm rồi, nếu như đến cả chuyện nhỏ như thế này anh cũng không giải thích cho em được thì em nghĩ chúng ta đừng gặp nhau nữa"

"Vy...ý em là gì?"

"Chúng ta...chia tay đi"- để nói được những lời này cô đau khổ vô cùng

"PHẠM NGỌC VY, em đừng có đùa anh, nói đi là em đang đùa đúng không?"- cậu lao đến giữ chặt vai cô

"Em không đùa, chúng ta chia tay đi"- cô đứng lên hất tay cậu ra

"Anh không tin, Ngọc Vy em đừng có đùa nữa được không? Anh thật sự không thích như vậy đâu"- cậu lo sợ

"Không tin phải không? Được..."- cô lập tức đẩy cậu ra xa, túm lấy cổ áo Khánh Minh và hôn

_ Hành động này của cô khiến cậu và hân (Khánh Minh) chết sững

"Anh từng nói là thích em đúng không? Vậy bây giờ em sẽ là người yêu của anh"- cô nhìn Khánh Minh điềm tỉnh nói

"Em...em..."- cậu lấp ba lấp bắp rồi ngay lập tức bỏ chạy ra ngoài

"Người vừa chạy ra là Thần Vũ phải không?"- anh

"Đúng rồi, nhưng anh có nhìn thấy giống em không? Hình như cậu ta đang..."

"Khóc?"- nhỏ và anh đồng thanh

"Chắc chúng ta nhìn nhầm rồi"- nhỏ

"Ừ không phải đâu"- anh nhanh chóng phủ nhận

_Còn cô ngay khi cậu vừa ra khỏi phòng thì sức lực như bị rút cạn hết liền khuỵu xuống sàn nhà bật khóc nức nở

"Ngọc Vy...tại sao em phải giày vò bản thân như vậy chứ?"- Khánh Minh thấy cô như vậy thì đau lòng

"Em xin lỗi, hành động của em vừa rồi thật không phải"

"Không sao, anh có thể hiểu"

_Khi anh và nhỏ vào phòng thì thấy cô như vậy liền lao ngay đến hỏi tới tấp

"Vy, mày sao vậy? Sao lại khóc như thế? Thần Vũ làm gì mày hay sao? Để tao đi xử hần giúp mày nhé?"- nhỏ

"Hai người vừa cãi nhau hay sao? Tôi vừa thấy Vũ chạy ra ngoài rồi còn khóc đấy. Cả hai người đều khóc tức là có chuyện, vậy chuyện xảy ra là gì?"

"Hai đứa thôi đi được không? Không thấy Vy đang mệt hay sao mà hỏi lảm nhảm?"- Khánh Minh bực tức

"Được rồi, vậy nói tao nghe hần ta đã làm gì mày?"- nhỏ bình tĩnh lại và hỏi

"Bọn tao...chia tay rồi"

"ĐOÀNG..ĐOÀNG.." - anh và nhỏ nghe xong thì như sấm đánh ngang tai đứng im như phỗng

_Mọi chuyện càng ngày càng rối tung lên khi cậu không thể giải thích với cô mọi chuyện ngày hôm đó. Trong khi cô và cậu đau khổ tột cùng vì lời nói chia tay của cô thì lại có người vô cùng vui vẻ khi đã loại bỏ được đối thủ. Cả 4 người: cô cậu anh nhỏ đâu hề biết rằng mình đang là một quân cờ chịu sự điều khiển của người khác và người đó không ai khác chính là cô em gái yêu quý của anh-Lâm Hà Trang. Liệu về sau Hà Trang có làm quá đáng hơn hay không? Liệu tình cảm đã rạn nứt của cô và cậu có nối liền được hay không? Mọi chuyện sẽ được rõ ràng trong những chap sau...nhớ đón xem nhé. Cát thân ái gửi lời chúc tốt đẹp đến mọi người

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đau

"Ch... Chia tay?"- đồng thanh

"Ukm"- cô gật đầu

"Nhưng tại sao?"- anh

"Đúng vậy, ai người đang rất yêu nhau cơ mà sao lại dùng một cái chia tay?"- nhỏ

"Khánh Minh đã kể cho hai người chuyện lần trước rồi đúng không?"- cô cười buồn

"Ừ, kể rồi"- đồng thanh

"Thì cũng tại vì chuyện đó, tôi đã rất mong có một lời xin lỗi và một lời giải thích chính đáng nhưng không, anh ta không hề có ý định đó"

"Không thể nào, tôi không tin Vũ là người như thế. Chơi với nó từ nhỏ nên tôi biết tính nó như thế nào"- anh phủ nhận

"Tính cách có thể thay đổi theo thời gian, anh chơi với anh ta từ nhỏ thì làm sao có thể nhận ra sự thay đổi đó?!"- cô

"Chính vì chơi từ nhỏ nên nếu nó thay đổi thì người nhận ra đầu tiên sẽ là tôi, cho nên đừng suy diễn bừa bãi nếu mọi chuyện chưa xcs thực"- anh

"Cho dù có là vậy thì cả hai cũng đã đường ai nấy đi, tôi là người buông xuôi trước chẳng lẽ giờ lại yêu cầu quay lại với anh ta hay sao?"- cô

"À...chuyện đó..."

"Khánh Minh em muốn xuất viện, anh có thể giúp em không?"

"Được anh sẽ làm thủ tục"

"Bây giờ tôi muốn nghỉ ngơi, mọi người không phiền chứ?!"

"Vậy bọn tao về trước, mày nghỉ ngơi đi"- nhỏ

"Bảo Thy, mày có thể...?"- cô

"Thiên, anh về trước đi"

"Ừ"

Sau đó anh và Khánh Minh ra ngoài để cô và nhỏ nói chuyện trong phòng. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn những chiếc lá đang rụng dần vì mùa đông lạnh giá mà thở dài bất giác hỏi

"Liệu có phải từ trước đến giờ là tao tự mình đa tình không?"

"Tao không nghĩ như thế đâu, Vy à mày đừng có như thế nữa được không? Tao thấy Thiên nói đúng, chưa chắc Vũ đã là người như vậy, có lẽ là hiểu lầm gì đó, mày hãy thử tin một lần xem"- nhỏ nhìn cô mà thấy buồn lây

"Tao muốn tin lắm...hức...nhưng mà tao không thể"- cô quay ra nhỏ nói mà mắt đã phủ một lớp sương

"Ngọc Vy..."

"Thật sự...mọi chuyện không như tao nghĩ phải không? Chỉ là...hức...tao tự suy diễn thôi phải không?"- cô bật khóc

"Nghỉ ngơi đi, hiện tại mày nghĩ nhiều quá rồi đấy"- nhỏ đi đến ấn cô xuống giường

"Tao không muốn nghỉ mày trả lời đi, liệu có phải quyết định này của tao là sai lầm không?"- cô bật dậy

"Ngọc Vy, bây giờ mày phải bình tĩnh thì mới giải quyết được chuyện, cho nên..."

"Trả lời tao đi, mày trả lời tao đi"- cô kích động"

"Tao xin lỗi... Bộp.."- nhỏ đánh vào gáy cô khiến cô ngất đi

"Mày mệt rồi quá rồi, nghỉ ngơi đi"- nhỏ đỡ cô xuống giường

Những ngày sau đó mọi chuyện đều đã trở về quỹ đạo của nó, chỉ khác mỗi cô và cậu là không hề nói chuyện gì ngay cả với vai trò là bạn cùng lớp. Mỗi lần ra ngoài hay đi đâu đó mà vô tình gặp mặt cậu thì cô đều cúi gằm mặt mà đi qua, hành động đó đã vô tình làm cho cả hai trái tim đau thất lại. Tất cả dường như trôi qua một cách êm đềm nếu như cô không gặp Hà Trang vào ngày định mệnh đó:

"Cô muốn gặp tôi để làm gì?"- cô ngồi đối diện với Hà Trang:"Nếu như cô gặp tôi để nói chuyện về anh ta thì tôi xin phép"- cô định đứng dậy đi về thì Hà Trang lên tiếng

"Chị đã chia tay với anh Vũ rồi thì sao không dứt điểm đi?!"

"Dứt điểm?"

"Đã chia tay tức là có lí do nhưng lí do của chị không đủ thuyết phục để anh ấy rời xa chị"

"Chẳng phải bây giờ chúng tôi không nói chuyện với nhau nữa hay sao? Điều cô muốn không phải như thế à?"

"Đó đúng là điều tôi muốn thế nhưng tôi còn muốn nhiều hơn thế, tôi muốn anh ấy là của tôi và hoàn toàn thuộc về tôi. Chị nghĩ khi ở bên cạnh tôi mà anh ấy lại luôn nghĩ về chị?"

"Haha, cô là đáng trách cứ tôi sao?"- cô giễu

"Tùy chị nghĩ"

"Đừng có nghĩ xấu cho tôi như thế chứ, nếu có trách thì hãy trách cô không đủ năng lực để kéo anh ta về bên mình. Nếu không còn gì để nói thì tôi xin phép, cô đang làm tôi trễ hẹn với bạn đấy"- cô đứng dậy

"Chị... Hừ tôi không cho chị đi"- Hà Trang kéo tay cô

"Tôi đi hay không chưa đến lượt cô cho phép"- cô hất tay ra khiến Hà Trang ngã xuống đất và vô tình đụng phải cái cốc khiến nó vỡ choang

(Không phải chứ? Mình còn chưa dùng sức, cô ta là đang diễn kịch sao?)- cô nghĩ

"Hà Trang..."- một giọng chột vang lên và một thân ảnh lao đến đỡ Hà Trang dậy

"Em có sao không?"- cậu lo lắng hỏi

"Em không sao, chiếc cốc này bị vỡ rồi có khi chị ấy cũng bị thương, anh mau ra xem chị ấy đi"- Hà Trang chỉ về phía cô

"Là cô ta đẩy em thì sao có thể bị thương cơ chứ? Em lo xa quá rồi đấy"- cậu

"Anh nói tôi làm cô ta bị thương hay sao? Anh có mắt không vậy?"- cô bực mình

"Vũ anh đừng nghĩ xấu cho chị ấy, chị ấy chỉ lỡ tay làm em ngã thôi chứ chị ấy không có ý gì đâu!"

(Ha, nói như vậy thì chẳng phải chính miệng cô ta nói mình đẩy sao?)

"Cô là đang đổ tội cho tôi à?"- cười khinh

"Không phải cô làm hay sao? Nếu như vô tình thì cả hai đều bị ngã chứ tại sao cô lại đứng một mình?"- cậu tức giận

"Anh vẫn không tin? Ha nực cười, tôi nghĩ chắc là từ trước đến giờ anh cũng chưa bao giờ tin tôi nhỉ?"

"Cô muốn nghĩ sao thì nghĩ"

"Anh Vũ, em..."

"Đừng nói gì cả, chúng ta đi thôi"- cậu đỡ Hà Trang dậy và bỏ đi

Hà Trang được cậu đỡ đi mà trên môi nở nụ cười đắc thắng: không ngờ cô ta dễ dàng sập bẫy như vậy, xem ra mình đã đánh giá cô ta quá cao rồi. Còn về phía cô, sau khi cậu bỏ đi cô cứ thất thần đi trên đường mà không chú ý gì cả: câu nói lúc này là sao? Chẳng lẽ từ trước đến giờ cậu chưa từng tin cô đến một lần? Cô cũng là con người mà, cũng biết đau cũng bị thương chứ có phải không đâu, mà tại sao cậu lại nói cô như vậy? Cô nghĩ lần này cô sai thật rồi, cô đã sai khi chọn yêu cậu. Từ trước đến giờ cô luôn phủ nhận cái gọi là "tình yêu" vì cô mặc niệm những thứ đó là vô bổ hơn nữa nó còn làm cho con người tổn thương. Thế nhưng từ khi gặp cậu cô đã biết thế nào là yêu, đã biết được khi yêu hạnh phúc như thế nào. Người mang hạnh phúc đến cho cô là cậu và người dập tắt nó cũng chính là cậu. Cô nghĩ ngay từ đầu cô đã đi lầm đường rồi, thực sự lầm rồi. Cô cứ suy nghĩ mà không hay mình đã đi xuống lòng đường từ khi nào và có một chiếc xe ô tô đang lao đến cô với tốc độ kinh hoàng. Người đi đường liên tục hô lên nhưng tai cô ù đi mà cứ đứng trân trân nhìn chiếc xe lao vào mình. Trong đầu cô lúc này bỗng có ý định buông xuôi tất cả thì có một thân ảnh lao ra kéo cô vào trước khi chiếc xe tới, cả hai ngã xuống lề đường cùng với sự thờ phào của mọi người. Cô vì đang thất thần cộng với chấn động mạnh khi ngã xuống nên đã ngất đi. Người kia thấy cô không có động tĩnh gì liền ngay lập tức đưa cô vào bệnh viện

Người đã cứu cô là ai? Là cậu hay một ai khác? Và sao dạo này cô lại hay gặp tai nạn như thế? Đầu tiên là bị đẩy xuống nước sau đó là tai nạn xe hơi. Liệu có phải là ai nghĩ kế hại cô không hay là đó đơn giản chỉ là tai nạn? Hãy đón xem chap tiếp theo nhé

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hôn

Chương trước

Tại một căn phòng của một căn biệt thự lộng lẫy, có một cô gái đẹp tựa thiên thần đang chìm vào giấc ngủ say mà không hay biết chàng trai bên cạnh đang nhìn mình chăm chăm. Được một lúc cô gái khẽ cựa mình tỉnh dậy

"Ủm... Đau đầu quá đi mất"- cô ngồi dậy với cái đầu đau như búa bổ của mình

"Ồ...phòng mình lạ quá?!!! Sao lại có màu xám tro? Mình nhớ phòng mình màu xanh ngọc cơ mà?!"

"Hay là mình đang mơ? À không có khi bị ảo giác cũng nên. Đúng rồi ảo giác chắc chắn là ảo giác"- cô tự lẩm bẩm một mình

_ Hành động đó đã thu vào tầm mắt của một người khiến người đó cười khẽ

"Này cô ngốc thật hay giả ngốc vậy?"

"AAAAAAAAAAAAAAAA"- cô hét ầm lên khi thấy "thứ gì đó" đang ngồi chênh ềnh ở sofa trong góc phòng

"A...anh là ai? Ta..tại sao anh vào được phòng tôi? Mục đích của anh là gì? Cướp? Trộm? Hay anh là biến thái?"- cô tuôn một tràng

_ "Ai đó" nghe cô nói mà sầm mặt lại, đường đường là thiếu gia kiêm chủ tịch tập đoàn nhà họ Triệu, tuổi trẻ tài cao, đẹp trai ngồi ngồi mà lại bị cô gái này xem là trộm cướp và biến thái ư? Thật tức chết mà!

"Này cô, sao cô có thể phán bừa khi chưa biết rõ sự tình thế nhỉ?"- hấn nói

"Vậy anh là ai mau nói đi, còn..còn nữa nói luôn cả mục đích của anh ở phòng tôi là gì?"

"Haizz, tôi hỏi thật là cô bị ngốc thật hay giả ngốc đây? Đây là biệt thự nhà họ Triệu hơn nữa chỗ cô đang ở là phòng của tôi. Và tôi cũng chính là đại thiếu gia ở cái nhà này. Thùng tai ra chưa?"

"Oh, vậy không phải phòng mình à?"

"Chứ còn gì nữa"

"Ặc, sao anh không nói sớm?"

"Cô có để cho tôi nói sao?"

"À..à.."

"Sao cô có thể đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như thế chứ?"- hấn day day thái dương

"Cứu mạng? Anh có cứu tôi à?"- cô ngây ngô hỏi

(Cô ta bị chap mạch ở đâu rồi hay sao?)- trên đầu hấn rắc đầy hắc tuyến

"Này này trả lời đi chứ"

"Phải, tôi đã cứu cô. Cái mạng của cô cũng lớn lắm, sắp chết đến nơi rồi còn được cứu"

"À cảm ơn"- cô chột buồn khi nhớ đến lí do mình suýt mất mạng

"Không có gì, chẳng qua thấy chết mà không cứu thì thật mất mặt cho tôi quá thôi"

"..."

_ Không nghe đối tượng nói gì thì hấn liền quay sang chỗ cô thì thấy mắt cô rũ xuống ần sâu trong đó là nỗi buồn man mác vô tình bị hấn khơi dậy

"Cô không sao chứ? Không được khoẻ ở đâu à?"

"Không sao, cảm ơn anh đã chăm sóc cho tôi"

"Thật chứ? Tôi thấy sắc mặt cô không được tốt lắm"

"Chỉ là tâm trạng không được tốt"

"Không tốt vậy thì chia sẻ đi"

"Hả? Gì?"

"Chẳng phải tâm trạng cô không tốt sao? Thì hãy chia sẻ đi, tôi sẽ lắng nghe"

"Anh thật tốt sẵn sàng lắng nghe tôi mặc dù tôi với anh chẳng quen biết gì cả. Giá như anh ta cũng chịu lắng nghe và thấu hiểu tôi thì tốt biết mấy..."- càng nói giọng cô càng nhỏ và tịt hấn

"Gì đây? Một cô gái xinh đẹp như cô mà lại thất tình sao? Tên kia chắc phải ngu ngốc lắm nhỉ khi đã bỏ mặc cô như thế?"- hấn cười cười

"Đúng, là ngu ngốc nhưng không phải anh ta mà là tôi, tôi đã sai lầm khi chọn anh ta cho nên hậu quả bây giờ tôi phải chịu"- nước mắt cô bỗng nhiên tuôn

ra khiến hấn lúng túng

"Này, cô đừng khóc chứ?! Tòì..tòì không biết đồ con gái khóc đâu"

"Tòì...không sao"- cô lau những giọt nước mắt trên má

"Còn nói không sao? Rõ là đang nhin khóc đến rung cả người kia kia. Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi đừng nhin làm gì, tôi sẽ không nhin cô đâu"

_Như vừa nghe được câu nói quen thuộc cô liền bật khóc nức nở khiến ai nhin vào cũng thương tâm

"Haizzz..."- hấn thở dài

_10 phút sau đó

"Này, nín được rồi đấy. Khóc nhiều như vậy không sợ mất sức hay sao?"

"..."- ai đó vẫn còn khóc

"Được rồi được rồi, cô nín đi tôi sẽ đưa cô đi mua sắm, đi chơi, đi ăn được không?"

"..."- khóc to hơn

"NÀY"- hấn không chịu được mà quát ầm lên khiến cô giật mình nà khóc to hơn nữa

"Đám con gái mấy người thật rắc rối, có nín không thì bảo"

"Hức...hức... Anh..anh quát tôi"

"Cô...lớn đầu rồi mà như con nít vậy hả? Tòì mắng cô thì sao chứ?"

"Hức..hức không biết đâu, anh đền cho tôi đi"

-Khoé miệng hấn giật giật (Cô ta đích thị là bị chập mạch ở đâu rồi)

"Tôi hỏi cô lần cuối có nín không thì bảo?"

"Huhuhuhuhu..."

_Nhận được câu trả lời từ cô hấn ngay lập tức kéo cô sát về phía mình mà hôn cô. "Ai đó" đang khóc ầm lên thì ngạc nhiên ngay lập tức im bất không ho he một tiếng nào cả và tròn mắt nhin người trước mặt mình. Thấy cô không phản ứng hấn được đà lần tới nhẹ nhàng tách hấn rằng cô ra đưa lười vào trong và thưởng thức hết mật ngọt trong đó. Cô đang bất động thì như có dòng điện xẹt qua khiến cô giật mình vì hành động của hấn và ngay lập tức kháng cự cố sức đẩy hấn ra nhưng càng đẩy hấn càng ghi chặt cô hơn. Cuối cùng cô đuối sức chẳng thể làm gì đành mặc cho hấn làm. Cả hai hôn nhau à không nói đúng hơn là hấn hôn cô cho đến khi cả hai không còn chút đường khí nào thì hấn mới buông cô ra. Cô mặt đỏ bừng trăn trăn nhin hấn

"O...xin lỗi, tôi không cố ý, chỉ tại cô khóc ầm hết cả lên cho nên tôi mới làm như vậy. Thành thật xin lỗi"

"Kh...không sao, nhưng lần sau anh đừng làm như vậy nữa"

"Được, sẽ không có lần sau đâu"

"Mà bây giờ cũng khá muộn rồi, tôi xin phép về trước"- cô

"Để tôi đưa cô về"

"Không cần, tôi có thể tự bắt xe. Cả sáng hôm nay phiền anh nhiều rồi"

"Vây cũng được, mà cô có thể cho tôi biết tên và cách liên lạc không? Cô cũng cần phải trả ơn tôi đấy chứ?!"

"Không được rồi, nếu có duyên gặp lại tôi sẽ trả ơn anh và đồng thời cũng cho anh biết tên và cách liên lạc với tôi. Phải xem vận may của anh thế nào đã"- cô nói rồi bước đi

_Trong phòng, sau khi cô đi thì có ai đó bất giác sờ lên môi mìn mnh và mỉm cười."Thật ngọt. Cô gái, cô thật thú vị"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Gặp lại

Nhân vật mới: Triệu Từ Kỳ(hắn)-thiếu gia kiêm chủ tịch tập đoàn nhà họ Triệu. Tính cách lạnh lùng, bất thường, chỉ vui vẻ với người thân. Tuổi 20

_Tại một quán coffe nổi tiếng trong thành phố, có một chàng trai đẹp nghiêng nước nghiêng thành đang nhâm nhi li cà phê của mình. Thi thoảng ngó ra cửa như đang chờ ai đó, mà mỗi lần ngó ra cửa là khuôn mặt hoàn mĩ ấy lại lạnh thêm vài phần

"Thằng chết tiệt này, hẹn mình ra đây để làm cái quái gì không biết. Định cho mình leo cây hay sao?"- chàng trai tức giận nhìn đồng hồ

_ 10 phút sau

"30 phút rồi mà vẫn không thấy mặt, được lắm, mày mà vác mặt đến thì chết với tao"- chàng trai toả ra sát khí ngùn ngụt

_Bỗng ngoài cửa không khí xôn xao hẳn lên, từ ngoài lại một chàng trai mang khuôn mặt baby bước vào tiến đến chỗ con người đang bốc sát khí ngùn ngụt

"Yo, chờ lâu không?"- chàng trai mang khuôn mặt baby nói

"Mày còn hỏi sao? 30 phút rồi đấy"

"Hơ hơ, sao tao không biết nhỉ?"

"Thôi đi, rốt cuộc mày hẹn tao ra đây làm gì?"

"Bạn bè lâu không gặp mặt thì hẹn nhau ra nói chuyện không được à?"

"Mày có biết là tao rất nhiều việc không? Hôm kia tao mới về nước thôi mà việc đã ngập đầu rồi đây này"

"Xi... Mày nghĩ một hôm thì có chết đâu cơ chứ?"

"Mày có như tao đâu mà nói đơn giản vậy?"

"Tao không như mày nhưng tao hiểu mày"

"Hiểu, hiểu quá cơ"

"Tóm lại là mày có muốn đi chơi cùng tao hôm nay không?"

"Không rảnh"

"Hừ...được lắm"

"Mày..mày định làm gì?"

"Hehe, mày biết rồi đấy thôi"- mặt nham hiểm

"Kh...khoan đã. Cấm, tao cấm mày nói ra những lời ấy"

"Muộn rồi cưng"- chàng trai chuẩn bị lấy hơi để nói ra thì ngay lập tức bị bịt chặt miệng lại

"Rồi rồi, đi tao sẽ đi với mày được chưa? Làm ơn đừng có giờ cái trò sến sảm đó ra nữa

"Như vậy từ đầu có phải tốt hơn không?"

(Thằng bạn khốn nạn, Hoàng Khánh Minh mày đợi đấy)

_Vậy là hai chàng trai một mát một lạnh "tung tăng" đi trên đường và trở thành tâm điểm chú ý của con gái xung quanh. Không ai khác chính là Khánh Minh và.... Khánh Minh còn rắc thính khắp đường khiến bọn con gái ngất lên ngất xuống còn chàng trai còn lại thì sắc mặt tối sầm lại

"Mày làm ơn dừng cái trò đấy lại đi"

"Ô, mình đẹp mình có quyền chứ?! Sao này bắt tao dừng được?"

"Hừ, mày cứ đợi đi, tao sẽ bảo cô em gái mày trị mày"

"Ý mày nói Ngọc Vy sao? Haha, tao còn chưa trị nó thì thôi"

"Được lắm, cứ đợi đi"

"À, vậy mày có phiền không nếu tao rủ thêm người đi cùng chúng ta?"

"Nếu tao nói phiền thì mày vẫn sẽ rủ thôi"

"Ừm, hiểu nhau đấy"

_Một lúc sau, tại trung tâm thương mại lớn nhất có hai người con trai đẹp như thiên thần bước vào khiến không khí ồn ào hẳn lên

"Haizz, trời sinh ra tao đẹp quá làm gì để mà bị chú ý như thế này đây?!"- Khánh Minh thở dài

"Giờ tao mới biết mày có bệnh tự luyện khuôn khiếp đến thế?"

"Đấy không phải tự luyện"

"Ừ không phải tự luyện chỉ là tự ki thôi"

"Mây...mây..."

"Còn không mau đi? Định để bạn mày chờ đến bao giờ"

"Được lắm, mày đợi đấy"

"Tao sẽ chờ xem mày làm gì được tao hahaha"

(Thằng bạn trời đánh)- Khánh Minh toả sát khí ngàn ngạt rồi bước đi theo chàng trai kia

_Tại một quán ăn tên là Caramel có một cặp tình nhân đang ngồi thành thoi dút cho nhau ăn; nào là anh ăn cái này đi hay là em ăn cái kia đi trước sự ngưỡng mộ và ghen tị của mọi người. Vâng và đó chính là Vũ Thiên và Bảo Thy nhà ta. Hai người tình tứ và vô tình tạo ra những trái tim màu hồng bay lừng lờ khắp quán thì sự xuất hiện của hai chàng trai nọ khiến họ cụt hứng

"Ây ây, đây là nơi công cộng đấy nhé? Hai đứa đừng có làm mấy cái trò sến sẩm ở đây"- Khánh Minh tự nhiên kéo ghế ra ngồi

"Sến sẩm gì chứ? Đây là gửi gắm tình yêu anh hiểu không? Là gửi gắm đấy"- nhò đáp lại

"Rồi rồi, là gửi gắm"- Khánh Minh chịu thua

"Vậy đây là...?"- anh

"Đây là bạn anh, bọn anh thân nhau từ hồi trung học"

"Xin chào tôi là Triệu Tử Kỳ, rất vui được làm quen"

"Chào anh em là Trần Bảo Thy, đây là người yêu em tên Lâm Vũ Thiên"

"Rất vui được làm quen"- anh

"Tên này tính tình bất thường gần dở lắm, mấy đứa nên tránh xa ra thì hơn"- Khánh Minh

"Hoàng-Khánh-Minh mày muốn chết à?"

"Đấy anh nói có sai đâu?! Lại lên con rồi kìa"

_Vừa dứt lời ngay lập tức Khánh Minh nhận được lực bóp ở cổ không mạnh nhưng cũng làm anh cảm thấy khó thở

"Mày có giỏi thì nói lại xem"

"Tên chết tiệt này bỏ tay ra"

"Còn dám nói thế không?"

"Tất nhiên..."

"Vẫn còn dám?"- bóp mạnh hơn

"...Á không, không dám nữa"

"Mày cần thận đấy"- hấn thả tay ra

"Khụ...khụ..."- Khánh Minh ho sặc sụa

"Hahahahaaa..."- nhỏ và anh được trận cười sáng khoái

"Nín ngay"

"..."- nhỏ và anh im thin thít nhưng vai vẫn rung lên liên hồi vì nhin cười

"Có gì mà cười ghê thế? Tôi tham gia với được không?"- một giọng nói trong trẻo vang lên

"A mày đến rồi, mau vào đây ngồi đi- nhỏ kéo cô vào ngồi

_ Nghe thấy giọng nói quen thuộc hấn ngừng đầu lên thì thấy cô: (Là cô ấy..!!). Lúc này cô mới di chuyển tầm mắt sang "người nào đó" bên cạnh Khánh Minh thì bất ngờ

"Này, chúng ta cũng có duyên đấy chứ nhỉ? Xem ra vận may của tôi cũng tốt"- hấn cười nhìn cô nói

"Chắc vậy"- thu lại ánh mắt ngạc nhiên của mình cô bình thần ngồi xuống

"Thế nào? Bây giờ thì cô sẽ cho tôi biết tên và cách liên lạc chứ?"- hấn

"Được thôi, tôi tên Phạm Ngọc Vy là bạn thân từ nhỏ của con nhỏ này (chỉ nhỏ) là bạn cùng lớp của tên này (chỉ anh) và cũng là em kết nghĩa của anh Khánh Minh. 1234567890 đây là số của tôi, còn gọi được cho tôi hay không thì tùy anh sắp xếp"

"Cô đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?"

"Trước giờ tôi luôn thế với những kẻ có ý định xin số của tôi. Sao? Anh có ý kiến gì à?"

"Hừ được thôi, tôi sẽ hỏi thẳng Minh sau"

_ Từ nãy đến giờ có ba con người vẫn đang trở mắt ngạc nhiên nghe cuộc đối thoại giữa hai người

"Này, mày quen Vy sao?"- Khánh Minh

"Mới quen hôm qua"- hấn

"Hai người cũng có duyên đấy chứ?!"- anh

"Không hấn"- cô

"Vừa nãy anh nói ân nhân cứu mạng là sao?"

"À, chuyện là tôi đang đi xung quanh khu phố nhà mình thì nghe thấy tiếng mọi người hô lên "CẦN THẬN" thì quay ra liền thấy cô nhóc này đang đứng im như trời trồng nhìn chiếc xe ô tô lao về phía mình, vậy là tôi chạy ra cứu cũng may là không có việc gì"

_ Hấn vừa dứt lời thì Khánh Minh và nhỏ đập mạnh bàn đứng dậy

"PHẠM NGỌC VY"

"Haha, tôi cũng định kể cho hai người rồi đấy nhưng quên mất"- cô cười trù

"Mày được lắm, chuyện lớn như thế mà mày dám giấu tao?!"

"Em có tin là anh trói em lại xong đi đâu cũng mang theo em hay không?"

"Được rồi hai người bình tĩnh đi, cô ấy cũng đã không sao rồi mà"- hấn

"Đúng vậy và quan trọng là lí do gì khiến cô ấy bất cẩn như vậy?"- anh

_ Cô nghe anh nói thì giật mình

"Cũng không có gì, chẳng qua là đang suy nghĩ vấn đề nên không để ý đường thôi"

"Này, rõ ràng là bởi vì..."- hắn đang định nói thì nhận được ánh mắt cảnh cáo của cô liền im bật

(Nếu anh không có ý định chết sớm thì tốt hơn hết là im lặng đi)

(Rồi rồi biết rồi)

"Vy, có phải mày đã gặp Hà Trang và Thần Vũ không?"- nhỏ bắt giác hỏi

"Kh..không có gặp"

"Tao đã nhìn thấy họ"

"Ừ, đúng là đã gặp"

_Sau câu nói của cô thì mọi người đều im lặng không ai nói gì, không khí bỗng nhiên trùng xuống. Thấy có hơi ngột ngạt hắn vội lên tiếng

"Này Khánh Minh, hôm nay mày hẹn tao đi chơi cơ mà, sao lại ngồi đây nói chuyện không thể?"

"Đúng rồi đúng rồi, em nói xem chúng ta nên đi đâu chơi hả Vy?"

"Đi đâu cũng được"- cô

"Sao chúng ta không đến khu vui chơi nhĩ? Lâu rồi không đi đông người như thế này"- anh

"Được, nhất trí"- all

"Vây chúng ta đi thôi"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thừa nhận

Tại công viên giải trí một nhóm năm người: 3 nam 2 nữ tiến vào đã lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Nam thì mang vẻ đẹp hoàn mỹ nữ thì mang vẻ đẹp thiên thần khiến ai nhìn vào cũng không rời mắt đi được. Khánh Minh ngay lập "rắc thính" khiến bọn con gái la hét ầm ĩ lên

"Có thôi đi không?"- cô và hắn không ai bảo ai tự giác đập vào đầu Khánh Minh một cái đau điếng

"Huhu, hai người thật độc ác"

"Như vậy là quá xứng đáng với anh rồi"- nhỏ

"Em còn không mau chinh lại thằng người yêu em đi, nó còn ghê hơn cả anh ấy chứ?"- Khánh Minh đập lại

"Gi? Anh ấy đang ở cạnh em đây chứ đâu? Phải không Thiên Thiên... O...?"

_Nhỏ quay ra chỗ anh đứng thì đã thấy anh mất dạng, ngoảnh đi ngoảnh lại tìm thì thấy anh đang đứng chụp hình, bắt tay bắt chân, nói chuyện với bọn con gái. Ngay lập tức chạy ra lôi anh về

"Aaaaaaaa đau anh, Bảo Thy em bỏ tay ra"- anh kêu oai oái

"Cái tên đáng chết này, anh còn dám đi nói chuyện với gái à?"- nhỏ nhéo tai anh

"Không anh không dám, là họ lôi anh đi đấy chứ"- anh vùng vẫy

"Thôi đi, chú đừng có biện hộ. Anh đây rõ ràng thấy chú tự đi theo đấy nhá"

"Anh thôi đi, còn thêm dầu vào lửa nữa là sao?"- anh giữ tai mình nhưng vẫn cố quay sang nói

"Nghĩa là anh đi theo bọn con gái thật hả?"- nhỏ toả sát khí bùng bùng khiến anh nuốt nước bọt

"Kh...không phải"

"Anh còn dám chối?"

"Anh biết lỗi rồi, bỏ anh ra đi"- anh khóc không ra nước mắt

"Được lắm, anh cứ đợi đấy"- nhỏ tức giận bỏ đi

"Này này chờ anh với, anh biết lỗi rồi mà... Thy... Bảo Thy"- anh chạy theo nhỏ

"Chúng nó nói chuyện cứ như là không có mình ở đây ấy, chắc chắn, thật là tội nghiệp cái thân FA này quá đi"- Khánh Minh than

"Ngũ như mày có cầu xin thì người ta cũng không thèm lấy"- hấn giễu

"Thôi đi, mày không biết đấy thôi chứ tao chỉ cần huyết một cái là gái xếp thành hàng"

"Vậy anh thử đi"- cô cũng xen vào

"Em nói gì?"

"Em nói anh thử huyết đi, để xem gái của anh dài đến đâu?"

"Ngọc Vy em..."

"Không làm được đúng không? Mày học được tính chém gió ở đâu thế?"

"Hai người... Hừ Ngọc Vy, anh chơi với em từ nhỏ mà không bằng em quen tên này hai ngày hay sao?"- Khánh Minh ầm ừc

"Anh à, tên mà em quen hai ngày đã cứu em một mạng đấy"

"Em...em..."

"Haha mày xem, đến cả em mày cũng quay lưng với mày thì mày nên xem lại cách ăn ở của mình đi"

"Hừ, tức chết bốn thiếu gia mà"- Khánh Minh hậm hực

"Em đùa thôi, nếu anh còn đứng đó thì sẽ chẳng chơi được gì đâu. Hai người kia đã tách ra rồi nên em và tên này cũng không ngại mà tách ra và bỏ anh lại đâu"

"Em dám?"

"Sao không nhỉ?"- hấn nói rồi cầm tay cô kéo đi

"Tên kia mi làm cái gì vậy? Bỏ tay ra coi"- Khánh Minh lao đến hất tay hấn ra

"Chỉ là cầm tay thôi mà, phản ứng gì ghê vậy?"

"Chính vì thế nên tao mới phản ứng, mày đừng thấy Vy hiền mà được nước làm quá nhá?!"

(Cô ta mà hiền sao?)

"Chắc, mới nắm tay mà mày đã làm ầm lên thế rồi liệu nếu mày thấy tao với Vy hôn nhau thì thế nào?"- hấn bắt giác liếc sang cô

_ Cô nghe hấn nói mà như có dòng điện chạy qua liền giật mình mặt bỗng chốc đỏ ửng. Thấy phản ứng của cô như vậy hấn nảy ra ý trêu chọc

"Thử nghĩ xem nếu được chạm vào đôi môi mềm mại kia thì cảm giác thế nào nhỉ?"- hấn đi tới gần cô cúi mặt xuống

_ Cô giật mình, mặt đã đỏ hơn

"Em nghĩ sao hả Vy?"- hấn

"A...Anh dịch...dịch ra chút đi, sát quá rồi"

"Vậy sao? Anh nhớ hôm qua chúng ta còn sát hơn thế này cơ mà"

"CÁI GÌ? Ngọc Vy em nói xem hôm qua tên này đã làm gì em?"- Khánh Minh

"Chẳng...chẳng làm gì cả"

"Hừm, chỉ là động chạm cơ thể chút thôi"- hấn

"Động...động chạm cơ thể?"- Khánh Minh chờ người ra

"Đúng rồi"

"PHẠM NGỌC VY"

"Không phải theo nghĩa đó, anh đừng có nghĩ lung tung"- cô

"Vậy em giải thích cho anh mọi chuyện như nào?! MAU"

"Là...là hấn ta cưỡng hôn em"- cô nói mà "hưóc mắt lưng tròng" nhìn Khánh Minh

"Cái tên chết bầm này"- Khánh Minh gầm lên

(Haha, dám mách chuyện anh hôn tôi à? Tôi cho anh chết)- cô nghĩ

"Là tại Ngọc Vy khóc quá cho nên tao mới bắt buộc làm vậy"- hấn nhún vai

"Ồ ờ, tại em khóc quá nên nó mới làm vậy"

"Ây ây anh ở phe ai vậy? Máu chót ở đây là hấn cưỡng hôn em mà"

"Đúng rồi, tại sao mày dám là vậy với em gái tao?"

"Tình huống bắt buộc thôi"

"Như vậy cũng không được, hôm nay tao phải đánh mày đến chết thì thôi"

"Đánh được đi rồi hẵng nói"

"Mày dám khích tao à?"

"Sao lại không nhỉ?"

"Được lắm, đỡ đòn đi"

_Rồi cả hai lao vào đánh nhau tụi bụi, nói là đánh nhau nhưng chỉ có Khánh Minh ra đòn còn Từ Kỳ hấn thì tránh đòn không tấn công lại. Trong cả hai đang có một cuộc chiến "long trời lở đất" thì có một cô gái nhón nhờ ngồi ghế đá bên cạnh ngồi xem phim hành động miễn phí. Mồm ngáp kẹo mút tai nghe nhạc liên tục nói:"Ây ây anh kia đỡ đòn đi chứ sao lại cứ tránh mãi thế? Chắc ra đòn chẳng đẹp mắt gì cả còn thua xa em!". Cuối cùng để đỡ mất thời gian đánh nhau hấn đã bắt đầu phân đòn, chẳng may bị vấp thế là cả hai người ngã xuống một cái ghế đá trong tình cảnh dở khóc dở cười: hấn nằm trên đê Khánh Minh xuống dưới. Bỗng nhiên

"Tách...tách..."

"Cảnh này hay đấy, thu nhập ngoài ý muốn"- cô lắc lắc cái điện thoại

"Em vừa làm gì?"- Khánh Minh

"Chụp ảnh"

"Ảnh gì?"- hấn

"Hai anh thử nghĩ xem trong tình cảnh của hai người nam đè lên nam, quần áo lại còn xộc xệch như thế thì nên nói là như nào nhỉ?"- cô bật cười mà không để ý hai khuôn mặt đang đen lại

"PHẠM-NGỌC-VY"- đồng thanh

"Hâhahahahaha, thôi nhé em đi trước đây, hai người cứ từ từ mà hưởng thụ, em không phiền nữa"- nói rồi cô tung tăng đi trước

"Mày tránh ra coi, tại mày mà hình tượng của tao mất hết rồi"- Khánh Minh đẩy hấn ra

"Mày nghĩ của tao không mất chắc? Là tên nào lao vào đánh tao trước hả?"

"Thế là tên nào cưỡng hôn em gái tao trước hả?"

"Thế là đứa nào khóc trước khiến tao phải làm thế hả?"

"Thế là đứa nào làm em tao khóc trước hả?"

"Là thằng người của con bé"

"Thế là... Hả? Cái gì cơ?"

"Là thằng người yêu của con bé"

_ Vừa nghe xong Khánh Minh liền im bật không nói lời nào nữa, ngay cả cô đang bước đi nhưng vẫn đủ khoảng cách để nghe thấy câu nói của hắn liền khựng lại. Không hiểu sao lúc đấy cô quay phắt lại đằng sau, tiến đến chỗ hắn và

"Chát..."

"Tôi nói anh đừng có nhắc đến chuyện này nữa cơ mà?! Tại sao anh vẫn cố chấp như thế?"

_ Hắn ôm một bên má bị cô tát mà trân trân nhìn cô

"Ngọc Vy được rồi"- Khánh Minh vội can cô lại

"Chẳng phải cô nói tên đó không hiểu cô sao?"

"Đúng là anh ta không hiểu tôi"

"Cô còn nói anh ta không lắng nghe cô phải chứ?"

"Đúng thế"

"Vậy tại sao cô vẫn yêu hắn ta?"

"Không anh sai rồi, tôi không còn yêu anh ta. Hoàn toàn không"

"Cô đừng có dối lòng mình nữa, nếu không còn yêu thì tại sao khi tôi nhắc đến việc cô bị hắn tổn thương thì cô lại tức giận?"

"Tôi...anh..."

"Tôi nói đúng rồi phải không? Thừa nhận đi, cô còn yêu hắn ta"

"Đừng anh nói đúng, mọi thứ anh nói đều đúng, tôi vẫn còn yêu anh ta rất yêu là đằng khác vậy nên xin anh đừng nhắc lại chuyện này nữa được không? Làm ơn đi"

"Đủ rồi, chúng ta là đang đi chơi chứ không phải đến đây cãi nhau. Mau lên, đi thôi"- Khánh Minh nhanh chóng kéo cô và hắn đi

_ Ba người rồi cũng đã rời đi mà không hề biết rằng có một bóng đen đã theo dõi sự việc ấy từ đầu đến cuối và lặng lẽ rời đi mà không nói lời nào

_ Các bạn đọc giả ơi cho mình xin ý kiến nhé?! Mọi người cặp nào hơn?

-cô x cậu

-cô x hắn

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Mua sắm (1)

_ Thời gian lại nhanh chóng trôi đi, mùa đông lạnh giá đã qua và đã nhanh chóng đến mùa hè nóng nực-mùa của những chuyến du lịch nghỉ mát và cũng là mùa mà học sinh ao ước nhất chính vì cái lý do được nghỉ hè. Chẳng mấy chốc đã đến ngày cuối cùng của năm học khiến các học sinh vui vẻ vô cùng, ai ai cũng bàn tán xem hè sẽ làm gì, đi đâu... Tại chỗ của cô

"Này này, hè này có ý định đi đâu không?"- nhỏ hơn hờ

"Chắc không"- đọc điện thoại

"Cái đồ nhặt nhèo nhà mày định ở nhà cả hè hả?"

"Chắc thế"- đọc điện thoại

"Tao với Vũ Thiên định đi nghỉ mát, mày có muốn đi cùng không?"

"Chắc có"- vẫn đọc điện thoại

"Mày có muốn rủ ai đi cùng không?"

"Chắc không"

"Mày không hứng thú à?"

"Chắc thế"

(Cái con chết tiệt này có nghe mình nói không vậy?)

"Vậy mày có ăn shit không?"

"Chắc c... Mày định lừa tao à? Mơ đề"

"Hừ, tưởng mày lại nói có đi tao cho mày bề mặt"- nhò bữu môi

"Tóm lại là mày muốn thế nào?"

"Đi cùng bọn tao để thư giãn đầu óc, vậy thôi"

"Thế mày còn muốn rủ thêm ai nữa?"

"Quỳnh Chi này, anh Khánh Minh này...à cả anh Từ Kỳ nữa"

"Anh Từ Kỳ...nghe thân mật quá ha? Không sợ Thiên ghen hay sao?"

"Hắn ta dám ghen lung tung thì tao đánh chết"

"Vợ, em định đánh chết ai thế?"- anh bất thành linh xuất hiện

"Á chồng đến khi nào vậy?"

"Từ cái đoạn 'hắn ta dám ghen lung tung thì tao đánh chết' ý"

"Th...thế à?"

"Vậy em có định đánh chết anh không?"

"Làm sao có thể được chứ? Em yêu chồng chưa hết thì làm sao mà nỡ đánh chết anh được"

(Oe, vợ vợ chồng chồng nghe mà phát ói)- cô nghĩ thầm

"Nhớ đấy, đừng để anh nghe thấy câu đó lần nữa không thì anh giận em luôn đấy"

"Em biết rồi mà, yêu chồng"

"Ây ây, tao còn chưa có chết, nếu chúng mày muốn tình cảm tình cảm vợ vợ chồng chồng thì về nhà đóng cửa lại nói chuyện với nhau hộ tao cái. Nghe mà nổi hết cả da gà rồi"

"Đúng đúng"- cả lớp đồng tình

"Không có người yêu thì phải chịu, ai bảo mày FA cơ"- nhò

"Mày thử hỏi trong lớp này xem có ai là không FA không?"

"Có tao với Thiên Thiên nè"

"Thôi khỏi nói đi, tao mệt mày quá"

"Vòng vo này giờ rồi tóm lại này có đi cùng tao với Thiên không? Rủ thêm mấy người vừa rồi đi nữa"

"Tuỳ mày quyết định, cho dù tao có nói không đi chẳng nữa thì mày vẫn ép tao đi thôi"

"Vậy là đồng ý rồi nhé?! Để tao rủ anh Minh"

_Vậy là nhờ rủ Khánh Minh đi, còn Từ Kỳ thì để Khánh Minh, Quỳnh Chi thì phải để cô rồi

"Alo"- đầu dây bên kia bắt máy

"Từ Kỳ tao là Khánh Minh đây, này có nhận ra không?"

"Cái tên 'Khánh Minh đẹp trai ngút trời' do mày lưu hiện chèn ềnh ềnh trên màn hình chẳng lẽ tao không biết là mày"

"Ừm ừm cũng đúng"

"Mày gọi tao có chuyện gì không?"

"Rủ mày đi du lịch"

"Bao lâu?"

"5 ngày 4 đêm"

"Đi với một mình mày á?"

"Tất nhiên là không, đi với hai đứa hôm nọ ấy: Bảo Thy với Vũ Thiên"

"Vậy à?"

"Ừ, thế này có đi không?"

"Không đi...tút...tút..."

"Cái thằng bạn trời đánh chưa gì đã tắt máy rồi"

_Chưa đầy 1 phút sau, máy Khánh Minh lại rung lên, màn hình hiện lên cái tên 'Từ Kỳ đáng ghét'

"Gì nữa đây?"- Khánh Minh nhấc máy

"Em gái mày.....có đi không?"- hấn lườm lự

"Chẳng phải tao nói là đi cùng Bảo Thy à? Mày nghe không rõ hay sao?"

"Không phải Bảo Thy, ý tao là Ngọc Vy ấy"

"Oh tao cũng không biết nữa, để tao hỏi..."

_Khánh Minh chưa nói xong thì có tiếng nói ngoài cửa vọng vào

"Anh Minh, anh có nhà không?"- cô

"Mày có nghe thấy tiếng ai không?"- Khánh Minh

"Có, rất rõ là đăng khác"- hấn nói từ điện thoại

"Vậy sao không để con bé trả lời mày nhỉ? Cần gì tao nữa. Giữ máy đi"

_Khánh Minh nói rồi ra ngoài mở cửa

"Cái thể loại không thấy người đã thấy tiếng như em thì sao mà lấy được chồng đây? Anh đang nói chuyện điện thoại mà ngay cả người đầu dây bên kia cũng nghe thấy giọng em đấy"

"Em lấy được chồng hay không cần anh quản hay sao?"

"Rồi rồi, anh không quản"

"Anh định để khách đứng ở ngoài hay sao vậy?"

"Haizz, em thật lém đều, nào mời tiểu công chúa của anh vào nhà"

"Cảm ơn, anh không cần khách sáo"

(Anh em nhà này thật hết thuốc chữa rồi)- hấn từ đầu dây bên kia mà nghĩ

"Con gió nào lại đưa tiểu công chúa của anh đến đây vậy?"

"Em đến định rủ anh đi mua sắm cho chuyến đi du lịch sắp tới"

"Vậy là em cũng đi hay sao?"

"Haizz, muốn không đi cũng chẳng được, Bảo Thy là vậy mà"

"Thế hay rồi"

"Hay gì chứ?"

"Em có biết là Từ Kỳ cũng đi không?"

"Anh ta có đi hay không thì liên quan gì đến em sao? Mặc kệ anh ta chứ?"

(Ặc, mình đáng ghét đến thế cơ à?)

"Hahahaha"

"Anh cười cái gì thế? Bây giờ có đi cùng em không đây?"

"Được được anh đi anh đi. Em ra xe trước anh thay đồ cái đã"

"Nhanh lên, em không thích chờ đợi đặc biệt là con trai"

"Rồi rồi, em rắc rối thật đấy"

_ Cô đi ra khỏi cửa

"Thế nào? Nghe thấy câu trả lời chưa?"

"Có điếc đâu mà không nghe thấy"

"Mày nói chuyện với người giúp mày như thế à?"

"Kệ tao"

"Rồi tóm lại mày có đi hay không? Ngọc Vy nói con bé có đi đấy"

"Tất nhiên là đi rồi, bây giờ mày sẽ chờ Vy đến trung tâm thương mại phải không? Đợi đó lát tao đến...tút...tút..."

"Có bao giờ nó chịu nghe mình nói không trời?"- Khánh Minh than thở

"Anh có định đi hay không đây?"- cô ở ngoài hét vào trong

"Có có, em thật mất kiên nhẫn đấy"- nói rồi Khánh Minh lao lên phòng thay quần áo tròn vòng 2 phút rồi lại lao như tên bắn xuống nhà

"Anh thật lè mề"

"Đợi vài phút thì chết em hay sao?"

"Không chết nhưng em không thích. Nhanh lấy xe đi em có rất nhiều đồ phải mua đấy"

"Cái con nhóc này, rồi mấy nữa em leo lên đầu anh mà ngồi luôn đi"

"Ý kiến hay đấy, anh cứ đợi xem"

"Hừ"- Khánh Minh hậm hực đi lấy xe

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Mua sắm (2)

_Tại cửa TTTM sầm uất nhất thành phố

"Em xuống xe đội, anh đi cắt xe đã"

"Nhanh nha"

_Cô chỉ đứng im nghe nhạc thôi mà cũng là tâm điểm để mọi người bàn tán. Hôm nay cô mặc một chiếc áo phông dài màu trắng sơ-vin vào chiếc váy bò. Mái tóc màu nâu hạt dẻ được buộc cao và thả vài sợi tóc mai xuống. Nhìn cô trông thật đáng yêu

"Cái tên này sao lâu vậy trời?"- cô nhìn đồng hồ nhẩn mặt

_Bỗng nhiên có ai đó vỗ vai cô khiến cô giật mình, nghĩ là Khánh Minh nên cô định quay ra 'chửi' té tát, nhưng khi vừa quay ra thì thấy một đám người ăn mặc còn đồ mặt mày hung dữ đang nhìn cô với ánh mắt rất chỉ là dâm tà

"Này cô em, sao lại đứng đây một mình thế?"

"Đi với bọn anh đi, đứng một mình thì buồn lắm"

"Yên tâm, nếu đi với bọn anh em sẽ được vui vẻ"

"Sao thế? Sợ à? Bọn anh sẽ không làm gì em đâu. Đi theo bọn anh mới là có lựa chọn đúng đắn"

_Thấy cô không lên tiếng tên đại ca mới nói

"Cô em, không nghe bọn đàn em của anh nói gì hay sao?"

"Ừ, tôi không nghe thấy bởi tôi vốn đâu có coi là mấy người ở đây"

"Em...có cá tính đấy, đi cùng bọn anh đi em sẽ nhận được sự ưu đãi. Thế nào?"- tên đại ca đưa tay lên sờ mặt cô

"Bỏ cái tay bẩn thỉu của mày ra khỏi mặt tao ngay. Đừng thấy tao không nói gì thì được nước làm tới"

"Em tức giận gì chứ? Chỉ là sờ một chút thôi mà"- tên đại ca sấn đến ôm eo cô

"Tao nói lần cuối, bỏ tay của mày ra ngay"

"Nếu không thì sao?"

"Mày chết đến nơi rồi!"- cô nói rồi cầm tay tên đó bẻ ngược ra sau đồng thời giơ chân lên dẫm thật mạnh vào chân tên đó khiến tên đó kêu oái oái vì cả tay và chân đều đau

"Đại ca"- bọn đàn em kêu lên

_Cô đẩy tên đại ca về chỗ bọn đàn em

"Tao cho chúng mày 10 giây để rút, tâm trạng của bọn tiểu thư không tốt cho nên đừng để tao cáu lên"

"Con nhãi chết tiệt này, tất cả xông lên cho tao"- tên đại ca tức giận hét lên

_Mọi người xung quanh thương thầm cho số phận của cô còn coi thì nhếch mép cười khinh

"Muốn đánh à? Cũng được, bọn tiểu thư đây đang muốn giải toả"

_Cô xông lên đánh với bọn chúng, cô đang định giơ chân lên đỡ một tên đang định đá vào eo mình thì thấy vướng vướng

(Chết tiệt, sao hôm nay mình lại mặc váy bò thế này?)- cô nghĩ thầm

_ Cũng may cô nhanh chóng tránh đi chứ bị chúng đòn thì...chắc chắn. Thế nhưng tên đó cũng đã hiểu ra vấn đề rằng cô không thể đã được liên hô lên cho đồng bọn biết. Vậy là bọn chúng chẳng đánh đấm gì, chỉ tập trung dùng chân tấn công cô. Cho dù có giỏi võ nhưng cô vẫn bị trúng hai ba đòn khiến cô khụy xuống. Tên đại ca thấy thế liền đi đến nâng cằm cô lên

"Cô em, anh cho em cơ hội cuối cùng: một là đi với bọn anh, hai là chết"

"Giết? Chúng mày? Làm nổi không mà nói?"- cô khinh bỉ

"Được thôi, là nhãi con mày tự tìm đường chết"- nói rồi tên đó giơ chân lên định đá một cú mạnh vào bụng cô thì từ đằng sau có một lực kéo cô đứng lên vào lòng mình và tránh được cú đá. Tên đó mất đà ngã lăn quay ra đất còn bọn đàn em thì giật mình nhìn chăm chăm người vừa kéo cô lên

"Một đám còn đồ lại đi ăn hiếp một cô gái bé nhỏ hay sao? Chúng mày có còn là đàn ông không thế?"- hắn ôm chặt cô trong lòng mình và nói

"Mày...mày là thằng ch* nào? Dám cản trở công việc của tao thì mày chết chắc!"- tên đại ca đứng dậy hùng dũng nói

"Mày không biết tao sao? Thật trớ trêu thay cho số phận của mày đấy!"- hắn dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn vào tên đại ca khiến hắn rùng mình

"Đại...đại ca, tên...tên đó là Delvin-bang chủ của bang phái mạnh thứ hai trong giới hắc đạo đấy"

"Triệu chủ bang chít gì? Chúng mày xông lên đánh chết thằng ôn đó cho tao"

"Hửm? Đánh chết tao sao? Có dám hay không vậy?"

_ Hắn vừa dứt lời thì bọn đàn em của tên kia 'bỏ đại ca chạy lấy người' ngay lập tức

"Xem kìa, đàn em của mày chạy hết rồi, một mình này liệu đấu lại tao không?"

"Nhiều lời, đánh đi thì biết"

"Ngọc Vy, cô ngồi đây đợi tôi nhé? Sẽ xong ngay thôi"

"Ừm"

_ Đúng khi đó tên kia xông đến chỗ hắn, hắn đợi cho đến khi tên kia đến sát mình thì nhẹ nhàng tránh sang một bên rồi lên gối vào bụng khiến tên đó khụy xuống ngay lập tức

"Thắng bại đã rõ, tao cảnh cáo mày nếu còn dám đụng vào người của Delvin này thì cái mạng nhỏ của mày tao cũng không ngại lấy đâu"

_ Dứt lời hắn đá cho tên kia một quả khiến tên đấy knockout ngay tại chỗ. Rồi hắn đi ra chỗ cô

"Cô không sao chứ?"

"Không sao, cảm ơn anh đã giúp"

"Chân cô bị thương rồi, có đi được không?"

"Nhiều đây nhằm nhò gì chứ?! Tôi nhiều lần còn bị thương nặng hơn thế này nhiều"

"Nặng hơn?"

"À không có gì"

_ Cuối cùng thì Khánh Minh cũng chạy đến

"Em đợi lâu không? Tại đông quá nên anh mới tìm được chỗ gửi"

"Cũng không lâu đâu anh, chỉ đủ 10 phút đợi anh và đánh nhau một trận tung bùng khói lửa thôi"

"Đánh nhau? Em đánh ai mà ai đánh em?"

"Bọn du côn"

"Vậy có bị thương không?"

"Em không sao"

"Anh không hỏi em, anh hỏi bọn du côn có bị thương không?"

"Anh..."- cô tức đến nghẹn họng

"Bọn chúng chạy toán loạn, tên cầm đầu thì bị knockout rồi"- hấn

"Ồ, mày mới đến à? Đến lúc nào sao tao không biết?"

"Cái thằng này...cũng nhờ tao xuất hiện đúng lúc đấy nhá, chứ không thì giờ mày vào viện mà thăm em mày rồi"

"Em bị thương sao?"

"Bọn du côn bị thương đấy, cũng nặng lắm anh mau vào chăm sóc cho chúng nó đi còn đứng đây làm gì?"- cô

"Ngọc Vy, anh..."- Khánh Minh hối lỗi

"Anh anh em em cái gì? Tôi là em anh từ khi nào vậy?"

"Kìa Vy, đừng giận anh mà"

"Tôi đâu có giận, với lại tôi có quen anh đâu mà giận giận dỗi dỗi cái gì?"

"Thôi mà...cho anh xin lỗi"

"Lỗi tôi không có để cho anh xin, đi xin người khác đi"

"Em mà còn giận là anh hôn em đấy"

"Anh dám?"- cô phồng mắt tròn má ả nhăm phồng má tròn mắt lên nhìn Khánh Minh

"Sao lại không nhỉ?"- Khánh Minh định cúi xuống trên cô thì từ đằng sau có một lực kéo ra

"Đừng có làm càn, noi công cộng không phải để mày trên gái đâu"- hấn sầm mặt lại nói với Khánh Minh

"Rồi rồi biết rồi, mày cứ làm quá lên cứ như là tao động vào người yêu mày ấy"

"Không phải người yêu và không bao giờ có chuyện đấy"- cô và hấn đồng thanh

"Tâm đầu ý hợp chưa kìa, có nói giữa hai người không xảy ra chuyện gì thì tôi không tin đâu"

"HOÀNG-KHÁNH-MINH"- đồng thanh

"Sao vòng vo mãi thế? Chúng ta đi mua đồ thôi, haha"- Khánh Minh cười trừ rồi bước nhanh vào trong

"Cô đi được không?"

"Được"

"Vậy chúng ta đi thôi"

_Thế nhưng cái chân không nghe lời của cô cứ đứng lên là lại ngã xuống khiến hấn buồn cười trước bộ dạng của cô

"À này, anh có thể..."

"Hửm"

"Có...có thể..."

"Nói to lên tôi không nghe rõ"

"Có thể công tôi được...được không?"

"Từ đầu tôi định vậy rồi nhưng cô có nghe đâu"- hấn ngồi xuống ý nói cô leo lên lưng hấn

"Chuyện đó, tôi...mặc vậy"

"Haizz, thật là..."- hấn lắc đầu thờ dài rồi cời chiếc áo sơ mi bỏ ra quàng qua eo cô rồi buộc vào

_Hành động này khiến cô ngượng đến mức đỏ ửng cả mặt rồi khi leo lên lưng hấn mặt cô càng đỏ hơn

"Sao mặt cô đỏ thế?"- hấn vừa đi vừa hỏi

"Kh...không có gì. Đi nhanh lên, anh không thấy mọi người đang chú ý vào ta à?"

"Thế thì đã sao?"

"Đã sao cái đầu anh, ngại chết đi được"

"Cô ngại cứ có phải tôi đâu"

"Hừ, còn nói nữa là tôi đá anh bay sang nước ngoài luôn đấy, đi nhanh đi"

"Biết rồi biết rồi"

_ Hấn cười tươi mà nghĩ (Cô đáng yêu quá, thế này lỡ tôi thích cô mất thì sao?)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tôi...yêu em

Nhưng suy nghĩ đó bị hấn gạt ra khỏi đầu ngay lập tức (Thích con tiểu quý này? Có điên mình mới thích cô ta). Thấy hấn suy nghĩ chăm chú cô hỏi

"Anh đang nghĩ gì vậy?"

"Tôi đang nghĩ xem liệu có phải tôi thích cô rồi không?"- hấn buột miệng nói

"Cá...cái gì?"- cô giật mình ngạc nhiên

(Thôi chết, sao lại buột miệng nói ra được cơ chứ? Mà có bị ngu không Từ Kỳ?)- hấn lắc lắc đầu đấu tranh tâm lý kịch liệt

_ Nhìn hành động của hấn cô phì cười

"Haha, thích bốn tiểu thư ta đây không phải chuyện đùa. Nếu như người thật sự thành tâm, bốn tiểu thư có thể xem xét làm người yêu người trong vòng 1 ngày. Thế nào? Có chấp nhận không?"

"Hừ, tôi đây mới không thềm!"- hấn đỏ mặt

"Thật không? Tôi thì lại thấy hành động của anh trái với lời nói của mình đấy, nếu không thềm thì sao mặt lại đỏ? Hả? Hả? Trả lời đi"

_ Hấn thả cô cái phịch xuống dưới ghế ngồi

"Vi phải công một con heo như cô nên tôi mệt đến mức mặt đỏ bừng hiểu chưa? Ngồi đây chờ tôi đi mua nước, cầm có chạy lung tung nghe chưa?"- hấn ấn trán cô

"Tôi là người chứ đâu phải động vật đâu mà anh dạn dò thấy ghê, còn nữa anh không biết thương hoa tiếc ngọc hay sao mà dám thả tôi như thế? Có muốn chết không?"- cô tròn mắt giờ nắm đấm lên dọa

"Cô nương ơi cô ngồi im cho tôi nhờ, đừng có nói lung ta lung tung nữa. Mệt quá"- hấn rồi chạy đi ngay

"Cái tên kia tôi chưa xong chuyện với anh đâu... Cái tên đáng ghét này"- dù cô nói đáng ghét nhưng mấy tháng nay khi cô ở bên cạnh hấn thì cảm thấy thật là thoải mái dễ chịu a~~~

_ Trong lúc ngồi đợi hấn thì cô lấy điện thoại ra chơi, đang ngồi nghịch nghịch cái điện thoại thì bất chợt có tiếng nói thấy tiếng nói quen vang lên khiến cô đờ người

"Thần Vũ~ anh nói xem bây giờ chúng ta đi đâu trước, mua sắm hay đi chơi?"- Hà Trang nũng nịu

"Tùy em chọn"- cậu lạnh nhạt

"Vậy chúng ta đi mua sắm trước đi"- nói rồi Hà Trang kéo cậu đi đến cửa hàng mà cô đang ngồi đối diện

_ Khi cả hai đi đến cô giả vờ cúi xuống buộc dây giày nên hai người không chú ý đến cô. Khi hai người kia đã bước vào cửa hàng thì cô mới ngẩng mặt

lên

(Anh sống cũng tốt quá ha? Ngày ngày đều ở chung với cô ta như vậy là mãn nguyện rồi chứ gì? Haha, chẳng bù cho tôi nhớ đến anh làm cái quái gì không biết?!)- cô càng nghĩ thì nước mắt lại càng tuôn ra

_ Ngay lúc đó hấn chạy về đưa nước cho cô thì thấy cô ngồi đó khóc một mình mà trong lòng dâng lên cảm xúc khó chịu

"Này, tiểu quý nhà cô khóc cái gì thế? Bộ có ai lấy mất đồ của cô hay sao?"- hấn dí lon nước vào má cô khiến cô giật mình

"Kh...không sao. Chúng ta về thôi, tôi không muốn ở đây nữa"- cô đứng bật dậy

"Về? Chúng ta đã mua gì đâu? Cô nói là có rất nhiều đồ để mua mà"

"Tôi chợt nhớ ra là không cần nữa, mọi thứ tôi có đủ rồi"- cô bước đi

"Khoan đã, cô không thể nói cho tôi mọi chuyện sao? Là ai đã làm gì cô?"

"Tôi đã nói là không có gì mà, đi về hoặc ở lại tùy anh"

"Được, chúng ta về"- hấn cầm tay cô kéo đi nhưng đi chưa được vài bước thì có bàn tay khác giữ cô lại

"Ngọc Vy..."- cậu

_ Cô ngơ ngác nhìn cậu mà không thốt ra lời

"Anh đang làm cái trò gì thế? Buông tay tôi ra"- cô gắt

"Không, nhất định không. Anh cần nói rõ với em mọi chuyện"

"Có gì để nói hay sao?"

"Có, rất nhiều là đằng khác. Đi, chúng ta đi nói chuyện riêng"- cậu định kéo cô đi

"Này cậu, cậu định dẫn người yêu tôi đi đâu thế?"- hấn giữ tay cô lại

"Người yêu? Ngọc Vy chuyện này có thật không?"

"À thì..."

"Cô ấy không nhận cho nên phiền anh buông tay cô ấy ra"- cậu

"Cớ gì tôi phải buông tay còn cậu thì không?"

"Tôi mới là người yêu Ngọc Vy"- cậu

"Cậu không đủ tư cách"- hấn

"Cớ gì tôi không đủ mà anh lại đủ?"

"Hai người, dừng lại đi!"- cô

"Em/Cô trật tự"

"Theo như lời Vy kể thì cậu và con bé đã chia tay rồi, cho nên phiền cậu buông tay người yêu tôi ra"- hấn

"Tôi không buông, nếu như chia tay rồi thì tôi cũng có thể nói lại với cô ấy. Còn nếu không được thì tôi sẽ đập chấu cướp hoa"

"Cái gì? Cậu dám?"

"Không có gì là tôi không dám hết"

"Được lắm, thay vì đứng đây cãi mồm thì sao chúng ta không quyết đấu một trận đi? Ai thắng người đó có được Ngọc Vy"

"Nếu anh đã muốn thì tôi sẽ chiều"

"ĐỦ RỒI. Tôi không phải món hàng để hai người trao đổi. Từ Kỳ, anh ra xe trước đi lát tôi ra. Còn anh đi nói chuyện với tôi"- cô đi trước còn cậu chạy theo sau, trước khi đi cậu còn cười đùa với hấn một cái ý nói "Ha, nhìn xem người cô ấy chọn là tôi, anh không có cửa đâu" khiến hấn tức điên lên

_ Sau khi cô và cậu đi rồi thì Hà Trang mới lộ mặt ra

"Đây chẳng phải là Triệu thiếu gia hay sao? Anh làm gì ở cái chốn đông người này thế?"

"Cô biết tôi?"

"Anh nổi tiếng như thế làm sao tôi lại không biết được?"

"Cô muốn gì?"

"Đúng như lời đồn anh rất thẳng thắn, vậy tôi không vòng vo nữa sẽ vào thẳng chủ đề"

"Nói"

"Tôi muốn hợp tác với anh"

"Hợp tác? Về chuyện gì?"

"Anh có yêu Ngọc Vy không?"

"Có thì sao mà không thì thế nào?"

"Còn tôi thì yêu Thần Vũ, cho nên tôi muốn hợp tác với anh để tách hai người đó ra"

"Tách ra? Hai người đó đã chia tay rồi còn gì?"

"Nhưng anh nghĩ đã chia tay rồi thì hai người đó sẽ dứt tình cảm dành cho nhau hay sao?"

"..."- hần trầm mặc

"Thế nào? Có muốn hợp tác với tôi không?"- Hà Trang đưa tay ra có ý định bắt tay

"Xin lỗi nhưng tôi không muốn, tình yêu chúng xuất phát từ hai phía, nếu như cô có tách được họ ra mà không giành được tình cảm của họ thì cũng vô nghĩa"- hần bắt tay Hà Trang ra

"Nhưng tôi lại không nghĩ như vậy, nếu tách được họ ra thì tình cảm cũng sẽ mờ nhạt theo thời gian"

"Dù có như vậy tôi cũng không muốn, nếu họ quay lại được với nhau thì tôi sẽ tôn trọng tình cảm của Ngọc Vy"

"Anh là vẫn kiên quyết từ chối tôi sao?"

"Nhìn cô cũng ra dáng người học rộng tài cao, vậy ý tứ của tôi chắc cô cũng hiểu, nếu không còn việc gì nữa thì tôi đi trước"

(Chết tiệt, Phạm Ngọc Vy cô đợi đó cho tôi)

_ Tại chỗ cô và cậu

"Anh có chuyện gì thì nói đi, tôi không có nhiều thời gian"

"Em có còn yêu anh không?"

"Người chia tay trước là tôi, người buông xuôi trước là tôi, vậy anh nghĩ tôi còn tình cảm với anh hay không?"

"Chuyện lần đó ở công viên giải trí, anh đã nghe hết rồi"

"Công viên giải trí?"

"Lần đó em nói em vẫn còn yêu anh"

"Lúc ấy là chuyện của mấy tháng trước cho đến bây giờ anh mới tìm đến tôi hay sao?"

"Không phải, là do anh không đủ can đảm để gặp em"

"Không đủ hay là vì còn bận đi chơi với cô ta"

"Em là đang ghen sao?"

"Tôi mới không thèm ghen với anh"

"Nói thật đi, em vẫn còn yêu anh phải chứ?"

"Đã từng"

"Vậy còn bây giờ"

"Một chút cũng không"

"Haizz, em vẫn cố chấp như thế. Vậy anh cho em thời gian là 2 ngày, em có thể suy nghĩ và trả lời cho anh không?"

"Không đủ"

"Vậy bao lâu"

"1 tuần"

"Được, đúng một tuần sau anh sẽ đến tìm em"

"Xong việc rồi tôi đi trước"

"Đề anh đưa em về"

"Không cần, tôi đi cùng bạn, anh đưa cô ta về đi"

_ Tại bãi đỗ xe

"Cái tên Từ Kỳ đáng ghét này đi đâu rồi? Bảo ra xe đợi mà sao không thấy đâu cả. Chắc, đành bắt xe về vậy"

_ Cô định đi thì có một lực ép cô vào thành xe

"Định đi đâu?"- hấn cúi sát mặt cô

"Không thấy anh nên tôi định bắt xe về"

"Đã nói chuyện gì với hấn?"

"Một vài chuyện lung tung"

"Không muốn nói cho tôi hay sao?"

"Anh không cần biết"

"..."- hấn lại trầm mặc

"Anh buông tôi ra đi, đây là nơi công cộng đấy"

"Em...còn yêu hấn ta sao?"

"Ý anh nói Thần Vũ à? Tôi cũng không biết nữa"

"Thần Vũ? Gọi tên thân mật quá nhỉ?"

"Tôi thân mật với ai liên quan gì đến anh?"

"Có đấy"

"Liên quan cái gì?"

"Tôi sẽ ghen"

"Gi cơ? Anh vừa nói cái g...um...um.."

_ Chưa để cô nói hết câu hấn đã hôn cô rồi

"Này...buồ..buông ra, đây là nơi công cộng đấy"

"Em nói câu này hai lần rồi, với lại ý em là nếu không phải nơi công cộng thì tôi sẽ được hôn em"

"Ách, anh hiểu nhầm rồi, ý tôi không phải như thế"

"Lên xe"

"Gì cơ?"

"Tôi nói em lên xe"- không để cô trả lời hấn đã lôi cô lên xe nhưng là ngồi ở ghế sau vì ghế trước tài xế ngồi

"Anh đang bị chap mạch ở đâu à? Tự nhiên nói lung tung rồi còn hôn tôi nữa, đây là lần thứ 2 anh cưỡng hôn tôi rồi đây tên đáng ghét"

"Em ồn ào quá đấy"

"Kệ tôi, tôi phải nói thật nhiều để cho anh nổ tung đầu ra luôn"

- Tài xế:"Oa, cô gái này thật vi diệu, dám ăn nói như thế với thiếu gia sao?"

"Trật tự"- hấn

"Không thích, tôi cứ nói đấy thì sao?"

"Là em tự chuốc lấy"

_ Dứt lời hấn chồm người qua chỗ cô dùng môi mình áp vào đôi môi nhỏ bé đang thao thao bất tuyệt kia khiến cô im bật

"Này...buông...tôi ra...um...um"

"Em vẫn còn nói được sao?"- hấn buông cô ra

"Tất nhiên rồi, anh còn định làm gì nữa?"

"Rồi em sẽ biết"

_ Rồi hấn lại tiếp tục quăn lấy môi cô. Hấn nhẹ nhàng tách hai hàm răng cô ra đưa lưỡi vào trong mà nếm hết mật ngọt trong khoang miệng cô. Cô cố đẩy hấn ra nhưng càng đẩy hấn càng ghì cô chặt hơn nên cô cũng không còn sức để mà đẩy nữa

(Cái tên chết tiệt nhà anh dám chiếm lấy tiện nghi của tôi, rồi tôi sẽ cho anh chết)- nghĩ vậy thôi cô cũng không làm gì được hấn trong tình cảnh này. Một lúc lâu sau đó hấn buông cô ra, cả hai đều thở dốc

"Hộc...anh...đủ chưa?"- cô đỏ mặt

"Em...vẫn vậy. Từ ngày tôi gặp em vị ngọt của môi em vẫn vậy"

"Đ...đ...đừng có nói linh t...t...tinh"

"Sao thế? Đỏ mặt làm gì chứ?"

"K...k...kệ tôi"

"Ha, em thật đáng yêu"

_ Cả hai người đều im lặng, được một lúc hấn lên tiếng

"Ngọc Vy này"

"Gì...gì thế?"

"Tôi...yêu em"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Triệu Tử Du

A...a...anh vừa nói c...cái gì?"- cô kinh ngạc

"Tôi nói tôi yêu em"

"Haha, anh đùa buồn cười thế?"

"Em nhìn thấy tôi đang đùa à?"

"Anh không đùa"

"Phải, tôi thật sự rất nghiêm túc"

"Lần đầu tôi gặp em tôi cảm thấy em là một cô gái rất thú vị. Nhưng khi tiếp xúc với em tôi thấy em còn rất nhiều điều mà tôi chưa hiểu hết. Từ sở thích cho đến tính cách, tâm trạng của em. Mọi thứ bây giờ tôi đều nắm rõ"

"A...anh thật sự không đùa hay sao?"

"Không, tôi không hề đùa"

"..."

_Cả hai trầm mặc

"Nghe này Từ Kỳ, khi ở bên cạnh anh tôi cảm thấy rất thoải mái, những tháng vừa qua tôi cũng muốn cảm ơn anh vì đã ở bên cạnh tôi. Nhưng thứ tình cảm mà tôi giành cho anh cũng chỉ là bạn bè"

"Tôi biết, nếu em vẫn còn tình cảm với hắn ta tôi cũng không can thiệp em"

"Từ Kỳ tôi..."

"Dừng xe"- hắn cắt lời cô

_Chiếc xe dừng lại

"Đưa cô ấy về nhà"

"Vâng thưa thiếu gia"

"Này, anh định đi đâu?"- cô

"Tôi có việc một lát, tài xế sẽ đưa cô về nhà"- nói rồi hắn mở cửa xe đi luôn

"Từ Kỳ, này Từ Kỳ..."

_Hắn vừa đi khỏi thì chiếc xe tiếp tục lăn bánh. Cô cứ trầm mặc mà nhìn ra cửa sổ mà suy nghĩ vẩn vơ

"Phạm tiểu thư"

"Dạ bác gọi cháu"

"Thiếu gia là thật lòng với tiểu thư"

"Cháu...cháu biết"

"Từ trước đến giờ thiếu gia luôn như một tảng băng lạnh với bất kì cô gái nào có ý định đến gần cậu ấy. Nhưng Phạm tiểu thư là người đầu tiên vượt qua được ranh giới ấy"

"..."

"Mấy tháng qua, cứ mỗi lần đi gặp tiểu thư về tâm thì tâm trạng cậu ấy vô cùng vui vẻ hưng phấn. Nhưng mỗi khi không gặp được tiểu thư thì tâm trạng lại vô cùng tồi tệ luôn đặt đủ điều để bắt người hầu trong nhà làm"

(Cái tên này cũng thật vô lí hết sức nha~~~~)

"Tôi đã làm tài xế cho Triệu gia lâu rồi, và tôi rất vui mừng khi thấy thiếu gia đã tìm được người mình thích"

"Bác à, có thể người mà Từ Kỳ thích là cháu nhưng người đi đến cuối cùng với anh ấy thì chưa chắc đã là cháu. Như đã nói lúc trước, tình cảm của cháu đối với Từ Kỳ chỉ là bạn bè thông thường"

"Phạm tiểu thư, cháu cứ suy nghĩ thêm đi. Tôi tin chắc rằng tình cảm của cháu đối với thiếu gia không chỉ có thế"

"Mọi chuyện như thế đấy, bây giờ tao chẳng biết phải làm gì cả"- cô ngã mình xuống chiếc giường êm ái

"Mày cứ làm theo con tim của mình thôi"- nhỏ

"Nhưng tim tao nó chẳng đáng tin gì cả"

"Có ai nói vô lý như mày không? Mà kể ra mày cũng đào hoa quá nha: đầu tiên là Thần Vũ, tiếp theo là đến anh Khánh Minh, bây giờ thêm cả anh Từ Kỳ nữa"

"Mày thôi đi, không thấy tao đang đau đầu hay sao mà còn trêu chọc"

"Không trêu thì thôi, làm quá lên"

"Bây giờ tao biết làm sao? Bây giờ tao biết làm sao bây giờ?"

"Mày làm nhảm ít thôi, tối nay có muốn đi bar giải toả không?"

"Được thôi, lâu rồi cũng không đến"

"Vậy thì nghỉ ngơi đi tối còn chơi"

"Uk"

_Tôi hôm đó tại bar của Black Angels. Cô và nhỏ xuất hiện khiến không khí của bar đang ồn ào bỗng dưng im lặng. Hôm nay nhỏ và cô mặc chiếc áo ba lỗ cho nữ cúp ngực để lộ vòng eo nhỏ nhắn bên ngoài khác thêm chiếc áo da kết hợp với chiếc quần đùi da bó sát làm tôn lên cặp đùi trắng nõn. Nhỏ thì đi một đôi boots đen cao cổ còn cô thì đi chiếc giày đế cao

"GIN"- nhỏ hét

"Này, cô ta là ai mà dám gọi thẳng tên quản lý của Black Angels ra vậy?"- người 1

"Có biết đây là địa phận của Black Angels không mà dám lớn lối như thế?"

_Nghe thấy có người gọi tên mình Gin dẫn bọn đàn em chạy ra. Vừa thấy cô và nhỏ thì Gin cùng bọn đàn em nhanh chóng cúi đầu

"Đại tì, nhị tì"

"Lấy phòng vip cho tôi"- cô nói

"Đại tì, phòng vip của chị đã có người khác thuê rồi ạ"

"Là ai?"

"Người đó xưng là Triệu thiếu gia"

"Từ Kỳ?"- cô ngạc nhiên rồi đi đến trước phòng vip đó

"Phòng này phải không?"- nhỏ

"Vâng"- Gin

"Rầm..."- nhỏ đập cửa xông vào

_Tiếng động lớn khiến những người trong phòng giật mình đồng loạt nhìn ta phía cửa. Cô và nhỏ nhìn cảnh bên trong thì cạn lời: một chàng thanh niên cũng tầm trạc tuổi cô và nhỏ phong cách ăn mặc nhìn cũng rất soái đang ngồi giữa đồng "vẹt" ăn mặc thiếu vải xung quanh là những thuộc hạ của hắn ta. Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu cô

(May quá, không phải Từ Kỳ. Mà thấy cái dáng người này quen quen)

"Là ai đang làm hỏng những giây phút tuyệt vời của bọn thiếu gia thế?"- một giọng nói vang lên

"Oh, đây chẳng phải là quản lý bang Black Angels hay sao? Con gió nào đưa cô đến đây vậy? Còn hai mỹ nhân này là ai?"

"Triệu thiếu gia, phòng mà thiếu gia đang thuê vốn là phòng mà đại tì và nhị tì của chúng tôi thường dùng. Liệu cậu có thể đổi cho chúng tôi được không?"- Gin

"Xin lỗi nhưng tôi lại thích dùng phòng này cơ, với lại lát nữa tôi có khách đến rồi. Cô có thể bảo với đại tì của cô không?"

"Phó bang chủ, sao người lại phải nhún nhường như thế? Chúng ta đến trước cơ mà"

"Phó bang chủ? Xin hỏi vị đây là...?"- nhỏ

"Tôi là..."- chàng trai đang định nói thì bị cô ngắt lời

"Cậu ta là phó bang chủ của bang phái mạnh thứ hai trong giới Hắc đạo-bang Devil. Biệt hiệu là Crystal"- cô

"Oh, cô nhóc cũng không tệ đâu?! Cô là ai? Làm sao có thể biết được thân phận của tôi"

"Thân phận của cậu là chính miệng cậu nói cho tôi nghe còn tôi là ai thì cậu phải nhận ra chứ? Phải không Triệu Tử Du?"

"Cậu biết tên tôi?"

"Không chỉ vậy, tôi còn biết rất nhiều điều về cậu"

"Này này, Vanus mày nói lung tung gì thế?"

"Vanus? Tiểu thư đây là đại tì của Black Angels sao?"- chàng trai

"Đúng"

"Chúng ta mới gặp nhau lần đầu tại sao cậu lại biết rõ tôi như thế?"

(Lần đầu? Tên tiểu quý này không nhớ mình sao?)

"Này Tử Du, cậu nhìn cho rõ đi xem tôi là ai đi mà dám nói tôi mới gặp cậu lần đầu hả? Mới không gặp nhau một năm mà cậu đã quên tôi rồi sao?"

"Một năm không gặp..."- chàng trai đó ngẫm một lúc

"Này rốt cuộc cậu là ai thế?"

_ Nghe được câu nói của chàng trai mà cả phòng té rầm

"Triệu Tử Du cái đồ đáng ghét nhà cậu"- cô bực mình

"Hạ hoả hạ hoả đi"- chàng trai:"Đùa thôi chứ, khi cậu vừa bước vào phòng là tôi nhận ra cậu ngay rồi. 1 năm không gặp cậu trông cũng được lên nhiều đấy"

"Cái con tiểu quý nhà cậu còn dám nói tôi hay sao? Cái sở thích kì quặc của cậu vẫn không sửa được là sao, thật nói hết nỗi mà"

"Rồi rồi, bây giờ sửa là được chứ gì?"- nói rồi chàng trai cời bộ tóc giả ra, mái tóc màu tím biếc được thả xoã xuống

_ Từ một chàng trai với khuôn mặt baby giờ lại biến thành một cô gái xinh đẹp khiến bọn thuộc hạ ngớ người

"Ph...phó bang chủ thế mà lại là con gái, hơn nữa còn là một mỹ nhân"

"Oh, mấy người chưa biết tôi con gái sao? Có gì mà phải sốc thế?"- Tử Du

"Tất nhiên là chưa nói rồi, phó bang chủ trước giờ luôn xuất hiện với thân phận là con trai đã bao giờ tự nhận mình là con gái đâu"

"Vậy là lỗi của tôi rồi"- Tử Du

"Chứ còn gì nữa"- cô và nhỏ đồng thanh

"Gin em ra ngoài đi"- nhỏ

"Hai tì có muốn uống gì không?"

"Như cũ"- cô

"Vâng"

"Đây là ai thế?"- Từ Du

"Đây là bạn từ nhỏ của tôi tên Bảo Thy, biệt hiệu là Hanra"

"Vậy đây là nhị tỉ của Blacks Angels đúng không?"- Từ Du

"Đúng thế"

"Bảo Thy, đây là một người bạn của tao 3 năm bên Mĩ tên Triệu Từ Du"

"Rất vui được làm quen với cậu"- nhỏ

"Tôi cũng vậy"

"Mà lúc này cậu nói có khách là sao? Có ai đến à?"- cô

"À có anh trai tớ đến"

"Anh trai? Cậu có anh à?"- cô

"Có chứ"

"Vậy chúng tớ không làm phiền hai người nữa, bọn tớ đi trước"- nhỏ

"Không cần đâu, anh ấy đến rồi kìa"

"Cạch..."- cánh cửa được mở ra

"Từ Du, em vừa về nước đã gọi ra cái chỗ này làm...gì...thế?"- hấn từ ngoài bước vào

"Từ Kỳ..."- cô khẽ mấp máy môi

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Anh em

"Anh hai, anh đến rồi sao?"- Từ Du vui mừng chạy kéo hấn vào

"Vậy sao mình không ngộ ra nhỉ? Triệu Từ Kỳ và Triệu Từ Du. Tên giống nhau như vậy mà...chắc"- nhỏ

"Hai người quen anh ấy sao?"- Từ Du

"Uk"- cô

"Anh Từ Kỳ từng cứu Vy một mạng đấy"- nhỏ

"Oaaaa, anh hai em giỏi quá đi"- Từ Du mắt long lanh nhìn hấn

"Ây ây, đáng ra cậu phải hỏi Ngọc Vy bị làm sao chứ?"- nhỏ

"Haha, quên mất"- Từ Du cười trừ

"Không sao, chuyện đã qua lâu rồi, với lại mày không biết đấy thôi chứ Từ Du mắc bệnh cuồng anh trai. Hồi bên Mĩ lúc nào cậu ấy cũng nhắc đến anh của mình"- cô

"Chứ không phải sao? Anh ấy là người hoàn mĩ nhất mà tớ từng gặp"

"Haha..."- nhỏ cười trừ (Mình chưa thấy ai cuồng anh trai như cậu ấy)

"Vậy để mình cho cậu xem người này nhé?! Đảm bảo cậu sẽ ngay lập tức đá anh cậu ra đàng sau"

"Mình không tin, trên đời này Từ Kỳ là nhất"- Từ Du khẳng định

_ Cô lấy điện thoại ra gọi cho ai đó

"Em cho anh 10 phút có mặt tại bar mà lần trước em dẫn anh đến"- đập máy

_ Đúng 10 phút sau tại phòng Vip mà cô đang ngồi có một chàng trai bước vào. Chàng trai đó mặc một chiếc áo sơ mi xanh đậm bụng hai cúc đầu kết hợp với quần jeans rách gối, nhìn trông rất bụi

"Đến rồi đó"- cô

"Phụtttttt..."- Từ Du phun hết nước trong miệng ra

"Thế nào? Có sánh được với anh cậu hay không?"- cô quay sang nói với Từ Du thì đã chẳng thấy người l đâu rồi

"Anh đẹp trai, anh tên gì thế? Bao nhiêu tuổi rồi? Anh có người yêu hay chưa?"- Từ Du hỏi dồn dập chỉ thiếu nước thêm cái đuôi để ngoe nguẩy thôi

"Đùa...đùa nhau à?"- nhỏ

"Mới nói mình là nhất xong giờ lại ném mình đi ngay rồi"- hấn

"Này Từ Du, hành động của cậu thật trái với lời nói vừa rồi đấy"- cô nhếch mép

"Mình nặc kệ"- Từ Du vẫn bám lấy Khánh Minh

"Này này, số điện của em đâu rồi? Sao cứ bám lấy người ta suốt thế?"- hấn

"Số điện có giấu được hay không?"- Từ Du

"À, mọi người có thể nói cho tôi biết cô nhóc này là ai không?"- Khánh Minh

"Là em gái tao"- hấn

"Em gái mày hả? Sét đánh tao cũng không tin"- Khánh Minh:"Anh em gì mà khác nhau một trời một vực, anh thì đáng ghét em thì đáng yêu, làm gì có chuyện là anh em được?"

"Mày tin tao đánh chết mày không thằng kia?"- hấn bực mình

_ Vừa dứt lời thì hấn nhận được ánh mắt hình viên đạn của Từ Du "Anh dám đánh chết anh ấy thì chúng ta đoạn tuyệt anh em"

"Ách, anh sẽ không làm gì nó nữa đâu. Thu lại ánh mắt như muốn giết người của em đi"- hấn

"Chào anh, em tên Triệu Từ Du. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng em đúng là em gái của anh Từ Kỳ"

"Không muốn...thừa nhận???"- hấn cứng người

"Phụt....hahahahahahahahaha"- nhỏ, cô và Khánh Minh không nhịn được cười

"Im hết cho tôi"

_ Cả 3 nín cười mặc cho vai vẫn rung bần bật còn hấn thì đen mặt lại

"Cái gì mà anh trai là nhất chứ?"- nhỏ

"Cái gì mà không ai sánh được với anh trai chứ?"- cô

"Toàn là nói dối... Hahahahahaha"- cô và nhỏ

(Triệu Từ Du, em đội đấy)

"Anh chưa giới thiệu với em!"- Từ Du làm nũng

"Rồi rồi, anh là Hoàng Khánh Minh bạn thân của Từ Kỳ và là anh trai kết nghĩa với Ngọc Vy và Bảo Thy

_ Khánh Minh vừa dứt lời thì hấn và cô nhận được ánh mắt "yêu thương" từ Từ Du "Có bạn thân/ anh trai đẹp trai như vậy mà không thèm giới thiệu, anh/cậu có phải anh em/bạn bè không thế?"

"Được rồi cô bé, thu lại ánh mắt muốn đánh người của em lại đi, anh không muốn mất đi thằng bạn thân với em gái mình đâu"- Khánh Minh

"Được a~~~~"- Từ Du cười tươi

(Thay đổi 180 độ)- cô và nhỏ giật giật khoé miệng

_ Trong buổi gặp mặt cả 5 người nói chuyện rất vui vẻ, thi thoảng hấn lại liếc nhìn cô và hành động đó đã lọt vào mắt ai đó

"Muộn rồi, chúng ta nên về thôi"- cô

"Ừ, có gì gặp hai người sau nhé?!"- nhỏ

"Anh Khánh Minh, anh phải về rồi sao?"- Từ Du

"Đúng vậy. Gặp em sau nhé?!"- Khánh Minh

"Không em không chịu"- Từ Du bám lấy Khánh Minh

"Ngọc Vy, thỉnh cầu cứu"- Khánh Minh

"Bốp..."- cô đập vào đầu Từ Du một cái đau điếng khiến cô nàng phải buông Khánh Minh

"Này, em làm thế có phải đã mạn quá không?"

"Cậu ta xứng đáng. Chúng ta đi thôi"- cô

"Cái đồ đáng ghét nhà cậu nhớ lấy"- Từ Du

"Hửm? Cậu vừa nói gì cơ?"- cô

"Haha, đâu có gì đâu"- Từ Du cười trù

"A, ngày kia đi du lịch đấy, Từ Du em có muốn đi cùng không?"- Khánh Minh

"Được được, đi cùng anh thì đi đâu em cũng đi"- Từ Du mắt sáng như sao

"Được rồi, em về nghỉ ngơi đi. Nếu em muốn ngày mai anh đưa em đi chơi được không?"

"Được được, tất nhiên là được"- Từ Du gật đầu liên tục

(Sao mình cảm thấy có hơi hối hận khi đã mời con bé đi chơi nhỉ?)- Khánh Minh

"VẬY anh về đây, tạm biệt em tiểu công chúa"- Khánh Minh hôn gió với Từ Du

"RẦM"- Từ Du đơ người rồi cái xuống sàn

"Ồ..."- Khánh Minh giật mình

"Còn không phải tại anh à? Ngưng thả thính hộ cái!"- cô và nhỏ

"Hihi"

_ Sau đó cả 3 ra về trong phòng chỉ còn lại hấn và Từ Du

"Lố quá rồi đấy, còn không mau tỉnh dậy thì anh sẽ tạt nước vào người em"- hấn

"Anh dám à?"

"Sao lại không?"

"Hừ... Anh Khánh Minh đáng yêu bao nhiêu thì anh đáng ghét bấy nhiêu"

"Thôi đi, đừng có tăng bốc thẳng khác trước mặt anh"

"Kệ em, con người có quyền tự do ngôn luận"

"..." (Anh đến bó tay với mày)

"Mà này Ngọc Vy, anh có phải thích cậu ấy rồi không?"

"Sao em lại biết được? Anh còn chưa nói hay hành động gì quá lộ liễu cơ mà"

"Trong cả buổi nói chuyện anh đã liếc cậu ấy bao nhiêu lần vậy?"- Từ Du cười gian

"Con nít con nôi hỏi làm gì?"

"Thôi đi, Ngọc Vy bằng tuổi em đấy anh thiên vị có vừa thôi"

"Ừ anh thích Ngọc Vy, nhưng cô ấy có người trong lòng rồi"

"Có rồi thì đập chấu cướp hoa"

"Em nói linh tinh cái gì vậy? Anh tôn trọng tình cảm của cô ấy, anh không muốn cưỡng ép"

"Ây da, anh trai em đã trưởng thành rồi"- Từ Du trêu chọc

"Em thật biết cách phá hoại bầu không khí đấy"

"Vì em không muốn thấy anh phiền não"

"Nhiều khi anh tự hỏi thích cô ấy liệu có phải là sai?"

"Tình yêu không bao giờ là sai trái, nếu có sai thì là do anh đặt tình yêu vào nhầm người"

"Em nói đúng"

"Vậy anh tỏ tình với cậu ấy chưa?"

"Rồi, nhưng như anh đã nói cô ấy đã có người trong lòng và cô ấy từ chối anh"- hấn chột buồn

"Vậy họ đang yêu nhau à?"

"Không, họ chia tay rồi. Nhưng cô ấy vẫn thích hấn ta"

"Chắc thế thì... Khoan anh vừa nói gì?"

"Họ chia tay rồi. Haizz anh có nên từ bỏ không?"

"Cóp..."

"Đau, sao em lại đánh anh?"

"Anh trai em thông minh tài giỏi như thế mà lại ngu ngốc vô cùng trong chuyện tình yêu"

"Vậy em nói đi, cô ấy vẫn còn tình cảm với hấn ta thì anh làm được gì?"

"Làm gì ấy hả, tất nhiên là xoay chuyển tình thế rồi"

"Bằng cách nào?"

"Tạm thời thì em chưa nghĩ ra"

"Cái con nhóc này..."

"Nhưng giúp anh thì em sẽ được lợi gì?"

"Địa chỉ nhà và số điện thoại Khánh Minh"- hấn

"Được, thành giao. Mọi chuyện về sau cứ để em lo"

"Liệu anh có tin được em không đây?"

"Em đã làm anh thất vọng bao giờ chưa?"

"Rồi đấy, rất nhiều là đằng khác"

"Hừ, đã thế em không giúp nữa"

"Sở thích và mẫu người con gái của Khánh Minh"

"Được, anh hứa đấy nhé?!"

(Anh em như cái quần què)- hấn nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chia phòng

Rất nhanh một ngày đã trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày đi du lịch. Tại sân bay

"Chúng ta còn phải đợi ai nữa? Lên máy bay thôi"- Khánh Minh

"Cái này...à em quên không nói với mọi người một chuyện"- nhỏ

"Chuyện gì thế? Bây giờ này nói cũng dc mà"- cô

"À, chắc mọi người cũng biết Hà Trang và Vũ Thiên là anh em đúng không?"

"Biết"- Khánh Minh, Quỳnh Chi và cô đồng thanh

"Nếu anh mà đi thì em cũng đi theo rồi"- nhỏ

_ Vừa nghe vậy thì cô sầm mặt lại

"Ý mày muốn nói là Hà Trang cùng Thần Vũ sẽ đi cùng chứ gì?"- cô

"Chính xác, Vy mày sẽ không sao chứ?"- nhỏ lo lắng hỏi

"Không sao"- cô

"À, nè Quỳnh Chi, Thần Phong cũng đi cùng đấy. Vui không vui không?"

"Thôi đi chị đừng có trêu em"- Quỳnh Chi đỏ mặt

"Anh hai, Hà Trang và Thần Vũ là ai vậy?"- Tử Du huyých huyých tay hấn

_ Hấn cũng đang sầm mặt vì nghe đến tên Thần Vũ sẽ đi cùng

"Hà Trang là tình địch của cô ấy, còn Thần Vũ là tình địch của anh"- vừa nói hấn vừa toả ra sát khí

"Haha, anh hai bình tĩnh bình tĩnh"

"Họ đến rồi kìa"- anh

"Chào mọi người"- Hà Trang khoác tay cậu đi tới

"Mấy anh chị đợi có lâu không?"- Thần Phong

"Vừa vặn đề lên máy bay"- cô nói rồi đi thẳng

"Chị ấy làm sao vậy?"- Thần Phong

"Tâm trạng có hơi không tốt, cậu không cần để ý"- Quỳnh Chi

"Tất cả lên máy bay thôi, làm quen đề đến đấy rồi sẽ tính"- anh

_ Tua nhanh nào.... Đến địa điểm du lịch

"Oaaaaa, thật trong lành quá đi"- Tử Du

"Em thích à?"- Khánh Minh

"Tất nhiên rồi, em rất ít khi về nước nên không hay đi du lịch trong nước mấy. Cảm giác thật là mới mẻ"- Tử Du

"Rồi rồi, chúng ta về resort nghỉ ngơi sau đó tập trung tại chỗ ăn nhé?! Chiều nay sẽ là hoạt động tự do, mọi người muốn đi đâu tùy ý. Bắt đầu từ ngày mai sẽ chơi theo tập thể"- anh

"Bây giờ chúng ta đến resort thôi"- nhỏ

"Đi thôi"- đồng thanh

_Tại resort

"Oa, em không ngờ trong nước lại có nơi đẹp như thế này đây"- Tử Du

"Em còn không biết nhiều thứ lắm, chiều nay anh có thể dẫn em đi chơi"- Khánh Minh

"Như vậy cũng được sao?"- Tử Du mắt sáng như sao

"Được chứ sao không?"- Khánh Minh

"Yeahhh, yêu anh nhất"- Tử Du nói rồi ôm chầm lấy Khánh Minh khiến cậu chàng đỏ mặt

"Bây giờ chúng ta sẽ lấy phòng, ở đây có tất cả 10 người vậy chúng ta chỉ lấy 5 phòng thôi"- nhỏ

"Mỗi phòng có hai giường. Mọi người tự chọn bạn cùng phòng nhé?!"- anh

_Anh vừa dứt lời thì...

"Ngọc Vy, em ở cùng phòng với anh/tôi nhé?"- hấn và cậu cùng nói rồi lại nhìn nhau với ánh mắt toé lửa

(Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?)- all

"Không được ở với hấn, em phải ở cùng anh/tôi"- lại đồng thanh

"Muốn chiến à?"- cậu

"Được thôi"- hấn

"Này này, thế quái nào tự nhiên lại xông vào đánh nhau thế?"- Khánh Minh giữ hấn lại

"Mày nhịn một chút đi không được à?"- anh giữ cậu lại

"Bỏ ra"- lại đồng thanh

"ĐÚ RỒI. Bây giờ con gái sẽ chọn người mình muốn ở cùng trước"- cô:"Bảo Thy mày chọn trước đi"

"Đương nhiên là với chồng yêu của tao rồi. Mày giữ đồng chia khoá này đi bọn tao vào phòng trước"- nhỏ nói rồi kéo anh vào phòng

(Cái đồ trọng người yêu khinh bạn)- cô

"Quỳnh Chi, em chọn đi"- cô

"Cậu ấy không cần chọn, cậu ấy sẽ ở cùng em"- Thần Phong kéo Quỳnh Chi đi mà không để cô bé nói gì

"Tử Du cậu tiếp theo"- cô

"Khánh Minh, anh ở với em nhé?!"- Tử Du

"Được thôi, chúng ta đi"- Khánh Minh

_Bây giờ chỉ còn lại cô, hấn, cậu và Hà Trang. Không khí có chút...chặc...nói thế nào nhỉ? Có chút không thoải mái

"Cô chọn đi"- cô đành lên tiếng

"Khỏi nói cũng biết tôi chọn ai rồi. Thần Vũ, chúng ta đi thôi"- Hà Trang kéo cậu đi

"Khoan đã, Hà Trang anh xin lỗi. Anh muốn ở cùng với Ngọc Vy"- cậu rút tay ra

_Lẳng nhằng một hồi cuối cùng là để Hà Trang và cô một phòng, hai chàng kia một phòng. Các phòng còn lại đều rất vui vẻ, bình thường nhưng duy nhất chỉ có hai phòng là đặng đặng sát khí

"Cô đừng vội đắc ý, rồi Thần Vũ cũng sẽ đến với tôi thôi"- Hà Trang

"Đắc ý? Cô thấy trên gương mặt tôi có phần nào là đang đắc ý hay không? Đừng có ghen ăn tức ở như thế chứ?"- cô

_Phòng cô và Hà Trang

"Ghen ăn tức ở với cô? Tôi sao? Mơ đi"

"Ấy thế mà trên mặt cô viết rõ 4 chữ kia kìa, có cần tôi lấy gương cho soi không?"

"Cô..."

"Tôi làm sao?"

"Không thêm chấp. Hừ"

_Phòng cậu và hấn

"Này, tránh ra đi"- cậu

"Không thích, giường này tôi chọn trước rồi"- hấn

"Giường nào mà chẳng như nhau"- cậu

"Vây thì cậu chọn giường bên kia đi"- hấn

"Không thích"- cậu

"Giường nào mà chẳng như nhau"- hấn

"Muốn chiến à?"

"Thích thì chiều"

_ Cả hai chưa kịp đánh đấm gì thì cô nói vọng vào trong

"Hai người mà dám đánh nhau là tôi CẮT nghe chưa???"

(Hic, không dám nữa đâu)- cả hai

_Chỉ mới một tiếng trước giờ ăn trưa thôi mà cả hai cái phòng này cứ um lên khiến ba phòng còn lại đau đầu muốn chết, cuối cùng thì cô cũng không chịu được liền kéo Hà Trang sang phòng anh và nhỏ

"Hai người là anh em ở với nhau dễ hơn"- nói rồi cô kéo nhỏ về phòng mình

_ Hà Trang cũng không vừa, kéo anh sang phòng cậu và hấn

"Anh em tôi tính tình khác nhau ở cùng không tiện"- nói rồi kéo cậu về phòng mình

_Anh cũng không muốn xa vợ yêu của mình liền kéo hấn sang phòng cô và nhỏ

"Bọn tôi là người yêu nên sẽ ở cùng nhau"- nói rồi kéo nhỏ về phòng mình

_Sơ đồ các phòng

•Phòng 1: Hà Trang và cậu

•Phòng 2: Quỳnh Chi và Thần Phog

•Phòng 3: Từ Du và Khánh Minh

•Phòng 4: Bảo Thy và Vũ Thiên

•Phòng 5: Ngọc Vy và Từ Kỳ

_Hắn đang cực kì vui vẻ còn cậu thì bức mình chỉ vì một lí do: chung phòng với cô

"Nhìn anh có vẻ vui thế?"- cô không nhìn được tò mò khi thấy hắn cứ cười suốt

"Là vì được ở cùng phòng với em"- hắn

"Ồ cùng tôi vui đến thế sao?"

"Tất nhiên rồi"

_Thấy hắn vui như vậy khoe miệng cô cũng nhếch lên theo

(Tên gốc này thật là...)- cô nghĩ

_Cuối cùng mọi chuyện cũng xong xuôi, không có ai bất mãn gì. Hừm hừm để xem nào, tập tiếp theo sẽ có một à không là hai tình huống bất ngờ xảy ra. Các bạn hãy đón xem nhé?!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tình huống bất ngờ (1)

Tua nhanh nè, đến giờ ăn trưa. Trong bàn ăn một bên là không khí ấm áp muôn hoa nở rộ của mùa xuân còn một bên là không khí lạnh đến cực độ của mùa đông. Phải nói thế nào nhỉ? Là cậu và hắn cứ tranh nhau gấp đồ ăn cho cô, người này gấp món này thì người kia cũng không vừa gấp thêm một miếng nữa, vậy là trước mặt cô có hai đĩa đồ ăn đầy ắp thức ăn. Khó nổi là khi cô ăn đồ hắn gấp thì nhìn cậu rất tủi thân (Sao mình lại có cảm giác tội lỗi thế này?)- cô. Nhưng khi cô ăn đồ cậu gấp thì lại nhận được sát khí toả ra từ người hắn (Ăn thôi mà cũng khổ)- cô. Không nhìn được nữa cô đứng bật dậy đi nhanh ra ngoài

"Thấy chưa? Tại anh mà cô ấy bỏ đi rồi"- cậu

"Là tại cậu mới đúng, tôi đâu có làm gì?"- hắn

"Tại anh"

"Tại cậu"

"Tại anh"

"Tại cậu"

"Tại..."

"TẠI CẢ HAI NGƯỜI CHỨ ÀI? SUỐT NGÀY GÂY NHAU KHÔNG ĐỀ NGƯỜI KHÁC YÊN À?"- nhỏ

"Xin lỗi"- cả hai

"LỖI LIẾC CÁI GÌ CÒN KHÔNG MAU RA XEM NGỌC VY ĐI"- Từ Du

_Cậu và hắn quay sang nhìn nhau rồi..

"Đề tôi đi"- cậu đứng dậy chạy đi

"Cậu ở lại, tôi đi"- hắn kéo cậu quay lại rồi chạy đi

"Không, anh ở lại tôi đi"- cậu kéo hắn quay lại chạy đi

"Tôi đi"

"Tôi đi"

"Tôi đi"

"Muốn chiến phải không?"- cậu

"Ngon thì nhào vô, tôi muốn đánh cậu lâu rồi"- hấn

"DỪNG LẠI"- cô đi vào

"Hai người để cho tôi yên có được không? Nhìn xung quang đi, đây là nhà hàng đấy, hai người gây nhau như vậy còn ra cái thể thống gì nữa?"- cô

"Tại hấn/cậu ta"- cậu và hấn đồng thanh rồi lại nhìn nhau với ánh mắt viên đạn

"Nếu hai người còn dám gây nhau hay đánh nhau nữa thì đừng có nhìn mặt tôi nữa nghe chưa?"- cô bực mình

"Xin lỗi em"- cả hai

"Ê, công nhận sức hút của Ngọc Vy cũng lớn thật ha?"- Từ Du

"Em gái anh mà, phải như thế mới được chứ"- Khánh Minh

"Thôi tự luyện đi anh"- nhỏ và anh

"Mà Từ Du này, cậu không biết đấy thôi chứ anh Khánh Minh cũng từng thích Ngọc Vy đấy!"- nhỏ

"Phụtttt...khụ...khụ..."- Khánh Minh nghe nhỏ nói thì giật mình, sắc nước ho sắc sụa

"Thật á?"- Quỳnh Chi và Từ Du ngạc nhiên

"Oh Quỳnh Chi, em không biết à?"

"Không, em cứ nghĩ là anh ấy thiên vị chị Vy thôi chứ không có tình cảm gì?!"

"Ngốc nhà cậu, phải có tình cảm thì mới thiên vị chứ?"- Trần Phong ấn đầu Quỳnh Chi

"Em biết à?"- anh

"Lần đầu gặp mặt em đã biết rồi"- Trần Phong

"Vậy sao?"- Từ Du chột buồn

"Từ Du, cậu sao thế?"- nhỏ

"À, không sao mình về phòng trước"- Từ Du đứng dậy đi về phòng

"Để anh đi cùng con bé"- Khánh Minh

_Tại phòng Khánh Minh và Từ Du

"Sao em lại về phòng trước?"- Khánh Minh

"Em thấy hơi mệt thôi"

"Có cần uống gì không? Anh mua cho em nhé?!"

"Không sao, anh cứ kệ em đi"

"Từ Du nói anh nghe, em có chuyện gì buồn sao?"

"Không có"

"Trên mặt em viết chữ rất buồn đây nè"

"Khánh Minh...anh có còn thích Ngọc Vy không?"

"Là vì chuyện đấy sao?"

"Anh trả lời em đi"

"Chỉ là anh từng thích thôi, bởi vì anh và Vy chơi với nhau từ nhỏ nên anh cũng có cảm giác. Bây giờ vậy thôi chứ hồi nhỏ Vy và Bảo Thy yếu đuối lắm. Thời gian trôi qua thật nhanh, bây giờ cả hai đứa đã trưởng thành và đã có người mình thích rồi. Anh làm sao có thể ép buộc Vy được cho nên cái tình cảm này anh phải buông bỏ thôi"

"Có nghĩa là anh không thích Vy nữa phải không?"- hớn hờ hớn hờ

"Ừ, đúng thế. Đối với anh bây giờ Vy chỉ là em gái thôi"

"Hi hi"- Từ Du lại cười tươi

"Con bé ngọc này, đi ngủ trưa đi rồi chiều anh dẫn đi chơi"

"Được, em ngủ luôn"- trằm chằm nằm xuống

_ Mọi người có còn thấy thiếu thiếu gì không? Phải rồi, là Hà Trang đấy. Suốt buổi ăn cứ ngồi trơ mắt nhìn cậu gấp đồ ăn cho cô thì trong lòng Hà Trang dâng lên sự ghen ghét, đố kị mãnh liệt. Có sao cô ta lại được ưa chuộng như thế? Mình có gì không bằng cô ta sao? Khốn kiếp, Phạm Ngọc Vy cô đợi đấy cho tôi, sắp có trò vui xảy ra rồi

_ Chiều hôm đó 3 cặp còn lại đánh lẻ đi chơi và còn lại 2 cặp là cô x hấn, cậu x Hà Trang. Và cái tình huống "bức người" ấy lại xảy ra với cô

"Ngọc Vy, đi chơi với anh/tôi"- cậu và hấn cùng nói

(Chuyến đi chơi lần này của mình thật quá uổng phí mà. Biết vậy ở nhà cho rồi)- cô

"Ngọc Vy, đi chơi với tôi đi"- hấn

"Không được đi với hấn ta, em phải đi chơi với anh"- cậu

"Đừng có ra lệnh cho con bé, cậu có là gì của nó đâu"- hấn

"Tôi nói gì kệ tôi, anh giỏi thì làm cô ấy đi chơi với anh đi"

"Có giỏi thì cậu làm đi"

"Tất nhiên là cô ấy sẽ đi chơi với tôi rồi, nói thừa"

"Chưa chắc chắn thì đừng có nói, đến lúc không đi được thì nhục mặt ra"

"Anh..."

"Tôi làm sao?"

"Không thèm chấp loại con nít như anh"

"Xìiiiiii"

_ Cả hai cứ đứng cãi nhau mà không để ý khuôn mặt ai đó đang đen lại rồi bỗng nhiên cô nói

"Buổi trưa tôi đã nói rồi phải không? Nếu hai người còn gây nhau thì đừng có nhìn mặt tôi"- cô

"Khoan đã, đừng đóng cửa"- cậu

"Ngọc Vy, không được đóng cửa"- hấn

"Muộn rồi, tạm biệt... RẦM"- cô đóng sầm cửa lại

"Hừ, tại cậu đẩy lại làm con bé giận"

"Thôi đi, anh cũng có phần đấy"

"Lắm điều"

_ Cả hai đứng ngoài lại tiếp tục cãi nhau, cô cực kì bức mình liền mở cửa ra hét ầm lên

"TÌM HẾT CHO TÔI!!!... Rầm"- sau đó lại đóng sầm cửa lại

"Thần Vũ~~~~ đi chơi với em đi"- Hà Trang xuất hiện

(Dù sao Vy cũng không đi vậy thì mình đi với Hà Trang vậy)

"Được chúng ta đi"- cậu

_Sau khi hai người đi rồi thì hấn lò dò chạy xuống lễ tân xin thẻ dự phòng vì cô khoá cửa mất rồi

"Ngọc Vy..."- hấn khẽ gọi cô

_Không thấy ai trả lời hấn đi tìm khắp phòng thì thấy cô đang ngồi nghe nhạc nhìn ra ngoài cửa sổ

"Này..."- hấn đứng đằng sau vỗ vai cô

_Vẫn chẳng thấy cô có động tĩnh gì hấn đứng ra bên cạnh cô thì thấy cô đã ngủ rồi. Nhìn cô khi ngủ thật bình yên, nhìn mà trông đáng yêu chết đi được khiến hấn không nhìn được mà "chom" cô một cái. Ngồi nhìn cô một lúc lâu hấn cũng thiếp đi lúc nào không hay. Rồi xong hai ông bà này ngủ đến chiều luôn cho nên tua đến chiều nhé?!?!?!?

_5h30, tại phòng cô và hấn. Ngủ đã giấc rồi cô cựa mình tỉnh dậy

"Ách, đã 5h30 chiều rồi sao? Mình ngủ lâu vậy cơ á? Mà tên này cũng ngủ cùng luôn, ặc"

"Đi tắm thôi, ày da"- cô vươn vai đứng dậy

_Cô đứng trong phòng tắm vừa tắm vừa ngân nga vô tình đánh thức "ai đó" dậy

"Đang tắm sao? Vậy đợi cô ấy tắm xong rồi nói chuyện"- hấn ngả người

_15 phút sau

"Thôi chết, mình quên quần áo ở ngoài rồi, làm sao bây giờ?"

"Hay là bảo Từ Kỳ mang vào? Không, không bao giờ"

"Đúng rồi, có khi hấn ta vẫn đang ngủ mình chạy ra lấy quần áo rồi vào luôn là được"

_Thế là cô quần khăn tắm ngang người rồi rón rén đi ra ngoài lấy quần áo. Thấy động tĩnh hấn nghĩ cô tắm xong rồi thì quay ra nhìn cô thì thấy..... Cả cô và hấn đều đờ người lại cứ nhìn nhau trân trân

"Qu..quay đi mau. Quay mặt đi ngay cho tôi"- cô đỏ mặt

"Xi...xin lỗi"- hấn đỏ bừng mặt quay đi

_Thế là cô lấy quần áo rồi chạy như bay sang phòng ngủ

"Trời ơi trời ơi trời ơi"

"Điện mất điện mất điện mất thôi"

_Cô cứ đi đi lại lại để trấn an cái trái tim đang đập thình thịch này mà chưa chịu thay quần áo. Còn hấn cứ nghĩ cô thay xong rồi liền đi sang phòng ngủ xem cô như thế nào

"Này Vy, em thay quần áo xong...chưa?"- chưa nói hết câu

"Biến...biến mau. Quay đi ngay cho tôiiiiiii"- cô

_Hấn đang định bước đi thì điện thoại hấn rung

"Tôi lấy điện thoại trước đã"- hấn đi qua cô lấy điện thoại nhưng khổ nỗi khi đi qua thì dẫm vào vũng nước hấn trượt chân ngã. Theo phản xạ cô đưa tay kéo hấn, mất đà cả hai ngã xuống giường trong tình trạng hấn nằm đè lên cô còn cô thì không mặc quần áo

"AAAAAAAAAAAAAAAA"- cô hét ầm lên

_Vì tiếng hét của cô, mọi người ở phòng còn lại nghĩ cô có chuyện gì nên vội vàng chạy sang thì thấy cảnh không nên thấy

"Ngọc Vy, em bị làm...sao...thế?"- cậu đập cửa xông vào

_Hấn với cô đỏ bừng mặt lên vội vội vàng vàng đứng dậy, còn cô chạy ngay vào phòng tắm

"Triệu Từ Kỳ, mày đã làm gì em tao? Nói, nói mau"- Khánh Minh gào ầm lên

"Bình tĩnh bình tĩnh đi anh"- Từ Du nhanh chóng kéo Khánh Minh về phòng

"Haha, không có gì đâu. Mọi người về phòng mình đi"- hấn cười gượng

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Tiểu bảo bối

"Nghe cho rõ đây, nếu anh dám làm gì cô ấy thì đừng có trách tôi"- cậu túm cổ áo hấn

"Cậu cũng chẳng phải là người yêu cô ấy, tôi làm gì thì cậu có quyền xen vào sao?"- hấn

"Đây đây hai người."- anh

"Nhưng người cô ấy yêu là tôi, và tôi cũng như vậy"- cậu

"Nếu cô ấy yêu cậu thì sao hai người không trở thành người yêu đi?"

"Cô ấy cần thời gian suy nghĩ"

"Còn suy nghĩ gì nữa?! Rõ ràng là cậu chỉ đang tự lừa dối bản thân thôi"

"Im miệng"- cậu quát

"Sao thế? Bị nói trúng tim đen hay sao?"

"Tôi bảo anh im miệng"- cậu vung tay lên đấm hấn một cái khiến hấn ngã nhào xuống đất

"Thần Vũ đủ rồi"- anh giữ cậu lại

"Buông tao ra"- cậu vùng vẫy

"Vũ, anh bình tĩnh đi"- Thần Phong

"Hừ, tôi cảnh cáo anh nếu anh còn nói những nói cuội thì đừng trách tại sao tôi không khách khí"- cậu bỏ đi

"Chị về phòng với anh ấy đi"- Quỳnh Chi nói với Hà Trang

"Mọi người có thể về phòng được rồi đấy"- nhỏ

"Chúng ta đi thôi"- anh

_Sau khi mọi người đi khỏi cô mới bước ra từ phòng tắm thì thấy hấn ngồi gục đầu ở dưới đất

"Anh không sao chứ?"- cô ngồi xuống trước mặt hấn

"Em thử bị đấm như tôi xem liệu có đau không?"- hấn

"Xiiiiii, tôi chỉ hỏi thôi"- cô định đứng dậy thì bị hấn kéo ngã vào lòng mình

"Em là đang quan tâm tôi hay sao?"

"Kh...không thêm. Dù anh có bị đánh chết tôi cũng không thêm quan tâm"

"Thật chứ?! Em biết là mình nói dối tẹ lăm không?"

"Ai thêm nói dối anh chứ?"

"Em đấy chứ à?"

"Tôi mới không thêm nói dối"- cô đỏ mặt

"Vậy sao em lại đỏ mặt?"

"C...có sao?"

"Ngốc ạ, dù em có như thế nào thì em chỉ cần hỏi một câu như vậy là tôi vui rồi"- hấn buông cô ra đứng dậy đi vào phòng tắm

(Lúc nào cũng chọc tôi cái tên đáng ghét nhà anh)- cô mỉm cười

_ Trong khi hấn tắm cũng chưa ai gọi đi ăn thế là cô nhảy lên giường cầm điện thoại nghịch. Bỗng nhiên điện thoại hấn rung lên, lúc đầu cô mặc kệ nhưng hai, ba lần sau nó vẫn rung, không kìm được sự bực mình cô cầm lấy điện thoại hấn định trực tiếp ngắt đi thì thấy cái tên "Tiểu Bảo Bối□□□" hiện lên màn hình. Ngay lập tức cô sầm mặt lại (Tiểu Bảo Bối là đứa quái nào?)- cô bực mình, rồi cô ngắt luôn điện thoại. Chưa đầy một phút sau điện thoại hấn lại rung, vẫn cái tên đáng ghét ấy hiện ra, đang định đập máy tiếp thì hấn giật điện thoại lại rồi nhấc máy

"Em gọi anh có gì không?"

(Anh anh em em ngọt sớt)- cô

"Đi ăn sao?"

(Hừ, còn rủ nhau đi ăn nữa kia)

"Rồi một lát nữa anh sẽ xuống"

(Cái tên này thế mà lại nhận lời sao? Bị cô ta dùng mĩ nhân kế à? Thế mà lần trước bác tài xế nói luôn tỏ ra lạnh lùng khi con gái có ý định tiếp cận sao? Nói dối, rõ ràng là nói dối mà)- càng nghĩ cô càng bực mình

"Chúng ta đi ăn cơm. Em cầm thẻ hay là tôi cầm đây?"

"Tôi cầm, đưa đây"- cô giật lấy thẻ rồi đi ra ngoài

(Cô nhóc này là đang giận dữ gì sao?)

"Bảo Thy, tối nay chúng ta ăn ở đâu?"- cô

"Chẳng phải Từ Du nói cho anh Từ Kỳ rồi sao?"

"Mặc kệ tên đó, nói tối nay chúng ta ăn ở đâu?"

"Nhà hàng Sun, hai người đến nhanh đi bọn tao đang đợi rồi đấy"

"Ukm"

_ Vừa lúc đó hấn đi tới

"Tôi đặt xe rồi, chúng ta cùng đi"

(Hừ, cùng đi để làm gì đã cần mui thì tôi không thèm)

"Khỏi, tôi tự đi được"

"Đây là khu cao cấp, nếu không đặt xe trước thì sẽ không có xe nào đến đâu"

"Hừ..."

"Nhưng anh đâu có đi ăn cùng tôi?"

"Nhà hàng Sun không phải sao? Em định đi ăn ở đâu nữa?"

(Ặc, hoá ra là cùng một nhà hàng)

"Vậy tôi sẽ miễn cưỡng đi cùng anh"

(Giận dữ cái gì vậy cơ chứ? Mình có làm gì sai sao? Con gái thật khó hiểu?!)

_ Tại nhà hàng Sun

"Hai người đến muộn quá đấy"- nhỏ

_ Cô không nói gì đi về chỗ ngồi của mình, tất cả quay ra nhìn hấn

"Đói rồi, cùng ăn thôi"- hấn cười trừ

_ Trong bữa ăn cô cứ chọc đĩa của mình xuống đồ ăn trong đầu cứ lờn vờn ba chữ "Tiểu Bảo Bối"

(Tiểu bảo bối...tiểu bảo bối...tiểu bảo bối... Rốt cuộc tiểu bảo bối là đứa quái nào?)

"Anh hai, cậu ấy bị gì vậy?"- Từ Du

"Biết được chết liền á"- hấn

"Sao anh không hỏi?"

"Cô ấy mà nghe thì anh đã hỏi"

"Chắc chắc"

"Em nói sẽ giúp anh cơ mà, còn không mau hỏi đi"

"Rồi rồi"

_ Từ Du lon ton chạy ra chỗ Ngọc Vy

"Này Vy, cậu sao vậy?"

"Hừ"- cô lườm Từ Du một cái khiến cô nàng co rúm người lại rồi lúi thúi về chỗ

"Anh hai à, căn bản là không tiếp cận được cậu ấy. Em chịu rồi"

"Có mỗi chuyện này mà cũng làm không xong"

"Có giỏi thì anh tự mình làm đi. Em không giúp nữa"

"Thôi, tiểu bảo bối của anh đừng như vậy mà. Em mà không giúp là anh hai buồn lắm đó"

"Hiểu rồi"- Từ Du cười gian rồi chạy ra chỗ cô kéo cô đi

(Con bé này làm sao thế? Chắc, kệ đi)

"Này Từ Du, cậu kéo tớ đi đâu thế?"

"Trật tự và đi theo tớ"

_ Đến khu vườn đằng sau nhà hàng Từ Du mới thả cô ra, bí mật lấy máy ghi âm bật sẵn

"Có chuyện gì sao không nói luôn ở trong đây?"

"Cậu có phải là đã thích anh Từ Kỳ không?"

"Cậu đang nói gì vậy? Làm sao có thể chứ?"

"Đừng có chối nữa, mình biết cậu thích anh ấy mà"

"Này, nếu cậu lòi mình ra tận đây chỉ để nói linh tinh thôi là mình cho cậu ăn đòn đấy"

"Khoan khoan nghe mình nói"

"Rồi, nói đi"

"Cậu đang giận anh Từ Kỳ nhà mình sao?"

"Anh ta chẳng làm gì để mình giận cả"

"Thật không?"

"Vậy để mình đi nói với anh ấy là cậu không giận, như vậy anh ấy mới yên tâm để đi với tiểu bảo bối của anh ấy được"- Từ Du vờ bước đi

"Cái gì? Tiểu bảo bối? Tử Du, cậu biết tiểu bảo bối là ai à? Nói mau nói cho mình biết đi"- cô lắc lắc người Tử Du

"Làm gì mà cậu quýnh lên thế? Mà sao cậu biết tiểu bảo bối của anh hai mình?"

"À không có, mình đâu có biết"- cô buông người Tử Du ra

"Này đừng có nói dối nữa đi, cậu nói dối tệ lắm đó"

"Rồi, tiểu bảo bối là ai?"

"Nhưng cậu hỏi để làm gì?"

"Th..thì để mình biết"

"Nhưng cậu biết để làm gì? Cậu với anh hai mình đâu có quan hệ gì ngoài bạn bè đâu?!"

"Thì là bạn bè nên mình mới phải quản hấn ta chứ?!"

"Mình cũng chẳng biết tiểu bảo bối là ai nhưng mình biết anh hai và cô ấy rất thân nhau. Lúc nào cũng anh anh em em ngọt sớt, với lại anh hai mình rất cưng chiều tiểu bảo bối nha"

_Càng nghe sắc mặt cô càng đen lại rồi khi Tử Du vừa dứt lời thì người cô toả ra sát khí ngùn ngụt khiến Tử Du rùng mình

"Ng...Ngọc Vy, cậu sa...sao thế?"

"Bảo mọi người là mình về trước"- cô nói rồi đi luôn

"Hahahaha, cậu ấy là đang ghen đấy, anh hai anh đã hài lòng chưa?"- Tử Du nói rồi tắt ghi âm gửi cho hấn nghe

_Về phía hấn vẫn đang ung dung ngồi ăn thì nhận được tin nhắn của Tử Du

"Anh nhất định phải nghe đoạn ghi âm này nhé?! Còn Ngọc Vy thì cậu ấy về phòng trước rồi"- tin nhắn

"Ghi âm? Con nhóc này lại bày trò gì đây?"- hấn

"Mọi người Ngọc Vy đã về resort trước rồi, lát nữa không cần đợi cô ấy đâu"- hấn nói rồi đi ra chỗ rửa tay và bật đoạn ghi âm lên; vì không có ai nên hấn bật âm lượng khá to. Nghe xong hấn vui mừng cực kì, nhanh chóng ra báo cho những người còn lại rồi bắt xe về rết nhưng hấn đâu nghĩ rằng một người nữa cũng đã nghe được đoạn ghi âm

_Trong khi đó ở phòng cô, vừa về đến nơi cô đã tức giận đập tan hết mọi thứ trong phòng

"Tiểu bảo bối cái đầu anh"

"Tiểu bảo bối...tiểu bảo bối...tiểu bảo bối cái quái gì chứ?"

"Anh nói anh yêu tôi vậy chuyện này là sao?"

"Con trai mấy người đều như nhau hết, chẳng ai khác ai cả chỉ được cái khoe mẽ và dối trá thôi"

_Như đã hứa được con giận cô đi thẳng xuống lễ tân

"Cho người lên dọn dẹp phòng 5, mọi tổn thất tôi sẽ đền. Còn nữa cho tôi một phòng đơn khác. Lát nữa tôi về tôi sẽ thanh toán sau"- cô nói rồi đi thẳng ra bãi biển

_Khi hấn về đến nơi thì mọi thứ đang được dọn dẹp

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"- hấn

"Tiểu thư ở phòng này đã đập hết đồ đạc trong phòng và nói với chúng tôi mọi tổn thất cô ấy sẽ thanh toán"

(Ngọc Vy đập sao?)

"Không cần, thanh toán luôn cho tôi. Mà cô ấy có đặt thêm phòng không?"

"Cô ấy có đặt thêm một phòng đơn"

"Đổi thành phòng đôi cho tôi"

"Vâng"

(Em đang ở đâu vậy Ngọc Vy?)

_Sau khi tới bãi biển cô ngồi một mình ở đó hướng mắt ra biển, từng ngọn gió lùa vào tóc cô làm cho tóc cô có hơi rối

"Bầu trời chỉ toàn là một màu đen. Haha, giống hết tình yêu của mình vậy?!"- cô

_Đang yên tĩnh thì cô nghe thấy tiếng soạt soạt liền cảnh giá đứng dậy

"Ai? Mau xuất hiện đi"

"Không hổ là đại tỉ Black Angels. Deamon chúng tôi cần phải học hỏi nhiều đây"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Daemon trở lại

Giới thiệu qua một chút những người trong Daemon nhé?: Rin, Jun, Zen, Yon. Tất cả những người này đều là con gái và một tay do thủ lĩnh của Daemon-Ciara đào tạo ra. Đối với họ thủ lĩnh là tất cả

"Lại là mấy người à? Trước giờ Black Angels chẳng gây thù oán gì với ai, có sao mấy người cứ một mực muốn đối đầu với chúng tôi vậy?"- cô

"Chúng tôi chỉ làm theo lời của thủ lĩnh, thủ lĩnh là tất cả đối với chúng tôi"-Yon

"Mù quáng hết sức"- cô

"Im miệng, hôm nay bọn tôi đến đây như lời nói, lần này đến là để tiêu diệt Black Angels"- Zen

"Hình như thiếu mất một người, thủ lĩnh đâu?"- cô

"Đừng nói nhiều, chết đến nơi rồi"- Jun

_Dứt lời 4 người của Daemon xông lên đánh cô cùng một lúc. Bàn đầu cô còn chống đỡ lại được nhưng càng về sau cô càng đuối sức

"Ồ, đại tỉ à cô làm sao thế?"- Rin

"Nếu không chống đỡ nổi thì chịu thôi đi"- Yon

"Không bao giờ, cho dù mấy người có bắt được tôi thì vẫn còn Hanra. Đừng có mơ mộng nữa, Black Angels sẽ không bị tiêu diệt"- cô chống cự

"Có chống cự cũng cô ích, một mình cô đấu lại bốn người chúng tôi sao?"- Rin

"Dù có thế nào Vanus đây cũng không bao giờ chịu khuất phục người khác"- cô

_Trong khi đó hấn đi tìm cô khắp nơi, nhưng chỗ nào cũng không thấy, một cổ bất an trong lòng dâng lên hấn đành gọi điện cho Khánh Minh

"Alo"- đầu bên kia nhắc máy

"Khánh Minh, nói tao nghe mỗi khi tức giận hay buồn thì Ngọc Vy thường đến đâu?"- hấn nói với giọng khàn khàn

"Mày hỏi làm gì?"- Khánh Minh

"Trả lời nhanh lên, tao về phòng không thấy con bé, chỉ thấy đồ đạc bị hết sạch"- hấn

"Chuyện gì đã xảy ra thế?"

"Mày có trả lời không thì bảo"

"Thường thì con bé hay đến cánh đồng bờ công anh"

"Ở đây thì làm gì có cơ chứ?"

"Mày thử tìm ở...tút...tút..."

"Cái thằng dở hơi này, lúc nào cũng ngắt máy trước khi mình nói xong là sao?"- Khánh Minh bực mình

_Phía bên hấn

"Đồng bờ công anh thì ở thành phố này không có, ngoại thành cũng không... Vậy rốt cuộc cô ấy ở đâu?"

"Khoan đã, cánh đồng bờ công anh rất yên tĩnh vậy ở đây có nơi nào yên tĩnh như vậy nhỉ?"

"Biển, đúng rồi là bờ biển. Ngọc Vy em tuyệt đối không được xảy ra việc gì"- hấn chạy một mạch ra bờ biển

_Quay trở lại với cô

"Dù có thể nào Vanus đây cũng không bao giờ chịu khuất phục người khác"

"Ha, có chí khí, nhưng rồi cũng phải bại dưới tay thủ lĩnh thôi"- nói rồi Zen đập vào bụng cô khiến cô bị bật người ra đằng sau

(Khôn kiếp, một mình không thể địch nổi tất cả bọn chúng. Phải báo cho Bảo Thy, nếu không e rằng sẽ nguy hiểm đến Black Angels)

"Vanus ơi là Vanus, cô đang nghĩ đến việc gọi cứu trợ à?"- Jun

"Cô nghĩ bọn tôi sẽ để cô làm chuyện đó sao?"- Rin

"Tôi đâu có ý định đấy, có gặp nguy hiểm thì cũng là một mình tôi chịu"- cô phủ nhận

"Nghĩa hiệp quá ha? Để rồi xem cô chịu được bao lâu"- Yon

"Đánh cô ta"- Zen

_Cả 4 người định xông vào đánh cô lần nữa thì bị một tiếng hét từ xa làm cho mọi hành động đều dừng lại

"NGỌC VY, EM Ở ĐÂU?"

(Ách, cái tên đáng ghét này tại sao lại có mặt ở đây?)

"Ngọc Vy... Ha, tên cô cũng đẹp đấy"- Yon

"Họ của cô...là gì?"- Rin

"Có đánh chết tôi cũng không nói cho mấy người"- cô

"PHẠM NGỌC VY EM Ở ĐÂU? RA ĐÂY CHO TÔI"- hấn tiếp tục hét

(Cái tên đàn nhà anh dám làm lộ thiên cơ của tôi)

"Giờ mới thấy câu."Không sợ kẻ địch mạnh chỉ sợ đồng đội ngu" là đúng"- Jun

"Là đại tiểu thư của Phạm gia sao? Không ngờ chức danh cô lại lớn như thế?"- Rin

"Không được để người khác biết, mau chóng đem cô ta đi"- Zen

(Mình sẽ không để chúng đưa đi nhưng nếu đánh nhau ở đây Từ Kỳ sẽ biết. Không được, tuyệt đối không để chuyện gì xảy ra với Từ Kỳ, mình phải di chuyển ra nơi khác)- nghĩ là làm cô lấy trong người ra hai lọ thủy tinh

(Cũng may là trộm được của Bảo Thy, không ngờ lại phát huy tác dụng trong trường hợp này)- cô ném một lọ thủy tinh xuống khiến nó vỡ tan và toả ra một làn khói trắng dày đặc rồi cô nhanh chóng chạy đi

"Là thuốc ngủ dạng khí, bịt mũi vào nhanh"- Jun

"Cô ta chạy rồi"- Yon

"Yên tâm, lúc nãy tớ đập vào bụng cô ta một cái không hề nhẹ, nếu cử động lâu sẽ bị ảnh hưởng, cô ta không chạy được xa đâu"- Zen

"Mau đuổi theo"- Rin

_Phía hấn

"Đằng kia sao lại có khói trắng? Đó không phải là khói của lửa đốt trại, loại này nhìn giống một loại thuốc gì đó ở dạng khí... Không lẽ Ngọc Vy gặp chuyện? Không được"- hấn nói rồi chạy nhanh ra chỗ cô và Daemon giao chiến nhưng khi đến nơi thì không thấy ai cả

"Chắc chắn là em chưa đi được xa, Ngọc Vy đợi anh"- chạy tiếp

_Lại quay lại với cô

(Bụng mình...sao đau quá? Có khi nào là do cú đá vừa nãy chăng?! Khốn kiếp)

(Phải nhanh chóng cho Bảo Thy. Điện thoại...điện thoại đâu rồi?)

(Ách, roi trên đường đi rồi sao? Vậy thì phải lấy tín hiệu thông báo khẩn cấp)- cô bấm một cái nút gì đó trên vòng tay mà Bảo Thy thiết kế riêng cho cô và nhỏ ngay lập tức chiếc vòng kêu bip bip rồi nhấp nháy liên tục

_Ồ chỗ nhỏ đang cười đùa vui vẻ với mọi người thì chiếc vòng của nhỏ kêu inh ỏi lên khiến những người còn lại chú ý

(Đây chẳng phải là chiếc vòng thông báo khẩn cấp khi đối phương xảy ra chuyện mà mình thiết kế riêng cho mình và Ngọc Vy sao?)- nhỏ

(Chiếc vòng này là thông báo khẩn cấp của chị Vy và chị Thy mà?)- Quỳnh Chi

(Ngọc Vy từng nói qua với mình, chiếc vòng này là Bảo Thy thiết kế riêng cho hai đứa để thông báo khẩn cấp khi đối phương gặp chuyện)- Khánh Minh

(Ngọc Vy từng cho mình xem chiếc vòng này rồi, là để thông báo khẩn cấp)- Từ Du

(Đây vốn là chiếc vòng thông báo khẩn cấp của Bảo Thy và Ngọc Vy, Bảo Thy từng nói như vậy)- anh

(Vây không lẽ...? Ngọc Vy gặp chuyện rồi)- cả 5 người có cùng một suy nghĩ rồi cùng đứng bật dậy chạy ra ngoài

"Họ bị gì vậy?"- Thân Phong

"Chịu, làm sao anh biết được"- cậu

(Oh đã phải dùng đến chiếc vòng rồi sao? Xem ra Daemon làm rất tốt)- Hà Trang

_Bốn người kia chạy đi trước còn anh nhớ ra cái gì đó liền quay lại chỗ cậu

"Vũ, mày định vị được vị trí của Ngọc Vy không?"

"Có, nếu cô ấy con đeo chiếc vòng"- cậu

"Tốt, đưa máy điện thoại đây"- anh

"Để làm gì?"

"Nhanh lên, Vy gặp chuyện rồi"

"CÁI GÌ?"- cậu và Thân Phong

"Không nói nhiều nữa, hai người đi cùng luôn đi. Hà Trang em về phòng đi, những chuyện thế này em không nên dính vào"- anh

"Vâng, mọi người nhớ cẩn thận"- Hà Trang đi về phòng

_Sau khi ba người chạy đi, Hà Trang liền thay đổi sắc mặt

"Mấy người định cứu nó sao? Tôi sẽ không để mấy người toại nguyện"- Hà Trang chạy lên phòng thay trang phục đen rồi chạy ra bờ biển chỗ cô đang ở

_Phía nhóm người Khánh Minh

"Lúc này Từ Kỳ có gọi cho anh hỏi khi tức giận Vy thường đến nơi nào. Khi ấy anh lại không nghĩ Vy sẽ gặp chuyện"- Khánh Minh

"Không sao hết, bây giờ chúng ta nhanh chóng đi tìm Vy"- nhỏ

"Nhưng chúng ta chưa biết chị Vy đang ở đâu?"- Quỳnh Chi

"Cậu ấy thường đến cánh đồng bò công anh khi buồn hay tức giận. Chỗ đó rất rộng và yên tĩnh"- nhỏ

"Rộng và yên tĩnh..."- Từ Du ngẫm một lúc:"Bờ biển, chỉ có thể là bờ biển"

"Được chúng ta đi"

"Nhưng sao chị lại chắc chắn như vậy?"- Quỳnh Chi

"Cậu ấy từng nói với chị rằng cậu ấy thích những nơi yên tĩnh ví dụ như biển, nên chị nghĩ cậu ấy sẽ ra đấy"

"Không nói nhiều nữa, chúng ta mau đi thôi"- nhỏ

_Tại bờ biển

"Thủ lĩnh, người đến rồi"- bốn người

"Các người làm tốt lắm"- Ciara

"Thủ lĩnh người quá khen"

_Bây giờ cô đang bị trói nhưng không phải bằng dây thừng mà là bằng xích, trên người toàn là vết thương do Deamon gây ra

"Cô đến muộn đấy, thủ lĩnh gì mà không dám ra mặt. Phải để thuộc hạ bắt con mồi rồi mới xuất hiện. Hèn hạ"- cô khinh bỉ

"Haha, cứ tận hưởng đi, tôi chẳng có hứng thú để nghe mấy lời đó từ cô"- Ciara

"Muốn giết thì cứ giết, tôi không sợ"- cô

"Áy bình tĩnh đã nào, giết luôn thì còn gì là thú vị. Phải để cho người thân của cô xem cô bị hành hạ chứ nhỉ?"

"Sẽ chẳng ai đến cứu tôi đâu, nếu có thì cũng chỉ có Hanra đến thôi"

"Nhị tì của Black Angels sao? Haha, tôi lại không nghĩ thế đâu. Thử nghe xem tiếng của ai đây nhé?"

"Mấy người mau thả cô ấy ra"- hấn hét lên

(Từ Kỳ, anh ta bị ngốc sao?)

"Delvin, anh vội vàng cái gì?"- Ciara

"Cô biết tôi?"- hấn

"Biết và cũng không biết"

"Đừng có nói lung tung mau thả cô ấy ra"

"Khó lắm mới bắt được nói thả là thả vậy sao?"- Zen

"Nếu muốn thì bắt tôi thay cô ấy"- hấn

"Đừng có nói bừa, anh mau đi đi"- cô

"Ngọc Vy, anh..."

"Im miệng, tôi bây giờ không phải Ngọc Vy. Tôi là Vanus"- cô

"Va..vanus?"

"Anh không biết sao? Người mà anh yêu là đại tì của Black Angels trong Hắc đạo đấy"

"Thì có là sao? Chẳng phải tôi đây cũng là bang chủ của Devil sao?"- hấn

"Muốn thả cô ta? Được thôi, chịu trói đi"

"Không được, Delvin anh mau đi đi"- cô gào lên

"Vị em, tôi sẽ làm mọi thứ"- hấn

"Ngu ngốc"- Ciara

"Bây giờ thả cô ấy ra"- hấn

"Nếu tôi nói không?"- Ciara

"Cô...khốn kiếp"

"Ây, đừng xúc phạm một cô gái bé nhỏ như tôi vậy chứ?! Rin, Zen làm cho cô ta sống không bằng chết, Jun, Yon giữ hấn ta thật chặt còn phải để cho bang chủ đây xem rõ từng hành động một"

"Còn nữa, lát sẽ có người đến cứu. Thấy chúng đến thì lập tức rút ngay không được phép để lộ tin tức"

"Rõ, thủ lĩnh"

_Vậy là cô bị đánh đập hành hạ đủ kiểu, vết thương ở ngực lần trước lại tái phát khiến cô đau quặn nhưng một tiếng hét cô cũng không phát ra. Mọi chi tiết đều lọt vào mắt hấn, nhìn cô khổ sở như vậy hấn thực sự rất đau. Nhanh chóng hấn đứng dậy dùng chân đá gục Jun và Yon sau đó chạy đến chỗ cô nhưng bị Rin cản lại còn Zen vẫn tiếp tục hành hạ cô. Sau đó hấn giao chiến với Rin, Jun và Yon trong tình trạng bị trói nửa thân trên nên hấn chỉ có thể né và dùng chân phản kháng. Một lúc lâu sau đó những người còn lại trong nhóm của cô cũng chạy đến. Từ Du và nhỏ từ xa thấy cô bị như vậy thì chạy đến gần hơn lấy dao phỉ vào cánh tay của Zen khiến cô ta bị thương. Quỳnh Chi nhanh chóng chạy đến đỡ cô. Cậu, anh và Thần Phong chạy ra giúp hấn đánh lại ba người kia, hấn thì ngồi phịch xuống đất vì mệt mỏi. Cả tối chạy đi tìm cô khắp nơi, bây giờ lại còn phải giao chiến mà Deamon bọn chúng có yếu đâu. Khánh Minh chạy lại cõ trói giúp hấn. Còn cô đã kiệt sức và ngất đi, nhưng trước khi ngất cô gắng gượng hỏi

"Quỳnh Chi... Từ...Từ Kỳ không sao chứ?"

"Anh ấy không sao, chị lo cho mình trước đi"

"Vậy là tốt rồi"- ngất đi

_Cả bọn nhanh chóng đưa cô vào bệnh viện ở trung tâm thành phố, hấn vì không nghe lời Khánh Minh nên bị anh chàng đánh ngất rồi đưa vào bệnh viện nằm ở phòng hồi sức. Mọi chuyện xảy ra thật bất ngờ: mới sáng ra vẫn cười đùa vui vẻ thế mà tối đã xảy ra chuyện không hay, thật chẳng biết làm sao nữa. Cả 7 người đều rất lo lắng cho cô, nếu tìm được bọn người đó thì nhất định Quỳnh Chi, Từ Du và nhỏ sẽ băm chúng làm trăm mảnh. Nhất định nhất định. Cả ba người toà khí thế hùng hục khiến Thần Phong, Khánh Minh và anh phải toát mồ hôi:"Con gái bây giờ thật đáng sợ"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chỉ đơn giản là yêu

Sau hai tiếng đồng hồ dai dẳng thì cánh cửa phòng cô và hấn bật mở. Mọi người lao đến hỏi bác sĩ dồn dập

"Bác sĩ, bạn ấy/em ấy/chị ấy sao rồi?"- đồng thanh

"Tùng người hỏi một thôi"- bác sĩ

"Nói nhanh, cô ấy sao rồi?"- đồng thanh

"À, Triệu thiếu gia..."

"Không hỏi người đấy, là hỏi cô gái kia"- lại đồng thanh

"Chúng tôi đã xử lý mọi vết thương cho Phạm tiểu thư, tạm thời cô ấy không sao cả nhưng mọi người đừng để cô ấy cử động mạnh lần nữa. Vết thương ở ngực tái phát cộng thêm với việc bị đá vào bụng khiến cơ thể cô ấy không chịu nổi lại còn đánh nhau lâu như vậy"

"Vết thương ở ngực?"- đồng thanh

"Mọi người không biết sao? Ngực cô ấy bị một vật gì đó khá cứng đập vào, có vẻ vết thương đã lâu rồi nhưng qua trận đánh này lại tái phát. Mọi người nên chú ý hơn về sức khỏe của cô ấy"- bác sĩ

"Được rồi, ông có thể đi"- Khánh Minh

_Như bắt được vàng, ông bác sĩ vọt nhanh. Trước mặt ông toàn thiếu gia tiểu thư của các tập đoàn lớn, lỡ dắc tội gì là việc mất như chơi

_Sau đó cả bọn kéo nhau vào phòng bệnh

"Cậu ấy sẽ không sao chứ? Em lo lắm!"- Từ Du

"Em yên tâm, Ngọc Vy là một người mạnh mẽ chắc chắn con bé sẽ không sao"- Khánh Minh

"Cho dù có là vậy, chị ấy cũng là một cô gái sức chịu đựng không thể bằng con trai các anh được"- Quỳnh Chi

"Cậu không nghe bác sĩ nói sao, ngoài hai vết thương ở ngực và bụng thì chị ấy hoàn toàn bình thường, chỉ cần không cử động mạnh để ảnh hưởng đến vết thương là được!"- Thần Phong

"Nhưng mà vẫn lo!"- nhỏ

"Haizzz, con gái bọn em lo xa quá đấy"

"Anh/Cậu nói gì?"- nhỏ, Từ Du và Quỳnh Chi nhìn anh với ánh mắt hình viên đạn

"Anh nói cậu ấy sẽ không sao?! Mọi người đừng lo quá. Hahahaha"- anh cười trừ

"Cẩn thận đấy"- 3 người đồng thanh

"Mà lúc này bác sĩ nói Ngọc Vy bị thương ở ngực, vậy sao chúng ta không biết chuyện đó?"- Khánh Minh

"Đúng rồi, nếu vết thương tái phát tức là nó nặng lắm!"- Thần Phong

"Chẳng lẽ chuyện này không ai biết?"- anh

"Haha, em ra ngoài mua chút đồ cho hai người họ"- nhỏ định đánh bài chuẩn

"Đứng lại, có phải cậu/chị đang giấu chuyện gì đúng không?"- Từ Du và Quỳnh Chi lên tiếng

"Kh...không có, mình chẳng biết chuyện gì cả"- nhỏ

"Trần-Bảo-Thy"- tất cả đồng thanh

"Mình chịu thua rồi...chuyện là thế này..."- nhỏ đành kể ra chuyện lần Bảo Thy bị Ciara đạp trúng ngực cho mọi người nghe và tất nhiên phải kể cả chuyện trong bang ra

"Cái gì? Em/Chị tham gia vào giới Hắc đạo sao?"- Thần Phong và Khánh Minh ngạc nhiên

"Đúng nhưng em chỉ là nhị tì, còn Vy mới là đại tì"- nhỏ

"Cái gì? Cả chị Vy/Ngọc Vy cũng tham gia vào Hắc đạo sao?"- hai người lại đồng thanh

(Hai cái người này...)- tất cả

"Haizzz, đại tì là chủ chốt của Black Angels, lần này Vy bị thương cũng là một phần trách nhiệm của em khi không đến kịp"- nhỏ buồn

"Em đừng lo, đây không phải hoàn toàn là lỗi của em!"- anh an ủi

"Cảm ơn anh, mà em tham gia vào giới Hắc đạo anh không ngạc nhiên sao?"

"Anh đã sớm biết từ lâu rồi"

"Anh biết rồi? Vậy mất công em che giấu, nếu như sớm biết anh đã biết thì có phải việc trong bang của em có thể nhờ anh giúp đỡ không?!"- nhỏ phồng má

"Là anh nghĩ em không muốn nói nên cũng không hỏi, anh là đang tôn trọng bí mật của em!"- anh bẹo má nhỏ

"Em biết mà, yêu chồng lắm cơ"

"Oi oi, đây là nơi người ta nghỉ bệnh đấy nhá, không phải chỗ hai người tình tứ đâu"- con gái

"Nếu muốn thì có thể về phòng để chim cò sò ốc nhá, sặc mùi sến sảm"- con trai

"Haha, biết rồi biết rồi!"- anh và nhỏ cười trừ

_Mọi người lại nói chuyện vui vẻ bình thường, hoàn toàn vớt hai con người đang hôn mê kia sang một bên. Từ đầu đến giờ cậu đều không nói lấy một

câu nào mà chỉ nhìn chăm chăm thứ gì đó đang cầm trên tay, điều đó khiến anh chú ý

"Này, sao ngồi ngẩn ngơ nhìn cái lắc tay đó thế?"- anh vỗ vai cậu

"Không có gì, chỉ là tao thấy cái lắc tay này quen quen"- cậu

"Mày từng thấy rồi sao?"

"Ừ, nó rất giống với cái lắc tay mà tao tặng cho Hà Trang vào dịp gặp nhau lần đầu của tao với con bé. Và nó cũng giống cái lắc tay mà con bé hay đeo"- cậu

"Chắc mày nhìn nhầm rồi, làm sao có thể chứ?"

"Tao cũng nghĩ vậy, được rồi, tao về resort trước đây"

"Ừ"

Tối ngày hôm đó Khánh Minh và Tử Du được phân ở lại chăm sóc hấn và cô. Nửa đêm, khi Khánh Minh và Tử Du đang ngủ say ở sofa thì bị một tiếng hét làm cho giật mình lăn từ trên sofa xuống đất. Kể theo một góc độ khác thì hấn ngủ nhưng gặp ác mộng trong đó hấn thấy Ngọc Vy ở trên đường đứng ngẩn ngơ nhìn chiếc xe đang lao đến mình. Hình ảnh này rất quen thuộc, đúng rồi là ngày đầu tiên mà hấn gặp cô, hấn đã gọi rất to nhưng cô không nghe thấy. Biết là vô tác dụng hấn liền lao tới nhưng hấn không chạm được vào cô mà đi xuyên qua cô, khi quay đầu lại thì nghe một tiếng RẦM đến chói tai, chiếc xe kia đã chạy từ lúc nào còn cô thì nằm im bất động trên người toàn máu. Hoảng sợ, hấn bây giờ chỉ có hoảng sợ, Triệu Tử Kỳ hấn cao cao tại thượng thế nhưng bây giờ lại hoảng sợ, đúng hấn sợ mất cô, hấn sợ mất người con gái mà hấn yêu. Trong mơ hấn liên tục gọi tên cô nhưng cô không trả lời nói đúng hơn là cô không thể trả lời.

"NGỌC VY"- hấn giật mình tỉnh dậy

"Ôi mẹ ơi, cái thằng dở hơi nhà mày hét cái gì thế?"- Khánh Minh lồm cồm bò dậy

"Anh có biết là em đang ngủ rất ngon không?"- Tử Du dụi dụi mắt

"Ngọc Vy, Ngọc Vu đâu? Con bé đâu rồi?"- hấn lao đến lắc lắc người Khánh Minh

"Mày bình tĩnh coi, Vy nằm ở bên cạnh mày chứ đâu"- Khánh Minh hất tay hấn ra

"Phuuuu"- hấn thở phào

"Con bé có sao không?"- hấn ngồi nhìn cô

"Ngoài vết thương ở ngực và bụng thì không sao hết"- Tử Du

"Vậy có nặng không?"

"Chỉ cần không cử động mạnh là được"

"Tử Kỳ, tao muốn hỏi mày một chuyện"- Khánh Minh như nhớ ra gì đó liền nói

"Hỏi đi"

"Thân là bang chủ Devil-bang phái mạnh thứ 2 trong giới Hắc đạo. Bất kì ai biết nếu như nghe thấy đến tên Delvin thì phải hoảng sợ. Hơn nữa với thân thủ của mày tao đánh còn không lại vậy sao mày lại bị trói dễ dàng như thế?"- Khánh Minh

"Chúng nói nếu tao chịu trói thì sẽ thả Vy ra"- hấn nói không chần trù

"Thế là mày chịu trói luôn? Trước giờ mày có hành động thiếu suy nghĩ như vậy đâu, mày có thể kéo dài thời gian để bọn tao đến mà"

"Tao không quan tâm, với tao lúc đó Vy là quan trọng nhất"- hấn

"Mày nói cứ như mày yêu Vy không bằng?!"- Khánh Minh bĩu môi

"Phụtttttt... Hahahahahahaha"- Tử Du nghe Khánh Minh nói thì phì cười

"Em cười cái gì? Chẳng lẽ anh nói sai gì à?"

"Không, anh không sai anh nói hoàn toàn đúng"- Tử Du vẫn buồn cười

"Thấy chưa anh nói mà..."

"..."

"..."

"..."

"KHOAN ĐÃ, CÁI GÌ???"- Khánh Minh hét âm lên

"Anh bé bé mồm thôi"- Tử Du ngoáy ngoáy lỗ tai

"Trời, tao không nghĩ mày lại yêu con bé"- Khánh Minh vẫn chưa hết ngạc nhiên

"Tình yêu mà anh, ai biết được chứ?"- Tử Du

"Mày thích điểm gì của con bé?"

"Tao không biết nhưng chỉ đơn giản là tao yêu Vy"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ai nói tôi không yêu anh?

Rồi rồi, biết là thế trước đã, Triệu tổng từ khi nào lại trở nên nhu nhược vì tình yêu như vậy chứ?"- Khánh Minh

"Dù mày có mạnh mẽ như nào nhưng khi vướng vào tình yêu thì mày cũng sẽ trở nên yếu mềm nhu nhược mà thôi"- hấn

"Tao biết là thế bởi vì tao đã từng trải qua nhưng tao nói cho mày biết mày là Triệu tổng cao cao tại thượng trên giới thương trường nhiều người kính nể, hơn nữa mày cũng là bang chủ của bang phái mạnh thứ hai trong giới Hắc đạo. Chuyện đó cũng suy ra mày có rất nhiều kẻ thù, mày yêu Vy tao không cấm nhưng nếu mày để con bé bị đẩy vào nguy hiểm thì tuyệt đối tao sẽ không tha cho mày đâu"- Khánh Minh

"Mày nghĩ tao sẽ để cho người mình yêu lâm vào nguy hiểm sao?"- hấn

"Ai mà tránh được mọi nguy hiểm trong cuộc đời cam bẫy này, dù sao con bé cũng như những người con gái khác, cũng yếu đuối và dễ bị tổn thương"

"Mày yên tâm đi, nhất định tao sẽ bảo vệ Vy thật tốt, nếu như Vy lâm vào nguy hiểm thì tao sẽ tự động rời bỏ tình yêu này"

"Mày biết vậy là tốt. Đừng để tao thất vọng"

"Nhưng mày có phải lo xa rồi không? Tao yêu Vy nhưng con bé đâu có yêu tao?"- hấn cười nhạt

"Chuyện này thì em không dám chắc chắn nhưng em nghĩ Vy cũng có tình cảm với anh, chỉ là chưa sâu đậm"- Tử Du

"Nếu được như vậy thì tốt nhưng chừng nào chưa nghe thấy chính cô thừa nhận thì anh cũng không dám mơ mộng hão huyền"

"Anh hai anh yên tâm đi, nhất định em sẽ giúp anh dành được tình cảm của cậu ấy"- Tử Du

"Cảm ơn em, tiểu bảo bối"

(Tiểu...bảo...bối? Hừ, ai cho phép này gọi Tử Du như thế? Dù có là anh em cũng không được)- Khánh Minh bực mình

"Ách, em nghĩ về sau anh nên hạn chế gọi em như vậy đi, để tránh tiết lộ thiên cơ ấy mà"- Tử Du thì thầm

"Hi, anh biết rồi"

(Thì thà thì thầm, có gì mà không cho mình biết được cơ chứ?)- Khánh Minh

"Thôi em đi ngủ đây, nửa đêm nửa hôm anh làm người ta thức giấc thật là mệt mỏi"- Tử Du vờn vai

"Em nghỉ đi, cả mày nữa, ngồi đấy mà bực mình cái gì? Đi ngủ đi"- hấn

"Bực gì kệ tao. Hừ"

"Thôi nào, hai người có phải bạn thân không thế?"- Từ Du

"Không phải"- đồng thanh

"Haha, thật biết đùa"- Từ Du cười trừ

_Sáng hôm sau, trong khi ba con người nào đó vẫn say giấc nồng thì cô đã thức dậy. Vừa tỉnh thì mùi thuốc sát trùng nồng nặc sộc vào mũi khiến cô nhúm mày, cả người cô đau ê ẩm làm cho cô cử động có chút khó khăn. Định bụng sẽ đứng dậy ra ngoài hóng gió nhưng khi vừa đứng xuống, bụng cô đau đến mức ngồi bệt xuống đất

(Bọn người này có vũ khí rất tốt, rốt cuộc để gãy của chúng làm bằng cái gì? Trước giờ bụng mình rất yêu, hôm qua trúng đòn đến mức đau như thế này thì sao mà đầu tiếp được đây?)- cô nghĩ

(Ngực cũng rất đau nữa, vết thương lại tái phát rồi. Mình không nghĩ cơ sự lại ra thế này, mà không biết Từ Kỳ có sao không nữa?)

_Cô đấu tranh tâm lý

"Lo cho mình trước đi, cô bị thương nặng thế kia cơ mà, anh ta có bị thương thì cũng chẳng liên quan đến cô"- ác quỷ Ngọc Vy

"Gì chứ? Không liên quan là thế nào? Nếu anh ta có bị thương thì cũng tại cô mà ra đấy, nên chăm sóc anh ta đi"- thiên thần Ngọc Vy

"Chăm kiểu gì? Bây giờ đứng còn không nổi thì chăm ài?"- ác quỷ

"Dù sao cũng cần phải hỏi thăm anh ta, người ta là đến cứu cô đó"- thiên thần

"Đúng ha, dù sao anh ta cũng đến cứu mình ít ra thì cũng phải làm gì đó để cảm ơn"- cô

"Cái đồ ngốc nhà cô, anh ta cứu gì mà có mình cô bị thương thôi vậy?"- ác quỷ

"Ừ, đúng có mỗi mình bị thương"- cô

"Sai rồi sai rồi sai rồi, cô không thấy anh ta là thật lòng với cô hay sao? Anh ta đã vì cô mà chịu trời đất đấy"- thiên thần

"Cô tuyệt đối không được mềm lòng chỉ vì anh ta đã đến cứu cô"- ác quỷ

"Nhưng mà..."- cô do dự

"Thử nghĩ xem, anh ta còn có tiểu bảo bối của anh ta, có phải là anh ta yêu cô đâu?"- ác quỷ

"TIỂU-BẢO-BỐI"- cô gằn từng chữ

"Phải rồi, anh ta còn có tiểu bảo bối của anh ta, việc gì tôi phải cảm ơn chứ?"- cô

"Hừ thật không chịu nổi hai người nữa, tôi biến đây"- thiên thần

"Nhớ kĩ lời tôi dặn, không được mềm lòng với hắn ta"- ác quỷ biến mất

_Thực tại

"Không được mềm lòng, không được mềm lòng, không được mềm lòng, không được mềm lòng..."- cô cứ ngồi nhăm một mình mà không để ý ai đó đang nhìn cô cười

(Cô ấy thật đáng yêu)- hắn

"Này..."- hắn gọi

"Không được mềm lòng, không được mềm lòng, không được mềm lòng..."

(Mềm lòng cái gì chứ?)- hắn

"Này Vy..."

"Không được mềm lòng, không được mềm lòng..."

(Cô ấy đang nói cái gì vậy trời?)

"Em đang nói không được mềm lòng cái gì vậy?"

"Không được mềm lòng với anh"- cô buột miệng nói

"Là sao?"

"Thì là vì anh đã có tâm đến cứu tôi đó, không được mềm lòng cảm ơn anh"- cô vẫn buột miệng

"Ha, là ai xui em làm vậy?"- đầu hấn đầy hắc tuyến

"A...tôi lỡ mồm"- cô vội bịt miệng mình lại

"Em...thật là, chỉ cần em không sao là tôi vui rồi, em không cần phải cảm ơn"- hấn thở dài, khuôn mặt lạnh như băng bỗng chốc trở nên ấm áp lạ thường và nhìn cô với ánh mắt trìu mến

(Ặc, nữ nam kế, anh ta dùng nữ nam kế. Sao mình lại thấy ta đẹp trai thế cơ chứ? Ách, Ngọc Vy mày đang nghĩ cái quái gì vậy, bỏ ngay ý nghĩ đó đi. Anh ta là có tiểu bảo bối của anh ta rồi)- cô lắc đầu nguầy nguậy khiến hấn phì cười

_Nhớ đến tiểu bảo bối của hấn, cô làm mặt tức giận

"Em đang nghĩ cái gì mà lắc đầu nguầy nguậy thế?"- hấn

"Quan tâm tôi làm gì? Anh đi với bảo bối của anh đi"- cô

"Bảo bối của anh...là em"- hấn nâng cằm cô lên

"Đur...đừng có nói bừa, tôi mới không phải là tiểu bảo bối của anh"- cô đỏ mặt quay đi

"Vậy em có muốn không? Muốn trở thành tiểu bảo bối của tôi ấy"

"Hừ, không thèm"

"Thật không? Tôi thấy trên mặt em hiện hai chữ "rất muốn" to đùng kia kìa"

"Là...làm gì có, nói linh tinh. Tiểu bảo bối của anh đang đợi đấy, mau về với cô ấy đi"- lại làm mặt giận

"Ngọc Vy..."

"Gi?"

"Em là đang ghen sao?"

"Gh...gh...gh...ghen cái quái gì? Sa...sao anh cứ nói lung tung thế? Có mà điên mới ghen với anh"- cô đỏ mặt

"Vậy là em không ghen rồi, chán quá đi, chiều nay tôi được xuất viện. Nghe nói tiểu bảo bối cũng đến đây, chắc là tôi đi chơi với cô ấy cho đỡ buồn vậy"

"Cái gì? Cô ta ở đây?"

"Ừ, để tôi hẹn cô ấy"- hấn vờ lời điện thoại ra

"Ai...ai cho anh đi cùng người khác chứ?"- cô giật điện thoại của hấn

"Này trả điện thoại cho tôi"

"Tôi không cho phép anh đi với người khác khi tôi ở đây"

"Tại sao chứ?"

"Vi...vì tôi bị thương thế này là do anh đến muộn, thế...thế nên anh phải chăm sóc cho tôi"- cô nói bừa

"Nhưng chiều tôi sẽ xuất viện rồi, với lại cũng là rất nhớ cô ấy a~~~~"

"Cái tên đáng ghét nhà anh còn dám nhớ đến người khác trước mặt tôi sao?"

"Như vậy thì sao? Em cũng đâu có muốn đi chơi với tôi, vậy thì tôi đi với người khác"

"Tôi-không-cho-phép"- cô bực mình

"Tôi đi đâu thì cũng có cần em cho phép hay sao? Em trở nên ngang ngược như thế từ bao giờ vậy?"

"Tôi như nào kể tôi chứ, tóm lại chiều nay anh không được đi"

"Tôi vẫn muốn đi, dù gì em cũng đâu có yêu tôi đâu, cho nên tôi đi chơi với người khác thì em cũng đâu có quyền gì để cản"

"Ai nói...tôi không yêu anh?"- cô cúi gằm mặt xuống nói lí nhí

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Thành đôi

"Thế cho nên là....khoan đã, em vừa nói gì?"- hấn sững sốt

"Ai nói tôi không yêu anh?"- cô nói to hơn

"Điều em nói là thật sao?"- hấn vui mừng

"Phải, tôi yêu anh, yêu anh từ lâu rồi nhưng tôi không dám thừa nhận. Vì tôi sợ anh cũng sẽ giống như Thần Vũ, cũng sẽ vì người con gái khác mà nói dối, bỏ rơi tôi"- nước mắt cô tuôn ra liên tục

"Không, anh sẽ không như vậy"

"Khi nghe anh đi với người khác tôi cực kì tức giận, thật sự tôi chỉ muốn giữ anh ở bên mình mà thôi. Đúng, là tôi ghen, ghen khi anh nói anh sẽ đi chơi cùng cô gái khác"

"Ngọc Vy, nghe tôi nói..."

"Anh luôn bày trò trên tôi, luôn làm mọi cách để tôi cười, luôn ở bên cạnh mỗi khi tôi cần. Trong suốt thời gian qua, anh là người đã chữa lành vết thương mà Vũ gây ra cho tôi"

"Ngọc Vy, từ từ đã..."

"Từ Kỳ, tôi thực sự đã bị rung động bởi anh. Hôm qua khi biết anh đi tìm tôi thì tôi liền dụ bọn người đó ra chỗ khác, kì thực tôi không muốn thấy anh bị thương...tôi...."

"Vy, được rồi, mọi chuyện qua rồi đừng nhắc lại nữa"- hấn lau nước mắt cho cô

"Từ Kỳ..."

"Vy, anh yêu em"

_Nói rồi hấn luôn tay ra sau gáy cô kéo cô lại bên mình và hôn. Không như những lần trước, lần này cô cũng đáp trả lại nụ hôn của hấn. Cả hai hôn nhau cuồng nhiệt mà không biết có người đã chứng kiến hết tất cả sự việc

(Này anh Khánh Minh, liệu có nên ra ngăn chặn không?)- Từ Du huyých huyých vai Khánh Minh

(Ra làm gì? Cứ giả vờ ngủ đi không thắng Từ Kỳ nó đập chết)- Khánh Minh

(Được)

_Ở ngoài cửa cũng có một người nữa đã nghe hết cuộc trò chuyện của cô và hấn

"Ngọc Vy, anh thật sự là đã hết cơ hội với em rồi sao? Anh biết phải làm sao bây giờ? Làm sao có thể buông tay em được đây?"- cậu cười buồn rồi bỏ đi

_Đến khi cô gần hết đường thì hấn mới lưu luyến mà buông cô ra

"Yeahhhh, hai người cuối cùng cũng thành đôi rồi"- Từ Du không nhịn được mà nhảy cẫng lên

"Này này anh đã nói là giả vờ ngủ rồi mà"- Khánh Minh

"Quên mất là còn có hai người ở đây"- hấn thản nhiên nói

"Quên mất...? Haha, anh hai cũng thật có tâm quá cơ"- Từ Du

"Dù sao cũng được xem một màn tình cảm sến súa"- Khánh Minh

"Hai người dậy từ lúc nào?"- cô

"Từ khi hai người cãi nhau đã dậy rồi"- Từ Du

"Từ khi cãi nhau.... Đúng rồi Từ Du, tiểu bảo bối là ai?"- cô lao ra lắc người Từ Du

"Hihi, cậu vẫn không biết à?"- Từ Du cười cười

"Không biết"- cô lắc đầu

"Đây, cậu cầm máy mình này rồi vào danh bạ gọi anh Từ Kỳ đi"

"Làm gì chứ? Mình hỏi cậu tiểu bảo bối là ai?"

"Thì cậu cứ làm theo đi"

Vậy là cô làm theo lời Từ Du nói vào danh bạ và nhấn gọi cho hấn. Bất chợt điện thoại hấn reo lên, Từ Du chạy ra lấy rồi đưa ra trước mặt cô, màn hình đang hiện lên chữ "Tiểu Bảo Bối". Cô gạt máy, máy hấn cũng tắt chuông

"Mình làm rồi đó, rốt cuộc tiểu bảo bối là ai?"- cô

"Râm..."

"Ặc Ngọc Vy, cậu có bị thương ở đâu không thế? Chỉ số IQ của cậu bị hạ rồi à?"- Từ Du

"Anh không nghĩ em lại là một đứa ngốc như vậy?"- Khánh Minh

"Vy ơi là Vy, tiểu bảo bối ở đây là Từ Du đó"- hấn

"Hả? Từ Du có thật không?"- cô ngạc nhiên

"Thật mà"

"Vậy cái người mà cậu bảo rất thân thiết với Từ Kỳ, suốt ngày anh em em hơn nữa Từ Kỳ cũng rất cưng chiều tiểu bảo bối...người đó là cậu?"

"Chính xác"

"TRIỆU-TỬ-DU"- cô gần

"Úi, anh hai cứu em với. Cậu ấy tức giận rồi"- Từ Du

"Kệ em, tự làm tự chịu"

"Này, chứ không phải là vì em giúp anh nên mới làm như thế sao?"- Từ Du bất mãn

"Anh không biết gì đâu nha"- hấn chối

"Ồ, thì ra là hai người cùng một ruộc. Được lắm, hôm nay không cho hai người ra bã thì tôi không phải là Ngọc Vy"

Thế là cô đuổi hấn với Từ Du chạy quanh phòng bệnh còn Khánh Minh thì cứ ngồi cười sặc sụa. Đến khi cô gần bắt được hấn thì cơn đau truyền từ bụng và ngực nhói lên khiến cô không trụ được mà khuỵu xuống đất

"Phịch..."

"Ngọc Vy"- cả ba người hét hoảng

"Vy, em sao vậy?"- hấn

"Đau..."- cô sờ vào bụng và ngực mình

"Khánh Minh đi gọi bác sĩ, Từ Du em đỡ Vy lên giường với anh"- hấn

"Được"- cả hai làm theo

_Một lúc sau bác sĩ đến xem xét vết thương cho cô

"Tôi đã nói là đừng để cô ấy cử động mạnh nếu không sẽ ảnh hưởng đến vết thương, mọi người không nghe hay sao?"

"Xin lỗi"- cả ba cúi đầu

"Em không sao đâu, mọi người đừng lo, chiều nay có thể cho em xuất viện không?"

"KHÔNG ĐƯỢC"

"Ách, sao lại không được?"

"Vy, em bị thương thế này mà nói không sao. Em nhất định phải ở thêm hai ngày nữa"- Khánh Minh

"Không em không muốn, Khánh Minh anh biết em là con người năng động mà làm sao em có thể ngồi im một chỗ như thế này trong hai ngày được"- cô

"Không được là không được"- hấn

"Em-không-muốn"

"Cậu đừng bướng nữa, mọi người cũng chỉ là lo cho cậu thôi"- Tử Du

"Ai mà không cho mình về mình sẽ không nói chuyện với người đó"- cô

"Ngọc Vy, thôi nào..."- Tử Du

"Dù có như thế em cũng không thay đổi được quyết định của anh đâu"- hấn cùng Khánh Minh đồng thanh

"Hừ"- cô

_Thế là trong hai ngày tiếp theo từng cặp cứ vào thăm cô rồi chăm sóc cho cô cả hấn cũng ở lại với cô nhưng cô không nói với bất kì ai một lời nào cả.
Đến ngày thứ 3...

"Ngày mai em được xuất viện rồi em có thể nói chuyện với anh được chưa?"- hấn

(Không thích)

"Hai ngày nay em đã chẳng nói với anh câu nào rồi, thật sự là em muốn như vậy sao?"

(Đúng, em muốn như vậy đấy)

"Ngọc Vy..."

(Em không nghe không thấy và không biết gì hết)

"Haizzz"- hấn thở dài

_Cả hai đều im lặng không ai nói với ai câu gì nữa. Bỗng nhiên cửa phòng bệnh bật mở, một cô gái xinh đẹp ăn mặc bốc lửa bước vào

"Tử Kỳ, thì ra là anh ở đây. Tại sao anh lại chẳng đến tìm em gì cả? Người ta là rất nhớ anh a~~~~"- cô gái

"..."- cô vẫn im lặng nhưng thực ra là trong lòng cô đang dậy sóng

"Em đến đây làm cái gì? Chỗ này rất xa nơi em ở, đến đây chẳng phải mất công hay sao?"- hấn

"Người ta nhớ anh thôi mà, không được sao?"- cô gái nũng nịu

"Rồi rồi, bây giờ anh gọi Tử Du ra đón em, em về với con bé đi"

"Không thích, người ta đến đây để gặp anh mà"

"Đừng có đùa nữa, anh..."- hấn

"Đây là ai?"- cô

"Tử Kỳ, bao giờ anh mới về với em vậy? Ở đây làm gì, cô gái này có thêm nói chuyện với anh đâu?"

"Em hỏi một lần nữa đây là ai?"- người cô toả ra một sát khí ngùn ngụt chỉ hận không thể xé xác hai con người trước mặt ra

"Em chịu nói chuyện với anh rồi à? Anh biết chỉ có thế này em mới nói chuyện với anh thôi"

"Không quan tâm, em hỏi anh lần cuối cùng, đây là ai và tại sao cô ta lại đến đây?"- cô tức giận đến tột độ

"Bình tĩnh bình tĩnh, để anh giới thiệu"

"Lại còn giới thiệu nữa? Anh có quan hệ gì với cô ta?"

"Chị yên tâm em chỉ đến xem mặt chị dâu tương lai của mình thôi, không ý gì hết"- cô gái

"Cô biến ngay...từ từ, từ từ, chị dâu?"- cô ngớ người

"Phải a~ Xin tự giới thiệu em là Triệu Minh Khanh-là em họ của anh Từ Kỳ và chị Từ Du"

"Anh đã nói em bình tĩnh rồi mà"

"Anh còn dám nói? Tin em đánh chết anh ngay bây giờ không?"

"Anh biết lỗi rồi"- hấn cúi đầu

"Chị dâu, chị thật uy lực nha, Triệu tổng cao cao tại thượng giờ đây đã bị chị khuất phục rồi, sau này em không sợ anh Kỳ bắt nạt nữa"

"Này, anh bắt nạt con nhóc nhà em khi nào chứ?!"

"Nhiều, rất nhiều là đằng khác. Chị dâu sau này em sẽ luôn đứng về bên chị"

"Cảm ơn em"- cô cười

"Về, về nhanh, công việc của em bây giờ đến đây là hết"- hấn đuổi

"Anh muốn qua cầu rút ván à? Em lặn lội từ tập đoàn đến đây giúp anh vậy mà anh lại đuổi em đi như thế?"

"Em muốn gì?"

"Đơn giản thôi, cho em nghỉ để đi chơi cùng các anh chị là được"

"Vậy cũng được, chỗ thư kí của anh bây giờ cũng đang trống, để anh thử tìm người khác xen sao?"

"Trống? Rõ ràng em đang ở vị trí đó mà?"

"Nếu em muốn nghỉ việc thì cứ ở đây thêm một giây nữa đi"- hấn

"Chị dâu, anh ấy bắt nạt em a~"- mắt long lanh

"Em.. Được lắm"- hấn lấy điện thoại ra

"Anh định làm gì?"- Minh Khanh giật mình

"Cho em nghỉ việc"

"Không được, anh mà làm thế thì pama sẽ đánh chết em mất"

"Anh cho em 3 giây. 1...2..."

"Chị dâu gấp lại sau"

"3..."

"Hơ, người chạy mất dạng rồi"- cô

"Quan tâm con bé làm gì? Có người bị em cho ăn bơ tận 2 ngày đây này"- hấn bắt mẫn

"Kệ anh"

"Em vẫn giận à? Anh chỉ là lo cho em nên mới không cho em xuất viện thôi mà..."- hấn úy khuất chọt chọt hai ngón tay vào nhau

"Đừng có trưng ra bộ mặt ấy với em"

"Tại sao chứ?"

"Khụ...nhìn anh đáng yêu chết đi được"- cô đỏ mặt quay ra chỗ khác nói

"Hi hi bảo bối của anh em hết giận chưa?"

"Giận anh không nổi"

"Yêu em"

"E hèm, hai người tình củm xong chưa?"- nhỏ

"Ai bảo mày vào không đúng lúc?"- cô

"Thôi thôi, tôi làm thủ tục xuất viện cho cô rồi đấy, thu dọn đồ đạc rồi về resort thôi"- anh

"Yeahhh, cuối cùng cũng thoát được cái chốn này rồi!"- cô vờn vai

"Thật là..."- hấn lắc đầu

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Càng ngày càng yêu

Đang sắp đồ vào túi thì cô chợt hỏi

"O, nhưng sao lúc này anh bảo ngày mai em mới được xuất viện cơ mà"- cô

"Đúng là thế, nhưng Thy cứ muốn cho cô xuất viện hôm nay nên tôi mới đi làm thủ tục"- anh

"Yêu mày nhất nha, chỉ có mày hiểu tao thôi à!"- cô ôm chặt nhỏ

"Tao không hiểu mày thì ai hiểu mày chứ?!"- nhỏ

"Đúng rồi, chỉ có mày hiểu tao thôi, chẳng như ai đó đâu"- cô nói bóng gió

"Hahahaha..."- anh cười sặc sụa

"Ý em là nói anh?"- hấn đen mặt

"O, em có nói anh đâu?! Anh là đang tự nhận đấy chứ?!"- cô nhún vai

"Em..."

"Em làm sao?"

"Được lắm em cứ đợi đấy, anh sẽ cho em biết tay"- hấn bực

"Được rồi, chúng ta mau về resort thôi. Ngọc Vy, mày chỉ còn chơi ở đây được hai ngày một đêm nữa thôi đấy"- nhỏ

"WHAT??? Không được, sao lại nhanh như thế? Tao còn chưa chơi gì mà?!"- cô nhảy dựng lên

"Tao chịu rồi, tao với Thiên Thiên chỉ đặt phòng năm ngày bốn đêm thôi. Mày đã chơi ngày đầu tiên rồi nằm viện hai ngày hai đêm nữa"- nhỏ

"Không được, nhất định trong hai ngày tao phải chơi hết những thứ tao muốn chơi ở đây"- cô khí thế bùng bùng

"Trong những ngày đấy bọn tao chơi hết rồi, nếu muốn đi thì bảo anh Từ Kỳ dẫn đi ấy"- nhỏ

"Từ Kỳ..."- ngay lập tức cô quay sang Từ Kỳ với ánh mắt long lanh động lòng người

"Ây ya, anh làm sao có thể hiểu nổi em được, tự nhiên gọi anh là có ý gì?"- hấn lơ đãng

"Bây giờ anh đã chịu đưa em đi chưa?"- cô xấu hổ cúi gầm mặt xuống đất

"Bảo bối... Anh chịu thua em rồi!"- dứt lời hấn nâng cằm cô lên áp môi mình vào môi cô

"Từ Kỳ đừng..."- cô cố đẩy hấn ra nhưng càng đẩy hấn càng ghi chặt, nhân lúc khi cô nói hấn nhanh chóng đưa lưỡi vào khoang miệng cô mà khám phá

"Từ Kỳ...um...đừng mà"- cô chống cự

Hấn không nói gì mà hôn cô cuồng nhiệt hơn, biết mình không chống cự được cô đành để mặc hấn. Miệng lưỡi giao nhau liên tục, cả hai chìm vào nụ hôn cháy bỏng của mình, hấn hôn cô lâu đến mức đầu cô quay mòng mòng vì thiếu dưỡng khí. Đến khi gần như không thở nổi nữa hấn mới luyến tiếc buông cô ra, cả hai thở dốc

"Hừ, biết vậy lần sau em không đại mà hôn anh nữa"

"Là em câu dẫn anh trước không phải sao?"

"Cái gì mà câu dẫn, rõ ràng em chỉ hôn nhẹ thôi mà. Anh rõ đáng ghét"

"Cái đồ đáng ghét này còn làm được nhiều hơn thế? Em có muốn thử không?"

"Nhiều hơn thế là sao? Ý anh là gì?"

"Là thế này..."

Hấn vật cô xuống giường lấy hai chân mình khoá hai chân cô lại, hai tay cô thì hấn giữ chặt bằng một tay, tay còn lại hấn giữ cằm cô

"Biến thái, anh mau thả em ra"- cô đỏ mặt

"Nhìn em đỏ mặt trông thật đáng yêu a~"

"Đây vẫn ở bệnh viện đây,anh không thể làm vậy, nếu có người khác vào thì không hay đâu"- cô giãy giụa

"Ý em nếu như ở nơi mà chỉ có hai chúng ta thì anh có thể làm thế này đúng không?"- hấn mặt gian tà nhìn cô

"Anh...vô sĩ"

"Đùa em thôi mà, làm gì ghê thế?"- hấn thả cô ra

"Từ Kỳ em muốn đi chơi"- cô vẫn chưa từ bỏ ý định

"Được rồi được rồi, anh đưa em đi"

"Yeahhhh, ông xã của em là nhất"

"Ông xã?"

"Hơ, em lỡ mồm"

"Từ nay về sau gọi anh như vậy nhớ chưa?"- hấn xoa đầu cô

"Rõ thưa ông xã, chúng ta đi thôi"- cô lon ton đi trước

"Vy à, em mà cứ đáng yêu thế này thì anh càng ngày càng yêu em mất thôi"- hấn tự nhủ

Thế là cả hai đi chơi cho đến tối muộn mới về resort, vừa về đến nơi cô đã lăn đùng ra ngủ khiến hấn buồn cười trước dáng vẻ này của cô. Vậy là một ngày nữa đã trôi qua mọi thứ dần trở nên buồn sẽ không hề có bất lợi gì với nhóm bạn này. Nhưng liệu họ có biết nguy hiểm vẫn luôn rình rập họ? Liệu mọi thứ có còn buồn sẽ như mong muốn của họ không? Hãy đón xem nhé?!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Nhỏ x anh (1)

Quay ngược thời gian về ngày đầu tiên cô nằm viện nào. Tối hôm mà cô ngất đi tại phòng anh và nhỏ

"Haizz, em không nghĩ chuyện đi chơi này lại xảy ra chuyện như vậy?"- nhỏ nằm phịch xuống giường

"Bọn người đó lại có thể đuổi đến tận đây, em có nghĩ gần chúng ta có tai mất không?"- anh nằm xuống cạnh nhỏ

"Em không biết nữa, nếu có tai mất anh nghĩ những người nhảy bén như chúng ta lại không phát hiện ra sao?"

"Em nói cũng đúng, mới có ngày đầu tiên mà đã xảy ra chuyện. Thật chẳng biết mấy ngày sau còn xảy ra gì nữa?"

"Dù sao đây cũng là chuyến đi chơi của chúng ta, ngày mai anh dẫn em đi chơi đi"- nhỏ cầm tay anh lắc lắc

"Em không lo cho Vy sao?"- anh

"Có a~, nhưng còn biết bao nhiêu người ở đây, chúng ta cứ đi chơi đi rồi chiều mai đến cũng được mà"- nhỏ nũng nịu

"Được rồi, chiều em hết"- anh xoa đầu nhỏ

"Yeahhh, vợ yêu chồng lắm nha"- nhỏ ôm chặt lấy anh

"Chỉ khi nào được đi chơi vợ mới yêu chồng thôi hả?"- anh nheo mắt nhỏ

"Ai nói vậy? Lúc nào vợ cũng yêu chồng a~"

"Vậy thì vợ chứng minh đi"

"Chứng minh thế nào đây?"

"Nè.."- anh phồng một bên má lên chỉ vào

"Bobo hả? Dễ thôi!!!!"

_Nhỏ nhòai người hướng má anh mà hôn lên nhưng khi gần chạm đến thì anh bất ngờ quay qua khiến nhỏ hôn anh luôn

"Aaaaaaa, cái đồ lợi dụng nhà anh"- nhỏ xấu hổ che mặt lại

"Haha, như vậy mới là yêu nè"- anh cười sáng khoái:" Hôn chúng ta cũng hôn nhiều rồi, có gì em phải xấu hổ như thế?"

"Hừ, anh chiếm tiện nghi của em rồi giờ còn lớn lối à?"

"Nói lại đi nha, người khác nhìn vào đều là thấy em chủ động đấy"

"Tại anh quay ra chứ, rõ ràng là anh cố tình làm hại người ta xấu hổ thế này"

"Anh cảm thấy vợ lúc xấu hổ rất đáng yêu ngha~"

"Nịnh vừa thôi, em đi ngủ đây, hôm nay thật mệt mỏi"- nhỏ vờn vai đi về giường của mình

"Em định đi đâu thế?"- anh giữ tay nhỏ lại

"Về giường đi ngủ chứ đi đâu?!"

"Không cho"- anh kéo nhỏ ngã vào vòng tay mình

"Anh làm gì vậy? Buông em ra đi"- nhỏ vùng vẫy

"Không thích"- anh ôm chặt hơn

"Thật là... Anh lại phát bệnh gì nữa thế?"

"Anh muốn ngủ cùng em"

"Khi nào rước em về rình rồi em cho ngủ cùng, còn bây giờ thì buông em ra đi"

"Chỉ là ngủ cùng thôi mà, anh không đợi được đến khi rước em về đâu"

"Thì em cũng chỉ về giường ngủ thôi mà, có đi đâu mà anh sợ?"

"Có, anh sợ ngủ rồi sẽ không được nhìn thấy em nữa!"

_Dứt lời anh lao đến hung hăng hôn nhỏ, anh tham lam khám phá hết mặt ngọt trong khoang miệng nhỏ. Nhỏ cũng nhiệt tình mà đáp lại, miệng lưỡi giao nhau tạo ra những âm thanh chóp chép ầm muội. Đến khi nhỏ gần cạn hết đường khí anh mới buông nhỏ ra

"Em tỉnh táo lại chưa?"- anh đứng chống nạnh nhìn nhỏ

"Ừm, anh thật xấu xa, em mới ngủ dậy mà đã bị anh chiếm tiện nghi rồi!"- nhỏ quệt miệng

(Tại sao tự nhiên lại trở thành con mèo nhỏ rồi? Thay đổi cũng thật nhanh quá đi)

"Là tại em không chịu dậy, mà anh cũng bó tay với em luôn, ngay cả lúc ngủ mà em vẫn có thể đáp lại anh thì em cũng không vừa"

"O, em có à?"- nhỏ gãi gãi đầu

"Thôi thôi bà cô của tôi ơi, em vào vsen nhanh đi rồi chúng ta xuất phát"- anh đẩy cô đi

"Này thì bà cô..."- nhỏ đánh vào đầu anh một cái

"Đau anh..., em làm gì thế?"- anh nhăn mặt ôm đầu

"Dám nói em là bà cô, em đánh chết anh"

"Rồi rồi, đại mĩ nhân em mau vào thay đồ đi"

"Hihi, thế còn được"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Nhỏ x anh (2)

Hôm nay nhỏ mặc theo phong cách dễ thương: một chiếc váy trắng tinh khôi, ở xung quanh eo có đính kim cương trắng kết hợp với đôi giày búp bê; mái tóc được thả tự do. Nhỏ bước ra từ phòng thay đồ khiến anh há hốc mồm

"Em biết em xinh, anh không cần phải nhìn em chăm chăm như vậy"- nhỏ tự đắc

"Nhìn em như là đi đám tang ấy, diện nguyên cả cây trắng"- anh thu lại vẻ mặt nói

"Anh....đúng rồi, em đi dự đám tang đấy. Anh biết của ai không?"

"Làm sao mà anh biết được?"- anh vẫn đùa

"Của-anh"- nhỏ gần từng chữ rồi lao đến đánh anh tới tấp

"Oái.... Vợ yêu, anh xin lỗi. Đau đau đừng đánh nữa"- anh kêu ầm lên

"Hừ, cảm giận mặt em nghe chưa?"- nhỏ bực bội đi ra ngoài

"Bảo Thy đợi anh"- anh chạy vội theo nhỏ

_Trên đường đi anh cứ lèo đèo theo sau nhỏ mà không dám đi cùng vì sợ nhỏ giận, vừa đi anh vừa năn nỉ

"Vợ ơi vợ à, anh biết sai rồi"

"..."

"Vợ tha lỗi cho anh đi"

"..."

"Anh chỉ đùa thôi mà, nhìn vợ xinh lắm"

"..."

"Vợ ơiiiiiiiiii"

"Anh nói đủ chưa? Nhức hết cả đầu"- nhỏ gắt

"Vợ ơi, tha lỗi cho anh đi. Anh chỉ đùa vợ thôi mà..."

"Không thích"

"Vợ ơi, vợ đừng giận nữa, giận xấu lắm không xinh đâu"

"Em đang giận này, ý anh nói em xấu?"

"Không...không phải. Vợ lúc nào cũng xinh"

"Thật không?"- nhỏ hí hửng

"Thật thật"- anh gật đầu lia lịa:" Vợ tha lỗi cho anh nhá?!"

"Không"- nhỏ đi tiếp

"Ơ..."

_Nhỏ cứ đi trước còn anh cứ lẻo đẻo theo sau với bài ca "vợ ơi vợ à". Mọi người trên đường bắt đầu chú ý vào anh và nhỏ

"Oaaaa, anh chàng kia đẹp trai thật"

"Cô gái kia cũng rất xinh nha"

"Họ đẹp đôi thật đấy"

"Nhưng hình như không phải một đôi thì phải, chàng trai cứ lẻo đẻo theo sau cô gái"

"Sao lại nghĩ thế? Là đang giận nhau đấy, không thấy chàng trai cứ vợ ơi à?"

"Cũng đúng"

_Nhỏ nghe những lời bàn tán ấy thì dừng lại không bước tiếp nữa, nhỏ dừng anh cũng dừng. Mọi người được thể bu vào chụp hình xì xào này nọ

"Bảo Thy, tha lỗi cho anh đi mà"

"..."

"Vợ ơi, anh biết lỗi rồi lần sau anh sẽ không thế nữa đâu"

"..."

"Nha vợ, tha lỗi cho anh nha vợ?"

"Tha lỗi đi, tha lỗi đi, tha lỗi đi"- mọi người xung quanh

"Tha lỗi cho anh nha vợ yêu"- anh ôm eo nhỏ từ đằng sau

_Hành động của anh khiến đám con gái hét ầm ĩ lên còn con trai thì tiếc đứt ruột vì người ôm nhỏ không phải là mình

"Haizz, chịu thua anh rồi. Lần sau không được như thế đâu đấy, nếu không em sẽ..."

"Sẽ làm gì?"

"Lúc đấy rồi anh sẽ biết"

"Hi hi yêu vợ"- anh "chom" nhỏ một cái

"Thôi đi, không thấy mọi người đang nhìn à? Đi chơi thôi, mất nhiều thời gian lắm rồi đấy"- nhỏ

(Chứ là tại ai không chịu dậy sớm? Rõ ràng người bảo phải dậy sớm là em vậy mà gọi mãi em cũng không dậy)

"Ừ đi thôi"- anh kéo tay nhỏ thoát khỏi vòng vây "người" mà đi chơi

"Đầu tiên là đi đâu?"- nhỏ

"Em muốn đi đâu?"

"Đi dạo bây giờ không thích hợp, vậy chúng ta đi shopping đi"

"Được, chiều em hết"- anh nhéo mũi nhỏ

_Tại khu shopping

"Oa, cái này đẹp quá, em mua"

"Cái này cũng đẹp, em mua"

"Không tệ, nhìn vừa mắt, em mua"

"..."

"Bảo Thy, em không cần thử à? Thấy cái nào đẹp cái nào vừa mắt là mua luôn hay sao?"- anh than

"Vớ lại em có tài thiết kế, sao không tự thiết kế cho mình?"

"Anh cảm thấy là em rảnh đến mức đấy sao? Đi học này, quản lí công việc trong bang này, đi chơi này, đi ăn này, đi ngủ nữa. Em bận nhiều lắm"

"Oi oi, 3/5 việc bận của em đều là những việc rảnh đấy"

"Dù sao thì em cũng không thích, anh nghĩ thiết kế đơn giản lắm sao? Một nhà thiết kế có tài giỏi đến mức nào cũng cần phải có linh cảm chứ?!"

"Trong khi đó đi shopping lại có nhiều mẫu đẹp của rất nhiều các nhà thiết kế nổi tiếng ở rất nhiều các cửa hàng rải rác trên toàn thế giới này. Anh nói xem việc gì em phải tự mình thiết kế trong những trường hợp bình thường thế này?"

"Haizz, anh chỉ hỏi thôi sao em lí luận dài thế?"

"Đấy không phải lí luận, em chỉ là đang trả lời câu hỏi của anh thôi"

"Rồi rồi, là em trả lời câu hỏi của anh, nhưng em mua nhiều đồ như thế anh xách sao nổi đây?"

"Có tí đồ thôi mà"

"Tí đồ của em là như này á? Quay ra đây nhìn đi"

_Nhỏ quay ra thì thấy anh xách cả núi đồ linh kinh, hai tay cầm bao nhiêu là túi quần áo, rồi bê cả bao nhiêu hộp

"Haha, em có biết gì đâu?"- nhỏ cười trừ

"Giờ thì em biết rồi đấy, em định hành xác anh đến bao giờ nữa đây?"

"Ở đây có khoảng 30 cửa hàng quần áo, mà em mới mua được 20 hàng thôi, còn 10 hàng nữa"

"Cái gì? Em đùa anh à?"

"Không đùa nha, nhanh lên chúng ta đi thôi"

"Không được mua nữa, bây giờ đã đến buổi trưa rồi, em phải biết thương cho cái người chưa ăn sáng như anh đi ăn trưa chứ? Em đã mua đồ cả buổi sáng rồi đấy, em không mệt sao?"

"Em có cầm đồ đâu mà mệt?"

"Vậy thì em thương anh đi, làm ơn cho anh đi ăn đi, anh đói đến là người rồi đây này"

"Haizz, thôi được rồi. Chúng ta đi ăn. Mà ở đây có dịch vụ gửi đồ mà tại sao anh lại phải cầm?"

"Hà? Sao em không bảo anh?"

"Em nghĩ anh biết"

"Trời ạ. Coi như số anh đen đi"

"Rồi rồi, tối nay em bù cho anh nhé?!"

"Hứa nha? Em không được nuốt lời đó"

"Biết rồi mà. Đi nhanh thôi em cũng đói rồi"

_Vậy là hai bạn trẻ đi ăn rồi chiều hôm đó lại đi chơi các kiểu cho đến tối mới về rềot, tắm rửa xong anh hí hửng hỏi

"Em nói tối sẽ bù cho anh, vậy em định bù như thế nào đây?"

"Anh muốn thế nào?"

"Anh cũng không biết a~, nghe theo em hết"

"Thì em cũng không biết nha"

"Vậy thế này thì sao...?"

_Anh bất ngờ lật nhỏ đề xuống giường

"Anh định làm gì?"

"Anh đói"

"Đói thì chúng ta đi ăn, em cũng đang đói"

"Thay vì ăn đồ ăn hay em ăn thứ khác đi"

"Không ăn đồ ăn thì ăn gì chứ? Anh buồn cười vậy?"

"Ăn anh"

_Dứt lời anh hướng môi nhỏ hôn tới

"Ừm...um...chúng ta còn phải vào thăm Vy nữa"

"Để mai vào cũng được mà"- tiếp tục hôn

"Thiên..Thiên...đừng mà"

_Anh đang chìm vào nụ hôn mà mình dành cho cô thì "cạch" có người mở cửa vào phòng

"Này, Quỳnh Chi và Thần Phong gọi hai đứa sang viện thay c..."-Khánh Minh từ ngoài bước vào lập tức đơ người nói không thành lời

"Tiếp tục đi, anh vào không đúng lúc rồi"- xong rồi đi ra ngoài ngay lập tức

"Thấy chưa? Tại anh hết đây"- nhỏ đỏ mặt đẩy anh ra rồi chạy thẳng đến bệnh viện

(Coi như số mình đen đi)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Tử Du x Khánh Minh (1)

Cát giải thích cho các bạn một chút nè: đêm cô nhập viện là Tử Du và Khánh Minh trông đến sáng hôm sau, sau đó đổi cho Thần Phong và Quỳnh Chi lúc buổi trưa cho đến tối, tiếp theo đổi cho anh và nhỏ nên anh và nhỏ trực từ tối hôm thứ hai cho đến ngày hôm sau là cô xuất viện

_Ngày thứ hai cô nhập viện. Tại phòng Từ Du và Khánh Minh

"Này anh Khánh Minh, ở mãi trong resort cũng chán hay là anh đưa em đi chơi đi"

"Em muốn đi đâu? Chỗ này anh cũng đi khoảng tầm mấy lần có thể gọi là biết đường"- Khánh Minh

"Nhưng em đã đến đây bao giờ đâu mà biết đi đâu chứ?"

"Vậy em muốn đi chơi, đi ăn hay đi shopping?"

"Đi chơi trước, shopping để chiều đi"

"Ok, làm theo em, thay quần áo đi rồi anh dẫn em đi chơi"

"Yeah, yêu anh nhất"

"Ấy ấy, đừng nói thế, thằng Từ Kỳ nó đánh anh chết đấy"

"Có em ở đây, ai dám làm hại anh chứ?"

"Được rồi, tiểu công chúa nhà em mau đi thay quần áo đi"

"Anh thay trước đi em đi lấy đồ đã"

"Ừ, nhanh nhé, như thế mới chơi được nhiều"- Khánh Minh vào phòng thay đồ

_Sau đó đến lượt Từ Du vào phòng thay đồ. Một lúc sau đó Từ Du bước ra với thân hình con trai khiến Khánh Minh há hốc mồm

"Từ... Từ Du?"

"Đúng a~"

"Thật á? Em là Từ Du?"

"Thì người lúc nãy bước vào đây là em, người bước ra tất nhiên cũng phải là em rồi"

"Oaaaa, không ngờ nha, cách biến hoá của em cũng thật tài tình đi, nhìn giống hệt con trai"

"Em biết mà"

"Nhưng hình dạng con gái của em xinh như vậy việc gì phải biến thành con trai?"

"Haizz, chi là một sở thích thôi. Hình dạng con gái hay con trai của em đều thu hút sự chú ý nhưng nếu là con trai em cảm giác được thích hơn"

"Tại sao?"

"Anh biết đấy, Triệu lão gia rất coi trọng người thừa kế tài sản và tập đoàn vì chính tay ông là người đã đưa tập đoàn ngày một đi lên. Nhưng bố em ngày xưa lại vì mẹ em mà không cần quyền thừa kế đó khiến ông em rất tức giận. Cuối cùng ông cũng đành chấp nhận cho bố và mẹ đến với nhau nhưng với điều kiện phải sinh cho ông một đứa con trai"

"Thật may mắn làm sao vì anh Từ Kỳ là đứa con đầu tiên, nếu không em không biết em sẽ bị thế nào nữa?!"

"Từ Du..."

"Từ nhỏ anh hai đã được ông dạy dỗ rất nghiêm khắc. Mọi thứ của anh hai đều được ông chuẩn bị, từ trường học, lớp học cho đến bạn bè. Vậy là tính cách anh ấy dần lạnh đi, anh ấy chỉ tươi cười với người nhà"

"Hai năm sau em sinh ra, ông lúc đầu đã muốn phá thai đi nhưng bố em kiên quyết giữ lại"

"Từ Du, được rồi..."

"Từ nhỏ em đã không được ông yêu mến, vì sợ em tủi thân nên bố mẹ cưng chiều em hết sức, vì thế ông đã không yêu mến nay lại càng ghét em. Nhiều lần em phạm lỗi, ông phạt em rất nặng nhưng anh hai luôn che chở và chịu hình phạt thay em. Có lần vì em đi chơi về muộn mà ông phạt em đứng ngoài trời mưa, anh hai đã chạy ra và bắt ép em vào nhà còn anh ấy không ngăn ngại mà đứng thay em. Kết quả là anh ấy sốt cao liên tục 4 ngày. Bốn ngày ấy em nhớ như in và em cũng chỉ đứng ngoài phòng nhìn anh ấy không dám vào phòng"- nước mắt Từ Du bắt đầu tuôn ra

"Từ Du, nghe anh nào..."

"Cho nên em mới ước mình là con trai vì em nghĩ nếu như vậy anh hai mới không phải chịu phạt thay em. Từ nhỏ đến giờ dù em có làm anh ấy bị ông phạt nặng đến mức nào thì anh ấy vẫn luôn yêu thương em, vẫn luôn che chở cho em hết mực. Vậy nên em luôn thấy anh ấy là người con trai tốt nhất, không ai sánh được với anh ấy"

"Từ Du em nín đi, đừng buồn. Em cũng đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, Từ Kỳ yêu thương em thế nên em đừng phụ lòng của nó mà sống thật vui vẻ"- Khánh Minh ôm chặt Từ Du

"Em xin lỗi, định đi chơi mà em lại làm không khí trầm thế này"

"Không sao, anh hiểu mà. Với cương vị là một người anh trai, anh cũng biết cảm giác che chở em mình như thế nào. Dù có bị thương nặng đến đâu hay dù có bị đối xử thế nào thì anh vẫn luôn muốn che chở cho em mình thật tốt và điều đó khiến anh cảm thấy hạnh phúc. Cho nên em đừng suy nghĩ nhiều làm gì nữa"

"Cảm ơn anh, Khánh Minh"

"Vậy bây giờ chúng ta đi chơi nhé? Anh sẽ dẫn em đến khu vui chơi lớn nhất ở đây, có rất nhiều trò sẽ khiến em vui đấy"

"Được, chúng ta đi"

(Anh không nghĩ người luôn mang vẻ mặt tươi cười tính cách phóng khoáng như em lại có nỗi buồn lớn đến thế. Thật làm cho người khác cảm thấy muốn bảo vệ. Từ Du, bây giờ em đã có anh ở bên cạnh rồi, nhất định anh sẽ bảo vệ em)- Khánh Minh nghĩ rồi bước theo Từ Du

_Tại khu vui chơi, Khánh Minh và Từ Du xuất hiện khiến cả khu vui chơi rầm rộ lên

"Oa, anh kia đẹp trai quá đi thôi"

"Anh chàng có khuôn mặt baby cũng đẹp trai không kém, nhìn thật là dễ thương a~"

"Cũng không tệ, em giả trai còn sánh được ngang bằng anh thì anh cũng bái phục"- Khánh Minh

"Haha, em mà lại"

"Nhưng có vẻ chúng ta không được chào đón cho lắm thì phải"- Khánh Minh nhìn xung quanh thấy sát khí của đám con trai đang tăng lên vùn vụt

"Mặc kệ chứ, em chỉ cần con gái quan tâm thôi"

"Thật là..."- Khánh Minh buồn cười

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Từ Du x Khánh Minh (2)

Vậy là cả hai chơi hết trò này đến trò khác. Bao nhiêu phiền muộn lúc nãy của Từ Du đã tan biến hết rồi, hoàn toàn vui vẻ. Chơi chán rồi, cả hai mới kéo nhau đi ăn. Tại nhà hàng, cũng y như lúc hai người bước vào khu vui chơi, mọi người lại ồ lên, tiếng xì xào bàn tán

"Anh chàng kia thật đẹp trai a~"

"Anh chàng đi cùng cũng không kém, thật muốn bắt về làm chồng a~"

"Thấy không? Người ta muốn bắt em về làm chồng kia"- Khánh Minh

"Cả anh nữa đấy chứ đâu phải một mình em?!"- Từ Du

"Gọi đồ ăn ra đi, em muốn ăn gì anh chiều hết"

"Thật nhá? Vậy em không khách khí đâu. Phục vụ"

_Sau đó phục vụ nữ tranh nhau chạy ra ghi món

"Ặc, em thấy em làm hại người ta chưa?"

"Chưa thấy"- Từ Du nhún nhún vai

"Haizzz, chẳng lẽ bây giờ lại yêu cầu phục vụ nam? Mà hai thằng con trai lại yêu cầu phục vụ nam còn ra thể thống gì nữa?!"- Khánh Minh thở dài

"Vậy để em biến thành nữ rồi yêu cầu phục vụ nam"- Từ Du đưa ý kiến

"Cũng được, đành nhờ em vậy"

_Khánh Minh vừa dứt lời thì Từ Du tháo bộ tóc giả ra, mái tóc màu tím biếc được thả tự do, Từ Du bây giờ nhìn y hệt như một thiên thần xinh đẹp

"Phục vụ"- Từ Du cất tiếng

_Bây giờ lại đến phục vụ nam nháo nhào tranh nhau ra ghi món

"Đây, cũng không phải ý hay gì!"- Từ Du nhăn mặt

"Vậy chúng ta đi ăn chỗ khác vậy"- Khánh Minh

"Này này, hình như chàng trai có khuôn mặt baby kia là con gái thì phải"

"Có khi nào là gay không?"

"Làm gì có chuyện đó, nhìn cổ xem, lớn như vậy mà không có yết hầu thì là con gái chứ còn gì!"

(Trời, con người bây giờ thật thông minh quá đi, đến chuyện này cũng chứng minh ra được mà không đàm tiếu gì?!)- Từ Du và Khánh Minh có cùng suy nghĩ

"Đi, chúng ta đi ăn nơi khác, chỗ này phục vụ thật kém"- Từ Du kéo tay Khánh Minh ra khỏi nhà hàng khiến cả con trai lẫn con gái trong đấy đều tiếc nuối

_Một lúc lâu sau

"Biết đi ăn ở đâu bây giờ đây? Chỗ nào cũng như chỗ nào, phục vụ thật kém"- Từ Du than thở

"Như anh nói, anh đã đến đây mấy lần, đều ăn hết mấy nhà hàng ở đây rồi nhưng còn một nhà hàng mà anh chưa ăn bao giờ"

"Vậy thì chúng ta đi thôi, em đói muốn xỉu rồi này"

_Lại thêm một lúc nữa, trước cửa nhà hàng

"Anh có chắc là nơi này không?"- Từ Du nhìn nhà hàng trước mặt mà ngạc nhiên

"Chắc chắn đúng, google map chỉ như vậy mà. Chỉ là anh không nghĩ nó lại tồi tàn đến mức này"

"Nếu đã lỡ đến rồi thì vào thử xem"- Từ Du

"Cũng được"

"Hoan nghênh quý khách đến với quán ăn chúng tôi"- chủ quán ra tiếp đón nồng nhiệt

"Tôi không có ý chê nhưng tồi tàn như thế này thì làm sao mà làm ăn được đây ông chủ?"- Từ Du

"Tôi biết, nhưng chính vì tồi tàn thế này thì khách cũng không muốn đến ăn, mà khách đã không đến ăn thì chúng tôi cũng không có tiền tu sửa quán"- chủ quán than thở

"Vậy ở đây có những món gì?"- Khánh Minh

"Vị thiếu gia và tiểu thư đây chắc gia thế cũng không nhỏ, có sao lại muốn đến quán ăn tồi tàn này của chúng tôi"

"Những nhà hàng xung quanh đây phục vụ rất kém nên chúng tôi quyết định tìm đến nhà hàng này. Chủ quán, ông mang những món ăn mà ông tâm đắc nhất ra đây đi"- Từ Du

"Được, hai người đợi một lát"- chủ quán vội vàng vào nấu ăn

_Một lúc sau, những món ăn thơm lừng được bày ra trước mặt Từ Du và Khánh Minh. Món nào ra món đấy, nhìn vô cùng đẹp mắt

"Oaaa, thật là ngon nha"- Từ Du." Nhìn thôi là đã muốn ăn rồi"

"Vậy thì ăn thôi, anh đói sắp chết rồi đây này"- Khánh Minh cầm đũa lên nếm thử

"Hai người thấy thế nào? Đây là những món ăn gia truyền của nhà chúng tôi đây"- chủ quán tự hào

"Ngon, rất ngon"- Từ Du vừa nếm thử thì mắt sáng như sao

"Ngon là tốt rồi, tôi thật không biết những món ăn dân già này thiếu gia và tiểu thư đây lại có thể ăn"- chủ quán thờ phào

"Những món ăn ngon thế này mà không được nhiều người thưởng thức thì thật phí"- Khánh Minh

"Nhưng quán chúng tôi tôi tán thế này thì có ai muốn vào ăn chứ?"

"Hay là thế này đi, chúng tôi sẽ quảng bá những món ăn của ông và chu cấp tiền cho ông để tu sửa lại quán, Từ Du em thấy thế nào?"

"Được được, em thấy ý này hay đây"

"Áy áy không được, làm sao tôi có thể nhận tiền của thiếu gia đây?!"

"Ông cứ nhận đi, khi nào quán nổi tiếng thì lúc đấy trả tiền sau cũng được"- Từ Du vừa ăn vừa nói

"Không không, tôi không dám nhận"- chủ quán một mực lắc đầu

"Haizz, vậy ông muốn quán ăn này của ông sớm ra đi sao?"- Khánh Minh thờ dài

"Tôi không muốn nhưng..."

"Không sao, ông có thể coi như bọn tôi cho ông mượn tiền, khi nào thành đạt thì hãy trả lại số tiền mà ông đã mượn của tôi. Yên tâm tôi sẽ không lấy lãi"

"Vậy cảm ơn hai người nhiều..."- chủ quán gập người cảm ơn

"Không có gì đâu"- Từ Du mỉm cười

Sau khi đã lấp đầy cái bụng rỗng của mình cả hai mới ra về

"Oa, hôm nay thật tuyệt vời. Được đi chơi thoải thích, được ăn đồ ăn ngon lại còn làm được việc tốt nữa"- Từ Du vờn vai

"Vậy giờ em còn muốn đi shopping nữa không?"

"Chắc, em cũng cần mua một vài món đồ thôi, nếu không phiền thì anh đi chọn cùng em"

"Anh không phiền đâu, rất thích là đằng khác"- Khánh Minh cười tươi

"Áy da, anh đừng có thả thính như thế chứ? Cười như vậy nhờ em không chịu được mà đồ thì sao?"- Từ Du nói băng quơ

"Vậy thì em cần gì phải chịu đồ luôn đi, anh có thể chăm em"

"Xi... Dẻo miệng"- Từ Du đỏ mặt quay phắt đi chỗ khác

"Haha, nhìn em thật đáng yêu"

"Thôi đi"- Từ Du đánh một cái mạnh vào tay anh

"A, em đánh đau thế?"- Khánh Minh nhăn nhó ôm tay

"Úi, em lỡ tay anh có sao không?"- Từ Du hốt hoảng

"Có đau lắm"

"Đau ở đâu?"

"Ở đây này"- Khánh Minh chỉ vào tim mình:" Em đánh anh mạnh như vậy thì tay em sẽ đau, mà em đau tim anh sẽ đau"

"Đồ dơ hơi nhà anh, lại thả thính rồi"- Từ Du đỏ mặt

"Thế sao em không đón thính đi?"- Khánh Minh nói

"Xi"- Từ Du bỏ đi trước

(Em đón thính từ lâu rồi, chẳng qua là anh không biết thôi)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Quỳnh Chi x Thần Phong (1)

Vừa về đến resort Thần Phong đã nằm phịch xuống giường kêu than

"Mệt quá đi, hai cái con người kia thật là khó chăm sóc, đòi cái này cái nọ"- Thần Phong

"Bày đặt"- Quỳnh Chi bĩu môi

"Gi? Cậu vừa nói gì?"

"Tớ nói cậu bày đặt"

"Bày đặt cái gì? Tớ nói không đúng sao?"

"Bày đặt kêu than chứ còn gì nữa?!"

"Mệt thì phải kêu chứ sao? Miệng tớ cậu cảm được à?"

"Thứ nhất hai cái con người kia một người là chị tớ một người là anh rể tương lai của tớ, cậu đừng có tùy tiện gọi người này người kia, anh chị ấy có tên cả"

"Không gọi thì không gọi"

"Thứ hai, từ trưa đến giờ cậu có chăm anh chị ấy cái gì không? Hay là chỉ toàn là sai tớ chăm sóc họ?"

"Tớ sao cậu bao giờ chứ, đừng có điều"

"Cần hỏi tương không? Tớ giúp cậu"

_Nói xong Quỳnh Chi kể lại...

_Buổi trưa mới vào phòng đổi cho Tử Du và Khánh Minh, Thần Phong thấy cô và hấn cứ anh anh em em em tình cảm sến súa thì đi vào góc phòng lấy tai nghe ra chơi game và không để tâm đến mọi thứ xung quanh với lại cậu nhóc này cũng đang giận Quỳnh Chi nữa

"Cái tên này, thả ở lại resort đi thì hơn"- Quỳnh Chi

"Hai đứa đến thay à?"- hấn hỏi

"Vâng, nhưng anh chị khoẻ thế này thì chắc chẳng cần em chăm đâu nhỉ?"- Quỳnh Chi cười tinh ranh

"Có anh khoẻ thôi, cô ấy vẫn cần được chăm sóc"- hấn cưng chiều cô

"Thôi thôi, anh chị ơi đừng có tình cảm ở đây, em vẫn FA đấy. Ghen tị chết mất"

"Còn nhỏ, lo mà học đi. Với lại em sợ FA gì chứ? Có nhóc kia không phải sao?"- hấn hất mặt về phía Thần Phong đang ngồi trong góc

"Haizz, tên đó ấy hả, miễn đi anh"- Quỳnh Chi thờ dãi chán nản

"Yên tâm đi bé Chi, em xinh thế này lo gì FA? Chắc là ở trường nhiều người theo đuổi lắm đúng không?"

"Không, chẳng có ai cả"

"Hả? Sao lại thế?"- cô ngạc nhiên

"Em cũng không biết chỉ là thi thoảng thấy có người dám đến tỏ tình với em thì đều bị dọa đến chạy mất dép"

"Ai dọa chứ?"- cô hỏi

"Cậu ấy"- Quỳnh Chi chỉ vào Thần Phong

"Thật á? Vậy chị cam đoan với em rằng em sẽ không FA đâu"- cô vỗ vỗ vai Quỳnh Chi gật gù

"Em đừng có dạy hư con bé nữa đi"- hấn buồn cười

"Anh thì biết gì, em chỉ là đang dạy để nó trưởng thành hơn thôi"

"Yêu sớm thì trưởng thành cái nỗi gì?!"- hấn

"Sắp 18 tuổi là yêu được rồi"- cô cãi

"Vậy cứ 18 tuổi là yêu được à?"- hấn

"Tất nhiên rồi"

"Vậy em cũng thế đúng không?"

"Chứ còn gì"

"Yêu sớm là khổ lắm đấy, ít nhất cũng phải 20 hẵng bắt đầu yêu"

"Như anh ấy hả?"

"Đúng"

"Thế thì khỏi đi"

"Em..."

"Em làm sao? Ple"

_ Vậy là đang yên đang lành cô với hấn quay ra cãi nhau

"Bố tay, chẳng biết khi nào về một nhà thì chắc banh cả nhà ra luôn quá"- Quỳnh Chi lắc đầu ngán ngẩm rồi mặc kệ hai người ấy lon ton chạy ra chỗ Thần Phong

"Đang làm gì đấy?"

"Chơi game"

"Game gì?"

"Cậu tự biết đi"

"Hỏi thôi mà cậu cũng không trả lời được là sao?"

"Tớ đang chơi cậu đừng có làm phiền"- Thần Phong nói với giọng bực mình

"Cái đồ đáng ghét, đừng có nói chuyện với tớ nữa"- Quỳnh Chi giận dỗi đi một mạch ra ngoài đóng sầm cửa một cái khiến cặp đôi đang cãi nhau kia cũng phải giật mình mà quay ra còn Thần Phong đang chơi game cũng giật mình mà Game Over

"Con bé làm sao vậy?"- cô

"Anh nói chuyện với em, em hỏi anh thì anh hỏi ai?"

_ Nói xong cả 2 đồng loạt quay ra nhìn Thần Phong chằm chằm

"Đừng có nhìn em, tại hai người sên súa quá nên cậu ấy tức giận bỏ ra ngoài đấy"- Thần Phong khởi động lại game và tiếp tục chơi

"Còn chơi game nữa à? Mau ra đuổi theo con bé đi"- cô mắng

"Anh chị làm cậu ấy như thế thì tại sao em phải đuổi theo?"- Thần Phong vẫn chơi game

"Bụp...bụp..."- hai cái gối an tọa ngay trên mặt Thần Phong và rơi xuống đất

"Chị làm gì vậy chứ?"- cậu nhóc bực dọc đứng bật dậy

"Chị nói cho em biết, bọn chị cãi nhau từ nãy đến giờ nên không thể làm con bé giận được"

"Thế ý chị là em à?"

"Không phải em thì là ai?"

"Em chẳng làm gì cả, lát cậu ấy tự quay vào đây, em mặc kệ"

"Thằng nhóc này chị phải đánh chết em. Dám làm con bé tức giận à? Chị sẽ không tha cho em đâu"- cô hùng hổ xông tới

"Vy, em đang bị thương đây, đừng có cử động mạnh"- hấn nhanh tay giữ cô lại

"Buông ra, anh buông em ra. Em phải đánh cho nó ngộ ra mới thôi"- cô vùng vẫy

"Nhóc đi ra ngoài tìm người đi, trong này để anh lo"- hấn hất mặt ra phía cửa

_Thần Phong đi ra ngoài với khuôn mặt hăm hăm tức giận: gì chứ? Cậu ta đi thì tự cậu ta về, có chân để làm cái quái gì? Tự nhiên bắt mình đi tìm là sao? Đang nghĩ ngợi lung tung thì Thần Phong nghe thấy tiếng quát khiến cậu nhóc chú ý

"Này cô bị mù à? Không biết nhìn đường hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Quỳnh Chi x Thần Phong (2)

Đang nghĩ ngợi lung tung thì có một tiếng quát khiến cậu chú ý

"Này mày bị mù à? Không biết nhìn đường hay sao?"

_Không chỉ mình cậu nhóc nghe thấy mà những người xung quanh cũng đứng lại nhìn và hóng chuyện. Người vừa gắt lên là một cô gái ăn mặc hở hang, trên người toàn đồ hiệu, còn người bị mắng cũng là một cô gái tầm trạc tuổi cậu nhóc nhưng nhìn có vẻ yếu đuối đang ngồi ở dưới đất

(Vào bệnh viện mà ăn mặc thế kia, không thấy xấu hổ à?)- Thần Phong nghĩ

"Không có mồm à? Trả lời đi"- cô gái "hàng hiệu" tiếp tục gắt

"Tôi xin lỗi tôi không cố ý, để..để tôi lau cho cô"- cô gái yếu đuối kia vội lấy khăn lau cho cô ta thì bị cô ta hất ra khiến cô bé ngã xuống đất

"Không cần, mày mà đụng vào chỉ khiến cái váy này bẩn thêm thôi"

"Tôi...tôi xin lỗi"

"Xin lỗi cũng không giải quyết được gì, bây giờ mày đền cho tao cái váy này đi"

"Nhưng..nhưng tôi không có tiền"

"Không có tiền? À tao quên mất với cái bộ dạng rách nát này của mày thì cả đời cũng không mua nổi một góc của cái váy này đâu"

"Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi"- cô bé liên tục cúi đầu nói xin lỗi

"Mày có xin lỗi cũng không đền được cái váy cho tao đâu. Bây giờ mày quỳ xuống lạy tao 3 lạy mày ra tao còn tha cho mày"

_Cô bé yếu đuối kia nghe xong có phản ứng gì

"Sao? Không làm à?"

"Tôi...tôi..."

"Nhanh lên, mất thời gian quá"

_Vậy là cô bé yếu đuối kia cắn răng định quỳ xuống, ban đầu Thần Phong vốn không quan tâm định bỏ đi tìm Quỳnh Chi thì giọng nói quen thuộc vang lên khiến cậu nhóc dừng bước

"Không cần phải quỳ"- một cô gái chen vào giữa đám đông mà đỡ cô bé kia lên

"Mày là ai? Chuyện của bọn tao không cần mày xen vào"

"Là ai không quan trọng hơn nữa tôi thấy váy của cô có làm sao đâu, chẳng qua là bị ướt một chút ở góc váy thoát nhìn thì chẳng ai nhận ra đâu"- Quỳnh Chi khinh bỉ nhìn cô ta

"Mày..."

"Tôi làm sao? Chúng ta đi thôi, cậu không cần phải đôi co với loại người như này"- Quỳnh Chi kéo cô bé đi

"Đứng lại, tao chưa cho này đi"- cô ta túm cổ áo Quỳnh Chi lôi lại

"Bỏ tay ra, cô đang làm bẩn áo tôi đấy"- Quỳnh Chi

"Cái áo rách nát này thì cũng chỉ có loại quê mùa như chúng mày mới mặc thôi. Đừng có thể hiện"

"Tôi nói cô bỏ tay ra"- Quỳnh Chi hất mạnh tay cô ta ra khiến cô ta chao đảo suýt ngã xuống đất

"Cái áo này áy, dù có lấy cả cái công ty bé nhỏ nhà cô ra mua cũng không đủ tiền đâu. Đừng có làm càn"- Quỳnh Chi nhếch môi

"Mày...mày..."

"Sao? Thẹn quá hoá giận à tiểu thư đài các? Mà quên mất cô thì là tiểu thư cái nổi gì, cũng chỉ là mấy đứa con gái lăng lơ diện cho mình mấy bộ đồ hàng fake thôi"- Quỳnh Chi

"Mày im miệng cho tao"- cô ta thẹn quá hoá giận

"Miệng là để nói chứ không phải để làm cảnh, thích thì cô tự đi mà im"

"Hừ, tao cũng không thèm chấp với loại như chúng mày. Một là bây giờ mày quỳ xuống xin lỗi tao thay con nhỏ này, hai là tao sẽ làm cho nhà mày phá sản, chọn đi"

_ Nghe vậy lập tức Quỳnh Chi khụy một đầu gối xuống

"Hahaha, chúng mày đúng là như nhau thôi, ngay từ đầu như vậy có phải hơn không? Đi giúp người làm gì để mà rước hoạ vào thân, haha"

_ Cô ta đang vui sướng cười hả hê thì Quỳnh Chi lên tiếng

"Cái dây giày này mày hư thật, tuột đúng lúc quá cơ. Chắc phải buộc lại mới được"- nói xong Quỳnh Chi đứng lên:"Cô mới nói gì à? Tôi chẳng nghe rõ cứ như tiếng cún đang sủa đâu đấy áy. Nói lại đi"

_ Mọi người nghe vậy thì cười khúc khích

"Mày...tao đánh chết mày"- cô ta thẹn quá hoá giận giơ tay lên định đánh Quỳnh Chi

"Pấp..."- Quỳnh Chi giữ tay cô ta lại bóp chặt và ghé sát mặt cô ta mà nói

"Đây là bài học cho những người như cô: đã là cống rãnh thì đừng bao giờ so sánh với đại dương, đã là một tiểu thư thì hãy làm gì cho ra dáng một tiểu thư đi. Còn bây giờ thì ngay trong khuất mắt tôi. BIẾN"- Quỳnh Chi hất mạnh tay cô ta ra quát khiến cô ta sợ hãi mà chạy đi

"Cậu có sao không? Lần sau đừng để mấy loại như thế kia bắt nạt nữa"- Quỳnh Chi khuyên nhủ cô bé

"Mình không sao, cảm ơn cậu. Mẹ đang đợi mình, mình đi trước đây"

"Tạm biệt"- Quỳnh Chi vẫy vẫy tay đến khi cô gái đi khuất bóng rồi quay người lại bước đi

"Một con nhóc tính tình khó ở như cậu mà cũng giúp được người khác cơ đấy. Thật bất ngờ"- Trần Phong bất thành linh xuất hiện trước mặt Quỳnh Chi

"Tớ khó ở cũng chẳng liên quan gì đến cậu"- Quỳnh Chi bỏ đi

"Sao lại không liên quan được? Cậu ở cùng phòng với tớ này, học cùng trường này, học cùng lớp này lại còn ngồi cùng bàn nữa"- Trần Phong lập tức đi theo cô nhóc

"Năm sau tớ sẽ không học với cậu nữa, tốt nghiệp rồi đường ai nấy đi"- Quỳnh Chi

"Vậy thì tớ sẽ ám cậu đến hết đời, cậu học đâu tớ học đấy, cậu đi đâu tớ đi đấy"

"Khỏi cần, xung quanh cậu đây con gái, có gì lại đi ám một mình tớ. Phiền phức"

"Cậu là đang giận cái gì chứ? Người giận đáng ra phải là tớ mới đúng"- Thần Phong bực mình trước thái độ của Quỳnh Chi

"Cậu thì giận cái quái gì? Sáng ra mới ra khỏi phòng cậu đã gắt gỏng với tớ rồi tớ đã làm cái gì đâu, cậu quá đáng có vừa thôi nhá"- Quỳnh Chi bực mình tuôn một tràng

"Chẳng qua cậu không biết gì thôi, đi ăn sáng với cậu mà cứ như đánh trận ấy. Bọn con trai chúng nó nhìn rồi chúng nó bàn luận mà cậu lại mặc kệ là sao?"

"Chúng nó nói gì thì kệ chứ, can gì đến chúng ta đâu?"

"Cậu biết mấy người đó nói gì không?"

"Nói gì?"

"Bọn soi đồ cậu đấy, là soi đồ bên trong cậu có biết không? Là tại cậu mặc váy"

"Soi thì cũng là soi tớ, nói thì cũng là nói tớ, cậu tức cái gì?"

"Cậu không tức nhưng tớ tức"

"Nhưng cậu tức cái gì?"

"Tớ tức cậu đấy, tớ không cho phép bất kì ai soi mói hay nói gì đến người tớ quan tâm cậu có hiểu không?"

"Quan...tâm?"

"Đúng, vì tớ thích cậu"

_Sau câu nói của Thần Phong Quỳnh Chi trầm mặc

"Đừng im lặng, cậu trả lời tớ đi"

"Tớ không biết nói gì bây giờ cả"

"Thích tớ"

"Hả?"

"Cậu có thích tớ không?"

"..."

"Tớ hiểu rồi"- Thần Phong quay gót định bước đi thì Quỳnh Chi cất tiếng

"Có, tớ thích cậu từ lâu rồi"

_Phong mỉm cười quay người lại và ôm Quỳnh Chi vào lòng

"Lần sau đừng làm tớ bực nữa nhớ chưa?"

"Xi, đừng có ra lệnh như thế mình là ông hoàng. Đi thôi, về phòng bệnh của chị gái tớ"- Quỳnh Chi vui vẻ kéo Thần Phong đi

"Này này, cậu kể từ đầu đến giờ toàn mấy chuyện không đâu ấy. Nói xem tớ sai cậu bao giờ?"- Thần Phong

"Đừng có xen vào, đây là đang nhắc lại chuyện cho các bạn đọc giả biết nghe chưa?"

"Kể tiếp đi"

_Cả hai về đến phòng bệnh lại còn tay trong tay khiến cô và hắn cứ cười gian suốt, không ngờ mới ra ngoài có xú mà đã thành:"khi đi thì giận dùng dùng, khi về thì đã trở thành cặp đôi"

"Cười nhiều quá cẩn thận chị sái quai hàm đấy, cả anh nữa"- Thần Phong

"Nhóc mới nói gì?"- cô trợn mắt

"Em kém chị có 1 tuổi, nhóc cái gì mà nhóc?"

"Chị hay gọi Chi như thế, quen mồm rồi"

"Quỳnh Chi, về sau cứ khi nào bà già này gọi cậu là nhóc thì cứ bảo tớ"

"Bà...gà"

"Phụttttt, hahahaha..."- hấn và Quỳnh Chi bật cười

"IM,IM NGAY CHO TÔI"

"Bệnh tật cái gì chứ, khỏe như voi đây này"- Thần Phong lại lấy điện thoại ra chơi game

Cô bực mình nên cứ lấy cớ các kiểu rồi sai Thần Phong làm, ai ngờ cậu nhóc không những không làm mà còn sai lại Quỳnh Chi khiến cô nhóc chạy đi chạy lại liên tục. Cô bực lắm mà chẳng làm gì được

"Stop stop, cậu kể liên miên mãi mới đến được cái kết, dài dòng quá"

"Kệ tớ, nói chung là hôm nay cậu chẳng làm được cái quái gì cả mà kêu mệt"

"Có đấy, tớ cứ luẩn quẩn trong đầu cậu mãi nên tớ đang rất mệt đây"

"Hừ déo miệng"

"Haha,ngủ sớm đi, ngày mai tớ dẫn cậu đi chơi"- Thần Phong bẹo má Quỳnh Chi

"Hứa nhá, ngủ đây"- nói rồi cô nhóc phi thẳng lên giường trùm chăn lại ngủ

(Đáng yêu chết mất!)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối... Anh Yêu Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.